

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Putney’s endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight.”

—Sabrina Jeffries

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO PUTNEY ONCE A SOLDIER

➤ Rogues Redeemed ➤

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"İLİŞKİ OLASILIKLARI NELERDİR?" SOL ELİNİ KALDIRDI VE BİR PARMAĞINI İŞARETLEDİ.

"Arkadaşlık en geniş kategoridir ve hafif bir tanışıklıktan derin, kalıcı bir sadakate kadar çeşitlilik gösterebilir. Sanırım biz zaten hafif arkadaşız?"

"Zaten arkadaştan öte olmasaydık, bu son derece ilginç tartışmayı yapıyor olmazdık," diye kabul etti.

Bir parmağını daha işaretledi. "Düşman olabiliriz."

"Buna izin *vermeyeceğim*," dedi kararlılıkla. "Yeterince düşmanım var."

"İnsanın her zaman seçme şansı yoktur." Orta parmağıyla hafifçe vurdu. "Sevginin ya da nefretin tam tersi olan kayıtsızlık."

Will ciddiyetle, "Kayıtsızlık için çok geç," dedi. "Sanırım seni öpmekle hemen ilgileneceğimi söylemiştim."

"Her zaman sana tüfek doğrultan kadınları öpmek ister misin?" diye sordu merakla.

"Hayır, bir tek sen varsın," dedi. "Gerçeği söylemek gerekirse, kadınlar beni nadiren silahla karşılar."

Mary Jo Putney Yazarının Diğer Kitapları

Kayıp Lordlar serisi
Kayıp Bir Efendiyi Sevmek
Asla Saygın Bir Hanımefendiden
Daha Azı Değildir
Artık Bir Centilmen Değil
Bazen Bir Serseri Tam
Bir Eş Değil
Her Zaman Bir Aziz Değil

Diğer başlıklar
Mükemmel Bir Gül
Pazarlık
The Rake
Yaramazlık ve Ökseotu
Son Şans Noel Balosu

MARY JO PUTNEY

BİR ZAMANLAR ASKER

ZEBRA BOOKS
KENSINGTON PUBLISHING CORP.

<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119
West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı© 2016 by Mary Jo Putney, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

İlk Kensington Books Ciltli Baskı: Mayıs 2016
İlk Zebra Books Karton Kapak Baskısı: Temmuz 2016 ISBN: 978-1-4201-4092-7
ISBN-10: 1-4201-4092-2

eISBN-13: 978-1-4201-4093-4
eISBN-10: 1-4201-4093-0

İçindekiler

["NE ARE THE İLİŞKİ OLASILIKLAR?" SHE SOL ELİNİ KALDIRDI VE BİR PARMAĞINI İŞARETLEDİ.](#)

[Mary Jo Putney Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Adanmışlık](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[**Yazarın Notu**](#)

[*Son Şans Noel Balosu*](#)

[*Kader Öpücüğü* Teaser](#)

Son zamanlarda kütüphaneleri ve kütüphanecileri ne kadar çok sevdiğimi söylememiştim....

Bölüm 1

Portekiz, 1809

Kaos, suda umutsuzca çırpınan kadın ve çocukların çığlıkları. Bir grup kız öğrenciyi kurtarmaya çalışırken sırtına tüfek asmış saçma sapan uzunlukta bir rahibe. Acımasız Fransız askerleri yaklaşıyor....

"O öldü mü?"

Sert parmaklar Will'in boğazına bastırdı. Onlardan kurtulmaya çalıştı ve başındaki bıçak gibi acıyla ödüllendirildi. Acı biraz olsun aklını başına getirdi ve birinin nabzını kontrol ettiğini fark etti.

"Henüz değil," diye cevap verdi belli belirsiz tanıdık bir ses. Parmaklar kayboldu. "Kafasına darbe almış. Ne kadar ciddi olduğundan emin değilim. Yine de onu tanıyorum. Adı Masterson."

"Bırakın uyusun," dedi başka bir ses hoyratça. "Eğer uyanık değilse, bu içler acısı konyaktan pay almak istemeyecektir."

Kötü bir brendi içmeden de yeterince başının ağrıdığını düşünen Will, gözlerini açtığında nemli, karanlık bir yerde, belki de taş duvarların çoğunu kaplayan dağınık rafların olduğu bir mahzende olduğunu gördü. Tavandaki kırıktan sarkan bir fener, üzerine eğilen adamın yüzünü gösterecek kadar ışık veriyordu. Karmakarışık sarı saçlar ve birkaç ton daha koyu, dağınık bir sakal. Pejmürde giyimli ama uyanık, dikkatli gözler.

Will gözlerini kısarak ona baktı. "Seni , değil mi?"

"Adım Gordon. Çok uzun zaman önce aynı okula gitmiştik. Başın ? Epey darbe almışsın."

Will ağrıyan şakağına dokundu ve acıdan irkildi. Yapış yapış kan da vardı. Ama beyni çalışıyor gibiydi. Şimdi Gordon'u tanıyordu, gerçi Westerfield Akademisi'nde öğrenciyken kullandığı isim bu değildi. O zamanki kötü davranışları göz önüne alındığında, kimlik değiştirmeye karar vermiş olması şaşırtıcı değildi.

"Neredeyim ben?" Will'in sesi paslıydı.

Gordon topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Vila Nova de Gaia, Douro Nehri'ne bakan bir evin mahzeninde," diye yanıtladı. "Köprüyü hatırlıyor musun?"

teknele? Porto'dan Gaia'ya kaçmaya çalışırken boğulan insanlar ve altlarında parçalanmış derme çatma köprü?" Sesi kuru bir hal aldı. "Sen çok kahramandın. Bir grup rahibe ve kız öğrenciyi tecavüze uğramaktan ve muhtemelen öldürülmekten kurtarmak için hücum liderlik ettin."

Uzun rahibe. Çılgın, iri gözlü kızlar. Will şimdi hatırlayarak, "Kaçtılar mı?" diye sordu.

"Evet, en azından şimdilik." Cevap, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yorgun bir şekilde karşı duvara yaslanmış, siyah saçlı, sert yüz hatlarına sahip bir adamdan geldi. "Gözden kaybolduktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

En azından bir grup masumun katliamdan sağ kurtulmayı başarmış olduğunu uman Will, titreyerek kendini yukarı itmeye çalıştı. Gordon sözünü sakınmadan nemli taş duvara oturmasına yardım etti. Will'vücudunun her santimi ağrıyordu ama önemli bir yarası varmış gibi görünmüyordu.

Üniforması yoktu. Mütevazı bir Portekizli gibi giyinmişti. Portekizce, İspanyolca ve Fransızca bildiğinden ve Porto'da zaman geçirdiğinden, komutanı onu şehirde neler olup bittiğini öğrenmesi için göndermişti. İyi bir şey olmadığını keşfetmişti.

Kendisi ve Gordon dışında üç adamın bulunduğu karanlık odayı inceledi. Hepsi de onun kadar hırpalanmış görünüyordu.

Gordon kibar bir jest yaptı. "Size İngiliz casus arkadaşlarımızı tanıtmama izin verin. Chantry duvarın karşısında, Hawkins konyak şişesinden yudumluyor ve Duval solda."

Duval hafif aksanlı, durgun bir sesle, "Siz İngiliz casuslarıyla aynı grupta olmaktan hoşlanmıyorum," dedi. "Ben bir Fransız kraliyetçisiyim."

"Ama bir casus?" Will sordu.

"Dar görüşlü Fransız subayları tarafından öyle görülüyor olabilirim," diye itiraf etti Fransız. "Gerçekte, ben sadece iflah olmaz bir haydutum."

"Kurtarılamaz mı? Kefaret hakkında konuşmak için iyi bir zaman," dedi Hawkins düşünceli bir şekilde. Tüylü kahverengi saçları yüzünü yarı yarıya gizleyen sert sesli adamdı. "Sabah ölmeyecek olsaydık, geçmiş günahlarımızı telafi etmeye çalışır mıydık? Yoksa omuz silkip onlara geri mi dönerdik?"

Gordon kaşlarını çatı. "Sanırım daha iyi olmaya çalışırdım. Her zaman onurlu bir adam olmak için zamanım olacağını düşünmüşümdür. Zamanın bu kadar çabuk tükeneceğini beklemiyordum." Konyak şişesini Hawkins'ten aldı ve derin derin yuttuktan sonra Will'e uzattı.

"Nasıl iyi olunacağını bilmiyorum," dedi Chantry, sesi sertleşmişti. "Ne zaman ölürsem öleyim cehenneme gideceğim. Ki bu da birkaç saat içinde olacak."

Will yanlış duyup duymadığını merak etti. "Bu ölmek de ne demek oluyor?"

"Hepimiz şafakta vurulacağız," diye açıkladı Duval. "O yüzden dualarınızı edin ve *le bon Dieu*'nun merhametli bir ruh hali içinde olmasını umun." Ağzı buruştu. "Böyle bir merhamet beklemiyorum. Ama bu mahzenin soğuğu düşünüldüğünde, cehennemde kavrulmak hiç de cazip değil."

Will konyağın tadına ihtiyatla baktı. Gerçekten de iğrençti ama bir idam mangasının önünde ölmek üzere olduğu bilgisini özümsemeye çalışırken, boğazını yakan tekneyi memnuniyetle karşıladı. Savaşta ölümle yeterince yüz yüze gelmişti ama bir idamın soğukkanlılığı rahatsız ediciydi.

Konyaktan ikinci bir yudum aldıktan sonra şişeyi Gordon'a geri uzattı. "Bu mahzenden çıkmanın bir yolu yok mu?"

"Aradık. En azından raflardan birinde daha fazla içki bulmayı umuyorduk ama işe yarar bir şey yoktu ve tek çıkış yolu şu kapı." Hawkins eliyle işaret etti. "Diğer taraftan kilitli ve parmaklıklı olan o çok ağır kapı."

"Dışarıda iki de silahlı muhafız var," diye ekledi Duval. "O kadar da kötü adamlar değiller. Bir adamın ölümüne ayık gitmemesi gerektiğini düşündükleri için bize iki şişe konyak verdiler." Çarpık bir şekilde gülümsedi ve şişeye uzandı. "Konyağın kalitesi için özür dilediler ama doğrusu artık umurumda değil. İlk şişeyi sen bayginken bitirdik, yani sarhoşlukta hepimiz senden öndeyiz."

"*In vino veritas*'," diye mırıldandı Hawkins. "Hayatımın hızla azalan anlarına bakarken, dikkatsiz ya da bencil olduğum için incittiğim tüm insanları düşünüyorum." Duval'den konyağı aldı ve bir yudum içti. "Eğer bir mucize olur da bu ölüm cezasından kurtulursam, daha iyisini yapacağıma yemin ediyorum. Daha dikkatli olacağıma. Daha nazik olmaya."

"Bu iyi bir yemin." Gordon kaşlarını çatı. "Eğer hayatta kalırsam, bir daha hiçbir evli kadınla yatmayacağıma yemin ederim. Onlar beladan başka bir şey değiller."

Bu birkaç kıkırdamaya neden oldu. Chantry, "Eğer evli kadınlarla yatmayacaksan, ölsen de olur," dedi. Birkaç dakika düşündükten sonra yavaşça devam etti: "Ama hayatta kalma şansım olursa, kaçındığım sorumlulukları üstleneceğime yemin ederim. İdam mangasını memnuniyetle karşılamamı sağlayacak güvenli bir söz."

"Peki ya sen Masterson?" Gordon sordu. "Çok değişmediyseniz, ruhunuz sabah ölümüyle tehlikeye girmemeli. At

Okuldayken son derece terbiyeli ve iyi huyluydun."

Will kuru bir sesle, "İyi davranışlarla suçsuz davranışları birbirine karıştırma," dedi. "Yıllardır günahlarımın kefareti için çalışıyorum ve terazinin kefelerini kendi lehime dengelemeye henüz yaklaşmadım." Kefaretin mümkün olup olmadığından bile emin değildi.

Hawkins iç geçirdi. "Muhafızların bize daha fazla konyak vermemesi büyük talihsizlik. Her birimiz için birer şişe iyi olurdu. Sadece iki şişe olsa bile, sen uyanmasaydın her birimiz yarım şişe içmiş olacaktık Masterson."

Will özür dileyerek, "Sizi mahrum bıraktığım için özür dilerim," dedi.

Hawkins şişeye ciddiyle baktı, sonra Will'e vermek için eğildi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, hepimiz bir adım önde başladığımıza göre bu şişeyi sen bitirmelisin."

Konyak her ne kadar korkunç olsa da, Will şişeyi aldı ve uzun bir yudumla boşalttı. Ne yazık ki sarhoş olmaya yetecek kadar bile yoktu.

Rahibelerin ve kız öğrencilerin güvenli bir yere kaçmış olmalarını tekrar umut etti. Bu onun ölümüne bir anlam katacaktı. Tanrı biliyordu ki yeterince anlamsız ölüm görmüştü.

Savaşın acımasızlığına duyduğu öfke patlamasıyla boş şişeyi mahzene doğru fırlattı. Düz taş duvarın bir bölümüne çarpmayı amaçlıyordu, ancak bunun yerine ağır şişe duvar raflarından birini destekleyen cılız bir dikmeye çarptı. Raf tozlu bir gürültüyle çökerken, eski çanak çömlek ve tanımlanamayan nesnelerden oluşan raflar yere yığıldı.

"Tanrım, Masterson!" Chantry öfkeyle geri kaçarken kafası fenere çarptı ve fener çılgınca sallandı. "Bizi vaktinden önce öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Toz Will'in öksürük krizine girmesine neden oldu ve sonra boğuk bir sesle, "Özür dilerim. Nişan alamadım."

Yıkılmış raftan yükselen toza bakarken, sallanan fenerin düzensiz ışığı, raflar tarafından gizlenmiş taşlardan birinde oyulmuş düz çizgileri kısa süreliğine aydınlattı. Çizgiler çok silikti ama desen tanıdık geliyordu. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve mahzene doğru ilerledi. "Bu evin kime ait olduğunu bilen var mı?"

Duval omuz silkti. "Birkaç nesildir Gaia'da faaliyet gösteren İngiliz şarap nakliyecilerine ait olduğunu duydum ama adını bilmiyorum. Bunun bir önemi var mı? Fransızlar eve el koyduğunda şimdiki sahibi ve ev halkı kaçtı."

"Görünüşe göre evi bir Mason inşa etmiş." Will duvara uzandı ve parmak ucuyla köşeli çizgileri takip ederek tahminini doğruladı. "Masonluk, ortaçağ taş ustalarının loncalarından evrilmiştir, bu yüzden sembolleri bir masonun aletlerine dayanır. Bu, bir karenin üzerine yerleştirilmiş bir pergel, bir masonik sembol."

"Yani?" Bu Hawkins'in sert sesiydi.

"Masonlar her zaman popüler değildir. Bazılarının isyancıların peşlerine düşmesi ihtimaline karşı evlerinden kaçış yolları inşa ettikleri bilinir. Belki bu da öyle yapmıştır."

Bloğun etrafındaki tozlu harç, temeldeki diğer tüm harçlara benziyordu ama yan dikişler biraz daha genişti. Will'in tahmini doğruysa.

.. Bir önseziyle çökmüş raflara baktı. Kaçış rotasına ihtiyaç duyulması halinde inşaatçıların gerekli aletleri hazır bulundurması mantıklı görünüyordu.

Evet! Evet! Dikmelerden biri iki parçaya ayrılmıştı ve ikisi de sertleşmiş metal gibi görünüyordu. Dar bir keski şeklinde sivrilen bir uzunluğu kaldırdı. Oymak için mükemmel. Taşın sağ tarafındaki harcı kazdı ve harç şeker kreması gibi ufalandı.

"Şeytan diyorsun!" diye bağırdı biri, diğer adamlar ayağa fırlayıp onun arkasında toplanırken. Gerginlik hissediliyordu.

Hawkins sessizce kırık dikmenin diğer parçasını aldı ve bloğun sol tarafını oymaya başladı. Gordon eğildi ve çökmüş rafın enkazını temizlemeye başladı, böylece çalışma alanının altındaki alan açıldı.

Duval, "Mason musunuz ki onlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsunuz?" diye sordu.

"Ben yarı zamanlı bir mühendisim," diye açıkladı Will. "Kraliyet Mühendisler Birliği'nin hiçbir zaman yeterli adamı olmadı, bu yüzden benim gibi hat subayları bazen mühendislik deneyimimiz varsa onlarla birlikte çalışmak için görevlendiriliyor. Çok eğitici."

"Eğer bir kaçış tüneli varsa ..." Hawkins'in sesi bir an için kesildi. "Nereye çıkabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bu ev Fransız askerleriyle dolu ve her tarafta muhafızlar var."

Will, "Tahminimce tünel, belli olmayacağı bir yerde, ek binaların arasından çıkıyor," diye cevap verdi. "Dışarıda yakalanmak için bu kadar zahmete girmenin bir anlamı yok."

Harcın büyük bir kısmı yontulduktan sonra Will, Hawkins'e, "Geri çekil," dedi. Sonra elindeki aletin geniş ucunu dikkatlice açtığı boşluğa soktu.

taşların arasına yaptı. İçinden tam güç kullanmak geliyordu ama koluna zarar vermek istemiyordu.

Taş yerinden oynadı. Tuttuğunu fark etmediği nefesini bırakan Will, taş komşularından kavrayabileceği kadar uzaklaşana kadar blok üzerinde çalıştı. Çekiştirdi ve taş ona doğru hareket etti. Hawkins diğer ucunu kavradı ve ikisi de çekti. Taş aniden sarsıldı ve Will'in sol ayağını kıl payı sıyrarak mahzenin toprak zeminine düştü.

Arkasında da bir insanın sürünerek girebileceği büyüklükte bir tünel vardı. "Şükürler olsun!" Chantry nefes aldı.

Tünel nemli taşlarla kaplıydı ve Will'in loş ışıktaki görebildiği kısmı yukarıya doğru eğimliydi, altta da sürünen birine çekiş sağlamak için yatay oluklar vardı. Tüneli değerlendirirken gözleri kısıldı. Ortalama boyda bir adam oraya sığabilirdi ama Will ortalamadan daha geniştir. Bu düşüncüyü kendine saklayarak, "Şimdi bunun yüzeye kadar çıkıp çıkmadığını keşfetme zamanı," dedi.

Duval kuru bir sesle, "Ve eğer fareler, akrepler ya da cesetler varsa," dedi. "Önce ben gideceğim. Siz iri yarı İngilizler kadar iri değilim, ayrıca dışarı çıkıp bir askerle karşılaşsam bir yerlinin Fransızcasını konuşabilirim."

"Bunlar iyi nedenler." Will tüneli işaret etti. "İyi şanslar!"

Gordon Fransız'a eğri büğrü, kırık bir çömlek parçası uzatırken, "O tünele körlemesine girmeni kışkanmıyorum," dedi. "Bu pek bir şey değil ama şu sıçanlara ya da muhafızlara karşı işe yarayabilir."

Duval doğaçlama silahı başıyla teşekkür ederek kabul etti. "Bulduklarımı size anlatmak için geri döneceğim."

Will, Duval tünele tırmanıp karnı üzerinde sürünerek ilerlemeye başladığında, başarılı olması için dua eden tek kişinin kendisi olmadığından emindi. Kalan dört adam, Duval'ın yukarı doğru tırmanırken çıkardığı belli belirsiz sesleri dinleyerek sessizce bekledi. Farklı zamanlarda bir ya da iki Fransızca küfür mırıldandı ve sonra sesler tamamen kayboldu.

"Uzun bir tünel olmalı," dedi Gordon. Bakışları yerdeydi ve yüz ifadesini gizliyordu.

"Ne kadar uzun olursa, güvenli bir şekilde ayrılma şansımız o kadar artar." Chantry yan tarafını ovuşturdu. "Bir ya da iki kaburgam kırıldı. Vurulacakken onları bağlamaya değmeyeceğini düşündüm ama bir şeyler yapsam iyi olacak yoksa sürünemeyeceğim."

Gordon üzerindeki eski püskü paltoyu çıkardı. "Bunu bağlamak için keseceğim." Ağır kumaşı şeritler halinde kesmek için başka bir kırık çömlek parçası kullandı.

Chantry'nin kaburgalarını bağlamak için hep birlikte çalıştılar, bu faaliyet hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Tünelden sesleri duyduklarında Will son bandajı da bağlamıştı.

Birkaç dakika sonra Duval'ın başı ortaya çıktı. "Kurtulduk!" dedi sevinçle. "Tünel, bir grup ek binadan biri olan eski bir taş kulübede bitiyor. Dışarı baktığımda yakınlarda hiç asker görmedim. Yağmur yağıyor, bu yüzden bilge adamlar içeride kalsın."

Will çamura bulanmış Fransız'ın ayaklarını yere sağlam basmasına yardım ederken, Hawkins sert bir sesle, "O zaman kaçma vaktimiz geldi," dedi. Chantry, kırık kaburgalarıyla oraya çıkabilecek misin?"

"Hızla yaklaşan şafağın yanında küçük bir acı nedir ki?" Chantry çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bunu başaracağım."

Will, "Siz önden gidin," dedi. "Tünel benim için çok darsa, başka kimsenin kaçmasına engel olmak istemem."

Duval, Will'in omuzlarının genişliğini incelerken kaşlarını çattı. "Zor olacak ama bence imkânsız değil. Belki de ceketinizi ve gömleğinizi çıkarmalısınız. Küçük bir fark yeterli olabilir. Giysilerinizi sizin için tünelden yukarı taşıyacağım."

"İyi fikir." Will ceketini ve gömleğini çıkardığında, Gordon, Chantry ve Hawkins kaçısa doğru sürünüyorlardı. Hawkins tünele girmesine yardım ederken Chantry acıdan nefesi kesildi ama şikâyet etmedi, inatla yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Duval, Will'in giysilerini sıkı ve düz bir bohçaya sardıktan sonra, kravatını kullanarak Will'in beline bağladı. "Tünel dar ve yer yer hasar görmüş ama geçebileceğini düşünüyorum. Ben çok ileride olmayacağım. Eğer başınız belaya girerse, arayın. Sizi özgürlüğe kavuşturmanın bir yolunu bulacağız."

Will'in bunun mümkün olabileceğine dair şüpheleri vardı ama bu duyguyu takdir ediyordu. "Eğer imkânsız bir şekilde sıkışırsam, Tanrı aşkına, git! Hepimizin ölmesinin bir anlamı yok."

Duval, "Ben o kadar kolay gözden çıkarılacak biri değilim, Masterson," diye karşılık verdi. "Seninle yüzeyde görüşürüz." Tünele tırmandı ve tekrar yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Will derin bir nefes aldı, sonra onu takip etti. En iyi zamanlarda bile kapalı alanlardan hoşlanmazdı ve boğucu karanlığın içinden tırmanış, dışarı çıkmayı başardığını varsayarsak, yıllarca rüyalarına girecekti. Paltosuz ve çıplak gövdesi nemden su ve çamurla kayganlaşmış olsa bile, ölümcül bir şekilde sıkıştığını düşündüğü zamanlar oldu. Omuzlarının ve göğsünün ne kadar sıkı sıkıştırılabileceğini öğrendi ve bu ancak yeterli oluyordu.

En dar yer, tünelin barakaya açıldığı en son noktaydı. İki denemeden sonra Will, kaderini acımasızca kabul etti. ", " dedi açıkça. "Bensiz gidin."

"Bunu başaracaksın!" Gordon karşılık verdi. "Birkaç metre geri çekilin ve biz bu deliği genişletirken başınızı koruyun."

Will, üzerine enkaz düşmeye başlamadan önce birkaç adım geri çekilip kollarını başının üzerine saracak kadar güç topladı. Gordon'un "Her yer temiz!" demesi sadece birkaç dakika sürdü. Sonra tünele doğru bir el uzattı.

Yardım için minnettar olan Will, kısa mesafeyi sürünerek soğuk ve çamurlu bir zemine çıkmayı başardı. Ayağa fırladı, sonra Duval'ın kendisi için taşıdığı gömleği ve paltoyu giydi, biraz olsun ısınabildiği için minnettardı.

"Çabuk ol," dedi Chantry. "Gece neredeyse bitmek üzere ve kaçmalıyız. Şansımız varmış. Sağımızdaki bina bir ahır ve Hawkins beş atı serbest bıraktı. Nerede olduğumuzu aşağı yukarı biliyorum ve bizi açık araziye götürebilirim. Dışarı adımımızı atar atmaz hızlı ve sessiz olmalıyız. Hazır mısın Masterson?"

Will başıyla onayladıktan sonra Chantry kulübenin kapısını açtı. Şiddetli yağmur karanlığı neredeyse nüfuz edilemez hale getirmişti ama Will dışarıdaki atların şekillerini seçebiliyordu. Hawkins hayvanları çaldıktan sonra dizginlemeyi ve eyerlemeyi başarmıştı.

Adamlar hızla atlarına bindiler, Hawkins yaralı Chantry'nin eyerine binmesine yardım etti. En büyük atı Will'e ayırdılar. Chantry önden gidiyor ve dikkat çekmemek için yavaş bir yürüyüşle hızlarını ayarlıyordu. Will, diğer adamların da onun dörtnala gitme arzusunu paylaştığından emindi ama Chantry'nin temkinli olmakta haklı olduğunu biliyordu.

İnsanlar sabah işlerine başlamak için ayağa kalktıkça pencerelerde ara sıra ışıklar görünmeye başladı. Ama sonunda şehrin dışına çıkana kadar evler seyrekleşti. Chantry hızlarını önce tırısı, sonra da dörtnala çıkardı. Soğuk, ıslak ve rahatsız bir yolculuk olsa , Will bunu mahzenden kaçmaya tercih etti. Şimdi vurulsa bile, en azından özgür ölecekti.

Gaia'yla aralarına birkaç mil koyduklarında güneş doğmuş ve yağmur dinmişti ama hava hâlâ yoğun bir şekilde kapalıydı. Chantry onları korunaklı bir çalılığa götürdü ve durdu. Bir eliyle kaburgalarını ovuşturarak güçlkle attan indi. "Ayrı yollara gitme vaktimiz geldi beyler."

Diğer atlılar da atlarından indiler ve atlarını tutarak bir daire şeklinde toplandılar. Gordon gökyüzüne bakarak mırıldandı: "Islak ve soğuk bir günün bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ölmüş olmam gerektiğini bilmek sabaha tat katıyor."

"Hepimiz başarılı kaçışımıza katkıda bulunduk," dedi Duval düşünceli bir ifadeyle. "Ölümle yüzleşmek ilginç bir kardeşlik bağı yaratıyor, değil mi?"

Gerçekten de öyle oldu. Will arkadaşlarının yüzlerine bakarken, birlikte ne kadar fedakârca çalıştıklarını fark etti. Hiçbiri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama yine de ortak tehlikeden kaynaklanan bir bağ hissetmişti. "Kendimizi haydut ilan etmiş olsak da, hepiniz gelecekteki herhangi bir dar yerde yanımda olmasını istediğim adamlarsınız."

Hawkins eğlenerek, "Serseriler dar yerlerde onurlu adamlardan daha yararlı olabilir," dedi. Sesi ciddileşti. "Ölümle yüzleşmek basitti ama şimdi yine katı gerçeklerle yüzleşiyoruz. Kaçımız konuştuğumuz kefareti ödemeyi deneyecek? Ben niyetliyim."

Gordon çarpık bir gülümseme verdi. "Bir başlangıç yapacağım."

Chantry'nin yüzü acıdan ağarmış görünüyordu ama sesi kararlıydı. "Uzun zamandır ihmal ettiğim sorumluluklarımı üstleneceğimi söyledim ve sözümün eri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Duval iç çekti. "Yapılanlar geri alınamaz. Kefaret olmasa bile belki bir uzlaşma olabilir. Bu girişimde bulunmalıyım."

Karanlık bir geceyi ve yakın bir ölümü paylaştıktan sonra, Will'in bu adamlardan hiçbirini bir daha görmeyeceğini düşünmek tuhaftı. Tuhaf ve yanlış. "Eğer bu savaş bir gün biterse," dedi kararsızca, "belki de hayatta kalanlarımız Londra'da tekrar buluşup kahramanlıklarımız ve kurtuluşlarımız hakkında birbirimize yalanlar söyleyebiliriz."

"Serserilerin Kardeşliği Kurtarıldı!" Duval görkemli bir şekilde söyledi. "Bu fikir hoşuma gitti ama birbirimizi bulabilmemiz için Londra'da mesaj göndereceğimiz bir irtibat noktasına ihtiyacımız olacak."

Will bir an düşündü. "Hatchard'ın Piccadilly'deki kitapçısı. Sahibini tanıyorum." Aslında Will önemli bir müşteriydi. "Ondan, kendisine gelen ve Kurtarılmış Haydutlar'a gönderilen mektupları saklamasını isteyeceğim."

dükkana gelen herhangi birimiz tarafından okunabilir. Bu gece hepimizin kullandığı isimleri ona vereceğim."

Chantry sırtıttı. "Kimliklerimiz hakkında yalan söylüyor olabileceğimiz için mi? Şüpheci zihnini sevdim." Acıdan yüzünü buru turarak bir elini atl ların oluşturduğu yakın çemberin ortasına doğru uzattı. "Daha hayırlı zamanlarda tekrar görüşmek dileğiyle!"

Will, Chantry'nin elini sıktı. Diğerleri de aynı şekilde, anla malarını bir şekilde daha gerçek kılan be  yönlü bir el sıkışma yaptı. Kavrayı larını bıraktıklarında Will, bu adamlarla bu koşullarda tanıştığı için minnettar olduğunu düşünerek eyerine geri döndü.

Hepsinin bir gün tekrar buluşmak üzere hayatta kalmasını umuyordu.

Bölüm 2

Güneybatı Fransa, Toulouse dışında, Nisan 1814

İmparatorun tahttan çekildiği haberi ordu kampında coşkulu kutlamalara yol açmıştı. Will Masterson sarhoş olmaktan hoşlanmadığı için, çoğunlukla ayık kalmış ve geceyi çadırlar arasında dolaşarak geçirmiş, askerlerinin coşku içinde birbirlerini öldürmemelerini sağlamıştı.

Sabah olduğunda, eğlenceye katılanların içkileri bitmiş ve uykuları gelmişti. Will de birkaç saat uyudu ve kendini öldürtmeyi başaramadığına göre, eve dönme zamanının geldiğini bilerek uyandı. Savaş lanet olası bir şeydi ve o da buna doymuştu. Kalbinde artık bir asker olmadığını hissediyordu. Doğuştan sahip olduğu sivil hayata geri dönmeye hazırdı. Aslında bunu dört gözle bekliyordu. Yıllarca bunun mümkün olabileceğine inanmamıştı.

Londra'daki kardeşine dönüşünü bildiren bir mektup yazıyordu ki, sopacısı Çavuş Thomas Murphy açık çadır kapağının yanındaki brandayı tırmalayarak dikkatini çekti. "Albay sizi çadırında görmek istiyor, Binbaşı."

Will son cümlesini zımparaladıktan sonra diz üstü masasını bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Albay Gates'e görevinden mümkün olan en kısa sürede istifa edeceğini söylemek için iyi bir zaman olabilirdi. Barış geldiğine göre artık onun çeşitli becerilerine gerek kalmamıştı.

Will albayın çadırına doğru ilerlerken kamp genel olarak sessizdi ama yorulmak bilmeyen birkaç genç İrlandalı kampın kenarında eşek yarışı düzenliyordu. Will hiç bu kadar genç olduğundan emin değildi.

Albay'ın çadırının kapağı açıldı, Will içeri eğildi. "Günaydın efendim. Size ordudan hızla ayrılacağımı söylemem için uygun bir zaman mı?"

Albay Gates sırttı ve bir kamp sandalyesine doğru el salladı. "Otursana Will. duyduğuma sevindim. Boney'nin yenilmesiyle orduda ciddi bir kesintiye gidilecek ve daha az subaya ihtiyaç duyulacaktır. Senin gibi daha fazla

Sizler ayrıldıkça benim gibi kariyer memurları için daha çok yer açılacak. Bir fincan kahve ister misin?"

Will güldü. "Gidişimin sizi memnun etmesine sevindim. Kahve iyi olurdu." Bir kamp sandalyesine yerleşti. "Tahttan çekilme şartlarını biliyor musun? İmparatorun vurulmayacağını varsayıyorum, yoksa sessizce gitmeyi kabul etmezdi."

"İmparatoriçe'nin naip olarak hareket etmesiyle oğlu lehine tahttan çekilmeye çalıştı ama Müttefikler buna izin vermedi." Gates bir kahve fincanı doldurdu ve uzattı.

Will takdirle yutkundu. Askerlik yıllarında kahvenin tadına varmıştı ama yine de çayı da aynı derecede sevecek kadar İngilizdi. "Napolyon'un arka planda gizlenip Fransa'yı tekrar ele geçirmek için fırsat kolladığı bir kraliyet hayal etmek imkânsız."

"Aynen öyle." Gates kendi kahvesini doldurdu. "İtalya açıklarında küçük bir ada olan Elba'ya sürgün edilecek. Bir sarayı ve kendi muhafızları olabilir ama hepsi minyatür olacak."

Will'in kaşları çatıldı. "Onu Avrupa'ya bu kadar yakın bir yerde kafese koymak güvenli mi? Onu Botany Körfezi'ne göndermeyi tercih ederim."

"Kraliyet Donanması adada devriye gezecek, bu da Boney'nin daha fazla sorun çıkarmasını engelleyecektir." Gates kadehini kaldırdı. "Bir dönemin sonuna!"

Will fincanını albayınkiyle tokuşturdu. "İyisiyle kötüsüyle. Ordu yıllarım için üzgün değilim ama eve dönmeye hazırım."

"Ve öyle de olacak, Binbaşı Masterson." Eğitimli İngiliz sesi, çadıra adım atan zayıf, esmer bir adama aitti. "Size katılabilir miyim?"

"Elbette." Gates son kahvesini de yuttu ve ayağa kalktı. "Will, seni bu sabah buraya çağırmamın asıl nedeni Albay Duval. Kendisi ordu istihbaratından ve seninle özel bir görev hakkında konuşmak istiyor. Genel hatlarını biliyorum ama bunu özel olarak konuşmanız için sizi yalnız bırakacağım."

Will bir an için yeni gelene baktı ve hafızasının ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Hayır, o gece tanıştığı adamları asla unutmuyacaktı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Fransız bir ikizin yoksa, tanıştığımıza inanıyorum."

"Demek öyle." Duval'in bakışlarında bir eğlence parlıyordu ve Fransız aksanından eser kalmadan konuşuyordu. "Unutulmaz bir gece."

El sıkıştıktan sonra Will sandalyesini geri aldı. "Orduda olduğunuzdan bahsetmemiştiniz ve bugün daha çok İngiliz gibi görünüyorsunuz."

"Yarı Fransız, yarı İngiliz," diye açıkladı Duval kendine bir fincan kahve alırken. Şeker parçalarını karıştırırken devam etti. "Ben ordudan söz , siz de kraliyet soylusu olduğunuzdan söz etmediniz, Binbaşı Lord Masterson."

"İnsan idam edilmek üzereyken unvanlar pek önemli görünmüyor." Will diğer adamı inceledi ve Duval'ın aradan geçen yıllar hakkında anlatacak ilginç hikâyeleri olması gerektiğini düşündü. "Aklınızda benim için özel bir görev olduğu konusunda endişelenmeli miyim?"

Duval, "Çok endişe verici bir şey yok," diye güvence verdi. "San Gabrieli biliyor musunuz?"

"İspanya ve Portekiz arasındaki dağlarda küçük bir ülke. Avrupa'nın en küçük krallığı, değil mi?" Will cevap verdi. "Ama oraya hiç gitmedim ve hakkında başka bir şey de bilmiyorum."

Duval, "Gabrileñolar Napolyon'a karşı savaşta sadık müttefikler oldular," diye açıkladı. "Wellington komutasındaki Anglo-Portekiz Ordusu'na birinci sınıf askerlerle katkıda bulundular. Şimdi evlerine dönmek istiyorlar."

"Hangi aklı başında adam bunu yapmaz ki?" dedi Will. "Sanırım bu konuda bir sorun var, yoksa benimle konuşuyor olmazdın."

Duval başını salladı. "Piyade birlikleri Toulouse savaşının en yoğun olduğu bölgedeydi ve çok fazla kayıp verdiler, bu yüzden birkaç hafta San Gabriel'e geri dönmek için uygun olmayacaklar. Ama küçük bir Gabrileño süvari birliği var ve şimdi yola çıkmaya hazırlar. Dönüş yolunda başlarını beladan uzak tutacak bir subaya ihtiyaçları var."

"Neden ben?" diye sordu Will. "İspanyolca ve Portekizce biliyorum ama San Gabriel'in dilinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu iki dil arasında kalan bir lehçe. Bu konuda bir sorun yaşamazsınız," diye güvence verdi Duval. "Gabrileño komutanı Albay da Silva'nın sizi onaylaması gerekecek ama onaylayacak."

"Ve? Şüphesiz, meselenin daha fazlası var."

Duval kaşlarını çatı. "San Gabriel'in durumuyla ilgili endişelerimiz var ve ilk elden bilgi almak istiyorum. Hiçbir zaman zengin bir ülke olmadı ama Alcantara ailesinin yönetiminde istikrarlı ve iyi ve dediğim gibi, Fransızlara karşı savaşta sağlam bir müttefik oldular. Sonra geçen yaz Fransız general Baudin San Gabriel'e girdi, yağmaladı ve yakıp yıktı. Hükümdar Kral Carlos'u ve oğlu Alexandre'ı da esir aldı."

Prens, ateşkes bayrağı altında görüşmek için yola çıktıklarında. Baudin, yaşlı ve bunak amcası Prens Alfonso'yu, kaçmayı başaran genç Prenses Maria Sofia'nın naibi olarak atadı."

"Yöneticiler gidince ülke kaosa mı yoksa haydutluğa mı sürüklendi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Duval. "Ülkeden çok az haber çıktı.

San Gabriel. Tahminime göre ülkenin ciddi sorunları var. İngiliz müttefikleri olarak yeniden inşa konusunda yardımımızı hak ediyorlar. Umarım Gabrileño süvarilerini geri götürmeye ve durumu değerlendirmek için bir ya da iki hafta harcamaya isteklisinizdir."

"Kral ve oğlu eve dönmüyor mu? Elbette, Fransız siyasi mahkumlar serbest bırakılıyor."

"Onlara ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Duval, yüz ifadesi asıktı. "Ölmüş olmalarından korkuyorum ama gerçeği öğrenmeye niyetliyim. Bu arada San Gabriel'in etkili bir liderliği yok. Artık savaş bittiğine ve İspanyol gerillalar Fransızlarla savaşmadığına göre, onlardan bir grubun yönetimi ele geçirmesinden endişe ediyorum. Alcantara'nın malikanesi Castelo Blanco, Ortaçağ'dan kalma müthiş bir kale. Eğer bir çapulcu çetesi içeri girerse, onları oradan çıkarmak çok zor olacaktır."

Hepsi doğru. Will tereddüt etti. Savaş sona erdiğinden, mümkün olduğunca çabuk eve dönmeyi arzuluyordu. Duval'ın görevini kabul etmesi onu haftalarca, belki de aylarca geciktirecekti.

Ama Porto'daki o uzun ve gergin gecede ortaya çıkan kefarete sorununu asla unutmamıştı. Bu görevi üstlenmek bir kefaret değildi, ama bu onun için çok nitelikli bir hizmet olacaktı. Hızlı bir gemiyle eve dönmeyi tercih etse de, İspanya ve Portekiz'i boydan boya geçeceği bu uzun yolculuk askerlik hayatına veda etmenin bir yolu olacaktı. Ayrıca Yarımada'dan muhtemelen sonsuza dek ayrılmadan önce arkadaşı Justin Ballard'ı ziyaret edebilecekti. "Pekâlâ, Gabrileño komutanı onaylarsa, adamlarını eve götüreceğim."

* * *

Albay da Silva, siyah saçlarında gümüş çizgiler olan, sağ kolu ve bacağına bandajlar bulunan zayıf bir adamdı. Çadırında bir kamp sandalyesinde oturuyordu ve bu bile çok zahmetliymiş gibi görünüyordu ama Duval, Will'i tanıştırdığında gözleri keskinleşti. "Binbaşı Masterson. Albay Duval, kabalolarımı eve götürmek için istekli ve uygun söyledi." Akıcı ama aksanlı bir İngilizceyle konuşuyordu.

Will İspanyolca, "Buna siz karar verin, efendim," dedi. "Kaç adam var ve bir İngiliz subayına kızacaklar mı?"

"İspanyolcan çok iyi," dedi da Silva onaylayarak. "Duval Portekizce de bildiğini ve nasıl dövüşüleceğini bildiğini söyledi. Bu yetenekler kabul edilmeni sağlar. At binmeye uygun sadece iki düzine adam var. Yaralılar, yaraları iyileşip evlerine dönene kadar burada kalacaklar." Yüzüne bir gölge düştü. "Yıllar boyunca birçok adamımı kaybettim. Eğer imparatorun tahttan çekildiği haberi şehir için yapılan savaştan önce Toulouse'a ulaşmış olsaydı daha fazlası hayatta olacaktı."

Will sessizce, "İnşallah bir daha böyle gereksiz savaşlar olmaz," dedi.

Da Silva sol eliyle istavroz çıkardı. Ama askerlik yılları insana değiştiremeyeceği şeyler için kara kara düşünmemeyi öğretmişti, o yüzden devam etti: "Hayatta kalan süvari subaylarımdan eve dönecek durumda değil, o yüzden askerler kıdemli çavuş Gilberto Oliviera'nın komutası altında. İspanya'yı geçerken iyi bir düzen sağlama ihtiyacını anlıyor. Babası Castelo Blanco'nun kâhyası, dolayısıyla Çavuş Oliviera kraliyet ailesini iyi tanıyor."

"San Gabriel Kral Carlos olmadan nasıl gidiyor?"

Da Silva duraksadı. "Baudin ülkemi yakıp yıktıktan kısa bir süre sonra bir kurye Prens Alfonso'dan bir mesaj getirdi. Malların büyük ölçüde tahrip olduğunu, ancak halkın çoğunun hayatta kaldığını ve Tanrı'nın lütfuyla Kral Carlos sağ salim halkına dönene kadar San Gabriel'de nöbet tutacağını söyledi."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Mektubun Prens Alfonso tarafından yazıldığından şüpheliyim." Albay kelimelerini dikkatle seçti. "Prens çok yaşlı ve güçsüz. Belki de Prenses Maria Sofia tarafından onun adına yazılmıştır."

"Taht ona gelirse prenses iyi yönetecek mi?" Will açık açık sordu.

"San Gabriel'den ayrıldığımda, kızımın yakın arkadaşı olan tatlı, güzel küçük bir kızdı. Erkek kardeşi Prens Alexandre çok yetenekliydi ve küçük kız kardeşinin mirasa konacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Normal zamanlarda, eğer tahta geçerse, ona yardım edecek güçlü danışmanları olurdu. Şimdi ..." Başını iki yana salladı. "Oradaki durum hakkında yeterince bilgim yok. Yarın gidebilseydim, giderdim. Bunu yapamayacağıma göre, Duval'ın sizi tavsiye etmekte haklı olması için dua ediyorum."

Will, San Gabriel'deki durumun ne kadar vahim olduğunu merak ediyordu. "Yakında prenses ihtiyacı olan danışmanlara kavuşacak. Belki de Tanrı'nın lütfuyla Kral Carlos ve oğlu çoktan hapisten çıkmış ve evlerine doğru yola çıkmışlardır."

"Tanrı'nın lütfunun bile bir sınırı vardır, Binbaşı Masterson," dedi da Silva kasvetli bir sesle. "Ne zaman gidebilirsiniz? Yarın sabah mı?"

Bu kadar çabuk mu? Pekâlâ o zaman. Will, "Komutanıma danışmam gerekecek, ama bir itirazı yoksa, evet, yarın," diye cevap verdi. "Adamlarınızın iyi ata bindiğini varsayıyorum?"

"Çok iyi ata binmişler, mağlup Fransızlara teşekkürler." Da Silva'nın gülümseme olmayan dişleri görünüyordu. "Ayrıca karıma mesaj götürmeni ve benim ve en büyük oğlumuzun iyi olduğuna dair onu temin etmeni rica ediyorum. O benim yüzbaşılardan biri ve son savaşta yaralandı ama iyileşiyor. Yakında ikimiz de eve dönmüş olacağız."

Will, "Böyle bir haberi taşımaktan mutluluk duyacağım," diye söz verdi.

Bu kadar kısa sürede mesele çözüldü. Albay Gates, Will'in ayrılmasını onaylayınca Tom Murphy hemen eşyalarını toplamaya, düzenlemeye ve gereksiz olanları atmaya başladı.

O gece Will kamptaki arkadaşlarıyla vedalaştı. Savaşı özlemeyecek olsa da, ortak tehlikeler ve yokluklar altında gelişen yoğun yoldaşlığı özleyecekti. Bu yakınlığın yerini neyin alacağını merak ediyordu.

Ertesi sabah şafak sökerken Will, İspanya'daki son yolculuğu için küçük birliğini yola çıkardı.

Bölüm 3

San Gabriel Krallığı, Nisan 1814

Haber Avrupa'da bir yaz fırtınası gibi esti. İmparator tahttan çekildi. Napolyon gitti! Uzun savaşlar nihayet sona erdi!

Ve ilk coşku azaldıkça, daha düşünceli *olanlar* merak etmeye başladı: *Şimdi ne olacak?*

* * *

Athena Markham, Castelo Blanco'daki küçük çalışma odasında, savaştan harap olmuş bu küçük ülkenin hayatta kalmak ve yeniden inşa için nasıl para bulacağını düşünürken, Prenses Maria Sofia del Rosario de Alcantara -ve daha az önemli birkaç isim daha- heyecanla çalışma odasına daldı ve zar zor konuşabildi. "Athena, savaş bitti! Napolyon tahttan çekilmek zorunda kaldı!"

Athena hesap defterlerinden başını kaldırdı, iyi haber karşısında endişesi kayboldu. "Ne mutlu! Son bir süredir yaklaşıyordu, ama Bonaparte o kadar kurnaz ve hırslı ki, şapkasından başka bir kaplan çıkarmasını bekliyordum. Porto'dan bir kurye mi geldi?"

"Evet, haberci avluda haberini duyurur duyurmaz, tekrar tekrar duymak isteyen insanlar etrafını sardı. Serbest kaldığında Alfonso Amcayı arayacak, sonra da buraya gelecek." Sofia kıkırdadı. "Kuryeleri Porto ve Lizbon'a gidip gelirken yemek ve konaklama için San Gabriel'de durmaya davet etmek en iyi fikirlerinizden biriydi."

"Belirsiz zamanlarda, iyi bilgi sahibi olmak hayati önem taşır." Athena keşke bir önceki yaz General Baudin ve birliklerinin Wellington'ın ordusundan doğuya doğru çekilirken San Gabriel'den geçecekleri konusunda önceden uyarılmış olsalardı diye düşündü.

Kıpırdamadan duramayan Sofia, çalışma odasında bir kelebek gibi dans ediyordu. Minyon, siyah saçlı ve güzeldi; yirmi dört değil, on yedi yaşındaymış gibi görünüyordu.

yaşındaydı. "İmparator düştüğüne göre babam ve ağabeyim yakında evde olacaklar mı?"

Athena içini çekip sandalyesinde arkasına yaslandı ve masanın üzerinde dinlenen Sofia'nın gri tekir kedisi Sombra'yı dalgınca okşadı. "Bilmiyorum Sofi. General Baudin San Gabriel'i yakarak geçip onları beri tek kelime duymadık. Baban gibi siyasi tutukluların genel olarak serbest düşünüyorum."

"Ölmedikleri sürece," dedi Sofia, dansı sona ermişti. Pencereden dışarı baktı, omuzları kaskatı kesilmişti. "Hayatta olmalılar Athena. San Gabriel gibi küçük bir ülkenin bile hükümdarını öldürmek Napolyon'un yapacağı bir şey değil."

Athena nazikçe, "İmparator için bu doğru ama generali acımasız bir adamdı ve babanla kardeşin de kimsenin önünde sinecek tipler değillerdi," dedi. "Esir alındıklarından beri onlar hakkında tek kelime duymamış olmamız iyiye işaret değil."

Sofia kesin bir ifadeyle, "Onların öldüğünü düşünüyorsunuz," dedi.

Sofia bu olasılığı ilk kez kabul ediyordu. Şimdiye kadar, savaş biter bitmez San Gabriel'e döneceklermiş gibi konuşmuştu.

Eğer ölürlerse Sofia San Gabriel'in hükümdarı olacaktı. Açık konuşma zamanının geldiğini bilen Athena, "Geri dönmeleri umutsuz değil ama dönmeme ihtimalleri de çok yüksek," diye cevap verdi.

Sofia kısık bir sesle, "San Gabriel'i yönetecek kadar güçlü değilim," dedi. "Bilmediğim o kadar çok şey var ki!"

"Buraya geldiğimden beri düzeltmeye çalıştığımız bir eksiklik," diye belirtti Athena. "Yönetmeyi öğrenme konusunda büyük ilerleme kaydettiniz ve Gabrileño geleneklerine göre miras kalan bir kadın yirmi beş yaşına gelmeden tahta geçemeyeceği için Prens Alfonso naipliğinizi yaparken öğrenmeniz gereken bir yılınız var."

Sofia pencereden döndü, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Resmi naip, zavallı sevgili amcam. Çabalıyor ama San Gabriel sensiz dağılır. İşi sen yaptığın için naip unvanını taşıyamaman çok yazık."

Athena güldü. "Saçmalama, ben sadece Ekselansları Prenses Maria Sofia'nın fazla uzun boylu ve fazla İngiliz refakatçisiyim. Halkın seni seviyor, Sofi. Rehberlik için başvurdukları kişi sensin. Görev sana düşerse iyi yönetirsin."

"Keşke ben de senin kadar özgüvenli olsaydım." Sofia bileziğiyle oynadı. "Çok bencilce ama tahta çıkmanın en kötü yanı, siyasi nedenlerle evlenmek zorunda olduğumu bilmek. Prensesler böyle yapar. Ama babam

Her zaman mantıklı bir şekilde kendi kocamı seçebileceğime söz verdim. Bunun yerine, beni bir kenara itip ülkemi kendi uygun gördüğü şekilde yönetmek isteyecek korkunç, patlak gözlü bir kraliyet düküyle evlenmek zorunda kalacağım."

"Bunu yapmak zorunda kalmaktan çok uzaktasın Sofi!" Athena kesin bir tavırla konuştu. "Bugün böyle şeyler için endişelenmene gerek yok. Savaş bitti ve artık kutlama yapıyor olmalıyız. Baban ve kardeşin çoktan evlerinin yolunu tutmuş olabilirler."

"Keşke buna inansaydım." Sofia Sombra'yı masadan kaldırdı, sonra kediyi uzun süre kendine yakın tuttuktan sonra bakışlarını kaldırdı, koyu renk gözleri parlıyordu. "Sana hâlâ ihtiyacım varken beni terk etmeyeceğine söz ver Athena! Lütfen."

Athena tereddüt etti. San Gabriel'de bu kadar uzun süre kalmayı hiç düşünmemişti. Kalbi İngiltere'nin yeşil alanlarını ve huzurunu özliyordu. Ama Sofia'yı ya da San Gabriel'i terk edemezdi.

Kalbinin evine bir daha dönüp dönmeyeceğini merak ederek, orada hiç hoş karşılanmamış olsa da, sessizce, "Kalacağım Sofi. Bana ihtiyacın olduğu sürece."

Bölüm 4

İspanya'dan San Gabriel'e giden dağ yolu çok eskiydi ve toprağın derinliklerine kadar aşınmıştı. Will, Romalı askerlerin bu taşlı tepelerden ve geçitlerden geçip geçmediğini merak etti. Roma yolları genellikle daha geniş ve daha düzgün olduğu için belki de değildi.

Gabrileño'lardan oluşan küçük grubu yolun çukur kısmından çıkarken, Çavuş Gilberto Oliviera atını ileri doğru mahmuzladı. "San Gabriel! *Evim!*" diye seslendi, sesi duygusallıkla titriyordu. Sonra gülerek atını geri çekti. "Ve sevgili vatanımız sisin içinde boğuluyor, bu yüzden onu göremiyoruz!"

Will ve diğer atlılar genç katıldılar ve önlerindeki yola baktılar. Aşağıdaki uzun, oval vadi beyaz bulutlarla doluydu. Uzak uca doğru, yuvarlak bir tepe sisi zar zor yarıyordu.

Oliviera Will'e şu açıklamayı yaptı: "Bu bazen olur ama genellikle sadece kış aylarında. Hava açık olsaydı, buradan San Gabriel'in tamamını görebilirdiniz. Vadinin içinden geçen nehri, kraliyet kalesini, köyleri, tarlaları, ağaçları ve üzüm bağlarını." Nefesini usulca bıraktı. "Evim."

"Kendi evimi görmek için sabırsızlanıyorum." Will kıkırdadı. "Bizde çok daha sık sis olur." Sesini yükselterek, "Sabırsız olduğunuzu biliyorum ama dikkatli olun. Kapılarının önünde boynunuzu kırarsanız aileleriniz çok kızar ve beni suçlamalarını istemem!"

Bir kahkaha ve heyecan dalgasıyla, birlik makul bir hızla patikadan aşağı inmeye başladı. Bir araba ya da iki atlı için yeterli genişlik vardı, bu yüzden Will, Oliviera'nın yanına oturdu. Çavuş, gülünç denecek kadar genç yaşta Fransızlarla savaşmak için evden kaçmıştı. Hâlâ genç olmasına rağmen, neredeyse Will kadar savaş görmüştü. Adamlarını o kadar iyi kontrol altında tutuyordu ki Will, komutan olarak kendi hizmetlerine ihtiyaç duyulmadığından şüphelendi. Duval'ın asıl ilgilendiği, San Gabriel'in durumu hakkında bilgi almak olmalıydı.

Will, "Ailenizle selamlaştıktan sonra en çok neyi dört gözle bekliyorsunuz?" diye sordu.

Oliviera düşündü. "Ailemden sonra, Gabrileño şarabı! İçebileceğiniz en iyi şaraptır, Binbaşı. Bir yudumda gerçekten evimde olduğumu anlayacağım. Bu şarabı paylaşmalısınız çünkü ailemle kalmalısınız. Babam kraliyet kalesinin kâhyasıdır ve surların içinde yaşarsınız. Siz ve Çavuş Murphy için geniş bir yer olacak."

Şatoda yaşamak, ülkeyi tanımak için iyi bir yol olabilirdi. Ne bulacağını merak eden Will, "Teşekkür ederim, minnetle kabul ediyorum," dedi.

Öncü atlı Martinez seslendi, "Madonna de las Rosas tapınağı ileride! Sağ salim döndüğümüz için Meryem Ana'ya şükretmeliyiz!" Atını hevesle ileri doğru mahmuzladı.

Gözlerini kısan Will, sisin arasından bir kulenin belli belirsiz şeklini görebiliyordu. Yaklaştıkça küçük yapının ana hatları belirginleşiyordu. İleride, Martinez tapınağın önünde durdu ve acı dolu bir çığlık attı.

Sürücü arkadaşları bu ıstıraba son hızla karşılık verdi. Will yanaştığında, binanın harabeye dönmüş olduğunu gördü. Ön duvar çökmüştü ve taş yapıdan geriye, hırpalanmış kuleyi desteklemeye yetecek kadar kalmıştı. Arkada, tamamen yıkılmış olan küçük bir binanın kalıntıları vardı.

Oliviera atından inerken alçak ve acı dolu bir ses çıkardı. "Tapınak İspanya'dan gelen yolcuları karşılamak için inşa edilmişti. Su ve dinlenmek için küçük bir barınak vardı. Ve şimdi ... !" Tükürdü. "O Fransız domuzları bunun için cehennemde çürüsün!"

Diğer Gabrilleliler, kararmış taşlara ve kömürleşmiş kirişlere bakıyor, yüzlerindeki ifadeden etkileniyorlardı. Will, bu yıkımın San Gabriel'in başına gelenlerin gerçekliğini onlara da gösterdiğini tahmin ediyordu. Eğer bir tapınak yok edilebiliyorsa, o zaman evleri ve aileleri ne olacaktı?

Will atından inerek açıkta kalan iç mekânı inceledi. Bu kadar yakından, yanmış molozları temizlemek ve düzeni yeniden sağlamak için biraz çaba sarf edildiğini görebiliyordu. "Düşman binaya zarar verebilirdi ama buranın kutsallığını yok edemezdi," dedi sessizce, yıkık yapının içinde tanıdık bir şekil fark ettiğinde.

İçeri girdi ve elini, boyu kadar bir haç şeklinde birbirine çivilenmiş iki kömürleşmiş kirişin üzerine koydu. "Vatandaşlarınız ellerinden geleni yaptılar. Yakında tamamen yeniden inşa etmek için zaman ve emek olacak." Haçın önündeki küçük, kabaca oyulmuş ahşap bir figürü işaret etti. "Bir haç, bir de Meryem Ana ve çocuk heykeli. Bir tapınağın başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

Oliviera sertçe yutkundu. "Haklısınız. O tanrısız vahşiler buranın kutsal ruhunu yok edemediler." Diz çöktü ve haç çıkardı. Birliğin diğer üyeleri de aynı şeyi yapınca Will geri çekildi. Yaşlı askerlerden biri, eve sağ salim döndükleri için şükran duası etti.

Ancak teker teker ayağa kalktıklarında yüzlerindeki ifadeler önceki sevinçlerini kaybetmişti. Ülkelerinin uğrayabileceği başka zararlarla yüzleşmek için kendilerini çelikleştiriyorlardı.

Vadiye doğru at sürerken Gabrileño'ların ruh hali kasvetliydi. Alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Sisle birleşen karanlık, Will'e sanki perili bir diyardan geçiyormuş gibi hissettiriyordu.

Yol bir koruluğa çıkıyordu ve kararmış ağaçların görüntüsü karşısında şiddetli küfürler yükseldi. Adamlardan biri hırladı, "Mantar ağaçlarını yaktılar, piçler!"

Başka bir adam, "Mantar ağaçları yangından diğer ağaçlardan daha iyi kurtulur. Bakın, yeni bir büyüme geliyor." Tükürdü. "Ama bunu yapan Fransızlar günahlarının bedelini bir daha asla doğru bir şişe şarap içemeyerek ödesinler!"

Will biraz gülümsedi. Dünyanın şarap seven bu bölgesinde, bu lanet cehennemde çürümekten daha vahşiydi.

Çeyrek mil ileride Ramos adında genç bir adam gergin bir şekilde, "Birazdan ailemin evine geleceğiz. Tanrı'ya onların güvende ve iyi olmaları için dua ediyorum!"

Ramos grubun başına doğru hızla ilerledi. Bir çiftlik evine giden bir yola ulaştığında, o yola döndü. Yolun sonundaki ev terk edilmiş görünüyordu, ne bir ışık ne de başka bir yaşam belirtisi vardı.

Birlik Ramos'u takip ederken Will, yapının yerel taştan sağlam bir şekilde inşa edildiğini, ancak bir ucunun yandığını ve o bölümdeki çatının çöktüğünü gördü. Ramos atını dörtnala koşturarak, "*Mamá! Baba!*" diye bağıırıyordu.

Will, çiftlik evine yaklaşırken hafif ve isabetli karabinasını eyerdeki kılıfından hışımınla çıkardı. Ev terk edilmiş gibi görünse de, hayatta kalmak isteyen bir asker hiçbir şeyi hafife almamayı öğrenirdi.

Bir pencerenin panjurları biraz açılarak içeriden gelen paralel ışık çubuklarını gösterdi. Bir kadın çığlık attı, "*Julio, mi hijo!*"

İnsanlar evden kaçışırken Ramos atından atladı ve "Anne! *Mamá!*" diye bağırdı.

Genç adam yere dokunur dokunmaz ailenin içine çekildi. Will rahatlayarak içini çekti ve eyerine yerleşti. Bu biriydi

trajediyle bitmeyen bir hikaye.

Ramos'un babası, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken oğluna uzun, kemik kıran bir sarılma verdi. Sonra geri çekildi, böylece diğer aile üyeleri geri dönen oğullarını karşılayabildi.

Will atını patriğin yanına götürdü ve şöyle dedi: "Bu buluşmayı gördüğüme sevindim, Senyor Ramos. Dağdan inerken bazı savaş izleri gördük. San Gabriel nasıl gidiyor? Askerleriniz evden pek haber alamadı."

Yaşlı adam döndü ve Will'in kırmızı üniformasını saygıyla başını tanıdı. "Fransız domuzu Baudin vadimize saldırdığından beri işler zorlaştı. Hem de çok zor." Yüreği gözlerinde, oğluna baktı. "Ama genç adamlarımız geri döndüğünde, kesinlikle yeniden inşa edeceğiz ve yeniden güçleneceğiz."

Bu iyimserlikten çok umuda benziyordu. Will, "Bu sadece başlangıç. Birkaç hafta içinde askerlerinizin geri kalanı da eve dönmüş olacak."

Senyör Ramos'la vedalaştıktan sonra atına döndü ve yolculuklarına devam etmek üzere diğer atlıları topladı. Dağ gecesi giderek soğuduğundan, sıcak tutan, çok cepli ve ata binmek için tasarlanmış paltosunu çekti.

O ve bu palto birlikte çok şey yaşamışlardı. Şansı yaver giderse bu gece onunla uyumak zorunda kalmayacaktı. Ama atını sisli vadinin derinliklerine doğru sürerken Castelo Blanco'da ne bulacağını merak ediyordu.

* * *

Napolyon'un tahttan çekildiği haberinin San Gabriel'e ulaşmasının üzerinden haftalar geçmişti. Ne yazık ki bu haberi, yakalanan kral ve prenze dair herhangi bir haber takip etmemişti. Hiçbir haberin iyi haber olmadığı durumlar da vardı ama bu onlardan biri değildi.

Uyuyamayan Athena kalktı ve soğuğa karşı bornozunu ve koyun derisinden terliklerini giydi. Odasında bir şömine olmasına rağmen yakıt azdı ve iyi bir neden olmadan kullanılmamalıydı.

Gün geçtikçe daha da büyüyen not defterini açtı. Yapılması gereken işlerin aciliyetlerine göre ayrılmış listeleri ve ardından olası çözümlerle ilgili daha fazla not vardı.

Başka, daha kısa kaynak listeleri de vardı. Dağlarda izole edilmiş olan San Gabriel her zaman büyük ölçüde kendi kendine yeterli olmuştur. Hiçbir rezerv yoktu

yabancı bankalardaki paralar. Ülkenin hazinesinin büyük bir kısmı savaşa gönderilen birliklerin donatılmasına gitmişti. General Baudin açgözlü ellerine değerli her şeyi çalmıştı. Burada fazla para kalmamıştı. Ayrıca, bu kadar çok erkeğin savaşa gitmesi ciddi bir işgücü sıkıntısı yaratmıştı. Şunlar Gabriello sol-kadınlar, Çocuklar, genç ve Çok çalışmışlardı ama tüm ekimi yapacak yeterli sayıda insan yoktu, hasat ve bakım.

Deftesine kaşlarını çattı ve hayatta kalan askerlerin ne zaman döneceğini bilmeyi diledi. Korsikalı Canavar'la savaşmak şüphesiz cesurca ve asilce olsa da, Athena bir kadın olarak evde kalıp yiyecek yetiştirmek, çiftlikleri ve üzüm bağlarını işletmek gibi gösterişsiz işleri yapmanın daha faydalı olacağını düşünmeden edemiyordu.

Çoğu Avrupalının adını bile duymadığı, hasar görmüş, uzak ve küçük bir krallık için nereden yardım alınabilirdi? Yıllık ödeneği ona bağımsızlık ve seyahat etme özgürlüğü sağlamaya yetiyordu ama bu kadar çok ihtiyacı olan bir yerde fazla bir şey ifade etmiyordu. Son kış boyunca yiyecek almak için bütün bir yıllık gelirini peşin olarak kullanmıştı.

Babasını düşündüğünde ağzı bir karış açık kaldı. İsterse yardım edebilirdi ama asla istemezdi. Bu uzun zaman önce belli olmuştu.

San Gabriel'in askerleri yakında evlerine dönerlerse, bazıları ailelerine ve arkadaşlarına fayda sağlayacak ganimetler getirebilir mi?

Bu düşünceye alaycı bir şekilde gülümsüyordu ki, bir çığlık onu sert bir şekilde kendine getirdi. Bunu daha fazla bağırış, havlama ve sanki tam burada, kalede bir savaş sürüyormuş gibi çığlıklar izledi. Haydutlar içeri girmiş olabilir miydi? Kale neredeyse zaptedilemezdi; ama bu sakın günlerde kapıdaki tek nöbetçi on iki yaşında bir çocuktu, Senyor Oliviera'nın en küçük oğlu.

Athena tüfeğine uzandı, rahatsızlığın Olivieralar'ın dairesinde olduğundan emindi. Silahın düzgün bir şekilde doldurulduğunu görmek için hızla kontrol etti, mühimmat çantasını bir omzuna astı ve odasından merdivenlere doğru koştu.

Sofia odasından çıktı, gözlerini kırptırarak uyandı ve endişeli görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye tersledi Athena. "Ama geride durun ve gerekirse kaçmaya hazır olun!"

İlk kattan aşağı hızla indi ve bir köşeden dönerek ikinci kata ulaştı. Athena pek bir ordu sayılmazdı ama kalede ona en yakın şey oydu.

* * *

Will ve kalan iki arkadaşı Castelo Blanco'ya vardıklarında, sayısız neşeli buluşmaya tanık olmuştu ama onlar bile Çavuş Oliviera'nın karşılaşmasının yanında sönük kalmıştı. Kale avlusuna açılan perde duvarındaki kapıya ulaştıklarında, onları nöbet tutan çok genç bir Oliviera kardeş karşıladı. Çocuk kapının ortasındaki küçük pencereden dışarı bakmış, sonra da kapıyı açarak, neredeyse kaybolacak kadar tiz bir sesle, "Gilberto!" diye bağırılmıştı.

Çavuş gülerek eyerinden eğildi ve kardeşini sert bir kucaklamayla atın üzerine çekti. "Seni zor tanıdım, Albano! Atlarımızı ahıra bıraktığımızda, ben arkadaşlarımı içeri götürürken onları besleyip yatırabilir misin? Hepimiz uzun bir yolculuk yaptık."

"Oh, evet!" Kulaktan kulağa sırttan Albano, atlarını şatonun yarısından arkadaki ahırlara sürerken kardeşinin bacağına zıpladı.

Will attan indiği için memnundu ve gerçek bir binada, gerçek bir yatakta uyumayı dört gözle bekliyordu. Atıyla ilgilendikten sonra, heybesini bir koluna geçirdi ve diğer eline de karabinasını aldı; bu, ahırda bırakılacak bir şey değildi. Sonra hep birlikte içeri girdiler, çavuş önden gidiyordu.

Olivieralar, girişi ahırların karşısında bulunan zemin kattaki bir dairede oturuyordu. Albano dışarıda olduğu için kapı kilitlenmemişti ve Gilberto büyükçe bir salona doğru ilerledi. Masanın üzerinde cam bacalı yarım düzine şamdan duruyordu ama sadece bir tanesi yanıyordu. Mum, üç duvarın her birindeki ağır kapıları ve gölgeli sağ köşede zar zor görülebilen bir merdiven boşluğunu ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık vermiyordu.

Gilberto odanın içinde ilerleyerek sol duvardaki kapıyı açtı ve ortaya geniş, iyi aydınlatılmış bir mutfak çıktı. Sanki yıllarca değil de bir günlüğüne gitmiş gibi, "Anne, ben !" diye seslendi.

Duyurusu, Will'in daha önce tanık olduğu buluşmaların yanında sönük kalan bir tepkiyi tetikledi. Bir Olivieras kalabalığı mutfaka akın etti ve gürültülü dalgalar halinde etrafında kaynadı. Yaşlı teyzeler, büyükanne ve büyükbabalar ve dizlerine sarılmış birkaç küçük çocuk vardı. Annesi olması gereken bir kadın, oğlunu sanki hiç bırakmayacakmış gibi kucakladığında kulakları yırtan, sözsüz bir sevinç çığlığı attı.

Diğerleri annesinin çığlığını yankıladı. Will bilmeseydi, bir katliam yaşandığını düşünebilirdi. Gri ağızlı büyük bir köpek

içeri girdi, Gilberto'nun bacaklarını okşarken çılgınca havladı ve neredeyse onu deviriyordu. Olivieralar çok yakışıklıydı. Muhtemelen kız kardeşi olan genç bir kadın o kadar güzeldi ki Murphy çenesi düşmüş bir halde ona bakakaldı.

Odadaki çılgın mutluluk, heyecan verici olduğu kadar yorucuydu da. Murphy, Gilberto'nun peşinden daireye girdi, bakışları hâlâ kızın üzerindeydi ama Will koridorda kaldı. Kendini tanıtmadan önce kargaşa yatışana kadar bekleyecekti.

Bacaklarını esnetmek için odanın içinde gezinirken, karo zeminin karmaşık desenlerine hayranlıkla baktı. Yarımada'ya gelene kadar fayansın ne kadar güzel olabileceğini bilmiyordu. Ama mobilyalar sadeydi. Yemek masasının dışında, oturmaya kalksa çökebilecek, gıcırdayan görünümlü bir çift sandalye vardı sadece.

Salon zemininin ortasındaki çini madalyonda muhtemelen ülkenin ya da yönetici ailenin arması vardı. Merdivenlerden gelen hızlı ayak seslerini duyduğunda sanat eserine hayranlıkla bakıyordu. Adımlar sona erdiğinde yukarı baktı

-Ve mum ışığının gölgelerin arasından göğsüne doğrultulmuş bir tüfeğin namlusunu aydınlattığını gördü. Gabrileño lehçesinde bir ses "At silahını!" diye bağırdı. "Çok, çok dikkatli ol." Komut Fransızca olarak tekrarlandı.

Will, Gabrileño dilinde sakın bir şekilde, "Kötü bir niyetim yok. Çavuş Oliviera ailesinin yanına döndü ve ben de ona eşlik eden bir İngiliz subayıyım." Heybesini taş zemine bıraktı ve yavaşça eğilerek karabinayı üstüne yerleştirdi.

"Kesinlikle buralı değilsin," diye homurdandı ses. "İngilizce bir şeyler söyle."

"Nasıl isterseniz," dedi İngilizce. "Paltomu çıkarmama izin verirseniz, size üniformamı gösterebilirim."

Tüfeğin namlusu sallanmadı. "Paltonu yavaşça çıkar," dedi ses net bir İngilizceyle. "Eğer elini silaha doğru hareket ettirirsen, seni vururum."

Will ani bir hareket yapmadan paltosunu çıkardı. Üniforması eski püskü ve yer yer onarılmıştı ama İngiliz kırmızısı olduğu kesindi. "Adım William Masterson ve Oxfordshire'danım."

Gergin bir sessizlikten sonra tüfek indirildi ve muhteşem bir Amazon gölgelerin arasından çıktı. Will artık kendisine doğrultulmuş bir silah olmadığından, zengin ve alçak sesin bir kadına ait olduğunu fark etti.

İçinden küçük enerji kıvılcımları geçti ve vücudunun uzun süredir uykuda olan kısımları cızırdayarak canlanmaya başladı. Büyülenmiş gibi baktı. Amazon ona çok yakındı.

Bir buçuk metre boyundaydı ve bir Kuzeylinin açık ten rengine sahipti. Koyu renk, ayak bileğine kadar uzanan bir bornoza sarınmış olsa bile, güçlü ve düzgün yüz hatları, sırtından aşağı dökülen sıcak kahverengi saç örgüsü ve tehlikeli ela altın gözleriyle dikkat çekiciydi.

Ve tüfeği bir uzmanın rahatlığıyla kullandı. Sadece bir Amazon savaşçısı değil, bizzat Amazon kraliçesiydi. "Anladığım kadarıyla siz de İngilizsiniz?" demeden önce yavaş ve derin bir nefes aldı.

"Athena Markham belli bir yerden değil ama evet, İngiliz." Alçak sesinde iyi eğitilmiş bir aksan vardı. "Tehditkâr davrandığım için özür dilerim ama zor bir yıl geçirdim ve çılgınlık bir saldırı gibi geldi."

"Ben de aynı şeyi düşündüm." Olivieralar'ın dairesine açılan kapıya baktı. Gürültü biraz azalmıştı. "Ateş etmediğin için minnettarım."

"Nasıl ateş edileceğini öğrenmek, ne zaman ateş edilmeyeceğini öğrenmekten daha kolaydır." Adamın üniformasını inceledi. "Fifty-second Foot'ta bir binbaşı. Hafif Tabur'un bir parçası olarak, muhtemelen Yarımada Savaşları'ndaki hemen hemen her büyük savaşı görmüşsünüzdür."

"Evet ve hatırlayabildiğimden daha fazla çatışma," diye kabul etti. "Napolyon'un yenilmesiyle eve dönüyorum ve San Gabriel de rotam üzerinde. Burada mı yaşıyorsun?"

"Son beş yıldır." Gözleri parlıyordu. "Ve tüm bu yıllar boyunca gördüğüm en iri adam sensin."

Will güldü. "Tanıştığım Gabrieller genellekle sıırım gibi ve ufak tefek oluyorlar. Kendimi Lilliput'taki Gulliver gibi hissediyorum."

"Geldiğimden beri böyle hissediyorum. San Gabriel'deki en uzun kadın olduğuma eminim."

"Sen saray muhafızı mısın?" diye yarı ciddi sordu.

"Hayır, Leydi Athena benim yoldaşım," dedi hafif bir kadın sesi, belli belirsiz bir aksanla İngilizce olarak. "Ya da mürebbiyem. Ya da San Gabriel'in vekil naibi."

Koyu renk saçları ve gözleri olan minyon, çarpıcı derecede güzel bir genç kız, iki elinde tuttuğu tabancayla Athena Markham'ın arkasındaki merdiven boşluğundan . Arkadaşının aksine ateşli silahlar konusunda yetenekli görünmüyordu ama kararlı görünüyordu. Neyse ki silah aşağı bakıyordu.

"Sana uzak durmanı ve kaçmaya hazır olmanı söylemiştim," dedi Bayan Markham, sözünün dinlenmemesine şaşırmamış gibi bir sesle.

Kız çenesini kaldırdı. "Ve seni tehlikeyle tek başına yüzleşmeye mi bırakayım? Cesur olmalıyım!"

Will bir tahminde bulunarak, "Siz Ekselansları Prenses Maria Sofia mısınız?" diye sordu.

"Öyleyim," dedi kız büyük bir edayla. "Bütün bu gürültünün ne hakkında olduğunu duymadım. Görünüşe göre kimse Olivieraları öldürmüyor."

Will, "En büyük oğulları Çavuş Gilberto Oliviera'nın dönüşünü kutluyorlar," diye açıkladı. "Onun gelişi beklenmedikti."

"Gilberto eve mi döndü? Kutlama yapmamız doğru olur!" Prenses tabancasını yemek masasının üzerine o kadar hızlı koydu ki, Olivieras'ın dairesinin içine dalarken tabanca masanın üzerinden kaydı. Neyse ki silah ateş almadı.

Will onun mutlu kargaşanın içinde kayboluşunu izledi. "Kendimi çok yaşlı ve çok sıkıcı bir İngiliz gibi hissediyorum."

"Nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum, Binbaşı Masterson." Bayan Markham -Lady Athena- büfedeki ekstra şamdanlardan birini yakarken gülümsedi. Prensesin tabancasını aldıktan sonra, "Sanırım bu gece için bir yatağa ihtiyacınız var ve son haberleri duymak isterim. Yukarı, aile katına gelin, size bir oda bulayım. Eğer çok yorgun değilseniz, dış dünyada neler olduğunu bana anlatmanız şartıyla size şarap ve peynir de ikram edebilirim."

Heybesini ve tüfeğini kaldırırken, "Hem yatmayı hem de konaklamayı memnuniyetle kabul ederim," dedi. İngiltere'de olsa bu önerisi uygunsuz karşılanırdı. Burada, evlerinden çok uzakta, hem erkek hem de kadın olan iki yetişkin olduklarını kabul ediyordu.

Will, Bayan Markham'ı iki kat merdivenden aile dairesine kadar takip ederken kendi kendine böyle söyledi. Ayrıca bir beyefendinin, onun güçlü ve esnek vücudunun ağır sabahlığının altında kıpırdanışına ya da titrek mum ışığının gizli kıvrımlarını okşayışına bu kadar pervasızca hayranlık duymayacağını da kendi kendine söyledi.

Neyse ki onun ne kadar kaba davrandığını göremiyordu.

Doğru kata ulaştığında, onu sol taraftaki bir geçide yönlendirdi. En sondaki kapıyı açmak için birkaç kapıdan geçti. İçeri adımını atarken, "Şatoda artık çok az hizmetkâr var çünkü onların emeğine başka yerlerde ihtiyaç duyuluyor ama oda temiz olmalı. Biraz toz olabilir ama bu misafir odası en iyi manzaraya sahip."

Masanın üzerindeki lambayı yakmak için şamdanını kullandı. Yine mobilyalar seyrek; sadece eski püskü bir gölgelik yatak, bir gardırop ve bir çalışma masası vardı,

iki tahta sandalye ve bir lavabo vardı ama ayaklarının altında yine muhteşem bir karo zemin vardı.

İçinde su olduğunu teyit etmek için lavabonun üzerindeki sürahiyi kontrol etti. "Umarım burada rahat edersiniz. San Gabriel kötü bir durumda olabilir ama misafirperverlik gelenekleri güçlüdür."

Will heybelerini yere koydu. "Özür dilemene gerek yok. Burası aylardır gördüğüm en iyi konaklama yeri." Pencereye doğru ilerledi ve vadiye baktı. Vadinin üzerinde soluk, kabarık bir örtü gibi duran sisin üzerinde olacak kadar yüksekti. Yukarıda bir avuç yıldız ve çeyrek ay gökyüzünü aydınlatıyordu. "Vadiyi gün ışığında görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yerleşmeye fırsat bulduğunuzda, merdivenlerin karşısındaki kapı olan aile oturma odasında şarap sizi bekliyor. Yanına biraz yiyecek alacağım."

"Ve sonra sorular. Her iki yönde de." Paltosunu tahta bir mandalın üzerine astı. "Yakında size katılacağım. Olivieras'ın yarasanı Çavuş Murphy için kalacak yer bulacağını varsayabilir miyim?"

"Uyuyabilirsin. Gerçi bu gece orada kimsenin uyuyup uyumayacağı tartışmaya açık bir konu." Gülümsedi ve kapıyı arkasından kapattı. Adamın mumunun ışığı, saç örgüsünden aşağı kayan kumral röflelerin ışıltısını yakaladı.

Sağlam bir kilidi ve anahtarı olan eski gardırobu kontrol etti. Bu, silahlarını meraklı çocuklardan uzak tutacaktı. Heybesini ve tüfeğini içine koydu, sonra da kapıyı kilitledi. Yüzünü yıkayıp uzamış saçlarını taradıktan sonra birkaç dakikalığına yatağa uzanmayı düşündü ama sonra uykuya dalacağı için bundan vazgeçti. En iyisi Bayan Markham'ı bulup konuşmaya başlamaktı, çünkü muhteşem ev sahibesine sormak istediği pek çok soru vardı.

Bölüm 5

Athena kalenin mutfağına indi ve ekmek, peynir ve hazırlık gerektirmeyen diğer yiyeceklerden oluşan bir sepet topladı. Sepetine zeytin ve badem eklerken, Olivieras'ın şenliklerine müzik eklendiğini duydu.

Mutluluk bulaşıcıydı ve üst kata dönerken gülümsedi. Oturma odasının yüzyıllardır küçük aile toplantıları için kullanıldığından şüpheleniyordu ve ahşap mobilyalar sayısız Alcantara ve arkadaşlarının bedenleriyle şekillenmişti. Bir kat aşağıdaki büyük salonların aksine burası rahat ve davetkârdı.

Binbaşı Masterson'la yaptığı görüşmenin sarsıntısıyla peynir, sosis ve ekmek dilimlemeye konsantre oldu. Basit bir yemektir ama şarabın özür dilemeye ihtiyacı yoktu.

Binbaşı odaya girdiğinde tabakları ve peçeteleri yerleştirmeyi henüz bitirmişti. O kadar sağlam, yakışıklı ve *İngiliz* görünüyordu ki ona sarılmak istedi.

Bir taşralı görmeye ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Burada, Yarımada'da, böylesine yakışıklı bir adam görmeyeli yıllar olmuştu. İngiltere'de bile örnek alabileceği pek fazla erkek yoktu.

Etkileyici geniş omuzlarından daha da çekici olan gözlerindeki mizah ve zekaydı. Onun en azından birkaç gün kalacağını umuyordu.

Bakmaması gerektiğini bildiğinden bakışlarını indirdi ve iki kadeh kırmızı şarap doldurdu. "Sanırım buna yemekten daha çok ihtiyacın var. Tabii size silah doğrultulmasına o kadar alışmışsınız ki sinirlerinize dokunulmamış."

"Bir tüfeğin namlusuna baktıktan sonra üzülmeyi iddia eden herkes yalan söylüyordur." Şaraptan ilk yudumunu aldığı anda kaşları kalktı. "Ama Çavuş Oliviera şarabın olağanüstü olduğunu söylerken yalan söylemiyordu."

San Gabriel'deki şarap üretiminin geleceği hakkında düşünmek istemeyen Athena, yemek tabaklarını hazırladı. "Sunacak fazla bir şeyim yok ama bu şarap

yerel peynirler ve sosisle iyi gider."

"Ambrosia." Oturdu ve tabağına her şeyden örnekler aktardı. "Açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi davranmamaya çalışacağım. Uzun bir gün oldu."

Binbaşı heyecanla ekmek ve peyniri ısırırken Athena karşı sandalyeye oturdu. "İlk ve en önemli sorum Kral Carlos ve Prens Alexandre'in eve dönüş yolunda olup olmadıkları. Onlar hakkında bir şey duydunuz mu?"

Masterson bir soğan turşusunu özenle küçük parçalara ayırırken başını salladı. "Toulouse'dan ayrılmadan önce hiçbir haber yoktu. Beni buraya gönderen adam onlara ne olduğunu araştırıyor olsa da akıbetleri tam bir muamma. Pek iyi görünmüyor."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi, karamsarlığının yersiz olmasını dileyerek. "Çoğu insan San Gabriel'in varlığından haberdar değil, peki seni kim gönderdi? Ve neden?"

"Buradaki koşullardan endişe duyan bir İngiliz Ordusu istihbarat subayı tarafından ziyaret etmem istendi."

"Birilerinin San Gabriel için endişelendiğini bilmek güzel," dedi Athena alaycı bir tavırla. "Sizden ne yapmanızı istiyor?"

Masterson kısa ve öz bir şekilde, "Fransızların tahribatından sonra ülkenin ne durumda olduğunu gözlemleyin," dedi. "Ve eğer yardım gerekiyorsa, ne tür bir yardım gerektiğini belirleyin."

Ona baktı. Koyu kahverengi değil, ciddi gri İngiliz gözleri. "Gerçekten yardım etmek isteyen biri mi var? Durum çok zor ve nereye başvuracağımızı bilemiyoruz."

Masterson, "San Gabriel, özellikle ülkenin büyüklüğü göz önüne alındığında, Napolyon'a karşı mücadeleye büyük katkıda bulundu," diye açıkladı. "Savaş her yönden pahalıdır. Hayatlar, acı, hazine. Napolyon gittiğine göre artık parçaları toplamaya başlamanın zamanı geldi. Britanya topraklarında savaş olmadığı için müttefiklerimize yardım etmek için daha iyi durumdayız."

"Bu güzel ve asil bir düşünce," dedi umutlu ama biraz da temkinli. "Bu işte kişisel çıkar yok mu?"

Biraz gülümsedi. "Politikada her zaman en azından bir miktar kişisel çıkar vardır. Beni buraya gönderen adam, San Gabriel tehlikeli bir şekilde zayıflarsa, savaş bittiği için başıboş kalan kanunsuz gerilla çetelerinin hedefi haline gelebileceğinden korkuyor. Değerli bir müttefikin bir haydut krallığı tarafından yerinden edilmesi hoş bir düşünce değil."

Athena dudağını ısırıldı. "Bu olasılık benim de aklıma geldi. İstihbarat subayınız haklı. Kral ve prens hapsedilmişken ya da büyük ihtimalle

ölü, San Gabriel savunmasız. İspanya'yı geçerken bu tür gerilla çeteleri tarafından tehdit edildiniz mi?"

"Bu kadar iyi silahlanmış ve disiplinli bir birliğe ancak aptallar saldırır ve benim tanıdığım gerillalar aptal değildi. Ama uzak köylere yapılan saldırılarla ilgili hikâyeler duyduk," dedi ciddiyetle. "Böyle bir çeteyi Vitoria'nın batısındaki bir köyden uzaklaştırdık."

Fransız birliklerinin saldırısını hatırlayınca ürperdi. "Dağların bizi koruması için dua ettim ama bizi Baudin'den kurtarmaya yetmediler."

"Gabrileño birliklerinin geri kalanı birkaç hafta içinde döndüğünde bu durum değişecek," dedi Masterson güven verici bir şekilde. "Onlar iyi eğitilmiş savaşçılar ve komutanları Albay da Silva çok yetkin görünüyor. Tabii döndüğünde askeri bir darbe yapıp prensesi yerinden edeceğini düşünmüyorsanız?"

"Ne korkunç bir düşünce!" Athena haykırdı. "Albay da Silva'yı uzun zamandır görmedim ama o ve ailesi kraliyete ve ülkelerine son derece sadıktır. Bunun gerçekleşmesi için hayal edemeyeceği kadar değişmiş olması gerekirdi."

Masterson, "Yerleşik hükümeti devirmeyi planlayan bir adama benzemiyordu," diye onayladı. "Ailesinden bahsetmişken, geldiğimde karısını arayacağıma söz verdim. Kasabanın hemen dışında yaşadıklarını söyledi."

Athena başını salladı. "Çok uzak değil. Yarın sabah seni oraya götüreceğim." "Teşekkür . Onu aradıktan sonra, beni bir tura çıkarmak için zamanın olacak mı?

vadinin? Koşulların nasıl olduğunu kendim görmek istiyorum."

"Memnuniyetle. Ancak Senyora da Silva'yı görmeden önce naibe bir nezaket ziyaretinde bulunmalısınız."

"Elbette. Bunu şimdi yapardım ama sanırım bugünlük dinlenmeye çekildi." Devam etmeden önce duraksadı, "Sanırım Prens Alfonso'nun yaşı ilerlemiş ve sağlığı da pek iyi değil?"

"Kibarca söyledim," diye cevap verdi. "Evet, çok yaşlı ve bazen akli karışıyor." Aslında sık sık. "Sofia'yı annesi sanıyor. Beni de annem sanıyor."

"Prenses Maria Sofia tahta çıkarsa iyi bir hükümdar olacak mı?"

Bu konu Athena ve Sofia'nın sık sık tartıştığı bir konuydu. takıntı haline getirmişlerdi. "Sofia zeki ve insanları iyi değerlendiren biri ve güçlü bir görev bilinci var. Sorumluluklarından kaçmayacaktır. Ancak doğası naziktir ve hükmetmek için yetiştirilmemiştir, çünkü bu pek mümkün görünmüyordu.

tacı miras alacaktı. Bilgisindeki eksiklikleri gidermek için çok çalışıyor ve halk tarafından çok seviliyor, ancak yönetmeye hazır değil. Gabrialeño yasalarına göre, yirmi beş yaşına gelmeden, yani bir yıldan biraz fazla bir süre geçmeden tahta geçemez. O zamana kadar daha hazır olacaktır."

"Sana sahip olduğun için çok şanslı." Masterson şarap sürahisini kaldırdı ve iki kadehi de doldurdu. "Dolu tüfek tanışma faslını kısa kıldı. Size nasıl hitap etmeliyim? Bayan Markham mı, Bayan Markham mı, yoksa Leydi Athena mı?" Ona nefesini kesen bir gülümseme verdi. "Athena, bilgelik ve savaş tanrıçası. Leydi Athena olarak anılmak size yakışıyor."

Gülümsemesindeki sıcaklık, asla olamayacak olana duyduğu acı dolu özlemin bıçak gibi kesilmesine neden oldu. Aralarına daha fazla mesafe koymak için sesini sertleştirerek, "Bana bazen Leydi Athena derler çünkü emir verme eğilimindeyim. Meşru olsaydım bu unvan doğru olurdu ama olmadığım için Bayan Markham yeterli olacaktır."

Adamın şok olmuş ya da onaylamayan bir ifadeyle bakmasını bekliyordu ama adam son sosis parçasını bir dilim ekmeğin üzerine koymakla yetindi ve gözünü bile kırpmadı. "Bütün bebekler meşrudur. Ebeveynlerinin ne yaptığı ya da yapmadığı, canlı, zıplayan bir bebeğin gerçekliğiyle alakasızdır."

İrkilerek, "Sizinle aynı fikirde olacak pek kimse yok," dedi.

Ona yarım bir gülümseme sundu. "Onlar yanılıyor, ben haklıyım. En sevdiğim akrabam gayrimeşru ve bildiğim kadarıyla ne boynuzları ne de toynakları var."

Göbeğindeki savunma düğümü gevşedi. "Tavrınız ferahlatıcı, Binbaşı Masterson."

"Bana Will de." Tabaktaki zeytinleri kaşıkladı. "Ben onların komutanı olmadığım sürece çoğu insan öyle der."

Gülümsedi ve akmak isteyen rahatlığa teslim oldu. "O zaman bana Athena demelisin, her ne kadar özel bir bilgelik iddiasında bulunmasam da."

Gri gözleri düşünceli bir şekilde onu inceledi. "Buraya nasıl geldin Athena? Eğer beş yıldır San Gabriel'de yaşıyorsan, 1809'da, Avrupa'nın bu bölgesinde savaş patlak verdiğinde gelmiş olmalısın. Çılgınca bir maceraperestliğin mi var?"

"Oraya vardığımda durum beklediğimden çok daha tehlikeliydi," diye itiraf etti. "Kötü kararlarımın ve ucuz atlattığım kazaların tüm dramatik hikâyesini mi istersiniz, yoksa kısa versiyonu yeterli olur mu?"

"Uzun hikâyeyi en kısa zamanda dinlemek istiyorum." Bir esnemeyi gizledi. "Ama bu gece için kısa versiyonu yeterli olacak çünkü tam ve tehlikeli hikâyenin ortasında uyuyakalırsam affedilmez bir kabalık yapmış olurum."

Athena nereden başlayacağını düşündü. "Alcantara ailesinin İngiltere ile her zaman güçlü bağları olmuştur. Annemin burada arkadaşları olduğu için çocukken San Gabriel'i ziyaret ettim. Dili öğrenecek ve kendi arkadaşlarımı edinecek kadar uzun bir süre.

"Beş yıl önce, Carlos Amca - kral - bana karısının öldüğünü ve San Gabriel'e gelebileceğimi çünkü Sofia için bir İngilizce arkadaşı ve öğretmeni istediğini yazdı. San Gabriel'i de bilen biri." Biraz gülümsedi. "Sanırım bu tanıma uyan başka kimseyi tanımıyordum. Mektup soğuk ve yağışlı bir İngiliz kışının ortasında geldi, ben de hemen kabul ettim. Plana göre Sofia yirmi bir yaşına gelip evliliğe hazır olana kadar, üç yıl boyunca onunla kalacaktım."

"Hayat araya girdiğinde planlar sık sık değişir." Bademlerin tadına baktı ve onları bir yudum şarapla yıkadı. "San Gabriel'i artık eviniz olarak mı görüyorsunuz?"

Tereddüt etti, adamın düşünme lüksüne sahip olmadığı sorular sorduğunu fark etti. "Burayı ve bu insanları seviyorum. Sofia hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibi. Ama San Gabriel denizden çok uzakta. Şimdiye kadar evde olurum sanıyordum."

"Ve şimdi ayrılmayı düşünemeyecek kadar çok mu ihtiyaç duyuluyor?"

"Aynen öyle." Athena ironinin farkındaydı. Carlos'un teklifini kabul etmesinin en önemli nedenlerinden biri kendisine ihtiyaç duyulmasını istemesiydi. "Ama bana sonsuza kadar ihtiyaç duyulacağını sanmıyorum."

"Dünya zamanla dengeye kavuşacaktır," diye kabul etti Will, "ama İngiltere'deki ailene dönmek için sabırsızlanırken bunun seni pek rahatlatacağını sanmıyorum."

Acı acı güldü. "Benim gibi bir lekeyi kabul edecek bir ailem yok ama tekrar görmek istediğim arkadaşlarım var ve İngiltere'yi özleyorum."

"Yaz sıcaklığını olmasa da Yarımada'nın güneşini özleyeceğim," dedi gülerek. "Yeterince macera yaşadın mı?"

Başını salladı. "Dünyayı çoğu kadından daha fazla gördüm. Şimdi kendime ait bir bahçe ekme ve büyümesini izleme zamanı. Peki ya sen? Savaş yıllarından sonra normal hayat sıkıcı olacak mı?"

"Her şeyin bir mevsimi vardır." Son peynir parçasına göz attı ve kızın hoş geldin işareti tabağına aktardı. "Benim savaş mevsimlerim oldu ve şaşırtıcı bir şekilde hayatta kaldığıma göre, şimdi eve dönme ve uzun yıllardır görmezden geldiğim sorumluluklarımı üstlenme mevsimi."

Sesinde bir şey yakalayan kadın sessizce sordu: "Ölmek mi istiyordun?"

Peyniri çok ince dilimler halinde keserken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda peyniri bittiğinde kısık bir sesle, "Başlarda öyleydi," dedi. "Genç yaşıta evlendim. Karım bir yıl içinde doğum sırasında öldü. Hayatı yaşamaya değer kılacak bir şeye ya da birine sahip olabileceğimi hayal bile edemiyordum. Ben de en azından işe yarar bir şeyler yapabileceğimi düşünerek bir komisyon aldım."

Kalbi onun için acıyordu. Artık o kadar da yaşlı değildi, tahminine göre otuzlu yaşlarının başlarında ya da ortalarındaydı. "Çok üzgünüm. Umarım artık hayatı yaşamaya değer bulursunuz."

İnce peynir dilimlerini bir yuvarlak ekmeğın üzerine özenle dizdikten sonra başını kaldırdı, sesi yine hafıftı. "Çok sayıda yabancınn size ateş etmesi kadar hayatı cazip kılacak bir şey yoktur. Çok şanslıydım ve iyi talihimı boşa harcamamaya niyetliyim." Bakışları sıcaktı. Hayranlık dolu, hatta.

Hayranlık ve arzu. Arzuyu neredeyse tanıyamıyordu çünkü onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ya da belki de görmesine izin verdiğinden beri.

Kendi arzusunu hissetmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Şimdi bunu hissediyor ve o sıcak, güçlü kolların onu sardığını hayal ediyordu. Bir öpücük, ah, onun iyi öpüştüğünden emindi! Böylesine basit bir yemekten bu kadar keyif alabilen bir adam kesinlikle şehvetli bir doğaya sahip olmalıydı.

Annesi gibi olsaydı, ayağa kalkar, ona çekici bir gülümseme verir ve onu yatak odasına davet ederdi. San Gabriel'den ayrılana kadar bir ya da iki hafta boyunca tutkulu bir ilişki yaşayabilirlerdi; onun da buna istekli olacağından emindi.

Ama o annesi değildi. O yüzden ayağa kalktı ve "Bunu duyduğuma sevindim Will. İyi geceler. Umarım iyi uyursun."

Ayağa kalktı ve ona resmi bir selam verdi. "Eminim yaparım. Yarına kadar, Athena."

kaldırdı ve odadan çıktı, önümüzdeki birkaç gün boyunca daha çok annesi gibi olabilmeyi diledi.

Bölüm 6

Yatak günahkârca rahattı, Will'in günahkâr rüyalar görmesinin nedeni de bu olabilirdi. Doğan güneş onu uyandırdığında, kıpırdamadan yattı ve kollarında sıcak ve istekli bir kadının puslu görüntülerinin tadını çıkardı. Zekâsı ve akıllı olan, kimsenin kıramayacağı, güç ve tutku konusunda kendisiyle boy ölçüşebilecek.... uzun ve güzel bir kadın.

Kapısı keskin bir sesle çalındığında rüyanın son kırıntıları da yok oldu. Murphy seslendi, "Efendim?"

"İçeri gel." Murphy elinde bir sürahi sıcak suyla içeri girdiğinde Will, kaybolan rüyalar için iç çekerek yataktan yuvarlandı. "Kutlama ne kadar sürdü Tom?"

Murphy sırtıttı. Genç ve yakışıklı bir İrlandalı olan Tom, Will onu Batman olarak görevlendirmeden önce de başını hayali belalara sokma eğiliminde olduğunu göstermişti. Bir subayın özel hizmetkârının daha çeşitli görevleri Tom'a çok uygun gelmişti. "Gece yarısı bir anıdan başka bir şey değildi, efendim. Bu Gabrieleñolar nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar."

Will leğene sıcak su döktü ve yüzünü iyice ovdu. "Buna seni sersemlemiş bir öküz gibi gösteren o güzel genç kadın da dahil mi?"

Murphy, Will'in daha önce hiç görmediği bir şekilde kızardı. "Maria Cristina, Gilberto'nun kız kardeşi ve daha önce hiç görmediğim kadar tatlı bir kız." Allığı daha da derinleşti. "Kardeşini eve sağ salım getirdiğim için teşekkür etmek amacıyla bana bir öpücük verdi."

Will tıraş olabilmek için sabununu köpürttü. "Ona kardeşinin kendi başına eve dönmeyi çok iyi başardığını ve senin sadece yolculuk için yanında olduğunu söyledin mi?"

"Hayır, efendim. Şaşkın bir öküz olmakla çok meşguldüm," dedi Murphy neşeyle. "Kahvaltı için Olivieras'lara davetlisiniz ve Leydi Athena daha sonra sizi naibe götürecektir, ardından da vadiyi gezdirecek."

"Leydi Athena ile tanıştınız mı?" diye sordu Will. "Coşkulu Olivia kutlamalarına katılamadığım için bana ailenin oturma odasında ekmek, peynir ve şarap verdi. İlginç bir kadın." Bu büyük bir hafifletmeydi.

"Onunla henüz tanışmadım ama burada çok saygı görüyor." Murphy gardıroptan Will'in üniformasını çıkardı ve seyahat tozlarını fırçalamaya başladı. "Prensesin sağ kolu ve çok önemli biri. Aynı zamanda İngiliz olduğu için bazıları ona Leydi Athena demeye başladı."

Onun hakkında konuşmak için saçma bir istek duyan Will, "Bir İngiliz kadının buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım San Gabriel'le aile bağları var. Prensesin mürebbiyesi olarak geldi ama pek çok konuda bilgili ve bu da geçen yıl çok işimize yaradı. Hakkında konuşulanlara bakılırsa, Fransız işgali sırasında bazı cesur işler yapmış olabilir." Murphy yatağın altından Will'in botlarını çıkardı ve çamurlarını parlatmaya başladı. "Leydi Athena ile yolculuk için bana ihtiyacınız olacak mı?"

Will, pek de temiz olmayan gömleklerinin en temiz olanına bakarken düşündü. Tanrı'nın izniyle, çamaşırlarını burada yıkayabilirdi. Gerekirse Murphy'nin de kendisiyle geleceğini düşünerek gömleği giydi ama pek istekli görünmüyordu.

Will'in yüz ifadesini fark eden Murphy, "Senyora Oliviera kıyafetlerinizi yıkamak için aşağı getirmemizi söyledi. Burada onur konuklarıyız. İngilizlere çok düşkünler."

Will ve Leydi Athena'nın bir refakatçiye ihtiyacı olmadığından, Will, "Günü Olivieralar'la geçirin ve vadideki koşullar hakkında neler söyleyeceklerini dinleyin. Onların görüşleri muhtemelen kraliyet ailesininkilerden farklı olacaktır."

Murphy sevinçle gülümsedi. "Cristina beni kasabada yürüyüş turuna çıkaracağını söyledi. Merkez meydanda büyük, eski bir kilise var. Çok dindar biri. Rahibe olmayı düşündüğünü söyledi."

Will bir gülümsemeyi bastırdı. Güzel bir kızın, etrafında kendisine hayran genç erkekler varken böyle bir seçim yapma olasılığı daha düşüktü. "İşte ona ne kadar iyi bir Katolik olduğunu gösterme şansın, ama dikkatli ol. Gabrileño erkeklerinin kadınlarına karşı Portekizliler ve İspanyollar kadar korumacı olduklarından eminim ve senin postunu en yakın ahır kapısına çivilenmiş olarak bulmak istemem."

"Maria Cristina'yı gücendirecek bir şey *asla* yapmam!" Murphy, Will'in şaka yaptığını anlamadan önce hararetle konuştu. Gülümseyerek rahatladı. "İnsanların nasıl idare edildiği hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım efendim. Belki süvarilerimizden bazılarına rastlarım. Neyin değiştiği ve neye ihtiyaç duyulduğu konusunda mutlaka fikirleri olacaktır."

"Ne kadar çok şey öğrenirsek o kadar iyi, gerçi Albay Duval'ın ne kadar şey yapabileceğinden emin değilim. Ama durumu öğrenmek hayati önem taşıyan ilk adımdır." Paltosunu çekti. Bazen 95. Tüfekleri kıskanırdı çünkü koyu yeşil üniformaları çoğu İngiliz birliğinin giydiği kırmızı üniforma kadar iyi bir hedef oluşturmuyordu. Ama gerçekten ateş edilmediği zaman, kırmızı üniforma etkileyiciydi.

Alaycı bir gülümsemeyle, bir kadını etkilemeyi en son ne zaman önemseydiğini hatırlamaya çalıştı. Çok uzun zaman önceydi.

Kısa ceketini çekiştirerek indirdi. Devetüyü kaplamalar ve gümüş danteller bozulmamıştı ama üniformanın savaştan payına düşeni aldığını ve bunu kanıtlayacak yaralara sahip olduğunu düşündü hayıflanarak. Murphy, Fransız kılıçlarının açtığı yaraları ya da bir merminin tam olarak isabet etmediği barut izlerini onarmakta ustalaşmıştı.

İşin iyi tarafı, üniforma giymek ne giyeceğine karar vermek zorunda anlamına geliyordu. Tekrar sivil olduğunda kıyafet konusunda düşünmesi gerekecekti. Bu düşünceye biraz gülümseyen Will, peşinde Murphy olduğu halde Olivieralar'ın dairesine doğru yola çıktı. Çavuş Gilberto ve ailesi tarafından sıcak bir şekilde karşılandı.

"Binbaşı Masterson." Senyor Oliviera derin bir selam verdi. "Oğlumu eve getirdiğiniz için size teşekkür ederim."

Will, "Ben yapmadım," diye itiraz etti. "Çavuş Oliviera ve adamları son derece yetenekli askerlerdi ve bana ihtiyaçları yoktu."

"Hiç şüphesiz," dedi yaşlı adam bir eğlence parıltısıyla, "ama Yarımada'da hepimiz için yaptıklarından dolayı İngiliz Ordusu'nun tamamına teşekkür edemem. Bu yüzden size teşekkür ediyorum."

Teşekkür etmesi gerektiğini anlayan Will, "İngilizler adına teşekkürlerinizi kabul ediyorum ama gerçekten de zaferimiz birçok müttefikin birlikte çalışmasıyla geldi," dedi.

Bu halledildikten sonra sıra daha ciddi bir mesele olan kahvaltıya geldi. Yemek ailenin yetişkin üyeleriyle sınırlıydı, bu da gürültü seviyesini düşük tuttu.

Murphy'nin dediği gibi, İngilizler onur konuklarıydı ve verilen yemek tatlı hamur işleri, kızarmış patatesle yapılmış İspanyol omletleri ve neredeyse şeffaf olacak kadar ince traş edilmiş jambonla cömertçe hazırlanmıştı. Will, bir aylık yiyecek stokunun bu tek kahvaltı için tükenmediğini umdu ve iştahla yiyerek misafirperverliği onurlandırdı. Haftalardır yediği en güzel yemektir.

Athena'nın kahvaltıda onlara katılacağını ummuştu ama yemek bitene kadar ortaya çıkmadı. Yemek odasına girdiğinde Will kahve fincanını boşaltıyordu, Athena'nın canlılığı tüm odayı canlandırmıştı. Olivieraları selamlamadan önce Will'e hızlı bir gülümseme verdi. Will bir an için felç olmuş gibi bir şok hissetti ve zihninde yine "muhteşem" kelimesi cızırdadı.

At sırtında bir gün geçirmek için giyinmişti ama bir kadının binicilik kıyafeti yerine, erkeksi beyaz bir gömleğin üzerine altın işlemeli kısa kahverengi bir İspanyol ceketini giymişti. Taba rengi bölünmüş eteği ayak bileklerinin üzerinde kışkırtıcı bir şekilde kıvrılıyordu ve orta topuklu binici çizimleri neredeyse Will kadar uzundu. Gerçekten de *muhteşemdi*.

Düz kenarlı şapkasını çıkarırken, "Eğer zaman uygunsa, Binbaşı Masterson'ı Prens Alfonso ile tanışmaya götürmek istiyorum," dedi.

Senyor Oliviera ayağa kalktı. "Size eşlik edeyim ve tanıştırayım, Leydi Athena."

Will, Athena'yla yapacağı yolculuk için sabırsızlanıyordu ama görgü kurallarına uyulması gerekiyordu ve bu da naiple buluşmak anlamına geliyordu. Üçü bir kat yükselerek halka açık odalara çıktılar. Will'in ayak sesleri, zengin bir şekilde döşenmiş geniş mekânlarda yankılanırken, "Kalede herhangi bir yağma olmamış gibi görünüyor. Fransızların içeri giremediğini varsayıyorum?"

Senyor Oliviera içeride olmasa tükürecekmiş gibi bakıyordu. "Haklısınız. San Gabriel'in kraliyet hazinelerini korumayı başardık. Ama vatandaşlarımızın hayatları çok daha değerliydi. Leydi Athena olmasaydı çok daha fazlası ölecekti."

Athena elini küçümseyici bir şekilde salladı ama Will bunun gün bitmeden dinlemesi gereken bir hikâye olduğuna karar verdi. Hemen soracaktı ama yüksek bir kapıya ulaşmışlardı ve Senyor Oliviera onları, taht benzeri ahşap bir sandalyede oturan yaşlı bir adamın oturduğu küçük bir kabul odasına götürdü. Yanında Prenses Maria Sofia yüksek sesle bir şeyler okuyordu. Diğerleri içeri girdiğinde durdu, bakışları Will'in üzerindeydi. Bir gece önce doğru dürüst tanışmadıkları için, anlaşılır bir merak içindeydi.

Senyor Oliviera gür bir sesle, "Ekselansları, İngiliz Ordusu'ndan Binbaşı William Masterson'ı takdim etmeme izin verin," dedi.

Beyaz saçlı, zayıf bir adam olan ve yüzünde belli belirsiz mutlu bir ifade bulunan Prens Alfonso, "Ziyaretiniz için teşekkür ederiz Binbaşı Masterson," dedi.

"Selamlarımla, majesteleri." Will kibarca eğildi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Prens, "İngiliz vatandaşlarını görmekten her zaman memnuniyet duyuyorum" dedi. "Londra'da ülkemi temsil etmek için iki yıl geçirdim ve bundan büyük keyif aldım. Sevgili Leydi Delilah ile de orada tanıştım." Athena'ya doğru başını salladı.

Şaşırın Will, Athena'ya hızlı bir bakış attı. Yüzü okunmuyordu ve prensin onu annesiyle karıştırdığını söylediğini hatırladı.

Will, "Britanya, San Gabriel ile uzun yıllara dayanan bağlarına değer veriyor," dedi. "Askerleriniz Fransızlara karşı cesurca savaştı."

Prens Alfonso kaşlarını çatı. "Biz Fransızları sevmeyiz. Vahşiler! Cennetin Kraliçesini çaldılar! Bunun için cezalandırılmalılar. Cezalandırılmalılar!"

Prens Sofia elini büyük amcasının koluna koyarken yumuşak bir sesle, "Öyle de olacak," dedi. "Ama şimdi sabah kahvenizin zamanı geldi, değil mi?"

Naibin yüzü yumuşadı. "Kahve, evet. Sen iyi bir kızsın, Isabella." Onun elini okşadı. Will'e, "Lütfen selamlarımızı kendi prens naibiniz Lord Masterson'a götürün. Onu şahsen ziyaret etmek isterdim ama korkarım Korkarım bu benim için çok fazla."

"İstedığınızı yapacağım, majesteleri." Will tekrar eğildi, sonra Athena yanında olduğu halde geri çekildi.

Odadan çıktıklarında Senyor Oliviera, "getireyim, majesteleri, ballı keklerimiz de var," dedi.

Naibin yüzü bir çocuğunki gibi parladı. "Ballı kekler benim favorimdir!"

Kapı kapandığında Will rahat bir nefes aldı. "Sizin ve Prens Maria Sofia'nın neden yönetim görevlerini üstlenmek zorunda kaldığınızı anlıyorum."

Athena büyük salondan merdivenlere doğru ilerlerken, "Prens Alfonso'nun daha iyi günleri var," dedi. "Neyse ki, Fransızlardan bahsedildiği zamanlar dışında her zaman yumuşak huyludur. Sofia'nın üzerine titriyor, hatta çoğu zaman onu annesi Kraliçe Isabella sanıyor. Birbirlerine çok benziyorlar."

"Annenize benzediğiniz gibi mi, Leydi Delilah?"

Kaşlarını çatı. "Onun hakkında neden bilgi sahibi olmak istediğinizi anlayamıyorum, Binbaşı Masterson."

"İhtiyacım yok ama seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor Athena," dedi sakın bir şekilde. "Geçmişin hakkında daha fazla şey bilmek isterim. Karşılığında bana ne istersen sorabilirsin, ama seni uyarıyorum, çok ilginç biri değilim."

"Aileler ilgimi çekiyor, çünkü benim pek ailem yok." Zemin kata ulaştığında omzunun üzerinden geriye baktı. "Senin ailen nasıl biriydi?"

"Annem ben altı yaşındayken öldü. Çok tatlıydı ama sağlığı hiç iyi değildi, bu yüzden onu pek göremedim. Babam bir canavar değildi ama çocuklarıyla da pek ilgilenmezdi. Çoğunlukla hizmetçiler tarafından büyütüldüm. Neyse ki iyi insanlardı ve bana göz kulak oldular."

"Kulağa oldukça kasvetli geliyor. En sevdiğin akraban kimdi, gayrimeşru olan?"

"Üvey kardeşim Damian T. Mackenzie," diye yanıtladı Will, dışarı çıkıp ahıra doğru ilerlerken. "'Bela' onun göbek adıdır."

Athena güldü, karıncalanma hissi geçmişti. "Gerçekten mi? Ondan şimdiden hoşlandım."

"Mac çok sevimli biri." Will ilk tanışmalarını hatırlarken gülümsedi. "Benden iki yaş küçük ve annesi bir oyuncuydu. Annesi öldükten sonra hizmetçisi Mac'i ailenin oturduğu Hayden Hall'a getirdi, sonra da ortadan kayboldu."

"Onun için ne kadar korkunç!" Athena'nın sesi son derece kişisel bir sertliğe sahipti. "Uzak bir yerde mi evlatlık verildi?"

"Babam Londra'dan döndüğünde böyle bir şey yapmak istedi ama ben buna izin vermedim. Mac'i sevdim ve benimle birlikte çocuk odasına taşınmasını sağladım." Bir kardeşi olduğunu öğrenmek harika bir şeydi. Dehşete kapılmış, kederli ve bunu belli etmemek için cesurca çabalayan Mac'i ilk görüşünü hiç unutmamıştı. "Ben uslu, oldukça sıkıcı bir çocuktum. Mac harika bir arkadaştı. Dışa dönük ve eğlence doluydu. Bu yüzden onu yanımda tutmak için ısrar ettim."

"Köpek yavrusu gibi mi?" Athena eğlenerek sordu.

"Aynen öyle." Will'in bakışları alaycıydı. "Sıkıcı olabilirdim ama aynı zamanda oldukça inatçıydım. Mac'in gönderilmesine izin vermeyi reddettiğimde, babam beni Eton'da eğitime planlarından vazgeçti. Bunun yerine, gayrimeşru oğlunun belli olmaması için ikimizi de iyi doğmuş ve kötü davranışları olan çocuklar için yeni ve küçük bir okula gönderdi."

Ahıra girdiklerinde Athena, "İşler yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Evet, ikimiz de mükemmel eğitimler aldık ve hayat boyu sürecektir dostluklar kurduk." Will ahırlara baktı ve birkaç iyi at gördü. "Benim atım biraz dinlense iyi olur. Benim ağırlığımı kaldırabilecek başka bineklerin var mı?"

Athena iri bir doru atı işaret etti. "Herculano buradaki en güçlü at ve sakın bir mizacı var." Will'e muzipçe baktı. "Sana çok yakışacak."

Eyerini ve takımlarını almaya giderken kıkırdadı. "O da inatçı mı?" "İhtiyaç hissettiğinde." Athena kendi eyerini topladı ve uzun boylu, yakışıklı bir kestane rengi ile durak. "Kardeşin şimdi nerede?"

"Londra'da çok şık bir oyun kulübü işletiyor. Gerçi o Geçen yıl evlendiğinden beri kulüpte daha az zaman geçiriyor." Will, Herculano'nun ahırına girdi ve atla tanışmaya başladı. "Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Yakında doğacak bir bebek için vaftiz babası olarak görevlendirildim."

"Kulağa çok hoş geliyor." Athena ustalıkla kestaneyi eyerledi ve ahır sıralarının arasındaki koridora götürdü. Heybeleri eklerken, "Senyora da Silva'yı ziyaret ettikten sonra, vadinin çoğunu görmek istiyorsan önümüzde uzun bir gün var. Daha önce yiyecek hazırlamıştım ama yine çok basit bir yemek olacak. Kabul edilebilir mi?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Will atını eyerlerken kendi kendine gülümsedi. Athena Markham'la geçireceği uzun bir gün tam da istediği şeydi.

Bölüm 7

Athena'nın beklediği gibi Will, gününün yarısını at sırtında geçiren bir adam gibi at sürüyordu, ki muhtemelen öyleydi. Bir önceki günün yağmur ve sisi , geriye güneş ışığı ve masmavi bir gökyüzü kalmıştı. San Gabriel en güzel günlerini yaşıyordu.

Adamın daha fazla kişisel soru sormamasından memnundu. Kasabanın içinden geçerlerken tüm dikkatini çevresine vermiş, her ayrıntıyı sessizce özümsemişti. Kırmızı kiremitlerle kaplı taş evler dünyanın bu bölgesinin tipik bir örneğiydi ama yer yer kurşun izleri ya da yangın izleri vardı.

Will hem cüssesi hem de üniformasıyla dikkat çekiyordu. Çocuklar ona sanki başka bir gezegenden gelmiş bir varlıkmış gibi bakıyorlardı. Onlara dostça gülümsedi. En küçükleri utangaç bir şekilde geri çekildi ama daha cesur bir çocuk yüksek sesle "*O neden burada?*" dedi.

Will Gabrileño dilinde cevap verdi: "Güzel ülkenizi ziyaret ediyorum. *Sen neden Burada mı?*"

Çocuğun çenesi düştükten sonra toparlandı ve "Ben burada doğdum!" diye karşılık verdi.

"İyi sebep!" Athena onları köşeyi dönüp bir sonraki sokağa yönlendirirken Will çocuklara el .

"Bir saat içinde kasabadaki herkes dilimizi bilen bir İngiliz subayı tarafından ziyaret edildiğimizi öğrenecek. Duyulmamış şey! Şanslı bir bahar kuşu olarak kabul edileceksiniz." Will ona sorgulayan bir bakış attığında, "Bu, ilk ötücü kuşların döndüğü zaman için kullanılan yerel bir deyim. Kış bittiği için şanslı ve mutlu bir zaman."

"Muhtemelen daha çok bir şarkı ayısına benziyorum," dedi eğlenerek. "San Gabriel kötü bir yıl geçirdi, bu yüzden sanırım tüm iyi şans işaretleri hoş karşılanır. Şarkı söyleyen ayılar bile."

"Şarkı söyler misin?"

Sırıttı. "Ayı gibi bir şekilde."

Athena bunu duymak isterdi.

Bugün pazar günü olmadığı için meydanın ortası sessizdi. Karşıya geçerlerken Will, meydanın bir tarafını oluşturan kiliseyi inceledi. "Kilise kaç yıllık? Çok yakışıklı."

"En eski bölüm olan mahzen bin yıldan daha eski. Buraya Cennetin Kraliçesi Meryem Kilisesi deniyor."

Will ona keskin bir bakış attı. "Bunun Prens Alfonso'nun Fransızların Cennet Kraliçesi'ni çaldığına dair yorumuyla bir ilgisi var mı?"

"Korkarım öyle. Fransızlar değerli olan her şeyi çaldılar, bunların arasında eski ve güzel bir Meryem Ana heykeli de vardı," diye açıkladı Athena. "Cennetin Kraliçesi San Gabriel'deki en kutsal objeydi ve herkes harap olmuştu. Rahip Peder Anselmo hırsızları durdurmaya çalışırken dövüldü ve ölüme terk edildi ama hayatta kaldı. Genellikle Kutsal Anne'nin onu korumak için bizzat müdahale ettiği düşünülür."

Kasabanın meydanına çan kulesi hâkimdi ve onlar geçerken kilisenin çanları çalmaya başladı. Will, "Çanlar vadinin her yerinden duyulabiliyor mu?" diye sordu.

"Evet, vadinin batı ucundaki köyde bulunan Santo Espirito Kilisesi'nin de aynı şekilde çanları var. Dağların hemen ötesinde bir savaş sürerken, özel uyarı sinyalleri tasarlandı. Fransızlar geldiğinde, Santo Espirito'nun diyakozu insanların mağaralara kaçmasını sağlayan uyarıyı çaldı."

Will, atını sokağın ortasına bırakılmış bir arabanın etrafından dolaştırırken onaylayarak, "Çok iyi planlama," dedi. "Ben burada olsaydım, herkesi nereye saklanacakları ve yanlarına gerçekçi olarak ne alabilecekleri konusunda da eğitirdim."

"Burada yapılan da tam olarak buydu," dedi Athena. "Aksi takdirde istila sırasında çok daha fazla kayıp yaşanırdı."

Will ona keskin bir bakış attı. "İşaretleri ve tatbikatları sen mi önerdin?"

Onun bu algısına şaşırarak, "Hepsi ben değildim ama kralın olabileceklere karşı hazırlıkları görüşmek üzere çağırdığı savaş konseyinin bir parçasıydım ve önerilerimin birçoğu kabul edildi," dedi. Carlos onun konseyin en değerli üyesi olduğunu söylemişti ve içten içe onun haklı olduğunu biliyordu. Yıllardır okuduğu kitaplar ona iyi fikirler vermişti.

Kasabayı arkalarında bıraktıktan sonra da Silva malikânesine sadece kısa bir yolculuk yaptılar. Geniş taş ev ve ek binalar yüksek duvarlar ve geniş bahçelerle çevriliydi. Onları dökme demir kapılardan içeri alan yaşlı bekçi Athena'yı gülümseyerek karşıladı.

Selamlaşmaya karşılık verdikten sonra uzun yola koyuldu ve "da Silvalar, Alcantara'lardan sonra ikinci büyük toprak sahipleri. Tarlaları Fransızlardan büyük zarar gördü."

"Senyora da Silva nasıl biri?"

"Portekizli bir aileden gelen hoş bir kadın. En küçük kızı Sofia'nın yakın arkadaşı. Porto'da birlikte okula gitmişler. Oğullarının en küçüğü İspanya'da okulda, en büyüğü ise babasının emrinde çalışan bir yüzbaşı. Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır, her şey çok çabuk oldu." Ahıra varıp attan indiklerinde Will ona bir bakış fırlattı. "Ortanca bir oğul mu var?"

Athena iç çekti. "Öyleydi. Alberto babasının emrinde savaşırken öldürüldü."

Will usulca, "Çok fazla genç adam öldü," dedi. "En azından şimdilik bitti."

Athena eve doğru ilerlerken ağzı buruştu. "Acaba insanoğlu savaş arzusundan vazgeçebilecek mi? Kadınlar çoktan aştı bile."

"Herhangi bir erkek kadar vahşi bazı kadın gerillalarla tanıştım, ama genel olarak haklısın. Belki de dünyanın daha fazla kraliçeye ve daha az krala ihtiyacı vardır."

Athena ön kapının yanındaki zil ipini çekti. "Savaş hakkında ne düşünüyorsun, Will?"

"Bazen gereklidir. Her zaman ise korkunç derecede yıkıcıdır." Will alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve çoğu zaman tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapar. Bazı erkekler tehlike ve belirsizlikle büyür ve asla huzurla yetinmezler."

Athena sert bir sesle, "O zaman hepsini silahlarla donatılmış bir arenaya koyalım da savaşsınlar," dedi.

"Gabrileño savaş konseyinde yaptığınız önerilerden biri de bu muydu?" diye sordu ilgiyle.

"Hayır," dedi. "Ama öyle olmalıydı!"

* * *

Ufak tefek yaşlı bir hizmetçi, Will ve Athena'yı oymalı mobilyalar ve cilalı karo zemin üzerinde ince, hafif yıpranmış halılarla güzel bir kabul odasına götürdü. Anlaşılan da Silva duvarları evi sıradan yağmalardan korumuştur.

Evin hanımı hızlı ve endişeli adımlarla odaya girdiğinde, Will etrafını incelemeye ancak vakit bulabilmişti. Senyora da Silva bir

Orta yaşlarda, matem siyahı giymiş ve siyah saçlarının arasında dramatik bir gümüş çizgi dalgalanan çekici bir kadın.

Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bakışlarını Will'e dikmiş, gergin bir ifadeyle sordu: "Kocam mı? Oğlum mu?"

"İkisi de iyi," dedi hemen. "Buraya kötü haber vermek için değil, Albay da Silva benden bir Gabrileño süvari birliğine eve kadar eşlik etmemi istediği için geldim. Kendisi ve oğlunuz Toulouse biraz yaralanmış olsalar da, ikisi de sorunsuz bir şekilde iyileşiyorlar. Albay ve birliklerinin geri kalanı birkaç hafta içinde evlerinde olacaklar."

Gözleri kapandı ve rahatlamış bir şekilde ürperdi. Athena yaşlı kadının yanına gitti ve onu bir sandalyeye oturttu. "İyi haberler de kötü haberler kadar sarsıcı olabilir," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bir şey ister misiniz? Brendi? Kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim canım." Senyora da Silva gözlerini açtı ve Athena'nın kolunu okşadı. "Bir İngiliz subayı gördüğümde bir an için en kötüsünden korktum. Ama şimdi tekrar nefes alabiliyorum."

"Size iyi haberler getirebildiğim için mutluyum, Senyora. Ama kocanız bana daha önemli bir bilgi de emanet etti." Will ceketinin içine uzandı ve kırmızı balmumuyla mühürlenmiş birkaç katlanmış kâğıt çıkardı. Onları albayın karısına uzattı. "Burada birliklerinizdeki kayıpların bir listesi var. Bazı ailelerin daha önceki mektuplar nedeniyle zaten bildiğini, ancak Toulouse'da daha fazla kayıp olduğunu söyledi."

Senyora da Silva sayfalara baktı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Tüm bu aileleri ziyaret edeceğim. Leydi Athena, prensesin bana eşlik edeceğini düşünüyor musunuz? Onun varlığı çok şey ifade edecektir."

"Seninle gitmek isteyeceğini biliyorum," dedi Athena yumuşak bir sesle.

"O halde şimdi Sofia'ya bir mesaj göndereceğim." Senyora da Silva ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Bu görev ne kadar çabuk tamamlanırsa o kadar iyi olur."

Will iç cebinden küçük kadife bir kese çıkarırken, "Kocan bir şey daha gönderdi," dedi. "Senin için bir hediye."

Yaşlı kadın merakla keseyi açtı. İçindeki nesne yumuşak bir pamuğa sarılmıştı. Kumaşı açtı ve kıpkırmızı mücevherler elinin üzerine döküldü. "Bir yakut kolye!" dedi şaşkınlıkla. "Yakutları her zaman sevdiğimi bilir. Acaba bu nereden geldi?"

Will kararlı bir tavırla, "Bunları çığlık atan bir Fransız kadının boğazından kopardığından korkuyorsanız, cevabım hayır," dedi. "Sık sık yağma olur

Savaşlardan sonra bir askerin bulabildiğini alması ve daha sonra sarhoş olacak kadar para karşılığında bir subaya satması alışılmadık bir durum değildir. Albay da Silva'nın bunu nasıl elde ettiğine dair tahminim bu. Eve döndüğünde ona sorabilirsiniz."

"O eve döndüğünde," diye tekrarladı, yüzü parlıyordu. "Size misafirperverlik gösterirdim ama bana verilen görevlere başlamam gerekiyor."

Athena, Will'e bir bakış atarak, "Ve vadiyi gezmeliyiz," dedi. "En kötüsünü öğrenmeye hazır mısın?"

"Ben de bunun için buradayım," dedi hemen. Athena Markham'la tanışmak sadece şanslı bir ikramiyeydi.

Bölüm 8

Will ve Athena da Silva'nın evinden çıktıklarında, bir ağaç korusunun içinden geçtiler. Bazıları oldukça sağlam görünüyordu, diğerleri kısmen tahrip edilmişti ve çok fazlası kömürleşmiş iskeletlerdi. "Zeytin ağaçları," dedi Athena. "Mantar ağaçları yangından oldukça iyi kurtulsa da zeytin ve badem bahçeleri ağır hasar görmüş."

Hasarı incelerken Will'in ağzı gerildi. "Bu tür karşılıksız yıkım alçakça. Yiyecek kaynaklarını yok etmek onlara ne kazandırdı?"

"General Baudin karşılıksız yıkıma çok düşkün görünüyordu," dedi Athena, sesi düzdü. "O ve adamları bir çekirge sürüsü gibiydiler, her şeyi yok ediyorlardı. Üzüm bağları daha da fazla zarar gördü." Hasarlı koruluktan çıktılar ve Will, güneye bakan tepelerden vadinin ortasından geçen nehre doğru uzanan geniş teraslı üzüm bağlarını gördü. Asmaların çoğunun yanmış olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Birkaçı hayatta kalmış ve yapraklanmaya başlamıştı ama büyük çoğunluğu yok olmuş, geriye ıssız bir alan kalmıştı. Cansız, kararmış sarmaşıkların gölgelediği teraslar.

"Bana bu tepelerde Romalılar zamanından beri üzüm yetiştirildiği söylendi," dedi Athena. "Şimdi şunlara bakın! Baudin ve adamları Gabrileño'ların kaçışına ve bu kadar değerli şeyi saklamalarına çok kızmışlardı. Ateşi yakmadan önce, sıcağın kökleri yok etmesi için asmaların diplerine saman doldurmuşlar. Gördüğünüz gibi, çok az asma hayatta kalabildi."

"Yeni asmaların gelişmesi birkaç yıl alacak, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, elimizde iyi çelikler olsa bile bu yıllar sürer. Ve elimizde çok az iyi çelik var."

İki teras kümesi arasında uzanan dar bir yolu takip etmek için sağa döndüklerinde Will, "İnsanlar nereye sığınmış?" diye sordu.

"Vadide birçok mağara var, bazıları çok derin. San Gabriel'deki herkesi en değerli eşyalarıyla birlikte barındıracak kadar büyük. Herkes güvenli bir yere ulaşamadı ama çoğu ," diye açıkladı Athena.

"Hazırlıklarımızın bir parçası da mağara girişlerini yabancıların bulmasını zorlaştıracak şekilde gizlemektir."

"Ama tarlalar saklanamazdı. filizlenen buğdayları görüyorum." Bir önceki yıl Fransızlar geldiğinde ekinlerin ne kadar olgunlaşmış olduğunu hesapladı. "İşgal hasattan önceydi, değil mi? Tarlaları yaktılar mı?"

"Evet ve tekrarlamak için vadideki değirmenleri parçaladılar. Daha sonra en büyük değirmene gideceğiz, böylece hasarı görebilirsiniz. Değirmenler onarılabilir, ancak su çarklarını ve değirmen taşlarını yükseltmek için gereken emeği ayıramadık. Öğütülecek tahıl yokken ve başka pek çok acil iş varken olmaz."

Albay Duval bu küçük ülke için endişelenmekte haklıydı. "Aç bir kış geçirmiş olmalısınız. Fransızlar hayvanların çoğunu aldı mı?"

"Evet, en iyi hayvanlardan sadece birkaçı mağaralarda saklanabiliyordu. Ayrıca bulabildikleri diğer yiyecekleri de taşımışlar. Baudin'in ordusu muhtemelen İspanya'nın yarısına gelene kadar tekrar yiyecek aramak zorunda kalmadı."

Will, Athena'nın zarif ve kararlı profilini inceledi ve onun gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadığını düşündü. "İnsanlar kış boyunca nasıl hayatta kaldı?"

Athena omuz silkti. "Birikimlerimi kullandım ve mütevellimi bu yılın gelirini bana avans olarak vermesi için ikna ettim. Aslında bana kendi cebinden borç verdiğinden şüpheleniyorum. Bunun için minnettarım, çünkü aksi takdirde insanlar açlıktan ölüyor olacaktı. Mevcut yiyeceği un, fasulye, patates ve kurutulmuş morina balığı gibi temel gıdalarla takviye edebildim. Son paramı da tohumluk almak için kullandım ama ihtiyacım kadarını alamadım."

Açlık savaşın tanıdık bir mirası olsa da Will, bu güzel vadinin sakinlerinin böylesine çaresiz durumda düşünmekten nefret ediyordu. "Gabrileñolar burada olduğunuz için şanslı. Bütün bir ülkeyi beslemek, küçük bir ülkeyi bile, pahalı bir tekliftir."

Athena, "Merak ettiğin buysa, ben pek varis sayılmam," dedi. "Ama annemden bana biraz para miras kaldı ve babam üç ayda bir çok küçük bir harçlık ödüyor, ancak onunla akraba olduğumdan asla ve asla bahsetmemem şartıyla."

Will'in ağzı gerildi. "Bana soyadını söylemesen iyi olur, yoksa İngiltere'ye döndüğümde babanın peşine düşüp onu incitmek isteyebilirim."

"Bu kadar canı görünmene gerek yok," dedi Athena. "Ben ciddi bir utanç kaynağıyım. Annemin beni baştan çıkarmış olabileceğinden hep şüphelenmişimdir."

babamı küçük düşürmek için. En azından biraz sorumluluk hissetti. Bana hiçbir şey vermek zorunda değildi."

"Çok bağışlayıcısın."

"Sadece pragmatik. Hayatımda sadece bir kez karşılaştığım bir adama kızgınlık duymanın bir anlamı yok. Sanki köpeklerden birinin sürüklediği bir şeymişim gibi davrandı. Ama beni ıslahevine göndermedi, bunun için minnettarım."

Konuyu kapatarak ileride, şu anda kullandıkları yolun nehirle birleştiği yeri işaret etti. "Orada köprünün kalıntılarını görebilirsiniz. Orta vadideki tek köprüydü, bu yüzden onu kaybetmek büyük bir sıkıntıya neden oluyor. Nehrin yukarısında başka bir köprü daha var ama onu kullanmak vadi boyunca yolculukları çok daha uzun hale getiriyor."

"Bazen mühendisler yardım etmek için görevlendirilirdim ve köprüler uzmanlık alanımdı." Nehrin genişliğini, suyun akış gücünü ve eski köprüden geriye kalan tek şey olan taş ayakları inceledi. "Kereste bulunursa ve yeterli sayıda işçi bulabilirsek, yeni bir köprü inşa etmek zor olmayacaktır."

"Hem odun hem de işgücü sıkıntısı çekiyoruz," dedi. "Sizinle birlikte dönen askerlerin yeniden inşaya yardım etmek isteyeceklerini düşünüyor musunuz?"

"Çoğunun ilgilenmesi gereken aile yükümlülükleri var, ancak böylesine önemli bir projeye mutlaka zaman ayıracaklardır. Geriye kereste sorunu kalıyor." Will vadinin güneşli alanlarını işaret etti. "Dünyanın bu kısmında çok fazla ağaç yok."

"Bir şeyler bulacağız," diye söz verdi Athena. " edelim mi? Nehre açılan derelerden birinde bir baraj yıkılmış ve o da çok özleniyor."

Will sırtıttı. "Köprüler ve barajlar bir mühendisin eğlence anlayışıdır. Önden buyurun, Leydi Athena."

Güldü. "Albay da Silva'nın buraya gelmek için sizi seçmesine çok sevindim!"

Onun yüzünün kahkahalarla aydınlanmasını izlerken Will de aynı derecede mutlu oldu.

* * *

Athena Will'e vadideki en kötü sorunları gösterdiğinde öğle yemeği vakti gelmişti. Bölgeye geldiğinde en sevdiği yere doğru ilerledi. Uzun zaman önce birisi sığ bir çukurun içine ahşap bir bank inşa etmişti.

Taştan bir çıkıntıdan fazlası olmayan bir mağara. Önünde yumuşak otlar vardı ve bir düzine metre ötede tepeden bir kaynak çıkıyor ve atların ya da insanların su içmesi için mükemmel olan küçük bir taş havuzda birikiyordu. Çıkıntı vadi duvarının yaklaşık yarısına kadar uzanıyordu ve nehrin, çiftliklerin ve üzüm bağlarının geniş bir manzarasını sunuyordu.

Will atları su ve otun tadını çıkarabilecekleri bir yere bağlarken, Athena heybesini açtı ve yıpranmış bankın ortasına bir bez serdi. Ekmek, peynir ve zeytin paketlerini yerleştirirken, "Öğle yemeği yine çok basit bir yemek olduğu için üzgünüm," dedi. Son olarak bir sürahi şarap, bir bıçak ve iki sağlam cam bardak ortaya çıktı.

Will bankın diğer ucuna yerleşirken, "Özür dilemeye gerek yok," dedi. "İyi yemek, iyi şarap, harika bir manzara ve mükemmel bir arkadaşlık." Bakışları sıcaktı.

Bakmasa bile Will'in gücünün ve varlığının farkındaydı. Ona bakmamak için kendini zor tutuyordu. İkisi de İngiliz olduğu için ona ilgi duyduğuna kendini ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Onu çekmişti çünkü adam rahatsız edici derecede çekiciydi. Zeki, nazik, sessizce çekici ve oldukça güzel, güçlü ve yakışıklı. Elbette fark etmişti. O bir insan ve dişiydi.

olsun. Bir ya da iki hafta boyunca arkadaşça davranıp İngilizce konuşabilirlerdi, sonra adam giderdi ve kız onu bir daha asla görmezdi. Asla. Bu yüzden onun arkadaşlığının tadını çıkarın ve varlığı için şükredin.

Aptallığına iç geçirerek şarap doldurdu. Ona bir kadeh uzattığında, adam kadehi onunkiyile tokuşturdu. "San Gabriel'e!"

"San Gabriel'e ve bir gün İngiltere'ye!" Gerçi oraya geri dönüp dönemeyeceğini ancak Tanrı bilirdi. Tarlalara, teraslara ve nehrin uzaktaki parıltısına bakarken yudumlarını takdirle yudumladı. "Rahatlamak ve güzel bir günün tadını çıkarmak bir lüks. Son zamanlarda zamanımın çoğu bir krizden diğerine atlamakla geçti. Ağaçlarla uğraşıyorum ve ormanı özlüyorum."

Çoğunlukla ağaçsız olan vadiye el sallayarak, "Mecazi anlamda," dedi.

"Metaforik ağaçlar," diye kabul etti. "Ama vadiyi gezmek bana yapılması gereken ne kadar çok şey olduğunu hatırlattı. Geçen kışı zar zor atlattık. Yakında daha fazla tarla ekilmezse, önümüzdeki kış daha da kötü geçebilir."

Will bir dilim peynir kesti ve bir parça ekmeğin üzerine koydu. Bir ısırik yuttuktan sonra, "Sihirli bir değnek sallayabilseydin, ne yapardın?" diye sordu.

ne istiyorsun?"

"Para ve adam," dedi hemen. "Tohum ve ekipman için para ve işi yapmak için tutulan işçilere ödeme yapmak için." Diğer ihtiyaçları düşünürken kaşlarını çatı. "Ayrıca üzüm bağlarını yeniden dikmek için gerçekten iyi bir asma fidanı da isterdim. Bu yıl çok az üzüm hasat edilecek ve eğer ekime başlamazsak gelecek de daha iyi olmayacak."

Will, "Fransızların şarabın çoğunu içtiğini ya da taşıdığını varsayıyorum," dedi. "Gabrileñolar için ne kadar kaldı? Belli ki moral için hayati önem taşıyor."

Athena, "Aslında Fransızlar şarabımızın çoğunu alamadı ama kalanların çoğuna da erişilemiyor," dedi. "Yerel şarap üreticileri şarabı her zaman mağaralarda sakladılar çünkü sıcaklıklar çok sabitti. Bir Fransız süvari birliği iki ana depo mağarasını ele geçirmek üzereyken bir çığ mağaraları kapattı."

Will'in gözleri büyüdü. "Bunun bir kaza olmadığını tahmin ediyorum. Ya da vadinizin koruyucu azizi içinde çok ama *çok* iyi!"

Athena kıkırdadı. "Haklısın, bu bir kaza değildi. Sofia ve ben Santo Espirito'dan gelen uyarı çanlarını duyduğumuzda Benedictine manastırını ziyaret ediyorduk. Yanımda bir dürbün vardı ve Fransızların batıdan vadiye akın ettiğini görebiliyordum. İnanılmaz bir hızla ilerliyorlardı. Belli ki istilayı planlamışlar ve arazinin durumunu öğrenmek için casuslar göndermişlerdi çünkü süvari birliği doğrudan depo mağaralarına doğru ilerliyordu. Manastır çok uzakta değildi, bu yüzden Sofia ve ben oraya önce ulaşabildik."

Will dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Siz ikiniz bir Fransız süvari birliğiyle başa çıkabileceğinizi mi sandınız?"

"Doğrudan değil tabii ki. Ancak yazın başlarında yaşanan şiddetli bir fırtına, depo mağaralarının üzerindeki bir grup kayanın etrafındaki toprağı sürükleyip götürmüştü. Şarap üreticileri yamacın stabilize edilip edilemeyeceğini ya da şarap fiçilerinin yeni mağaralara taşınmasının gerekip gerekmeyeceğini tartışıyorlardı ki bu çok büyük bir iş olurdu. Hasarlı bölgeyi iki hafta kadar önce incelemiştim ve dengesiz olduğunu biliyordum." Athena hınzırca gülümsedi. "Böylece atların, bazı kaldıraçların ve temel fizik kurallarının yardımıyla Sofia ve ben bir toprak kaymasını tetikledik."

"Siz cesur bir çiftsiniz," dedi hayranlıkla. "Sonra ne oldu? Sanırım son hızla uzaklaştınız."

"Aynen öyle. Daha yukarıda küçük bir mağaraya sığındık ve birkaç gün saklandık. Bu yüzden Sofia, babası ve kardeşi gibi Baudin tarafından kaçırılmadı." Athena yüzünü buruşturdu. "Baudin onun kaçmasına çok sinirlendi ama

Wellington'un ordusundan geri çekildiği için onu aramaya zaman ayıramadı."

Will, "Sanırım ülkeyi zayıf bırakmak istediği için Prens Alfonso'yu naip ilan etti," diye yorum yaptı.

"Belki de. Kraliyet ailesinin başka kıdemli bir üyesi olmadığından ve Sofia hüküm sürmek için çok genç olduğundan kimse atamaya itiraz etmedi." Athena başını salladı. "Hepimiz Baudin'in neden olduğu hasarın yaralarını sarmakla meşgul olduğumuz için onun niyetini düşünemedik. En azından Fransızları ganimetlerinden mahrum bırakmanın keyfini çıkarabilirdik ama tabii ki mağaralar da bize kapalı. Eminim kazılıp açılabilirler ve sanırım şarap fiçilerinin çoğu hayatta kalacaktır ama bu çok büyük bir iş olacak. Bir kez daha, işçilere ve onlara ödeme yapabilecek güce ihtiyacımız var."

"İnsanların şarabı biterse, eminim enkazı temizlemek için birçok gönüllü bulursunuz, ancak başka öncelikler de var," diye kabul etti. "En önemlisi nedir?"

Aralarında, tüm yiyecekleri ve şarap şişesinin yarısını bitirmişlerdi. Athena bezleri silkeledi, bıçak bıçağını temizledi ve şarap ile kadehler hariç her şeyi heybesine geri koydu.

"Bunun cevabı ne tür bir yardımın mevcut olduğuna bağlı," diye yanıtladı. "Vadiyi incelediğinize göre, sizce ne yapılabilir? Albay Duval'a rağmen, Lord Wellington'a savaşması için yeterli kaynak vermeyen İngiliz hükümetinin, çoğu İngiliz'in adını bile duymadığı küçük bir ülkeye yardım etmek için herhangi bir katkıda bulunacağına inanmakta güçlük çekiyorum." Kadının ağzı buruştu. "Yardım etmek isteseler bile, etkili bir yardımın ulaşmasının ne kadar süreceğini ancak Tanrı bilir."

Will, onun karamsarlığına aldırmadan, "Bazı fikirlerim var," dedi. "Eski bir okul arkadaşım, Justin Ballard, Porto'da yaşıyor. Ailesinin şarap sevkiyatı işini yürütüyor ve sanırım size yardım etmeye istekli olacaktır."

"İskoç şirketi Ballard Port mu?" diye sordu şaşırarak. "Onları herkes duymuştur."

Will, "Ailesi birkaç kuşaktır bu işin içinde," dedi. "Bölgedeki savaşlar nedeniyle liman işi kötü bir şekilde sekteye uğradı ve bu Ballard için sınır bozucu oldu çünkü yapacak yeterince işi yok. Eminim üzüm asması çelikleri ve bunları dikecek adamlar göndermekten mutluluk duyacaktır ve bunu çabucak yapabilir."

"Bu harika olurdu!" diye haykırdı. "Eminim doğru üzüm çeşitleri bile olacaktır. Ama parasını kim ödeyecek?"

"Yapacağım," dedi sakince.

Nefes nefese kaldı. "Daha önce de gözlemlediğiniz gibi, koca bir ülkeyi desteklemek çok pahalı bir teklif."

Omuz silkti. "Rahatım yerinde ve ordudayken para harcamak için pek fırsatım olmadı. San Gabriel için bazı pratik yardımları karşılayabilirim."

Adamın tamamen ciddi olduğunu gördü. "Kraliyet hazinesinin size borcunu ne zaman ödeyebileceğini bilmiyorum," dedi kararsızca.

"Kaybetmeyi göze alamayacağım bir şeyi ödünç vermeyecek kadar temkinliyim, bu yüzden vermiyorum. Bu, cesur bir ülkeye bir hediye." Kadının kuşkulu ifadesini gören adam sırtıttı. "Hristiyan hayırseverliği mi?"

Derin bir nefes aldı. "Burada resmi bir yetkim yok ama yine de San Gabriel adına kabul ediyorum! Bay Ballard ile irtibata geçip bir yanıt almak ne kadar sürer sizce?"

"Belki bir hafta? Porto, Toulouse'dan çok daha yakın ve şehirde çalışmaya hevesli pek çok erkek olduğunu sanıyorum. Ayrıca Justin çok beceriklidir." Will'in kaşları çatıldı. "Aklıma başka bir şey geldi. Nehriniz Douro'ya doğru mu akıyor? Uzman değilim ama bana göre şarabın tadı yukarı Douro'daki pahalı şaraplara çok benziyor."

"Evet, San Gabriel Nehri Douro'nun bir kolu ve buradaki toprak ve iklim hemen hemen aynı."

"Yerel şaraplar hiç ihracat için Porto'ya gönderildi mi? Üzüm bağları restore edildiğinde, ulaşım pratikse bu karlı olabilir."

"Nehir gezilebilir değil ve dağların üzerinden Portekiz'e giden kara yolu da büyük ölçekli nakliye için çok zor. Gabrileño şarabı yerel olarak tüketilir ya da doğuya, İspanya'ya gönderilir." Son şarabı aralarında bölüştüler, şişenin mantarını kapattı ve heybesine koydu. "Ne yazık ki makul bir taşımacılık yok. Şaraplarımız iyi muhafaza edilir, bu yüzden ihracat için idealdirler. İyi yıllarda, büyük miktarda fazlalık oluyor, bu yüzden şarapçılar fazlalığa konyak ekliyor ve daha da uzun süre saklanıyor."

"Nehir kanalı seyrüsefere uygun hale getirilebilir mi?" Will sordu. "Eskiden Douro'da Cachão da Valeira Boğazı'ndan daha ileriye gitmek mümkün değildi ama yirmi yıl önce şelale ve çıkıntılar patlatılarak açıldı, böylece tekneler nehirde ilerlemeye devam edebildi. Şimdi neredeyse İspanya'ya kadar üzüm bağları var ve şarap üretimi önemli ölçüde arttı. Belki aynı şey San Gabriel Nehri için de yapılabilir."

Athena düşünceli bir ifadeyle, "Carlos Amca nehri ıslah etmeyi düşünmüş olabilir, ama düşündüyse bile ben bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi. "San Gabriel çok uzun zamandır uykulu, izole ve mutlu küçük bir ülkeydi. Ama Carlos Amca dünyanın değiştiğini ve ülkesinin de değişmesi gerektiğini fark etti. Bonaparte'la savaşmak için asker göndermesinin en önemli nedeni de bu. Geri dönen genç adamlar yeni fikirlere sahip olacak ve daha geniş bir dünyayı tanıyacaklar." Sesi bir an için kesildi. "Artık bunu asla göremeyecek."

Will sessizce, "Onun ve oğlunun öldüğünü varsaymak için henüz çok erken," dedi. "Ama eğer öyleyse, San Gabriel devam edecek, bu yüzden gelecek düşünülmeli."

"Haklısınız, elbette. Çok pahalıya mal olmadan nehirde iyileştirme yapıp yapılamayacağını görmek için inceleme yapacak vaktiniz olacak mı? Çalışmalar yakında başlatılabilirse, belki de üzüm bağları yeniden kurulduğunda nehirde yelken açılabilir."

Will, "Ballard'a buraya gelmek için zamanı olup olmadığını soracağım," diye cevap verdi. "Nehir kanalına bir göz atabilir. Ailesi Douro'nun iyileştirilmesiyle ilgilenmiş, bu yüzden neler yapılabileceği hakkında bir şeyler biliyordur." Will gayri resmi bir şekilde kadehini kaldırdı. "Ayrıca, eminim şaraplarınızla da ilgilenecektir. Eğer saklama mağaraları açılabilirse ve şaraplar hala iyiye, nakliye sorunları çözülebilirse bir kısmını daha çabuk satabilirsiniz."

"Ne harika bir olasılık! Tanrı seni korusun, Will." Athena aylardır hissettiği ilk iyimserlikle Will'in yanağına hafif bir öpücük kondurmak için eğildi ama Will başını çevirince Athena'nın dudakları Will'in dudaklarına kondu. Şarap ve güneş ışığı, sıcaklık ve nezaketin yanı sıra çok daha derin ve tehlikeli bir şeyin tadını alıyordu.

Öpücük derinleşti ve dünyası alt üst oldu.

Bölüm 9

Athena'nın şarap kadehi, duyularını şok ve arzu kaplarken çimlere yuvarlandı. Will'in başının arkasındaki iri elinin boynunu kavradığını ve onu kendine çektiğini hissetti. Onun sıcaklığına ve şefkatine aç bir şekilde o ana teslim oldu. Öpüşme derinleştikçe, Will'in kolları onu geniş göğsüne yaslayan bir kucaklamayla sarıldı. Bu adamın içine düşmek ve kendini, korkularını ve endişelerini kaybetmek kolay, çok kolay olacaktı....

Will, "Çok güzelsin " diye mırıldanarak yerinden kaydı.

Onun sözleri büyüü bozdu ve Athena kendine ve kontrol eksikliğine kızarak geri çekildi. "Senin metresin olmayacağım," dedi sıkıca. "Yoksa teklif ettiğin yardımın bedeli bu mu?"

Sanki kadın ona tokat atmış gibi irkilmiş görünüyordu. Sonra gülmeye başladı. "Ben de bir centilmen gibi davranmak için çok uğraşıyordum. Sanırım seni öpmek pek centilmence değildi, gerçi sen başlattın, biliyorsun."

"Ben de öyle yaptım." Nemli avuçlarını binici eteğine sildi. "Özür dilerim, söylediklerimi söylememeliydim. Tabii San Gabriel'e yardım etmen karşılığında gerçekten seninle yatmamı istemiyorsan?"

"Bu iki şey birbiriyle bağlantılı olsaydı ne derdin?" diye sordu ilgiyle. Ona doğru döndü, kırmızı asker ceketinin içinde göğsü inanılmaz derecede geniş görünüyordu. Kahverengi saçlarından bir dalga alnına düşüyor ve bir kolu bankın arkasına uzanıyordu. Ona dokunmasa da, kız onun fiziksel varlığının ve yakınlığının son derece farkındaydı. Sadece birkaç santim ötede....

Bankın izin verdiği kadar geriye çekildi, ki bu çok uzak değildi. Dumanlı arzu dağılmış olsa da, bir bağlantı hissi kalmıştı. Bu saçmaydı, çünkü yirmi dört saat önce tanışmamışlardı bile.

Aralarına daha fazla duygusal mesafe koymak isteyerek ironik bir şekilde, "İlginç bir soru, Binbaşı Masterson. Evlat edindiğim ülkeme yardım etmek için onurumu feda eder miyim? Ama onursuzluk içinde doğduğum için, bu adil bir soru olmayabilir."

Kara kaşları çatıldı. "Saçmalık. Neyin meşru kabul edildiği konusundaki görüşlerimi biliyorsun. İsteksiz bir metres edinmek gibi bir arzum olmadığını da eklememe izin verin."

"Şaşırtıcı sayıda erkek senin vicdanından yoksun," dedi kuru bir sesle. "Ama belli ki aşırı tepki göstermişim. Tek istediğin bir öpücüktü, bir metres değil."

"Öyle mi dedim?" dedi tüm yüzünü aydınlatan yavaş bir gülümsemeyle. "Ben ne körüm ne de aptal, bu yüzden elbette seninle yatmayı çok isterim. Tanıştığımız andan beri seni öpmek istiyorum. Ama aramızda olabilecek her şey San Gabriel'de yapılması gerekenlerden ayrı."

Geri dönüş gülümsemesi hüzünlüydü. "Sen bu kadar çabuk gideceksen aramızda nasıl bir şey olabilir ki? Sen eve dönmek için sabırsızlanırken ben burada sonsuza dek kalmaya kararlıyım. Okuldan yeni çıkmış bir masum değilim ama bir yabancıyla yatacak kadar da pervasız ve dünyevi değilim. Arkadaşlığın ilk seviyelerinden daha fazlası için vaktimiz yok."

"Bu tam olarak doğru değil." Bakışları onunkileri tuttu, gri gözleri ciddileşti. "Her ne kadar evimi özlesem de, bazı şeyler daha önemli. Seni daha iyi tanımak da bunlardan biri."

Kadın ona baktı. "Siz çok sıra dışı bir adamsınız, Binbaşı Masterson."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi üzüntüyle. "Bu asla bir iltifat değildir." Gülümsemek zorunda kaldı. "Şimdi alay ettiğini anlıyorum."

"Muhtemelen," diye kabul etti; ifadesi ağırbaşlı ama gözleri eğleniyordu. "Öpücük için beni affedersen, bana tekrar Will diyecek misin? Seninle ilk isimle hitap etmeyi tercih ederim."

"Pekâlâ Will." O da bunu tercih etti. "Burada olduğun süre boyunca arkadaş olabiliriz. Sen gittikten sonra ..." Omuz silkti. "Tecrübelerime göre, erkekler kadınlar kadar iyi mektup yazamıyor ve San Gabriel'den Oxfordshire'a çok uzun bir yol var."

"Aslında oldukça iyi bir mektup yazarıyım." Bakışları yoğunlaştı. "Arkadaşlar. Ve kim bilir? Belki de arkadaştan daha fazlası olabiliriz."

Sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. Adam ima ediyor gibi görüldüğü şeyi kastetmiş olamazdı. İroniye geri dönerek, "İlişki olasılıkları nelerdir?" diye sordu. Sol elini kaldırdı ve bir parmağını işaretledi. "Arkadaşlık en geniş kategoridir ve hafif bir tanışıklıktan derin, kalıcı bir sadakate kadar değişebilir. Sanırım biz zaten hafif arkadaşız?"

"Zaten arkadaştan öte olmasaydık, bu son derece ilginç tartışmayı yapıyor olmazdık," diye kabul etti.

Bir parmağını daha işaretledi. "Düşman olabiliriz."

"Buna izin *vermeyeceğim*," dedi kararlılıkla. "Yeterince düşmanım var."

"İnsanın her zaman seçme şansı yoktur." Orta parmağıyla hafifçe vurdu.

"Sevgi ya da nefretin tam tersi olan kayıtsızlık."

Will ciddiyetle, "Kayıtsızlık için çok geç," dedi. "Sanırım seni öpmekle hemen ilgileneceğimi söylemiştim."

"Her zaman sana tüfek doğrultan kadınları öpmek ister misin?" diye sordu merakla.

"Hayır, bir tek sen varsın," dedi. "Gerçeği söylemek gerekirse, kadınlar beni nadiren silahla karşılar."

"Bunu duyduğuma sevindim." Elini inceledi. "İlişkileri listelemek için iki parmak kaldı ve kalanlar da son derece mantıksız."

"Ama bunlar en ilginç olasılıklar!" diye haykırdı. "'İlginç' iyi demek değildir." Yüzük parmağını işaretledi. "Yapabiliriz bir ilişkim var. Bu, tahmin edebileceğiniz bir dizi nedenden ötürü gerçekleşmeyecektir."

"Geriyе başka bir olasılık kalıyor," dedi, sesi yumuşaktı.

Elini yumruk şeklinde kapattı. "Evlilikle ilgileniyor olamazsın! Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Bu doğru, tersi de doğru. Eğer birbirimizi daha iyi tanırsak, birimiz ya da ikimiz asla uyuşamayacağımıza karar verebiliriz."

Zaman durmuş gibi hissederek ona baktı. Geniş vadinin ve hafif esintinin, ikisini de ısıtan güneş ışığının, onun bronz teninin keskin bir şekilde farkındaydı.

Söylediği şeyin kasvetli imkânsızlığı. "Yanlış anladıysam beni affedin ama gerçekten kur yapmayı mı öneriyorsunuz?"

"Gerçekten de öyleyim. İki temkinli ama bilge yetişkinin kur yapması." Devam etmeden önce duraksadı, "Bir daha evliliğe uygun olamayacak kadar yaşlı ve yorgun olabilirim."

"O kadar yaşlı değilsin," dedi kararlı bir şekilde.

Biraz gülümsedi. "Belki de değil. Ama dünyada çok fazla şey gördüm ve çok fazla hata yaptım."

"Ben de sık sık aynı şeyi hissediyorum," dedi. "Belki de bu yüzden ilginizi çekiyordumdur?"

"Büyük ihtimalle. Kendimi İngiltere'deki tipik iyi yetiştirilmiş genç bayanlarla sohbet ederken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Narin kadınlara değer veren türden bir İngiliz taşra beyefendisiyle sohbet edebileceğimden daha fazla değil," dedi alaycı bir tavırla. "Asla evlenmemeye yemin etmemin birkaç nedeninden biri de bu."

"'Asla' çok uzun bir zaman. Yaşla birlikte değişiriz. Mantıksız görünen şeyler arzu edilir hale gelebilir."

"Teoride doğru, ama ben mutlu bir şekilde eksantrik kız kurusu olmaya karar verdim," diye karşılık verdi. "Fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum."

"Ama fikrinizi değiştirme olasılığını kabul ediyorsunuz." Gülümsedi. "Bununla çalışabilirim."

O da gülümsemekten kendini alamadı. "Çok ısrarcısın Will. Ama fikrimi değiştirmek için fazla zamanın yok."

"Doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Deney yapmaya istekli misin? Kardeşimin karısı ilginç düşünceler ve teorilerle doludur. Kur çiftlerin o kadar yapay koşullar altında bir araya geldiklerini ve birbirlerini o kadar az gördüklerini söylüyor ki, insanın hayat arkadaşını çok kötü seçmesi çok kolay."

"Kardeşin hakkında yanılıyor muydu?" Athena şaşırarak sordu.

Will, "Hayır, ama yapay sosyal koşullar altında tanışmadılar," diye açıkladı. "Kiri, Mac'le geleneksel olarak tanıştığı bir adamla nişanlanmaktan kıl payı kurtulduktan sonra tanıştı. Bu onun için çok kötü bir eşleşme olurdu, bu yüzden şimdi geleneksel flörtlerden kaçınmayı savunuyor."

"Kardeşinizle hangi alışılmadık yolla tanıştı?" Athena merakla sordu.

"Kaçakçılar tarafından kaçırıldıktan sonra onu kurtardı." Will sırttı. "Yani yüzeysel sohbeti atlayıp doğrudan daha derin konulara girmişler."

"Kaçakçılar tarafından kaçırıldı. *Tabii* ya! Bir kocayla tanışmanın en iyi yolunun bu olduğunu unutmamalıydım," dedi Athena alaycı bir ciddiyetle. "İlginç bir kadına benziyor."

Will, sanki gelecekte bir buluşma kaçınılmazmış gibi, "Ondan hoşlanacaksın," diye söz verdi. "Ama önce yanlış sonra doğru olan iki ilişki, Kiri'nin potansiyel bir partner hakkında nasıl çabucak çok şey öğrenilebileceğine dair teorisine ilham verdi."

"Önerdiği yöntem nedir?" Athena isteksizce ilgilenererek sordu. "Birbirimize zor sorular sormak, insanın içini dökmesine neden olacak türden. kendi kendine," diye açıkladı. "Kolay değil ama bu süreç, çay ve kek eşliğinde hoşbeş etmekten ya da gürültülü bir balo salonunda sohbet etmeye çalışmaktan çok daha faydalı."

Kaşlarını çattı. "Bu kulağa son derece rahatsız edici geliyor. Ya taraflardan biri katılmayı kesinlikle reddederse?"

"Bu size önemli bir şey anlatmıyor mu?"

Athena düşünceli bir ifadeyle, "Müstakbel eşin duygulardan ve samimiyetten rahatsız olduğunu söylüyor," dedi. "Çoğu insan çok fazla şeyi açığa vurmaktan rahatsız olur elbette, ama insan olası bir eşten daha fazlasını bekler."

"Şimdi birkaç soru sormaya var mısınız?" diye sordu, bakışları niyetliydi. "Eğer birbirimizi hemen yabancılaştırmazsak, günde bir ya da iki soru sormaya devam edebiliriz."

Will'in güçlü ve dürüst yüzünü inceledi. Evlenme fikrinden uzun zaman önce vazgeçmişti ve Will ne kadar ikna edici olursa olsun fikrini değiştireceğinden şüpheliydi. Yıllardır tanıştığı en çekici adam olmasına rağmen. "Fikrimi değiştireceğini sanmıyorum Will. Ben bu kadar inatçı bir kadinken bu çabaya değer mi?"

"Denemeye istekliysen çabandan pişman olmayacağım," dedi ciddi bir şekilde. "I

Eğer bu girişimde bulunmayı reddederseniz pişman olursunuz."

Kız tereddüt edince devam etti: "Bu aynı zamanda daha derin bir dostluk kurmak için de iyi bir yol ve biz bunu başarma yolunda ilerliyoruz."

"Ya bir soru içimizden birinin tartışmaya katlanamayacağı bir şeyse?"

"O zaman cevaplanmayacak," dedi hemen. "Bunların hepsi gönüllülük esasına dayanıyor.

Tanışıklığımızı geliştirmek için bir araç, bir sopa değil."

"Pekala, deneyeceğim." Acı acı gülümsedi. "Her zaman çok fazla merakım olmuştur. İlk soruyu ben soracağım, böylece telaşlanan ve rahatsız olan sen olabilirsin."

"Bu çok adil. Sorabilirsiniz!" diye yanıtladı. "Herhangi bir sorunun muhtemelen ilgili sorulara yol açacağından şüpheleniyorum. Göreceğiz."

Nereden başlamalı? Çok zor bir şeyle değil, diye karar verdi. "Tanıştığımız anda kendini Oxfordshire'dan olarak tanıttın, yani evin senin için önemli. Bana evinizden bahsedin, sadece evinizin neye benzediğini değil, onun hakkında neler hissettiğinizi de anlatın."

"Evi tanımlamak çok kolay. Hayden Hall'un en eski bölümü Tudor dönemine kadar uzanıyor ve o zamandan beri ufak tefek eklemeler yapılmış. Mimari bir pürist ürperirdi, ama ben onu misafirperver buluyorum. En sevdiğim teyzem kadar eksantrik ve çekici." Sevgi dolu bir anıyla gülümsedi. "Oxfordshire çok güzel, inişli çıkışlı tepeleri, akarsuları ve verimli tarlaları var. Avrupa'nın en güzel küçük şehirlerinden biri olan Oxford'a çok uzak değil. Ve Londra da şehir hayatı için uygun bir yer."

"Orduya katılmadan önce bir çiftçi, toprak sahibi bir beyefendi miydiniz?"

Başını salladı. "Döndüğümde öğrenmem gereken çok şey olacak ama bana öğretecek iyi ve sabırlı bir kâhyam var. Bunu dört gözle bekliyorum. Ekin yetiştirmenin ve hayvan beslemenin çok akli başında bir yanı var."

Bu alıştırmanın değerini anlamaya başladığında, "Sevdiğiniz bir evde rahat bir yaşamı neden terk ettiniz? Gençlik huzursuzluğu muydu?"

Yüzüne bir gölge düştü ve gözlerini ondan kaçırdı. "Lily öldükten sonra orada kalmaya dayanamadım," dedi duraksayarak. "Ne zaman bir odaya girsem, sanki az önce dışarı çıkmış gibi ve yeterince dikkatli bakarsam onu buluyordum. Bu delilikti. I . . . Eğer kalırsam kendimi vuracağımı hissettim."

Evet, bu tür bir sorgulama kolay değildi. "Yani Fransızların ateş etmesine izin vermeyi seçtiniz," dedi sessizce.

"En azından işe yarar bir şey yaparak öleceğimi düşünmüştüm." Yüzünü buruşturdu. "Askerlerin ateşten ölme olasılığının kurşunlardan daha yüksek olduğunu bilmiyordum."

"Eve döndüğünde Lily hâlâ peşini bırakmayacak mı?" diye sordu, bunun o rahatsız edici sorulardan biri olduğunu biliyordu.

Bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Ben öyle düşünmüyorum. Onunla ilgili anılarım mutlu ve ... uzak."

"Onu hâlâ seviyor ?" Athena yumuşak bir sesle sordu.

Will iç çekti. "O zamanlar olduğum genç adam onu çok seviyordu ama Yarımada'daki o çamurlu tarlalardan sağ çıkamadı. Ben artık o genç adam değilim." Gözlerini kaldırdı ve onun yüzünü inceledi. "Şimdi bir soru sorma ve seni rahatsız etme zamanım geldi."

"Adil olan da bu," dedi coşkusuzca. "Sor ." "Bana Leydi Delilah'dan bahset."

Böyle bir sorunun kaçınılmaz olduğunu fark ederek nefesini tuttu. Annesi Athena'nın hayatının o kadar önemli bir parçasıydı ki ondan bahsedilmesi gerekiyordu.

Ama Yüce Tanrım, annesini nasıl açıklayabilirdi ki?

Bölüm 10

Will sorusunu sorduktan sonra Athena birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı, yüzü donmuştu. Sessizce, "Daha basit bir şeyle başlayayım mı?" diye sordu.

Athena hızlı bir hareketle banktan kalktı ve çıkıntının altında dolaşmaya başladı. "Hayır, eğer birbirimizin ruhunu deşeceksek, ondan bahsetmeliyim. Ama Delilah'yı açıklamak zor."

Nereden başlayacağını bilemediğini tahmin eden Will, "Adı gerçekten Delilah mıydı?" diye sordu.

"Çocukken Cordelia olarak vaftiz edilmiş ve Delia diye çağırılmış." Athena kollarını belinde kavuşturdu ve adım atmaya devam etti. "On altı yaşında okuldan ayrıldığında ve herhangi bir erkeği her şeyi yapmaya ikna edebileceğini fark ettiğinde, kendisine Delilah denmesini istediğini açıkladı. Bu o kadar uygun bir isimdi ki çok geçmeden herkes onu bu isimle çağırmaya başladı."

"Ailesi bile mi?" Will şaşırarak sordu.

"Öyle olduğunu sanmıyorum, ama babası onu on yedi yaşındayken evden attı, bu yüzden konu tartışmalıydı."

"O kadar genç ve iyi doğmuş bir kız evlatlıktan mı reddedilmiş?" Will, kendi çocuğuna böyle bir şey yapıldığını hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. "Bu korkunç bir şey!"

"Açlıktan ölme tehlikesi yoktu," dedi Athena kuru bir sesle. "Kendisinden üç kat yaşlı Avusturyalı bir diplomatın evine taşındı ve onun metresi oldu. Sıkıldığına karar verip onu başka bir adam için terk edene kadar aşırı derecede şımartıldı."

"Yani o da senin gibi güzeldi."

Athena ona kuşkulu bir bakış attı. "Yine şaka yapıyorsun. Çocukken bile ortalama bir görünüşe sahip değildim. Akraba olduğumuz kolayca anlaşılabilirdi ama Delilah çok güzeldi. Uzun boylu ama benim gibi çok uzun değil. Göz kamaştırıcı koyu kırmızı saçları vardı, benimki gibi kahverengi değil. Çekici ve dışa dönüktü, benim gibi pratik ve çekingen değil."

"Elinizde bir tüfek olduğu zamanlar hariç mi?"

Biraz gülümsedi. "Bu pratiklikti, dışa dönük bir kişilik değil."

Adımlarına devam etti, bölünmüş eteği biçimli ayak bileklerinin etrafında kışkırtıcı bir şekilde sallanıyordu. "Ama fiziksel güzelliğinin ötesinde, duygusal bir güzelliği vardı."

Cazibesi. En mutlu evliliği olan erkekler bile ona bakar ve onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdi. Bunu gözlerinde görebilirdiniz."

Will dikkatle, "Zor bir ebeveyn gibi görünüyor," dedi.

Athena volta atmayı bıraktı ve gözlerini çıkıntının taş duvarına dikti. "Onu hayatımdaki herkesten daha çok sevdim."

Will, annesi sevgi dolu biri olmasaydı bunun acı verici bir yorum olabileceğini fark etmeden önce, "Umarım o da seni bu kadar çok sevmiştir," dedi.

"O yaptı." Athena yüzünü ona döndü, kolları hâlâ karnı ağrıyormuş gibi belinde kavuşturulmuştu. "Ben bir kaza değil, şımartılmış bir evcil hayvan ve yoldaştım. Bana sık sık dünyadaki her şeyden çok seveceği bir kızı olmasını istediğini söylerdi. Anladığım kadarıyla ailesi soğuk ve onaylamazmış, o da onlara onaylamayacakları çok şey vermek için elinden geleni yapmış. Buna piç bir çocuk sahibi olmak da dahildi."

Will'e korkunç derecede bencilce gelmişti ama Athena'nın doğmamış olmasını dileyemezdi. Belki de bir kazaydı ve annesi ona, istendiğini hissettirmek için aksini söylemişti. "Onun evcil hayvanı ve yoldaşı olmak kulağa hem harika hem de korkunç geliyor."

Athena alaycı bir şekilde gülümsedi.

"İkisiydi de." "Athena bir aile ismi miydi?"

"Doğduğumda ciddi küçük bir baykuşa benzediğimi söyledi. Baykuş Athena'nın sembolü olduğu için bu isim bana uygunmuş. Ayrıca, tabii ki, Athena bilgelik tanrıçasıydı ve benim iyi eğitilmiş, iyi seyahat eden ve bilge olmamı istiyordu." Athena'nın gülümsemesi gerçek oldu. "İlk ikisi doğru. 'Bilge' tartışılır."

Will güldü. "Sen erkek olsaydın ne yapardın?"

"Emin değilim. Bir oğlu olmasını çok isterdi çünkü sevmek için büyük bir kapasitesi vardı. Ama aramızdaki ilişki çok farklı olurdu. Bence bir kızı olması herkes için daha iyi oldu."

Will için kesinlikle daha iyiydi. "Anlattıklarınıza bakılırsa, Delilah zamanının çoğunu tutkulu ilişkiler yaşayarak geçiriyormuş gibi görünüyor. Bir anne olarak nasıl biriydi?"

"Her zaman yeni şeylerle ilgilenen ve beni yeni yerlere götüren harika bir arkadaştı. Bir ilişkinin ilk sancılarını yaşarken bile benimle birlikte olmak için zaman ayırırdı ve bana kaba davranan herhangi bir sevgiliden anında ayrılırdı."

"Bu sık sık olur muydu?"

"Hayır, sevgililerine her zaman onunla birlikte olmak istiyorlarsa bana nezaket ve saygıyla davranmaları gerektiğini açıkça belirtmiştir. Bazıları Delilah'nın gözüne girmek için bana muhteşem hediyeler verdi." Athena anımsayarak gülümsedi. "En güzeli altı yaşımdayken aldığım küçük, güzel bir midilliydi. O midilliye veda etmekten nefret ederdim ama çok seyahat ederdik ve nadiren bir yerde birkaç aydan fazla kalırdık. Delilah nerede olursak olalım her zaman mükemmel öğretmenler tutardı, bu yüzden her türlü ilginç şeyi öğrendim. Ateşli silahların nasıl kullanılacağını çünkü bir kadının kendini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğini söylerdi. Sık sık diplomatik ve hükümet çevrelerinde dolaşırdı, bu yüzden benimle siyaset ve devlet yönetimi üzerine tartışırdı. Birinin arazisinde kaldığımızda, arazi sorumlusundan ekim ve hayvancılığı açıklamasını isterdi. Büyümek için alışılmadık bir yoldu ama harika ve heyecan vericiydi." Athena'nın gözleri kapandı ve sesi çatallaştı. "O benim her şeyimdi."

Arkadaşına bakmaktan yorulan Will, banktan kalktı ve Athena'nın durduğu yerin karşısındaki taş duvara yaslanarak rahat bir pozisyon aldı. "Elbette bunun dezavantajı, onu kaybettiğinizde başka kimsenizin olmamasıydı."

Athena gözlerini açtı ve kırılğan bir mizahla gülümsedi. "Göründüğünden çok daha zekisin Will."

Bir an düşündü. "Aşağılanmalı mıyım?"

Gerginliği yerini samimi bir gülümsemeye bıraktı. "Umarım öyle değildir. Demek istediğim sağlam, yaratıcı olmayan bir subaya benziyorsun, son derece yetkin ama ... değil ..."

"Çok zeki değil misiniz?" diye sordu.

Athena kahkahasını bastırır gibi dudağını ısırды. "Cümlemi pek de yaratıcı görünmediğinizi söyleyerek bitirmeyi tercih ederim. Ya da anlayışlı. Ama her ikisi de sizde var."

"Hayal gücümün sınırlarını zorlayarak, annenizin gezgin aşk maceralarından birinin sizi San Gabrielle'e getirip getirmediğini merak ediyorum."

"Göründüğünden *çok* daha zekisin! Annem Prens Alfonso ile Londra'dayken tanıştı ve onu buraya kadar takip etti. Tüm kraliyet ailesi tarafından çok seviliyordu, bu yüzden ilişki bittiğinde bile kalmamız hoş karşılandı. Dili öğrenmeme ve arkadaşlar edinmeme yetecek kadar uzun süre burada yaşadık ve daha sonra tekrar ziyaret ettik. Kral ve kraliçeye Carlos Amca ve Isabella Teyze diye hitap etmem söylendi. Kral ve kraliçe küçük bir ülkenin nasıl yönetileceği konusunda hararetli tartışmalar yaparlardı ve onlar konuşurken benim de katılmama izin verirdi. Sofia'nın danışmanı olduğumda bu gerçekten çok işime yaradı."

"Bu yüzden Prens Alfonso sizi Leydi Delilah ile karıştırıyor. San Gabriel şimdiye kadar sahip olduğun en iyi ev mi?"

Athena'nın kaşları çatıldı. "Sanırım öyle. Başka bir yerde geçirdiğim en uzun süre okuldaydı ve oradan nefret ediyordum."

Delilah onu nefret dolu bir okula göndermiş gibi görünmediği için Will, "Annen öldükten sonra mı oraya gönderildin?" diye sordu.

Athena başını salladı ve tekrar volta atmaya başladı. "On dört yaşındaydım. Delilah çok hastaydı ve bana ölmek üzere olduğunu, bu yüzden beni babamın koruması altına vermesi gerektiğini söyledi. Tabii ki yıkılmıştım." Adımları sıklaşarak hızlı ve gergin adımlara dönüştü. "Beni babamın aile koltuğuna götürdü ve yanında ben varken içeri girdi. Öfkeli ve dehşete düşmüştü ama yine de onu arzuladığını görebiliyordum."

Will, böyle bir toplantının Athena için nasıl bir şey olduğunu hayal ederek kaşlarını çattı. "On dört yaşında bir çocuğun tanık olması gereken bir sahne gibi görünmüyor."

Athena iç çekti. "Babamla ilk ve son kez tanışmak için bile olsa orada olmam gerekiyordu. Delilah ona benim iyi, zeki, itaatkâr bir kız olduğumu ve onun için bir övünç kaynağı olacağımı söylemiş."

"mıydın?" Will hafif bir şaşkınlıkla sordu.

Omuz silkti. "Olmak istediğimde. Benim hakkımda ne söylediğinin bir önemi yoktu. Babam varlığımdan iğrenmişti ama görünüşe göre meşru çocuklarına olan benzerliğim, özellikle de Delilah'nın kendini yükselirken bulduğu ilk andan beri varlığımdan haberdar olduğu için, bana babalık yaptığını inkâr edemeyeceği kadar güçlüydü. Bana bakılacağını söyleyerek hırladı ve odadan dışarı fırladı."

Will sempatik bir tavırla, "Benim babam da kolay bir adam değildi ama kıyaslandığında bir azizdi," dedi. "Baban kulağa korkunç geliyor."

"Çok kısa tanışıklığımıza dayanarak, bu doğru bir tanımlama. Ama benimle ilgileneceğine dair verdiği sözü yerine getirdi."

"Ve anneniz ona, bunu yapacağını bilecek kadar güveniyordu. Bu ilginç bir nokta."

"Evet, öyle." Athena düşünceli görünüyor. "O onurlu davranmakla övünen bir İngiliz beyefendisi, gerçi onun 'onurlu' tanımına katıldığınızdan şüpheliyim. O kadar zengindi ki bir kız öğrenciye bakmak onun için bir şey ifade etmiyordu ama sorumluluklarını yerine getirmek yerine beni bir islahevine gönderebilirdi. Yani daha kötüsü de olabilirdi."

"Yine de seni nefret ettiğin bir okula gönderdi."

Yüzünü buruşturdu. "İrlanda Denizi kıyısındaki köhne bir malikânede, acımasız bir kız okuluydu. Kışın buz gibi hava cereyanı kâğıtları masadan uçururdu. Müdire hanım, "sopayı esirgemek çocuğu şımartır" şeklindeki o güzel Hristiyan düsturunu uygulardı. Tüm öğrenciler oradan nefret ediyordu, bu yüzden piç olduğum için kötülük için uygun bir hedef haline geldim. Çok uzun, çok farklı ve çok gayrimeşru. Diğer kızlar fazla ileri gittiğinde gerçekten korkutucu bir bakış geliştirdim ve çok çalıştım, bu da beni meşgul etti ve zihnimi geliştirdi."

Will, yıllarca böyle bir yerde yaşadığını hayal ederken yüzünü buruşturdu. "Baban var olduğun için seni kasten cezalandırmaya mı çalışıyordun?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen gözünün önünde olmadığı sürece nereye gittiğimi umursamıyordu. Delilah'dan miras kalmış olması gereken vahşi eğilimlerime karşı koymak için çok katı bir okul belirlemiş olabilir."

On dört yaşında bile bağımsız ve zeki olabilirdi. Will, "Hiç okuldan kaçmayı denedin mi?" diye sordu.

"Bunu düşündüm." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu *gerçekten* düşündüm. Ama İngiltere'de gidecek yerim ve param yoktu. Beni kabul edebilecek tek yer olan San Gabriel'e gelmem mümkün değildi. Bu yüzden katlandım."

"Geleceğinizin ne size hiç söylendi mi?"

"Beni okula götüren avukat, on sekiz yaşına kadar orada kalacağımı, bu yaştan sonra ayrılabileceğimi ve babamın ailesiyle akraba olduğumu kimseye söylememem şartıyla mütevazı ama yeterli bir üç aylık ödenek verileceğini söyledi. Delilah ve ben, onun ailesinde birkaç nesil öncesine dayanan Markham adını kullanıyorduk. Babamın ailesiyle belirgin bir bağlantı yoktu, bu yüzden ismi kullanmaya devam edebildim. Çok cömertti, değil mi?"

Will, babasının kim olduğunu öğrenmek için içindeki güçlü dürtüyü bastırdı, böylece adam boğazlanabilecekti. "Baban *kırbaçlanmalıydı!*"

"Lordlar Kamarası üyeleri kırbaçları kullanır," dedi kuru bir sesle. "Onların altında acı çekmezler. Kraliyet asillerini neden sevmediğimi anlayabilirsiniz. Büyükbabalarımın ikisi de lorddu. Anne tarafımdan olanla ise hiç tanışmadım."

Kendisi de Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olan Will, "Tüm lordlar o kadar korkunç değildir. Çok iyi arkadaşlarla aynı okula gittim."

"O zaman umarım piç torunlarına dedelerimden daha iyi davranırlar. Sen olmasaydın öz kardeşinin durumu pek iyi olmazdı. Ama bu kadar yeter." Athena küçümseyici bir hareket yaptı. "Şimdi

Ruhunuzu açığa çıkarmanızı ve biraz daha acı çekmenizi istiyorum. Başınıza gelen en kötü üç şey nedir? Karınızı kaybetmek kesinlikle listede. Peki ya annenizi kaybetmek? Babanı?"

Kadın haklıydı. Bıçak iki tarafı da kesiyordu ve uzun zamandır gömdüğü şeylerden bahsetmesinin zamanı gelmişti. "Badajoz kuşatması, orada bulunan herkes için en korkunç şeyler listesine girer, ama bu genel olarak paylaşılan bir dehşet. Belki de bu tür dehşetler için ayrı bir kategoriye ihtiyacımız vardır? Savaş yıllarında burada yaşadığınıza göre, sizin de benzer anılarınız vardır."

Yüzünü buruşturdu. "Badajoz kadar kötü değil ama yeterince kötü. Belki başka bir gün. Ben daha çok hangi kişisel sınavların sizi yumuşattığıyla ilgileniyorum."

"Trajedileri sıralamaktan hoşlanmam," dedi yavaşça. "Lily'yi ve oğlumuzu kaybetmek kesinlikle hayatımın ilk büyük trajedisiydi ve hayatımı en çok değiştiren olaydı, çünkü o ölmeseydi orduya asla katılamazdım."

"İngiltere'de yaşamak ve bir aile kurmak şu anda yürüdüğünüz yoldan çok farklı bir yol olurdu," diye düşündü, bakışları değerlendiriyordu. "Çamur, katliam ve dehşet hikâyelerini duydum. Yarımada Savaşları çok acımasızdı. Bu yolda yürüdüğünüz için pişman mısınız?"

Hayatını, trajediyle sona eren bir yola karşı alınan yol açısından gerçekten düşünmemişti. "Ordudan pişman değilim," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Değerli bir amaca katkıda bulunduğumu hissediyorum ve güçlü dostluklar kurdum. Ama artık bir değişikliğe hazırım. Barış zamanı ordusu son derece sıkıcı olurdu."

"O zaman eve gidiyor olman iyi bir şey." Başını iki yana eğdi. "En kötü deneyimlerinden biri daha nedir?"

"Kardeşim Mac'in Londra'da öldüğü haberini okuduğumda." Will durdu, ölümcül sözcükleri okuduğu anda bir acı dalgasına dönüşen uyuşukluğu hatırladı. "İngiltere'ye dönerken Porto'da arkadaşım Ballard'ı ziyaret ediyordum, o sırada yeni gelen bir Londra gazetesinde Mac'in ölüm haberini gördüm."

"Çok özür dilerim!" dedi, altın sarısı ela gözleri şefkatle sıcacıktı. Sonra kaşları çatıldı. "Ondan bahsetme şeklinize bakılırsa, hâlâ hayatta olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Ölümü yanlış bildirilmişti ve İngiltere'ye döndüğümde onu sağ bulmak hayatımın en büyük mutluluğuydu," dedi Will basitçe. "Bu, kederimin yaşanmadığı anlamına gelmiyordu ama en azından çabucak sona erdi."

"Mutlu sonla biten trajediler en iyi türdür ama ne yazık ki nadirdir." Athena devam etmeden önce biraz hüzünlü görünüyordu. "Acı deneyimler listene başka neleri koyardın? Anne babanızın ölümünü mü?"

İç çekti. "İkisinin de ölümü bende kısa süreli bir pişmanlık hissinden başka bir şey yaratmadı. Gittiklerinde onları gerçekten özlemedim çünkü ikisini de çok fazla görmedim. Annem zayıftı ve babam da kendi işleriyle meşguldü. Güvenilir bir varisi vardı ama bir birey olarak benimle pek ilgilenmiyordu."

"Bu başka türlü bir trajedi, ama anlıyorum. Eğer bir gün babamın öldüğünü duyarsam, onu tanımadığım için hiçbir şey hissetmem." Sesi kuru bir hal aldı. "En azından ben onun hakkında iyi bir şey bilmiyordum. Meşru çocukları ona tapıyor olabilir."

"Hoş olmayan bir adama benzediği için bunu yapmamaları da aynı derecede olası." Will'in aklına bir fikir geldi. "Ailenizin diğer üyeleriyle tanışmak ister misiniz? Eminim hepsi bağınaz değildir. Üvey erkek ve kız kardeşlerin senin yaşlarında olmalı ve belki anne tarafından kuzenlerin de vardır. Seni tanımak isteyebilirler."

"Hayır!" dedi Athena sert bir şekilde. "Keşke hiç doğmasaydım diyen daha fazla insana ihtiyacım yok." Bankın bir ucuna astığı şapkasına uzandı. "Sanırım bir gün için yeterince üzücü sorgulama yaptık. Karşılıklı olarak ruhların ortaya dökülmesinin gerçekten bir değeri olduğunu düşünüyor musunuz?"

Kadının yüzünü inceledi ve hayatın ona sunduğu zor kartları oynamayı öğrenmiş güçlü, yetenekli bir kadın gördü. Ama gözlerinde eskiden olduğu yaralı çocuğun gölgeleri vardı ve bu kırılganlık onu güçlü bir şekilde çağırıyordu. "Evet, bir değeri var. Seni burada yemek yemek için durduğumuz zamankinden çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum ve bunun için mutluyum. Ama senin aynı şekilde hissetmeyebileceğinin de farkındayım." Acı acı gülümsedi. "Sormaya korkuyorum."

Karşısına bakarken dudağını ısırıldı. "Seni daha iyi tanıyorum ve ... Asla arkadaştan fazlası olamayacak olsak bile sanırım bundan memnunum."

Arkadaştan daha fazlası olup olamayacaklarını söylemeyi düşündü ama onun geri çekilmesini istemedi. Bunun yerine, "Elbette arkadaşlar birbirlerine sarılabilirler," dedi. Bir adım öne çıktı ve onu nazik bir kucaklamanın içine çekti.

Bir an için sertleşti, sonra nefes verdi ve adamın kollarında gevşedi. Zayıf, güçlü ve yumuşaktı, kadınsı kıvrımları vardı ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Sarılmak çok güzel bir şey," diye mırıldandı. "Sarılmak için çok iyi bir beden var."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Eğer seni öpecek olsaydım, çok fazla eğilmem gerekeceğini sanmıyorum." Eliyle gösterdi ve dudakları onunkilerin altında yumuşak ve istekliydi.

Tutku harekete geçtiğinde şaşırmadı ve onu bastırmaya hazırdı. Athena'nın nazik bir kura ihtiyacı olduğunu ancak bir aptal fark etmezdi. Nadir ve özel bir kadındı, daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu ve asıl sürpriz, onun kollarında hissettiği, tutku kadar güçlü olan huzur duygusuydu.

Şimdiden evliliğin o yasak beşinci kategorisini düşünüyordu. Ve eğer onu kendi düşünce tarzına getirmek zaman alacaksa, o sabırlı bir adamdı. Şimdilik ona sarılmak yeterliydi.

Sonunda içini çekti ve uzaklaştı. Yavaşça, o sessiz öpücükten pişmanlık duymadığını belirtmek için. "Şimdi ne olacak, Binbaşı Masterson?"

Rütbesini mesafe koymak için kullanıyordu ama Will onlara gülümsediğinde ela gözleri erimiş altın rengindeydi. "San Gabriel'deki turumuzu bitirip Castelo Blanco'ya döneceğiz ve önerilerimi Prenses Sofia ile tartışacağız. Eğer o da kabul ederse . . ."

"Öyle olacak," diye güvence verdi Athena. "Muhtemelen dizlerinin üzerine çökecek ve şükran dualarını sunacak."

"Buna gerek kalmayacak," dedi kararlılıkla. "Kabul ederse, bu akşam Porto'daki Justin Ballard'a bir mektup yazıp neye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim ve ne kadar erken olursa o kadar iyi." Will güldü, dünyadan ve gelecekte memnundu. "Ve sonra, sevgili kızım, sana bir köprü inşa edeceğim."

Bölüm 11

Athena ve Will atlarını şarap bulunduğu yere doğru sürerken, Athena'nın gerginliği yavaş yavaş azaldı. Rahatsız edici derecede samimi konuşmaları, adamın bir sonraki sorusu hakkında endişelenmesine neden olmuştu. Ama Will yapılması gerekenleri değerlendirmeye devam ederken her zamanki sakinliğine geri dönmüştü.

Bu kadar açık sözlü bir adam için binbaşı tam bir muammaydı. Ya da belki de kızın çözmeye isteksizce yöneldiği bir bulmacaydı. Ona olan ilgisi gurur vericiydi ama yine de onunla arkadaşlığın ötesinde bir gelecek hayal edemiyordu. Will'le uyum sağlayabilirdi ama komşularının onun gibi tuhaf bir eşten hoşlanacağından şüpheliydi.

Yine de ... fiziksel çekim yadsınamazdı. Onun tarafından kucaklanmayı seviyordu, öpücüklerini seviyordu ve bu sorgulayıcı soruların bir yakınlık hissi yarattığını inkar edemezdi. Bu çekim ve endişe verici yakınlık konusunda ne yapması gerektiği ise zor sorulardı.

Şarap depolarına giden yol, Athena ve Sofia'nın Fransızların şarap mahzenlerini yağmalamasını önlemek için yarattıkları toprak kayması sonucu oluşan toprak ve taş yığnında son buluyordu. Atlarını dizginlerken Athena şöyle dedi: "İşte suç mahallindeyiz. Ne kadar kazılması gerektiğinden emin değilim. Otuz ila kırk fit arasında olabilir mi? İmkânsız bir iş olduğunu sanmıyorum ama Fransızların bunu yapacak zamanı yoktu ve onlar gittikten sonra bizim de iş gücümüz kalmadı."

Will eğimli moloz yığnını inceledi. "Bu yol mağaralardan birinin girişine doğru mu gidiyor, yani nereyi kazacağımızı biliyor muyuz?"

"Hatırladığım kadarıyla, yol küçük mağaranın ağzına kadar gidiyor, sonra sağa dönüyor ve tepe boyunca yaklaşık yüz metre sağdaki büyük mağaraya doğru ilerliyor. Bağcılardan biri bunu doğrulayabilir. Bana söylenene göre mağaralar yan yanaymış çünkü yamaç özellikle buraya uygunmuş."

"Buranın bir maden kuyusu gibi kazılması gerekecek." Kaşlarını çatı. "Tüneli desteklemek için yeterli odun bulmak zor olacak. Ne yazık ki tüm bunları havaya uçuramam, ama bu daha da kötü bir toprak kaymasına neden olur."

"Şarabı yok etme olasılığından bahsetmiyorum bile." Athena bir an düşündü. "Belki daha yukarılarda işe yarar bir odun bulabilirsin."

nehre akan dereler. Kış yağmurlarında dallar ve hatta bazen ağaçlar oraya dolanır. İnsanlar kullanılabilir parçaları ilkbaharda topluyor, ancak bu yıl bunun pek yapıldığını sanmıyorum, bu yüzden biraz iyi odun olabilir."

"Araştırmaya değer. Muhtemelen köprü için işe yarayacak çok fazla uzun ağaç gövdesi olmayacaktır, ancak daha kısa parçalar bir tüneli desteklemek için işe yarayacaktır."

Athena güneşin konumuna baktı. "Kaleye dönme vakti geldi."

Will dizginlerini topladı ama çatık kaşlı bakışları heyelanda kaldı. Nefesinin altında mırıldandı, "'Başparmaklarımın iğnesiyle, bu tarafa kötü bir şey geliyor."

Macbeth'ten yapılan alıntı Athena'nın ensesine soğuk parmaklar değmiş gibi hissetmesine neden oldu. "Bu yorumunuzu biraz daha açabilir misiniz, Binbaşı?"

Ona döndü, yüz ifadesi ciddiydi. "Sahada uzun süre hayatta kalan askerler olası tehlikelere karşı bir tür altıncı his geliştirirler. Dün gece San Gabriel'in mülksüzleştirilmiş asker ya da gerilla çetelerinin saldırısına karşı çok savunmasız olabileceği gerçeğini tartıştık. Vadide yol aldıkça, olası bir tehlikeye dair bu kaşıntılı his daha da güçleniyor."

Athena dudağını ısırды, keşke onun sadece aşırı tedbirli olduğuna inanabilseydi ama inanamadı. Kendi içgüdüleri de seğirmeye başlamıştı. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bazı fikirlerim var." Atını döndürdü ve yolda ilerlemeye başladı. "Bu akşam sizinle, Prenses Maria Sofia, kıdemli Olivieras artı Gilberto ve yarasam Tom Murphy ile endişelerimi tartışmak ve ne söyleyeceklerini görmek için bir toplantı yapmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

Başını salladı. "Başta Sofia olmak üzere herkes gelmek için can atacak. Hepimiz durumumuzun zor olduğunu biliyoruz. Önerdiğiniz fikirler ve yardımlar bizim için bir lütuf."

"Güzel. Ne de olsa burası Sofia'nın ülkesi. Ben sadece buradan geçiyorum ve hiçbir yetkim yok," dedi Will. "Tahta geçmek için çok genç olsa da, söylediğine göre Gabrileñolar onu dinleyecek, öyle mi?"

"Yapacaklar," diye güvence verdi Athena. Durumu zar zor idare etmek yerine planlar yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Ve Binbaşı William Masterson işleri halledebilecek bir adama benziyordu.

* * *

Athena toplantı saatini akşam yemeğinden sonraya ayarladı ve herkes kalenin aile oturma odasında toplandı. Athena söze basitçe, "Binbaşı Masterson bütün günü vadiyi gezerek geçirdi ve nasıl ilerleyebileceğimize dair bazı düşünceleri var," diyerek başladı.

Minyon, siyah saçlı Sofia, "Aklınıza gelebilecek her türlü fikri duymak için sabırsızlanıyorum, Binbaşı," derken muhteşem görünüyordu.

Will, "Fransızlar burada bulundukları kısa süre içinde çok fazla zarar vermişler," dedi. "Nehir üzerindeki ana köprü ve değirmenler gibi temel onarımlar, doğru malzeme ve yeterli işgücü varsa çok karmaşık değil. Porto'dan çivi ve diğer donanımları sipariş edebilirim.

"Ayrıca, Leydi Athena ekim için asma çeliklerine ve tohumlara ihtiyacınız olduğunu söylüyor. Bunlar sipariş edilebilir, ayrıca fasulye ve kurutulmuş morina balığı gibi bazı temel gıda malzemeleri de yaz boyunca insanların ihtiyaçlarını karşılayabilir." Senyora Oliviera'ya baktı. "Sanırım gıda maddeleri konusunda neye ihtiyaç duyulduğu konusunda en iyi fikre sahip olan sizsiniz?"

Yaşlı kadın rahatlamış bir ifadeyle, "Neye ihtiyaç olduğunu yazayım. Gerçekten de erzak çok az."

Will, "Ayrıca yapılması gereken her işte çalışacak birkaç düzine işçi tutmak istiyorum," dedi. "Sadece yeniden inşa için değil, çiftlik işleri için de. Porto'daki dostum Justin Ballard gerekenleri satın alabilir ve iyi adamlar tutup hepsini buraya gönderebilir."

"Liman gemiciliği ailesinden mi?" diye sordu Sofia. Will başını sallayınca, açıkça, "Ballard Hanesi'nin iyi bir ünü var ve bizim de adama ve malzemeye ihtiyacımız var ama bunları ödeyecek paramız yok," dedi.

Will gülümsedi. "İlk masrafları ben karşılayacağım, sonra da İngiliz hükümetinin bana geri ödeme yapmasını sağlayacağım. Hükümet San Gabriel'e yardım etmek istiyor ve bu, kanallar aracılığıyla malzeme talep etmekten çok daha hızlı olacak."

Sofia Athena'ya baktı ve prensesin de Athena'nın yaptığı çıkarımın aynısını yaptığını tahmin etti: Will'in İngilizler tarafından geri ödenmesi zor ve belki de imkânsızdı. Mesele kişisel olsaydı Sofia hayırseverliği reddederdi ama genç bir hükümdar olarak pragmatizmi öğreniyordu. "Buna çok memnun oluruz, Binbaşı."

"O zaman neye ihtiyaç duyulduğuna dair bir liste hazırlayacağım. Çavuş Murphy, mesajı Ballard'a iletmek için sabah Porto'ya gideceksiniz. Sonra kalıp her şeye ve herkese dönüşte eşlik edebilirsiniz."

"Evet, efendim. daha kısa sürede buraya döneceğim," dedi Murphy.

Will, "Her zaman popüler olan şarap konusuna geçelim," dedi. "Ve diğer tarımsal konulara."

Bu gülümsemelere ve asma kesimi ithal etme, şarap mağaralarını yeniden açma ve muhtemelen San Gabriel Nehri'nin gezilebilir hale getirilip getirilemeyeceğini araştırma önerilerinin tartışılmasına neden oldu. Senyor Oliviera, San Gabriel'in her yönü hakkında engin bilgiye sahipti ve tartışmaya heyecanla katıldı.

Athena, Will'in önerileri teşvik ederek, uzlaşmalar önererek ve sessizce heyecan ve olasılıklar duygusu yaratarak toplantıyı yönetme biçimine hayran kaldı.

Genel planlar üzerinde anlaşmaya varıldıktan sonra Will ciddiyetle, "Başka bir konu daha var ve bu askeri bir konu. Vadi, Baudin'in kuvvetlerinden bile daha disiplinsiz haydut gruplarına karşı savunmasız. Albay da Silva Gabrileño birliklerinin geri kalanıyla birlikte döndüğünde durum çok daha iyi olacak ama bence insanları ve malları korumak ve yağmacılara karşı koymak için şimdiden planlar yapmak akıllıca olacaktır."

Gilberto kaşlarını çattı. "Bugün birkaç adamımla konuştum. Büyürken hepimiz San Gabriel'in dağlarımızda savaşa karşı güvende olduğuna inanırdık. Şimdi daha iyi biliyoruz. Eğer o Fransız domuz general saldırabiliyorsa, diğerleri de saldırabilir. Birbirine yakın yaşayan bir düzine kadar adamdan oluşan çok sayıda küçük milis örgütlemekten bahsettik. Ve çanların uyarı sistemiyle daha fazlasını yapabiliriz."

"Acil durum tatbikatlarımızı yapmamız gerekiyor," dedi Sofia kararlılıkla. "Yaptıklarımız Baudin istila ettiğinde pek çok Gabrileño'nun kurtulmasına yardımcı oldu ama daha fazla sığınağa ihtiyaç var çünkü herkes bir mağaraya yakın değil. Ülkenin dört bir yanına dağılmış çok sayıda büyük duvarlı ev var. Bunlar acil durumlarda sığınak haline gelebilir."

Senyor Oliviera başını salladı. "Küçük savunma bölgeleri oluşturacağız ve kabalerolarıyla konuşacağız Gilberto. Tatbikatlar ve planlar, felaket baş gösterdiğinde paniği önler."

"Kaç tane silah var?" Will sordu. "Süvariler silahlı ama daha fazla mühimmat gerekecek."

"Hem kasabada hem de Santo Espirito'da tüfek topu yapabilen demirciler var," dedi Senyor Oliviera. "Ellerinde ne kadar kurşun olduğunu öğreneceğim."

Birkaç dakika daha tartıştıktan sonra Sofia toplantının bittiğini bildirmek için ayağa kalktı. "Bana büyük umut veriyorsunuz, Binbaşı Masterson. Bize deneyimlerinizden yararlanma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim." Başını eğerek

Murphy. "Sağ salim gidin Çavuş Murphy ve teşekkürlerimizle gidin." Sonra bir esnemeyi nazikçe örttü. "Ve şimdi yatağa, bu gece güzel rüyalar göreceğim!"

Grubun çoğu hararetli bir şekilde konuşarak ayrıldı. Athena Sofia'nın ardından sevgiyle gülümsedi. Kalbinin küçük kız kardeşi bir kraliçe oluyordu.

Bölüm 12

Aile oturma odasında sadece Athena ve Will kalmıştı. "İyi geçti," dedi. "Gabrileñoların çoğu Fransız istilasından beri uyuşmuş durumda. Tüm enerjilerini hayatta kalmaya harcadılar ve ileriye bakmak için pek bir şey kalmadı. İşçi ve malzeme getirme teklifiniz bunu değiştirdi."

Omuz silkti. "Bu yardımcı oluyor ama bence enerjinin çoğu Gilberto Oliviera gibi genç adamların eve dönmesinden geliyor. Şimdi birkaçı, yakında çok daha fazlası. Onlar geleceğin liderleri."

"Evlilikler, festivaller ve yeni bebekler olacak." Athena içki dolabına doğru ilerledi ve mantarlı bir şişe ile iki bardak çıkardı. "Ama şimdilik konyakla güçlendirilmiş şarabımızdan biraz ister misiniz?"

"Uzun bir günü bitirmek için iyi bir yol." İçkiyi kabul etti ve bir yudum aldı. "Çok güzel! San Gabriel şarapları aşağı Douro Vadisi'ndekilerle boy ölçüşebilir."

Yatmaya hazır olmayan Athena, "Açık bir gece. Çatıya çıkıp yıldızları görmek ister misin?"

Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Bu konyaktan bile daha iyi. Gökyüzüne bakmayı sevdiğim için şişeyi ben alayım."

Athena her zaman aile odasında asılı duran bir şal ve bir şamdan aldı ve en yüksek kuleye çıkan merdiven boşluğuna doğru ilerledi. Birkaç basamak çıktıktan sonra kulenin düz çatısına ulaştılar. Derin derin nefes aldı, berrak ve serin havanın tadını çıkardı. Ay sadece bir parçacıktı, bu yüzden yıldızlar gece gökyüzünde pırıl pırıldı.

Athena, gündüzleri dağların ve vadinin geniş manzarasını sunan çardağa geçti. İçerideki banka "Kule, esintinin ve manzaranın tadını çıkarmak için popüler bir yer, bu yüzden Carlos Amca çardağı inşa etti. Daha iyi günlerde,

burada büyük çiçek küvetleri vardı, ama bu yıl zaman ve çabanın iyi bir kullanımı gibi görünmedi." "Gelecek yaz burada yine çiçekler olacak." Will onun yanına oturdu, bank onun ağırlığıyla biraz gıcırdadı. "Açık bir günde, muhtemelen

Neredeyse Porto'ya varacağız."

"O kadar uzak değil ama San Gabriel'in neredeyse tamamını görmek mümkün. Kuzeydeki şu ışık kümesi Santo Espirito."

"Burası çok huzurlu." Ona baktı, yüzü gecenin içinde soluk bir ovaldı. "Sana bir sorum var. İngiltere'ye dönmek istiyorsun ama oraya uyum sağlayamayacağını düşünüyor gibisin. İdeal yaşam koşulunuzu nasıl hayal ediyorsunuz?"

"Daha fazla soru mu, Will?" dedi eğlenerek. "En azından bu oldukça acısız. Londra'da çılgın şairlerin, sanatçıların ve müzisyenlerin yaşadığı bir mahallede yaşamak isterdim. Böylece boyum dışında göze  arpmayacağım. Peki ya siz? Oxfordshire'daki malikanenizde hapsolmaktan memnun olacak mısınız? Yoksa yılın bir bölümünü Londra'da geçirebilmek için Parlamento  yesi mi olacaksınız?"

Güldü. "Asla milletvekili olamayacağım ama yılın bir kısmını Londra'da geçireceğim. İlbahar oradaki arkadaşlarımı görmek için iyi bir zaman. Zeki insanlardır, onlarla konuşmak tamamen taşralı olmamı engelleyecektir."

"Okul arkadaşları mı? Ordu arkadaşları?"

"İkisi de. Ayrıca kardeşim zamanının büyük bir bölümünü Londra'da geçiriyor. Onu düzenli olarak yüz yüze görmek için sabırsızlanıyorum. Mektuplar aynı şey değil."

"Belki de çılgın şairler ve sanatçılar arasında böyle arkadaşlar bulurum," diye düşündü. "Ve okula birlikte gittiğim o korkunç kızlardan biriyle karşılaşırsam, onlara doğrudan payımı veririm."

"Ya da arkadaşınız Prenses Maria Sofia del Rosario Alcantara ile uzun bir süre kaldıktan sonra İngiltere'ye yeni d nd ğ n z  söyleyebilirsiniz."

Athena güldü. "Bu fikri sevdim." Esinti serindi, bu yüzden şalını daha sıkı sardı. "Umarım Bay Ballard talep ettiğiniz adamları ve malzemeleri toplamakta hızlı davranır."

Will, " ok becerikli ve mektuplarından kadarıyla biraz da yerinde duramayan biri, yüzden bizim için iyi şeyler yapacağına eminim," dedi. "Justin'i Porto'da ziyaret edeli bir a  yıl oldu. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Athena kaşlarını çattı. "Porto'ya gitmeyeli beş yıl oldu. Fransızlar şehri ele geçirdiğinde oluşan hasarı onardılar mı?"

" zerinde çalışıyorlardı ama hala yapılması gereken çok şey vardı. Eminim Fransız birliklerinden kaçan çok sayıda kişinin boğulmasına neden olan tekne köprüsünün çöküşünü duymuşsunuzdur."

Ağzı buruştu. "Eğer buna cevap verirsem, gelecekte 'en kötü deneyimler' sorusu için kullanmama izin verilmeli. O dehşet gününü sadece duymadım. Oradaydım."

"Yüce Tanrım, nasıl oldu da bu işe bulaştın?" Will bankta dönüp ona bakarken haykırdı, yaşadığı şok yıldızların aydınlattığı karanlıkta bile görülebiliyordu.

"Sofia'nın annesi öldükten sonra Porto'da bir manastır okuluna gönderilmiş. Çok mutsuzdu ve eve dönmesine izin verilmesi için yalvarıyordu," diye açıklıyor Athena. "Carlos Amca hem onun için hem de Fransız tehdidi nedeniyle endişelendiği için bana bir mektup yazarak Sofia'yı Porto'dan alıp eve getirmemi ve reşit olana kadar ona öğretmenlik ve refakatçilik yapmamı istedi."

"Anladığım kadarıyla Porto'ya Fransız saldırısından kısa bir süre önce gelmişsiniz?"

Athena zorlukla yutkundu. "Zamanlamam berbattı. Manastıra vardığımda, öğrencilere seyahatlerimi anlatmak için birkaç gün kalmaya davet edildim. Ben geldikten iki gün sonra Fransızlar saldırdı. Şeytanlardan biri, etrafında sadece alçak bir duvar olan manastıra girdi. Sarhoş ve saldırgandı ve evdeki en güzel rahibe için bağırmaya başladı, çünkü her zaman bir sahip olmak istemişti. I . . . Tüfeğini elinden aldım ve ..

. onu vurdum." Sertçe yutkundu.

"Bir adamı öldürmek kolay değildir." Will'in sıcak, güçlü eli onunkinin üzerinde rahatlatıcı bir şekilde kapandı. "Gerekli olsa bile. Kız kardeşler senin orada olmanla şanslıydı."

"Onlar nazik ruhlardı, yani haklısın. Bırakın bir erkeği, hiçbirinin silahla ateş ettiğinden bile şüpheliyim." Hatırladıkça ürperdi. "Savaş sesleri yaklaşıyordu ve ev güvenli değildi, bu yüzden başrahibe nehrin karşısındaki kardeş manastıra tahliye etmeye karar verdi. Orası daha büyüktü, yüksek duvarları vardı ve çok daha güvenliydi."

"Sonra Douro üzerindeki köprüye ulaştınız ve Portekizli savunucuların köprüyü yıktığını ve çaresiz mültecilerin nehrin karşısına teknelerden oluşan geçici bir köprü kurduğunu gördünüz," dedi Will ciddiyetle.

"Köprüye çıkmak için itişip kakışan büyük bir insan kalabalığı vardı. Kızların etrafında daire çizdik ve rahibelerin alışkanlıkları gruba biraz dikkat sağladı. Sıra bize geldiğinde çok dikkatli bir şekilde köprüye doğru ilerledik. Nehrin akıntısından ve karşıya geçmeye çalışan çok sayıda insandan dolayı sallanan ve titreyen köprüyü denemek korkutucuydu. Üç kez birini sudan çıkarmak zorunda kaldım. Uzun kolların avantajı." Bir el çizdi

titreyen bir nefes. "Tekneler ayaklarımızın altında parçalanmaya başladığında neredeyse güney kıyısına ulaşmıştık."

Will'in kolunun altına girerek olabildiğince yaklaştı. "*Korkunçtu*. En küçük kız olan Mariana'yı neredeyse kaybediyordum. Onun kolunu tutmayı başardığımda, sıırsıklam giysilerim çok ağır olduğu için neredeyse boğuluyordum. Sonra Portekizli bir adam elimi tuttu ve ikimizi de kıyıya çekti."

"Rahibe gibi giyinmiştin," dedi Will usulca. "Ve kahramanca çabalarınızla koruman altındakilerin çoğunu ya da hepsini kurtarmayı başardın."

"Hepimiz hayatta kaldık. Bizi kıyıya taşımaya yardım eden yerel adamlardan çok yardım aldım." Adamın ne dediğini anlayınca kaşlarını çattı. "Rahibe gibi giyindiğimi nereden bildin?"

"Çünkü ben oradaydım," dedi Will acımasızca. "İyi bir yüzücüyümdür, bu yüzden nehre daldım ve sen de dahil olmak üzere insanları güvenli bir yere çekmeye başladım. Diğer Fransızlar kurtarma çalışmalarına katılırken, bazı Fransız askerlerinin çığlıkları ve silah sesleriyle tam bir kaos ortamı vardı." Derin bir nefes aldı. "Oldukça uzun boylu, tüfekli bir rahibenin sudan çıkmasına yardım ettiğime dair belli belirsiz bir anım var. Sonra adamlarını topladı ve ortadan kayboldu."

"Sen de mi *oradaydın*?" diye nefes nefese kaldı. O korkunç günü unutmaya çalışmıştı ama kızlara ve rahibelere yardım eden bazı adamları hatırlıyordu. "Beni ve Mariana'yı kurtaran sen miydin? Yüzünü sadece bir an görebildim ve fena halde tıraşa ihtiyacın vardı, seni asla tanıyamazdım."

Gerçi şimdi onu kurtaran adam olduğunu söylediğine göre, geniş omuzlarının ve güçlü yapısının kurtaran adamla aynı olduğunu fark etmişti. "Hepimizi uzaklaştırmak için çok telaşlıydım. Bir teşekkür bile etmedim." Sesi titriyordu.

"Yarı deli görünüyordun, bu yüzden teşekkür etmeni beklemiyordum. Hemen kızları toplamaya başladın. Daha sonra herkesi güvenli bir yere götürüp götüremediğinizi merak ettim."

Gözlerini kapadı ve Will'in onu hayatının en kötü gününde kurtarmış olmasının inanılmaz gerçeğini özümserken kendini sakinleştirdi. "Kurtardık. Sen Mariana'yla birlikte kıyıya çıkmama yardım ettiğinde, başka birkaç adam da kız kardeşlerin etrafındaki öğrencileri topluyordu. Biri olabildiğince çabuk uzaklaşmamız için bağırdı. Bir grup Fransız askeri üzerimize doğru geliyordu." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Bir tanesi küçük kızlara ne yapmaktan hoşlandığına dair iğrenç küfürler savuruyordu."

"Duydum," dedi Will sert bir sesle. "Ta ki biri onu vurana kadar. Gözyaşlarımı boşa harcamadım."

Konuşmaya devam edebilmek için zorlukla yutkunarak başını salladı. "İşte o zaman sen ve diğer birkaç adam Fransızlarla aramıza girdiniz. Daha sonra şaşırdım çünkü grubunuzdan hiçbiri üniformalı değildi ama siz asker gibi davranıyordunuz."

" göre, en az ikimiz askerdik, ama bundan daha sonra bahsedeceğiz. Güvenli bir şekilde kaçmayı nasıl başardınız? Başarılı olup olmadığınızı merak ediyordum ama bunu bilmenin bir yolu yoktu." Sesi kesildi. "O gün çok fazla dehşet vardı."

O dehşet anlarını çok fazla hatırlıyordu ama orada bulunmuş Will'le konuşmak garip bir şekilde iyileştiriciydi. "Nehirden uzaklaşabildiğimiz kadar hızlı koştuk. Mariana'yı tutuyordum çünkü tek başına fazla uzağa gidemeyecek kadar küçüktü ve kulağıma feryat ediyor, neredeyse beni boğuyordu."

"Güvende olmadan önce ne kadar yol kat etmeniz gerekti?"

"Fazla uzağa gidemedik. Küçük kızların ve yaşlı rahibelerin ayakları hızlı değildir ve diğerlerine yardım etmek için sadece bir avuç genç rahibe ve ben vardık." Tekrar ürperdi. "Önümüzde bir Fransız subayı belirdi ve mahvolduğumuzu düşündüm, ama kötü bir İspanyolca ile sokağın hemen aşağısındaki kiliseye gelmemiz gerektiğini bağırdı. Yanında birkaç adam vardı ve bize kalabalığın arasından kiliseye kadar eşlik ettiler. İngilizce adı Our Lady of Perpetual Salvation olacaktı."

Will güldü, sesi göğsünde derin bir gümbürtüye dönüştü. "Ne kadar da uygun."

Athena biraz gülümsedi. "İçeri girdiğimizde, başrahibe ve diğer rahibelerden birkaçı Kutsal Anne heykelinin önünde diz çöküp şükranlarını sundular. Fransız subay kilisedeki diğer kadınları ve çocukları topluyordu ve bazı adamlarını da dışarıda nöbetçi olarak tutuyordu. Geceyi orada geçirdik. Sabah ortalık sakinleştiğinde, önceki gün gittiğimiz manastıra kadar bize eşlik etmeleri için birkaç adam görevlendirdi. Uzun bir yürüyüş oldu ama adamları küçük kızları taşımamıza yardım etti."

"Her yerde iyi insanlar olduğunu hatırlatan bir şey," dedi Will. "Tanıdığım bazı İngilizlerden çok daha fazla güvenebileceğim Fransızlarla tanıştım."

Başıyla onayladı. "İyileşmemiz için manastırda geçirdiğimiz birkaç günün ardından, başrahibe beni, Sofia'yı ve Maria Mercedes da Silva'yı San Gabriel'e götürmeye istekli birkaç güvenilir adam buldu ve biz buraya sağ salim ulaşana kadar hiçbir ödeme yapmadı."

"Peşin para almadan bunu yapmaları ne güzel."

Bunun üzerine Athena gerçekten de güldü. "Sofia onlara okul üniformasının altına taktığı annesinin haçını gösterdi. Altın ve mücevherlerle süslü, çok etkileyici. Bunun iyi niyetinin kanıtı olduğunu söyledi ama biz Castelo Blanco'da güvende olmadan önce zorla elinden almaya , ölmüş annesi hepsini lanetleyecekmiş. Eskortlarımız bize çok ama çok iyi davrandı. Gerçi adil olmak gerekirse, tehdit olmasaydı da böyle davranabilirlerdi."

Will kıkırdadı. "Prensesiniz çok becerikli bir genç ."

"O gerçek bir asil Alcantara." Athena kabaca nefes verdi. "Buraya sağ salim ulaşmak çok rahatlatıcıydı. O zamandan beri San Gabriel'den dışarı adımımı atmadım." Şarap şişesine doğru eğildi ve sessizce Will'in içkisini tazelemeyi teklif etti.

Adam kabul etti ve kadehini onunkiyile tokuşturdu. "şeye rağmen hayatta kalmaya!"

"Amin." Bir yerine bir yudum aldı, şarabı güçlendiren konyağın yakıcılığına minnettardı. "Peki ya sen? Kaçmayı nasıl başardın?"

"Bunu başaramadım," dedi kuru bir sesle. "Sen gittikten sonra göğüs göğüse bir çatışma oldu. Kaçaklar, Fransız birlikleri, Portekiz askerleri, yardım etmeye çalışan siviller. Neyse ki çok fazla mermi ve kayıp olmadı ama kafama darbe aldım ve o gece bir mahzende kilitli olarak uyandım, şafak vakti idam mangası kurulacaktı."

Hayatta kaldığı belli olmasına rağmen Athena'nın kalbi sıkışmıştı. "İnfazdan nasıl kaçtın?"

"Fransız ilerleyişini engelleme girişimlerinin bir parçası olan diğer dört adamla birlikte kilit altında tutuluyordum. Bir Fransız albay beşimizin de İngiliz casusu olduğuna karar verdi ve bizi karargâh olarak kullandığı evin mahzenine hapsedip vurulmamızı emretti. Onun bakış açısına göre güzel ve basit bir çözüm."

"Casus muydun?" diye sordu. "Portekiz elbisesi giyyordun." "'Casus' çok ağır bir kelime," dedi Will yumuşak bir sesle. "Ben kendimi bir gözlemci. Portekizce bildiğim ve Porto'da arkadaşım Ballard'ı ziyaret ettiğim için komutanım benden şehre gidip durumun ne olduğunu öğrenmemi istedi. Sizin gibi benim de zamanlamam berbattı."

"Peki ya diğerleri? Onlar İngiliz casusları mıydı?"

Will düşünceli bir ifadeyle, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Dördümüz İngiliz olduğumuzu itiraf ettik. Biri okuldan tanıdığım biriydi. Beşincisi, Duval, Fransız olduğunu söyledi ama yarı İngiliz yarı Fransız olduğu ortaya çıktı.

Beni San Gabriel'e gönderen İngiliz albay. O kesinlikle casusluk yapıyordu ama diğerlerinin Porto'da ne yaptığını bilmiyorum."

Athena merakına yenik düşmeden önce tereddüt etti. "Birkaç saat içinde vurulacağını bilmek nasıl bir duygu?"

"Bu ilginç bir soru." Will kaşlarını çatı. "Savaşa girerken ya da pusu kurulan bir bölgede at sürerken, bir anda ölebileceğinizi ya da ölümcül bir yara alıp acılar içinde ölebileceğinizi bilirsiniz. Korku, insanın kafasının arkasında sürekli, sessiz bir davul . Ancak bir infazın soğukkanlılıkla gerçekleştirilmesinde çok daha çirkin bir şey vardır. Saatin tik taklarını hissetmek, sonla ne kadar iyi yüzleşeceğini, ölmenin ne kadar süreceğini merak etmek ..." Başını iki yana salladı. "İlginç bir deneyim, ama tekrarlamak istemediğim bir deneyim."

Boştaki kolunu onun beline doladı. "Uzun bir gece olmuş olmalı."

"Öyleydi. Mahzende ne kadar alkol olduğunu paylaştık ve hayatta kalırsak geçmiş günahlarımızı nasıl affettireceğimiz hakkında hayalperestçe konuştuk ki hiçbirimiz bunu beklemiyorduk."

"Günahların o kadar büyük mü?" diye sordu şaşırarak.

"Bazılarına kıyasla değil sanırım," dedi yavaşça. "Ama yeterince görev hatası yaptım, yapmam gereken şeyler vardı, insanlara daha iyi davranmalıydım, ruhuma yük olacak kadar."

Böyle küçük ama asla unutulmayan geçmiş günahları anlıyordu. "Gerçekten de tuhaf bir gece. İdam mangasından nasıl kaçtınız? Fransız albay fikrini mi değiştirdi?"

"Bir dizi rafın arkasındaki bir taşa oyulmuş bir masonik sembol fark ettim. Masonların evlerinden kaçış tünelleri inşa etmeleri bilinmeyen bir şey değildir, bu yüzden araştırdık ve taşın arkasında yukarı ve dışarı doğru açılan bir shaft olduğunu gördük. Dar bir yerdi ama hepimiz şafak sökmeden dışarı çıkmayı başardık."

"Ve sarsıcı bir deneyimi paylaştıktan sonra yollarınızı ayırdınız. Birbirinizin sırtını gördüğünüze sevindiniz mi?"

"İşin tuhafı, hayır," diye yanıtladı Will. "Askerliğin kötü küçük sırrı, deneyimleri paylaşılanlar arasında yoğun bağlar yaratmasıdır. Tehlikeyle birlikte yüzleşmek, düşmana karşı biz, güçlü bir yakınlık getirir. Atları çalıp Porto ve Gaia'dan doğuya doğru yola çıktık ama ayrılma zamanı geldiğinde, kendimizi vedalaşmaya isteksiz bulduk." Başını iki yana salladı. "Hayatımdaki en garip olaylardan biriydi ama unutmak istediğim bir şey değil. Diğerleri de aynı şeyi hissetti."

"Diğerlerini bir daha göremeyecek olsan bile en azından Duval ile tanıştın."

Will gülerek, "Belki Şimdi savaş bittiğine göre, bir Haydutlar BuluŐması yapar ve kendimizi affettirmek için ettiğimiz yeminlere sadık kalıp kalmadığımızı görürüz," dedi. "Londra'daki Hatchard'ın kitapısını posta kutusu olarak kullanmayı kabul ettik. Müdür bizim için mektupları saklıyor. Kardeşimin sözde ölümü nedeniyle Londra'dayken uğradım ve diğer iki adamdan gelen mektupları buldum. Şu anda ne yaptıkları konusunda oldukça ketumlardı ama en azından çok da uzak olmayan bir geçmişte hala hayattaydılar."

"Bir harf ekledin mi?"

"Söyledim. Sanırım grubun en az hilekarı bendim, bu yüzden Elli İkinci'de subay olduğumu söylememek için bir neden yoktu. Belki de Duval beni bu Şekilde buldu."

"Böyle bir tehlike ve yakınlığı paylaştıktan sonra normal hayata dönmek zor olacaktır," diye gözlemledi Athena. "Bu yüzden mi benimle daha fazla yakınlık kurmak istiyorsun, tesadüfen tanıŐtıĐın bir kadınla, ki bu kadının en önemli tavsiyesi senin için yeterince uzun olması?"

"Yakınlık konusunda haklı olabilirsin," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama boyunuz tek çekici olmaktan çok uzak." Şakağına bir öpücük kondurdu ve muzipçe mırıldandı: "Bu daha çok hoş bir bonus niteliğinde."

Bölüm 13

Will, yavaş hareket etme kararlılığına uygun olarak, öpücüğünün hafif ve iddiasız olmasına dikkat etti. Athena'nın yüzünü yukarı çevirip dudaklarının buluşmasına hazırlıklı değildi. Öpüşme, o gece paylaştıkları her şeyi dostça hatırlamakla başlamıştı ama Athena'nın yumuşak ağzının tatlı yakınlığı Will'in damarlarındaki ateşi sarstı.

Sahiplenici erkek yanı onu eşi olarak sahiplenmek istiyordu, çünkü kesinlikle birlikte olmaları gerekiyordu. İlk kez vahşi koşullar altında tanışmışlardı, bu geceye kadar fark edilmeyen ama artık görmezden gelinemeyecek bir bağ.

Aklı başında olan kısmı, güçlü ve bağımsız bir kadının fethedilmiş bir şehir gibi sahiplenilmeye değil, kur yapılmaya ve kazanılmaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Yine de kollarını ona doladığında ve onun hayati bir parçası olduğunu hissettiği gömülü tutkuyla karşılık verdiğinde aklı başında olmak imkansızdı.

Kadının kucağını dolduruşunu, kadın yumuşaklığını, kadın gücünü ve kadın kokusunu seviyordu. Dudaklarını açtığında dilleri birbirine değdi, tüy kadar hafif bir okşama akıl eritici bir erotikliğe dönüştü. Serin, tatlı bir gecede yasadışı ateş. Tadı güzel şarap, konyak ve kışkırtıcı duygusallık gibiydi.

Damarlarından neşeli bir çılgınlık fişkırdı ve nefesi hızlanarak fısıldadı, "Athena, tanrıça. . ." Açık teninin gül yaprağı yumuşaklığına karşı koyamayan dudakları açlıkla yanağından geçerek kulağının lezzetli kıvrımlarına doğru ilerledi.

Nefes nefese kaldı, parmak uçları adamın sırtına battı, sonra ateşli bir aceleyle ağzını geri aldı. Bir bacağına onun bacaklarının üzerinden geçirip kucağına kaydığında, bacakları onunkileri kavradığında bunu fark ettiğinden bile emin değildi.

Dudakları ve belleri birbirine bastırırken, baş döndürücü bir şekilde ona sallandı. Şalın altındaki elleri kadının sırtının ve kalçalarının esnek kıvrımlarında gezindi. Zihninin uzak bir köşesinde, bunu *şimdi* durdurması gerektiğini fark etti, ama daha iyi yargısı kaçmış, geriye sadece sıcak, çılgın bir özlem bırakmıştı.

Sağ eli kalçasının arkasından aşağıya, dizine dolanmış eteğe doğru kaydı. Kumaş kıvrımlarını ittiğinde, avucu

dizinin arkasındaki pürüzsüz eti okşadı. Eli daha yukarıları okşamaya başladı....

Hayır! Kontrolünü tamamen kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark ederek dondu kaldı. "Bu iyi bir fikir *değil*," dedi boğuk bir sesle.

Onun sarhoş edici halinden uzaklaşmak isteyen adam, Athena'nın belini iki eliyle kavradı ve onu bankın üzerine savurdu. Sonra ayağa fırladı ve çardaktan kaçtı. Kulenin düz çatısında sinsice ilerlerken yüzüne vuran bir esinti aklını başına getirdi. San Gabriel'e yardım etmek için buradaydı ve bu Athena'yla birlikte çalışmak anlamına geliyordu. Ama böylesine pervasız bir yakınlaşmadan sonra sabah birbirlerinin yüzüne nasıl bakacaklardı?

Başka çaresi olmadığını bildiği için dönüp ona baktı. Kadın çardağın kapısında durmuş, şalını sıkıca kavramış ve saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Özür dilerim," dedi hırıltılı bir sesle. "Böyle olmasını istememiştim. Hâlâ arkadaşlık üzerinde çalışıyoruz ve daha ileri gitmek istemediğini biliyorum."

Uzun boyu gergin ve gözleri koyu gölge havuzları gibi olsa da, "İtiraf etmeliyim ki birkaç dakikalığına daha ileri gitmek istedim. Oldukça tehlikeli derecede çekicisin, biliyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Bu daha önce hiç duyduğum bir yorum *değil*."

"O halde ordunun erkeksi ortamında çok uzun yıllar geçirmişsiniz. Eğer daha normal bir toplumda yaşasaydınız, kendinizi avlanırken bulurdunuz."

"Dünyada bunu düşünecek tek kadının sen olduğuna eminim ama gururum okşandı." Gülümsemesi soldu. "Seni öpmek ne kadar keyifli olsa da, erken gelen tutkunun felakete yol açabileceğini biliyorum. Seni kendimden uzaklaştırma ve geliştirmekte olduğumuz dostluğu yok etme riskini almak istemiyorum."

Kollarını hâlâ şalının altında kavuşturmuş, çardağın girişini çevreleyen dar sütunlardan birine yaslanmış ve düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. "Kadınlarla arkadaşlığa senin kadar değer veren bir erkekle daha önce hiç karşılaşmadım." Sesi kuru bir hal aldı. "Çoğu erkek arkadaş olmaktan çok yatağa girmekle ilgileniyor gibi görünüyor."

Algısı, rahatsız edici olsa bile onu kendisine çeken şeyin bir parçasıydı. Sözcüklerini seçerken çatıda sıkı adımlarla ilerlemeye başladı. "Arkadaşlığa çok değer veririm. Kardeşim Damian, Hayden Hall'a gelene kadar çok yalnız bir çocuktum. Babam, kardeşimin nasıl

Bir yol arkadaşına çok ihtiyacım vardı, bu yüzden kardeşimin gönderilmesine izin veremezdim."

"Baban kardeşini tanımak için hiç zaman ayırdı mı?"

Will'in dudakları gerildi. "Hayır. Mac'ten sorumlu olduğunu kabul etti ve okul ücretlerini ve yaşam masraflarını ödedi ve daha sonra Mac'e bir komisyon satın aldı. Ama onunla aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyordu. Mac'in varlığı, babamın pek de saygın olmayan davranışlarının bir hatırlatıcısıydı."

"Sanki baban ikiyüzlü biriymiş gibi görünüyor," diye gözlemledi.

"Öyleydi," diye kabul etti Will. "Mac dışında, ailem pek de tatmin edici, işte bu yüzden arkadaşlıklar benim için çok önemli oldu. Okulumda kurulan arkadaşlıklar çok derin ve kalıcı oldu çünkü hepimiz şu ya da bu şekilde uyumsuzduk. Ama birbirimize güvenilebileceğimizi öğrendik. Bu da kalıcı bağlar yarattı."

"Savaş alanındaki dostluklarınız gibi mi?"

Will, Lily'nin öldüğü gece, en eski okul arkadaşlarından biri olan Ashton'ı, neredeyse ölümcül bir kar fırtınasının içinden yanına getiren çılgınca mesajını düşündü. Koşullar tersine dönseydi, Will de Ashton için aynı şeyi yapardı. Karşılıklı sadakat ve güven sorgulanamazdı. "Çok benziyor."

"Justin Ballard'ın okul arkadaşınız olduğunu söylemişsiniz, sanırım da okul kardeşliğinden biri?"

"Evet, bu yüzden talep ettiğim yardımı göndereceğini biliyorum. Onun için daha azını yapmazdım. Dostluklar hayatı yaşamaya değer kılar." Tereddüt etti, sonra devam etti. "Dürüstlük beni kadınlarla erkekler arasındaki dostlukların zor olabileceğini kabul etmeye zorluyor çünkü her zaman altta yatan bir farklılık var."

"*Vive la différence*," diye mırıldandı Athena Fransızca. Normal ses tonuyla, "Çok kadın arkadaşın var mı?" diye sordu.

"İstediğim kadar çok değil. Sizin de belirttiğiniz gibi, yıllardır çoğunlukla erkekler arasında yaşıyorum. Ama Mac'le birlikte gönderildiğimiz okulun kurucusu Leydi Agnes Westerfield olağanüstü bir kadın. Erkek çocukları eğitime konusunda çok yetenekli ve onun dostluğuna değer veriyorum. Okul arkadaşlarımdan birkaçı evli ve tanıştığım eşleri de olağanüstü kadınlar. Şu anda arkadaşız ve umarım İngiltere'ye döndüğümde daha derin dostluklar geliştiririz. Kardeşimin karısı Kiri harika biri. Onu seveceğinizi düşünüyorum. Çok ortak yönünüz var."

"Bunun yerine anında düşmanlık anlamına gelebilir!" Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Birbirimize kişisel sorular sormamız yönündeki teklifiniz ilginç ve küstah konulara giriyor. Arkadaşlarınızın eşleri arasında sizin eşiniz olmasını istediğiniz biri var mı?"

Will kararlı bir şekilde başını salladı. "Hepsi zeki, çekici kadınlar ama hiçbirini bir kez bile böyle düşünmedim. Arkadaşlarımla eşleri dokunulmazdır."

"Takdire şayan bir duygu," dedi onaylayarak.

Athena'nın uzun, zarif figürünü tanımlayan ince yıldız ışığı oyununu inceledi ve Douro'nun kalabalık sularında çırpınırken nasıl tanıştıklarını düşündü. Doymuş rahibe cübbesinin ağırlığı yüzünden boğulmanın eşiğine gelmişti ama kendini ve kolunun altında kilitli duran çocuğunu kurtarmak için mücadele etmişti. "Arkadaşlarımla evlendiği kadınlar özgür olsalar bile, hiçbiri benim için uygun olmazdı. Ya da ben onlardan biri için."

"Bu, onlarla daha derin dostluklar geliştirmemizi mümkün kılacaktır." Athena doğruldu ve düz çatıya çıktı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pekâlâ, dostluğumuzu geliştirmeye devam edeceğiz. Ama belki de dokunma mesafesinden uzak durmamız daha iyi olur."

Aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını tekrar ona dolamaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama sadece bir aptal onun söylediklerini görmezden gelirdi. Aralarındaki geçici ilişkiyi bitirmediğine sevinen adam, "Neyse ki San Gabriel'de yapılacak o kadar çok şey var ki, edepli davranabilmeliyiz," dedi.

Şimdilik, en azından . . .

* * *

Athena merdiven boşluğundan aşağı inerken gölgeler için minnettardı, çünkü düzensiz ışık titremesini gizliyordu. Will Masterson'ı en başından beri çekici bulmuştu ama ciddi bir öpüşmenin tüm sağduyusunu hızla eriteceğini tahmin etmemişti. Hiç düşünmeden dördüncü kategoriye, yani bir ilişkiye girmeye çok yaklaşmıştı. Tanrı'ya şükür ki Will'in kendini kontrol etme yeteneği ondan daha fazlaydı!

Aile katına ulaşp koridora adım attıktan sonra, şamdanının ışığı arkadaşının son adımlarını aydınlatsın diye geri döndüğünde, Will Masterson'ın ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündü. Nazik, düşünceli ve son derece onurlu bir adamdı.

Çekici. Eğer bir ilişki yaşamak isteseydi, daha iyi bir sevgili seçemezdi.

Ama hayatta kalmasını ve alışılmadık ama tatmin edici bir hayat kurmasını sağlayan doğasının şiddetle bağımsız olan kısmı bu düşünceden geri çekildi. Bu akşamın da gösterdiği gibi tutku, sağduyuyu yok eden bir tür delilikti. Hiçbir erkeğin metresi olmayacaktı çünkü aşıklar ne kadar dikkatli olursa olsun, hamilelik riski her zaman vardı. Kendisi de bir piç olduğu için, bu durumu asla kendi çocuğuna yaşatmamaya yemin etmişti.

Beşinci kategori ise imkânsızdı. Artık uzun savaşlar bittiğine ve Will evine döndüğüne göre, bir eş bulup yuva kurmak istemesi doğaldı. Ama pek çok gelin seçeneğinin olacağı İngiltere'ye gidene kadar beklemeliydi.

Kadın ve adam birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve aralarında bir çekim vardı - aslında oldukça fazla bir çekim- ama kadın sadece beklenmedik bir yerde tesadüfen karşılaşmış bir Britanyalıydı. Bu bir evlilik kurmak için yeterli değildi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Will kadar güzel bir adamla bile olsa, bir taşra beyefendisinin rahat hayatına uyum sağlayabileceğini hayal bile edemiyordu. Büyürken, doğrudan kesilmelere ve arkasından fısıldanmalara yeterince katlanmıştı. Onurlu bir insan olduğu için karısını savunmak zorunda olduğunu hissedecekti ama bu onu bazı arkadaşlarıyla karşı karşıya getirecekti ve bu da ona haksızlık olacaktı.

Eğer bir yabancı olacaksa, kendi şartlarına göre bir yabancı olacaktı.

* * *

Will, Athena'ya odasına kadar eşlik etme, kıbarca selam verme ve ona dokunmadan kendi yatağına gitme disiplinine sahip olduğu için memnundu. Ama kendini tutmasının bedelini kötü uyuyarak ödemişti. Romantizm ve tutkunun yıllardır hayatında pek yeri yoktu. Şimdi Athena Markham'la tanıştığında, intikam hırsıyla geri dönmüşlerdi.

bu uzun koridorun karşı ucunda, belki de yüz adım ötede olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Kendini kaybedip kapısına gitse, kapıyı açar mıydı? Muhtemelen açmazdı. Ama açarsa, o zaman ne olacaktı? Muhteşem bir geceyi paylaşabilirlerdi ve sabah olduğunda onu bir daha asla görmek istemezdi.

Patience, William. Sabır. Giderek onu beşinci kategori olan evlilik için istediğine daha çok inanıyordu. Ama bu, daha fazla kur yapmadan ve kazanmadan gerçekleşmeyecekti. Ve eğer tüm başarı şansını yok etmek istemiyorsa, bir süreliğine dokunma mesafesinden çıksa iyi olacaktı.

Bunu yapabiliirdi. Aklında bir planla, sonunda uykuya daldı.

* * *

Athena, kendisine her zaman iyi hizmet etmiş olan mantıklı, rasyonel zihni ile kendisine *hiçbir zaman* iyi hizmet etmemiş olan alev alev yanan fiziksel arzusu arasında bir ilişkinin yararları tartışılırken kötü bir şekilde uyudu.

Belki de listesine altıncı bir kategori eklemeliydi? İki insanın romantik bir şekilde, ama daha ileri gitme niyeti olmadan birbirlerinin arkadaşlığından hoşlandıkları flört. Bunu sabah Will'e anlatacaktı....

Uyandığında aklının başında olduğunu hissetti. Bu durum, her zamanki neşeli halleriyle Olivieralar'la kahvaltı etmek için aşağı inene kadar sürdü. Will yemek odasına girdiğinde soğan ve biberle çırpılmış yumurtanın yarısındaydı ve mantığı çöktü. O kırmızı üniforma neden bu kadar çekici olmak zorundaydı?

Gülümsemesi kısa süreliğine ona dokundu, ama bu odadaki herkes içindi. Sanki ondan daha iyi uyumuş gibi görünüyordu.

Senyor Oliviera, "Binbaşı Masterson, dün gece iyi çalıştık. Planlarımız iyi."

"Evet ve bugün bunları yürürlüğe koymaya başlıyoruz." Masanın en ucunda Athena'dan boş bir sandalye çekti ve oturdu. "Kahvaltıdan sonra Çavuş Oliviera ile birlikte San Gabriel'in bir haritasını alıp savunma bölgelerini geçici olarak belirleyebileceğimizi düşündüm."

Senyor Oliviera gözlerini kırıştırdı. "Hızlı hareket ediyorsunuz."

"Bu bir İngiliz özelliği," diye açıkladı oğlu Gilberto. "Hayatın tadını daha yavaş bir tempoda çıkarmaya alışmış bizler için çok yorucu ama bazen de faydalı. Bölgeler hakkında bir fikir edindikten sonra, tartışmak ve organize olmak için vadi boyunca at sürebiliriz."

Will, Oliviera'nın genç kızı tarafından önüne güzel bir tabak konduğunda başıyla onayladı. Ona teşekkür ettikten sonra, "Öğleden sonra yola çıkmaya hazır olmalıyız. Sizi ve çavuşu düşünmüştüm. Siz

Gilberto'yu asker arkadaşlarıyla konuşması ve savunma birimlerini organize etmeye başlaması için ikna etti."

Athena dayanamayıp sordu, "Ve sen de Britanya'nın gücünü ve ihtişamını bu göreve katacak mısın?"

Will ona sırtıttı. "Ben de yiyecek ve su stokları, mevcut silahlar ve savunulabilir pozisyonlar hakkında notlar alacağım. Sıkıcı ama gerekli ayrıntılar."

Senyor Oliviera, "Tüm ülkeyi dolaşmak bir hafta kadar sürecek," dedi. "Belki de bunun yerine birkaç kısa yolculuk yapmalıyız."

"Bence bu iş mümkün olan en kısa sürede yapılmalı." Will'in bakışları Gilberto'nun bakışlarıyla bir anlığına sessiz bir iletişim kurdu ve genç adam başını salladı. Athena, askerin yaklaşan tehlikeye dair altıncı hissini paylaştıklarını tahmin etti.

Oliviera'nın en büyük kızı Beatrix alaycı bir tavırla, "Ağabeyim Santo Espirito'ya gidip genç bir hanımın kendisini bekleyip beklemediğini öğrenmek istiyor," dedi.

Gilberto neşeyle, "Eğer beni unuttuysa, önemli değil. Kendisinden küçük kız kardeşleri var. Onlardan biri olabilir."

Beatrix mutfak havlusunu kardeşinin kafasına indirdi. "Domuz!"

Gülerek ayağa kalktı. "Bir ailenin en büyük kızının en kötü huylu olduğunu hatırlatmak için daha genç birini seçmeliyim."

Kız kardeşi çığlık attı ve havluyu tekrar koparmaya hazırlandı. Onu kollarının arasına aldı. "Seni çok özledim, Beatrix!"

Rahatlamış bir şekilde ona sarıldı. "Eve dönmen çok güzel, benim domuz kardeşim. Umarım diğer birlikler de yakında evlerine dönerler."

"Yapacaklar, ama bu arada San Gabriel'i güçlendirmeliyiz. Baba, Binbaşı Masterson? Vadinin haritalarını toplayacağım. Yemeğinizi bitirdiğinizde babamın ofisine gelin ve işimize başlayalım." Gilberto annesi ve Athena'yı selamlayarak odadan çıktı.

Will ve Senyor Oliviera yemeklerini bitirip kalktılar. Will, Senyor Oliviera'yı ofise kadar takip etmeden önce Athena'ya hızlı ve sıcak bir gülümseme gönderdi.

Ve bu onu bir hafta boyunca son görüşü oldu.

Bölüm 14

Justin Ballard defterine kaşlarını çatmış, savaş bittiğine göre şarap ticaretinin ne kadar sürede toparlanacağını merak ediyordu. Talep hâlâ güçlüydü - güzel şaraplar her zaman popülerdi. Ancak Douro Vadisi'ndeki pek çok üzüm bağı ağır darbe aldığından ve yeni asmaların verimli hale gelmesi yıllar aldığından tedarik azdı. Bu arada Justin istediği kadar meşgul değildi.

Kapıya vurulmasının ardından hizmetçilerinden biri olan Pia'nın neşeli yüzü belirdi. "Bay Ballard, sizi görmek isteyen bir Çavuş Murphy var."

Justin'in ismi bulması ve Murphy'nin Will Masterson'ın Batman'i olduğunu hatırlaması bir anını aldı. Kalbinin sıkıştığını hissederek ayağa kalktı ve ön salona doğru yürüdü. "Onu şimdi göreceğim."

Genç askeri, giriş holünün bir duvarını boydan boya kaplayan, teraslı bir üzüm bağının boyalı çini duvar resmine hayran hayran bakarken buldu. Hoşbeşle uğraşmak istemeyen Justin sertçe, "Will Masterson'dan haber var mı?" diye sordu.

"Evet efendim, Binbaşı Masterson da iyi," dedi Murphy güven verici bir şekilde, sözlerine hoş bir İrlandalı havası katarak. Birkaç sayfalık mühürlü bir mektup uzattı. "Beni bu mesajı iletmem için gönderdi."

Kalın paket standart bir mektuptan çok daha fazlasıydı. "Cevap için beklemek ister misiniz?"

"Evet efendim, okuduğunuzda göreceksiniz."

"O zaman ben kitap okurken ofisimde bana katıl. Pia, Çavuş Murphy için içecek bir şeyler getir." Justin, çavuşa kendisini takip etmesini işaret ederek ofisine döndü ve masasının arkasına yerleşti. Balmumu mührü kırdı ve Will'in tanıdık, temiz el yazısını taramaya başladı.

Selamlar, Justin!

Savaş sona erdiğinde, senin salonunda oturup Douro manzarasının tadını çıkarıyor ve Ballard portosu içiyor olmalıydım.

Beni yoluma devam etmeye ne kadar çabuk ikna edebileceğinizi sessizce düşünün. Ancak, eve dönüş yolculuğum San Gabriel'de ertelendi. Burayı hiç ziyaret ettiniz mi? Ne yazık ki geri çekilen Fransız birliklerinin yolu üzerinde bulunan küçük şirin bir vadi krallığı.

Çok yardıma ihtiyaç var. Ayrıntılar aşağıda listelenmiştir, ancak işgücü ve kaliteli asma kesimleri en önemlileridir. (Tercih edilen çeşitler ayrıca listelenmiştir.) Ayrıca patlatma için aletlere, donanım ve kara baruta ihtiyacım var. Güçlü ve güvenilir işçiler için iyi ödeme yapacağım. Onları çelikler ve gerekli diğer malzemelerle birlikte gönderin.

Yolun kötü olduğu söylendi -Çavuş Murphy size ulaştığında ilk elden tecrübe edinmiş olacak- bu yüzden her şeyin eşek ya da katırlarla taşınması gerekeceğini düşünüyorum. Yük hayvanlarını satın alın, burada onlara ihtiyaç var.

Masrafları karşılamak için Porto'daki hesabımdan para çekin. Masraflar bunu aşarsa, bankacılarımla temasa geri ödenmek üzere bakiyeyi avans olarak vereceğinizi umuyorum.

Murphy işçilere ve katırlara eşlik edebilir ama umarım vaktiniz varsa kendiniz gelirsiniz. Burası ilginç bir yer ve yerel nehir Douro'ya doğru akabilir hale getirilebilirse şarap standartlarınıza uygun olabilir.

Çavuş Murphy durumu doğrudan açıklayacaktır. Yakında görüşmek dileğiyle-

Will, yapabileceğin her şey için minnettarım.

Çiviler, testereler, çekiçler ve diğer aletler de dahil olmak üzere istenen malzemelerin listesini taradığında Justin'in kaşları çatıldı. Bu hiç de ucuz olmayacaktı. Will bunu kesinlikle karşılayabilirdi ama asıl soru neden bunu istediği idi. "Masterson ne inşa etmeyi planlıyor?"

Murphy, Pia'nın az önce getirdiği içecek tepsisindeki dilimlenmiş jambondan bir ısırık aldı. "Bir köprü. Diğer şeylerin yanı sıra. Fransızlar çok fazla hasar verdi ve sürü hayvanlarının çoğunu, aletleri ve kolayca çalabilecekleri diğer her şeyi aldılar."

"San Gabriel'e hiç gitmedim, Çavuş Murphy. Will'in oraya neden bu kadar ilgi duyduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Burası iyi insanların yaşadığı küçük bir vadi ve yardıma ihtiyacı var, ama orduların geçtiği pek çok yerin var." Murphy sırttı. "San Gabriel'de bir hanımefendi var."

"Masterson onunla ilgileniyor mu?" Justin şaşırarak sordu. Will kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ama hiçbir zaman çapkınlık yapmamıştı.

"Evet ve çok iyi bir hanımefendi. İngiliz ve San Gabriel'de saygı duyulan biri ve neredeyse benim kadar uzun."

Ve Murphy Justin'den daha uzundu. Will için iyi bir eş gibi görünüyordu. Gülümsemeye başlayan Justin, "Bayan ve ülke kulağa ilginç geliyor," dedi.

"Evet, efendim. Pek çok güzel hanımın bulunduğu güzel bir yer."

Murphy'nin gözlerindeki parıltıya bakılırsa, Justin onun da kendine bir kadın bulmuş olduğundan şüpheleniyordu. Justin listeyi daha yakından inceledi. Üzüm asması dikmek için mevsimin biraz sonuydu ama San Gabriel dağların tepesindeydi, bahar daha geç gelirdi, bu yüzden bitkiler muhtemelen yeterince iyi yerleşecekti. Listelenen üzüm çeşitlerinin hepsi Douro Vadisi ve kolları boyunca gelişti ve asmaların yıllık budamasından sonra her zaman fazladan kesimlerini saklayan çiftçileri tanıyordu. Fazlalıkları satmaktan mutlu olurlardı.

Ayrıca Porto'da iş arayan pek çok adam vardı ve bunlardan bazıları tecrübeli bağ işçileriydi. Talep edilen diğer malzemelerin hiçbiri fazla zorluk çıkarmadı, ancak kara barut elde etmek için kişisel bağlantılarını kullanması gerekecekti.

Hızlı bir zihinsel hesaplamadan sonra Justin, "Üç gün içinde yola çıkmaya hazır olabiliriz. Umarım burada kalırsınız, Çavuş Murphy, çünkü bazı konularda tavsiyelerinize ihtiyacım olacak ve ayrıca San Gabriel'deki durum hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Murphy'nin sırtışı genişledi. "Binbaşı sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır efendim. Ne kadar erken ayrılırsak o kadar iyi olur."

Justin gülümseyerek mektubun kenarına notlar karalamaya başladı. Bir maceraya ihtiyacı vardı ve şimdi bir tanesi ortaya çıkmıştı.

Bölüm 15

"Yavaşça, yavaşça!" Will, devasa su çarkı, dingilin yerleştirilip yerine sabitlenebilmesi için değirmen kanalına doğru yönlendirilirken seslendi. Fransız birlikleri değirmeni harap ettiğinden beri, çark yarıya kadar nehre batmış halde yatıyordu.

Will köprüyü yeniden inşa edecek malzemeye henüz sahip olmadığından, değirmeni yeniden inşa etmeyi önermiş ve ağır yapacak birkaç düzine güçlü genç adamı işe almıştı. Değirmen taşlarını ve su çarklarını yok etmek zordu, bu yüzden çoğunlukla parçaları bir araya getirme meselesiydi.

Kalın duvarlı taş binanın içinde, tahılı öğüterek un haline getirecek olan devasa değirmen taşları sabahın erken saatlerinde yeniden monte edilmişti. Will ve değirmen sahibi Senyor de Sousa, nehrin gücünü değirmen taşlarına ileten karmaşık dişlileri onarmış ve yerlerini değiştirmişlerdi.

Son adım, su çarkını kaldırmak ve yeniden monte etmektir. Will, makaraları değirmenin duvarında nereye bağlayacağını hesaplamıştı ve genç adamlar şimdi değirmen kanalına yeniden monte edilebilmesi için çarkı dik konuma getirmek üzere makaraları çekiyorlardı.

Islak ahşabın metal üzerinde çıkardığı gıcırtyla tekerlek yerine sabitlendi ve nehir akıntısının bıçakları itmesiyle hemen dönmeye başladı. İşçiler alkışladı ve birbirlerine daha fazla su sıçrattı.

Senyör de Sousa dişlileri çalıştırırken Will nefesini tuttu. Üstteki yolluk taşı, alttaki sabit yatak taşına karşı dönmeye başladı. Başarı! Değirmen tekrar çalışmaya başlamıştı. Değirmen sahibi sevinç çılgınlıkları attı. "Kutsal Anne'ye ve tüm azizlere şükürler olsun! Ve bana yardım ettiğiniz için size teşekkür ederim dostlarım. Şimdi, ziyafet çekiyoruz!"

Will, Olivieralar'la birlikte bir hafta boyunca vadiyi dolaştıktan sonra değirmen onarımını tatmin edici bir fiziksel proje olarak gördü. Fransız işgalinin anıları hala canlıydı, bu nedenle Gabrileñoların çoğu, daha fazla saldırı olması durumunda güvenlik ve hızlı tepki sağlamak için küçük askeri savunma bölgeleri oluşturma önerisini memnuniyetle karşıladı.

Will'in yolculuk başlamadan önce Athena'ya söylediği gibi, arka planda kalarak açıklama ve ikna işini Olivieralar'a bıraktı ama onun

üniforma memnuniyetle karşılandı. İngilizler San Gabriel'de popülerdi. Sessizce malikânelerin ve mağaraların savunulabilirliğini değerlendirdi ve ayrıca güvenli sığınaklar oluşturmak için ihtiyaç duyulacak su kaynaklarının, silahların, gıda maddelerinin ve diğer malzemelerin envanterini çıkardı.

İş onu o kadar meşgul ve yorgun tutuyordu ki Athena'nın düşünceleri onu bütün gece uyanık tutmadı. Onun yerine, rüyasında onu gördü ve özlemle uyandı. Ve yanarak.

Su çarkını yeniden monte etmek ıslak bir işti ve Will doymuştu. Neyse ki gün ılıktı. Gilberto yaklaştığında küçük, yırtık pırtık bir havluyla yüzünü kuruluyordu. "İyi bir gündü, değil mi Binbaşı?" diye seslendi genç adam.

"Gerçekten de öyle. Şimdi Castelo Blanco'ya dönme zamanı," dedi Will. "Sipariş ettiğim malzemeler önümüzdeki bir iki gün içinde burada olur."

Gilberto, "Daha sonra kaleye gideceğiz ama Senyor de Sousa'nın da dediği gibi önce değirmenin yeniden inşasını kutlamak için bayram yapacağız," dedi. "Bakın, kale yolundan arabalar ve kadınlar geliyor. Birçok kişi ortak fayda için birlikte çalıştığında böyle bir kutlama gelenekseldir."

Will kaleye giden yol boyunca geriye baktı. Athena ve prensesin arabaların önünde ilerlediğini görünce nabızı hızlandı. Hepsi de en güzel kıyafetlerini giymiş bir düzine kadın daha vardı. Athena'nın aç gözler için bir manzara olduğunu düşünen Will, "Bu geleneği sevdim!" dedi.

Araba değirmene ulaştığında, hem kadınlar hem de yiyecekler coşkuyla karşılandı. Gilberto'nun annesi ve kız kardeşleri kasabadan birkaç kızla birlikte gelmişti. Kahkahalar arasında, gölgeli setin üzerine diz halıları serildi ve Senyora Oliviera'nın gözetiminde yiyecek sepetleri ve şarap testileri arabadan indirildi.

Will kalabalığın arasından sıyrıldı ve atının tepesinden çalkalanan su çarkını hayranlıkla seyreden Athena'ya doğru ilerledi. Bugün yan eyer kullanıyordu ve yeşil binicilik kıyafeti tenini lezzetli bir krema gibi gösteriyordu. Onun her yerini yalamak istiyordu.

"İyi günler, Leydi Athena!" Sırıtmaktan kendini alamadı. "Bana bu tür kutlamaların geleneksel olduğu söylendi. San Gabriel ne kadar da medeni bir ülke."

"Doğru, ama çok sayıda yakışıklı genci gömlek kollarıyla ve sıırıslıklam görmenin cazibesini de göz ardı etmeyin!" Kadın Will'e gizlemediği bir onay duygusuyla bakıyordu ve Will birdenbire ıslaklığının nasıl

Beyaz gömlek omuzlarına ve gövdesine yapışmıştı. Aslında pek de düzgün değildi ama yüzündeki ifade hoşuna gitmişti.

"Karşınızda kendi doğal ortamında bir mühendis," dedi eğilerek. "Şu anki durumunuz tipik bir askeri mühendise yaklaşıyor mu?"

"Genellikle daha fazla çamur olur. Böyle güzel bir günde su sıçratmak hoşuma gidiyor." Dondurucu su ve topçu ateşi, Badajoz gibi yerlerde bu tür projeleri daha az cazip hale getirmişti. Ama bu geçmişte kaldı. Şimdi daha iyiydi. "Attan inmenize yardım edebilir miyim?"

Bir an tereddüt etti. Athena attan kendi başına inebilecek durumdaydı ve bunu ikisi de biliyordu ama bir beyefendinin, bir hanımefendinin atından inmesine yardım etme teklifi, dokunmak için bir bahaneydi. Athena başını sallayıp onu bekleyen ellere doğru kaydığında Will memnun oldu.

Bir an için onun ince belini tutmaya devam etti. Kızın keskin ve lezzetli bir biberiye kokusu vardı ve adam kızın gözlerinden çatıda geçirdikleri akşamı en az kendisi kadar net hatırladığını gördü.

Adam uzaklaşırken, biraz soluk soluğa, "İlişki skalasının bir kategoriye daha ihtiyacı olduğunu fark ettim. Flört. Biraz romantik bir farkındalıkla birbirimizin arkadaşlığından keyif almak ama ötesine geçmeye niyetimiz yok."

Bu umut vericiydi. "Mükemmel bir fikir. Ölçeği dört kategori olarak yeniden yapılandırılır. Arkadaşlık, flört, aşk ilişkisi ve evlilik."

Bineğini bağladı. "Kayıtsızlık ve düşmanlık hâlâ ihtimaller arasında." "Sana karşı asla kayıtsız ," diye nefes aldı. "Ve bunun için elimden geleni yapacağım.

Beni asla bir düşman olarak görmediğinden emin ol."

Kızardı ve binicilik kıyafetinin sarkan eteklerini bağlamak için aşağı baktı. "Şu anda kesinlikle flört ediyorsun, bu yüzden yeni kategori kabul edilmeli."

Gülümsedi. "Kesinlikle flört ediyorum. Bütün hafta bunu yapmak için fırsat kolladım."

"Bu flörtün ötesine geçip utanmaz bir dalkavukluğa dönüştü," dedi eğlenerek. "Geçen haftaki çalışmanız başarılı mıydı?"

"Evet, General Baudin'i kimse unutmadı, bu yüzden hemen herkes çeşitli türden yağmacılara karşı direnme kabiliyetlerini güçlendirme fikrini sevdi."

"Güzel! Detayları duymak istiyorum." Atına döndü ve heybesinden hafif, kaba dokunmuş bir diz halısı çıkardı. "Bu gayri resmi kutlamalarda gelenek, kilimlerin üzerine oturup sohbet etmek ve yemek yemektir. Hanımlar

Kendi kilimlerini getiriyorlar ve genellikle tek bir yerde kalıyorlar, beyefendiler ise etrafta dolaşma eğiliminde. Bunu izlemek ilginç."

Will halıyı aldı ve cılız ağaçlardan oluşan bir gölgelikte salladı. Çizgili desen, koyun yününün doğal tonlarındaydı ve önceki kullanımdan kalma birkaç çimen lekesi vardı. "Genç erkeklerin çoğu evlerine yeni döndüğü için, çok fazla flört olduğunu tahmin ediyorum."

Athena zarif bir şekilde halının bir ucuna oturdu, dizlerini bir tarafa sıkıştırdı. "Ben bir şaperonum ve görevim flörtün kabul edilebilir sınırlar içinde kalmasını sağlamak. Gabriñolar iyi vakit geçirmeyi severler ve topluluk çabalarını kutlamak mükemmel bir bahanedir. Tabii bir de savaşın sona ermesinin verdiği coşku var."

"Halını paylaşmama izin var mı?"

"Kendinizi ağırbaşlı bir refakatçiyle aynı hizaya getirmek istiyorsanız, lütfen bunu yapın." Sözleri ilkeldi ama ela gözleri dans ediyordu.

Güldü ve iki uzun boylu yetişkinin birbirine değmeden oturabileceği kadar büyük olan halıya yerleşti. Biraz daha küçük olmasını diledi ama o zaman daha az hoş karşılanabilirdi.

"Geçici olarak taslağını çizdiğiniz bölgeler uygulanabilir miydi?" Athena sordu.

"Evet, Senyor Oliviera tüm ülkedeki her tepeyi ve tarlayı biliyor gibi görünüyor, bu yüzden ilk tahminleri doğrudu. Birkaç yerde suya erişim nedeniyle ayarlamalar yapılması gerekti ama genel olarak organizasyon çok sorunsuz geçti."

"En çok neye ihtiyaç var?"

"Daha fazla silah ve fasulye ve pirinç gibi sonsuza kadar saklanabilecek daha fazla gıda malzemesi," dedi hemen. "Yiyecek getirmek kolay ve çok pahalı değil ve umarım bunu yapmak için zamanımız vardır. Silahlar ise başka bir mesele."

Kaşları çatıldı. "Güçlü noktalar ne kadar iyi savunulabilir?" "Bu, saldırının türüne göre değişir" dedi. "Gabriños'un

Bir evin, bir kuyunun ve ek binaların etrafındaki yüksek taş duvarlardan oluşan geleneksel inşaat tarzı, içeri girip çalabildiklerini çalmak isteyen sıradan haydutları dışarıda bırakmayı çok kolaylaştırır. Ancak daha büyük, daha iyi silahlanmış, daha kararlı bir haydut çetesi çok daha tehlikelidir, özellikle de kuşatmaya istekliyse."

Athena kaşlarını çatı. "Umarım belanın yaklaştığına dair hissettiğin kaşıntı sıradan haydutları kastediyordur, daha kararlı olanları değil. Albay da Silva ve diğer birlikler döndüğünde silah durumu düzelecektir."

"Evet ve bu birkaç haftadan daha uzun bir süre olamaz," dedi güven verici bir şekilde. Ancak tehlike sezgisi, sıradan haydutlardan daha kötüsünü ve çok da uzak olmayan bir geleceği işaret ediyordu. Yanıldığını düşünmek isterdi ama altıncı hissi geçmişte çok güvenilir olmuştu.

Kasabadan güler yüzlü bir kız yaklaştı ve onlara içinde toprak bardaklar ve İngiliz Cornish böreklerine benzeyen bir yığın sıcak küçük hamur işi bulunan bir tepsi sundu. Will şarabı ve üç küçük turtayı kabul etti. "Teşekkür ederim, senyorita," dedi. "Değirmenleri yeniden inşa etmek açlık gerektiren bir iş."

"Size teşekkür ederiz, Binbaşı Masterson. Annemin unu neredeyse bitmek üzereydi." Bir reverans yaptı ve hızla uzaklaştı.

Turtalar çoğunlukla fasulye, soğan ve biber ile sarımsak ve keskin, ilginç otlardan oluşan baharatlı bir dolguya sahipti. Will ilkinin iki ısırıkta mideye indirdi. "Anladığım kadarıyla bu empanada'nın Gabrieleño versiyonu ama baharatı farklı? Lezzetli."

Athena yanında getirdiği birkaç peçeteden birini ona uzattı. "Evet, gerçi daha müreffeh zamanlarda sebzelerin arasına biraz et, muhtemelen tütülenmiş domuz eti karıştırılırdı." Empanadasını daha özenli ama hevesle yedi.

Kırmızı şarap soğuktu ve doğranmış meyve parçalarıyla tatlı bir keskinliğe sahipti. "Bu da sangria'nın Gabrieleño versiyonu mu?"

"Evet, bu özel şarap oldukça kaba, en iyi kalite değil, bu yüzden meyve eklemek kusurlarını gizliyor. Böyle sıcak bir günde çok güzel oluyor."

Vadide şarabın ne kadar özgürce aktığını düşünerek sordu: "Şarap rezervlerinin tükenmesine ne kadar var? Mevcut kaynaklar sonsuza kadar dayanmaz."

Athena, "Baudin'in istilasından önce birkaç yıl çok iyi üzüm hasadı yapıldı, bu yüzden stoklar yüksekti," diye cevap verdi. "San Gabriel'de arka kilerde ya da mahzende birkaç fıçı şarap saklamayan ev yoktur. Ama haklısın, rezervler azalıyor. Şarap depolama mağaraları açılabilirse, oradaki fıçılar oldukça uzun süre dayanacaktır. İdeal olarak, yerel şarap üretimi normale dönene kadar."

Prences Sofia, mavi ve altın rengi elbisesi zarif bir şekilde halkının arasında dolaşıyor, gönüllü olarak zaman ayıran erkeklere teşekkür ediyor ve herkesle sohbet edip gülüyordu. Will'in boş bakışları onu takip ediyordu. "Sofia sorumluluklarını ciddiye alıyor."

"Gerçekten de öyle. Sen yokken kalede üç gün boyunca açık mahkeme vardı. Bu da başka bir Gabrieleño geleneği," diye açıkladı Athena. "Krallıktaki herkes bir dilekçe sunabilir ya da bir anlaşmazlığı

hükümdara. Prens Alfonso artık başkanlık yapamadığı için Sofia görevi devraldı. Çok sabırlı ve kararını vermeden önce dikkatle dinliyor."

Will, Athena'ya şaşkın bir bakış attı. "Elbette yardım etmek için oradasın."

Athena, "Sofia karar vermeden önce bana danışıyor," diye itiraf etti.

"Biraz fazla yumuşak olma eğiliminde, bu yüzden pratikliği teşvik ediyorum. Ama ben arka planda kalıyorum. O bir prenses ve bir yabancının etkisinde kalmış gibi görünmemeli."

Will sessizce, "Biz ve yardımlarımız burada çok sıcak karşılandık," dedi. "San Gabriel için bir nimet oldunuz. Ama sonuçta biz yabancıyız."

"Ben her zaman her yerde bir yabancı oldum," dedi neredeyse duyulmayan bir sesle.

Kolunu onun omuzlarına dolamak ve onunla birlikte her zaman ait olduğu bir yeri olacağını söylemek istedi ama henüz değil. Daha çok erkendi. Sadece, "Ama İngiltere'de daha az yabancı olacağından eminim," dedi.

Kararlı bir neşeyle gülümsedi. "Umarım öyledir."

Uzaktaki bir hareketten etkilenerek bir eliyle gözlerini siper etti ve Portekiz'e giden yola baktı. İyi yüklenmiş bir yük treninin başındaki ufak tefek, siyah saçlı adamı görünce yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım çivilerimiz, fasulyelerimiz ve barutumuz geldi."

"Ballard şimdiden burada mı?" Athena heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Harika!"

Will ayağa kalktı. "Justin ve yanında getirdiği adamlara yetecek kadar empanada ve sangria var mı?"

Athena güldü. "Gabrileño şenliklerinde asla yiyecek sıkıntısı çekilmez."

"Onu seninle buluşmaya getireceğim." Will sırtarak atının yanına gitti. Gerçek bir ilerleme kaydediliyordu ve San Gabriel için elinden geleni ne kadar çabuk yaparsa, eve o kadar çabuk dönebilirdi.

Tercihen yanında Athena ile.

Bölüm 16

San Gabriel'e giden yol söz verildiği gibi engebeliydi ve Justin ile işçi ve yük hayvanlarından oluşan kafilesi dağ geçidini aşp vadiye indikleri için minnettardılar. Burası Justin'in beklediğinden daha büyük ve daha yeşil bir yerdi. Belki de dağların bazı hileleri onlara diğer bölgelerden daha fazla yağmur getiriyordu. Pek çok köklü asmanın yok edildiği teraslı tepeleri inceledi ve üzüm bağlarını restore etmek için bol miktarda iyi çelik alabildiğine sevindi.

Yol aşağıya doğru kıvrılıyordu; Justin çukur bir yerden çıktığında çok ileride olmayan nehri gördü. Bir grup erkek ve parlak giyimli kadın kıyıda piknik yapıyordu. Bu, savaşı çok uzakta gösteren huzurlu bir manzaraydı.

Justin yükseklerde ve güneyde, Castelo Blanco olması gereken soluk taştan devasa bir yapı gördü. Tam Çavuş Murphy'yi aramak üzereydi ki, nehir kıyısındaki topluluğun arasından dörtnala gelen bir atlı gördü: büyük bir atın üzerinde iri yarı bir adam.

Justin kulaktan kulağa sırtarak bineğini daha da hızlandırdı. O ve Will, yük treni ile nehir arasındaki yolun yarısında karşılaştılar. Will atını Justin'in yanına çekti ve arkadaşının elini heyecanla sıktı. "Çok uzun zaman oldu! Kahretsin, ama seni görmek güzel."

Justin güldü. "Ben de aynısını söyleyebilirim! Eve dönecek kadar uzun süre hayatta kalmana sevindim Will."

Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak uzun yük hayvanlarını işaret etti. "Porto'daki banka hesabınızı neredeyse sıfıra indirdim ama artık her türlü hırdavat, asma kesimi, gıda maddesi ve diğer çeşitli şeylerin gururlu sahibisiniz ve birkaç düzine çok yetenekli, çalışkan adamın işverenisiniz."

Will kıkırdadı. "Gabrileño'ların gönlünde yatan bir projenin, şarap depolama mağaralarını kapatan toprak kaymasını temizlemek olduğunu öğrenmek sizi şaşırtır mı?"

Justin sırtarak, "Bunlar tam bana göre insanlar," dedi. "Yerel şarapları denemek için sabırsızlanıyorum."

"Hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum," dedi Will. "Ama eve döndüğümde birkaç bardak iyi İngiliz birası içmeyi dört gözle bekliyorum."

"Bira köylüler içindir," dedi Justin kibirle. Bu eski bir tartışmaydı.

Will, atını geldiği yöne doğru döndürürken sııttı. "Suçlu!" "Nehir kenarındaki toplantı nedir?"

"Bu sabah bir değirmeni onardık, bu yüzden şatonun hanımları bizi beslemeye ve kutlamaya geldiler," diye açıkladı Will at sürmeye devam ederken. "Sen ve getirdiğin adamlar için yeterince empanada ve sangria olduğu söylendi."

Bu düşünce Justin'in ağzını sulandırdı. "Bu yolculuğa çıkan herkesin sadakatini kazanmak için iyi bir yol." Eyerinde döndü ve herkesin onları nehre kadar takip etmesini işaret eden bir hareket yaptı. Katırlar ve eşekler de erkekler kadar bundan hoşlanacaktı.

"Tom Murphy nerede?" Will sordu.

"Arka koruma görevi yapıyorum," dedi Justin. "Bir yandan belaya karşı gözcülük yaparken bir yandan da geride kalanların kaybolmasını engelliyor. Çok yetenekli bir adam. Yine de hiçbir sorun yaşamadık. Douro'dan yukarı ve dağların üzerinden yaptığımız yürüyüş engebeli ama kolaydı."

"Yol, San Gabriel Nehri'ni seyrüsefere elverişli olup olmadığını görebileceğiniz kadar yakından takip ediyor mu?" Will sordu.

"Hayır, bunun için özel bir araştırma yapılması gerekecek," dedi Justin. "Ama arada sırada gördüğüm nehir manzaralarına bakılırsa, kanalı iyileştirmek mümkün olabilir."

"Güzel." Will, kendilerine doğru ilerleyen bir çift atlı görünce kıkırdadı. "Kadınlar kediler kadar meraklıdır. İkisi bu tarafa doğru geliyor."

Justin yeşiller içinde çok uzun boylu bir kadın ve onun yanında mavi ve altın rengi giysiler içinde minyon bir kız gördü. "Yeşiller içindeki kadın, hakkında bir şeyler duyduğum uzun boylu İngiliz hanımefendidir herhalde?"

Will kuru bir sesle, "Sanırım Murphy sana söylemeden duramadı," dedi. "Evet, o muhteşem yaratık Athena Markham, ama ona fazla hayran olma. O benim."

Justin arkadaşına şaşkın bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?"

"çalışıyorum demek daha doğru," diye açıkladı Will. "Biz iyi arkadaşız ve onu daha fazlası olmaya ikna etmeye çalışıyorum."

Will, niyeti onurlu olmadıkça bir kadından asla böyle bahsetmezdi, bu da Justin'i kadınla tanışmaya heveslendirdi. Will'in arkadaşları

Genç karısının yıkıcı kaybının kalbini sonsuza dek kırmış olabileceğinden endişeleniyordu ama görünüşe göre zaman iyileştirici sihrini göstermişti.

Justin'in evlilik konusunda hiçbir çekincesi yoktu, ancak iki uluslu karmaşık hayatına uyum sağlayacak bir kadınla henüz tanışmamıştı. Artık savaş bittiğine göre, belki de İngiltere'ye yapacağı bir sonraki yolculukta ciddi bir arayışa girmenin zamanı gelmişti.

Athena Markham ve genç yol arkadaşı mükemmel at sürüyorlardı. Justin, engebeli yolları ve çok az sayıda arabası olan bu dağlık arazide bunun gerekli olduğunu düşündü.

Athena güçlü, zarif ve becerikli görünüyordu; Will Masterson'a çok yakışan bir Amazon'du. Çarpıcı bir güzelliği olmasa da çok çekiciydi, ifadesinde zekâ ve mizah vardı. Justin onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordu ama ilk izlenimi onun Will için yeterince iyi olduğu yönündeydi.

Bayanlar geldi ve atlarını dizginlediler. "San Gabriel'e hoş geldiniz Bay Ballard!" dedi mavili genç kadın, hafif ve büyüleyici Gabrileño aksanıyla zenginleştirilmiş akıcı bir İngilizceyle.

Justin, Bayan Markham'ı incelediği için kızı pek fark etmemişti ama şimdi tüm dikkatini ona vermişti ve sanki dev bir şarap fıçısı üzerine devrilmiş, onu ezmiş ve nefes alamaz hale getirmiş gibi hissediyordu. Ufak tefek ve güzeldi; zarif binici şapkasının gölgesi altında zarif yüz hatları, tatlı, doğrudan bir ifadesi aklını karıştıran bir gülümsemesi vardı.

Will, Justin'in sessizliği fark edilmeden önce konuştu. "Prenses Maria Sofia, Edinburgh ve Porto'dan arkadaşım Justin Ballard'ı takdim etmeme izin verin. Bayan Markham, Justin Ballard. Justin, San Gabriel'in önde gelen hanımlarıyla tanış."

Prenses Maria Sofia mı? Justin sertçe yutkundu. Demek bu kraliyet prensesi ve San Gabriel tahtının muhtemel varisiydi. Prenseslerin sadece peri masallarında çarpıcı güzellikte olmaları gerekirdi, gerçek hayatta değil.

Eylerinde öne doğru eğildi. "Majesteleri, sizinle tanışmaktan onur duydum." "Ve siz de, Bayan Markham." diye eklemeyi zar zor hatırladı.

"Bu memnuniyet karşılıklı, Bay Ballard. Gelişinizi büyük bir heyecanla bekliyorduk." Bayan Markham'ın gözlerinde bir eğlence vardı. Muhtemelen erkeklerin prensesle karşılaştıklarında şaşkına döndüklerini görmeye alışkındı.

Maria Sofia'nın bakışları onunkilerle buluştuğunda, gözleri öyle kısa bir an için büyüdü ki, bunu hayal edip etmediğinden emin olamadı. Sonra bir kraliyet prensesinin cilalı tavırları devreye girdi ve elini uzattı. "San Gabriel adına, bize yardım etme isteğiniz için teşekkür ederim."

Eldivenli eli narindi ama sıkıca kavramıştı. Bu, fikirleri olmayan ağırbaşlı bir genç kızdan daha fazlası olmayı öğrenmiş bir kızdı. Prenseslerin, karşılına kim ve ne çıkarsa çıksın onlarla başa çıkmayı erkenden öğrendiklerini düşünüyordu.

Kaç ? On yedi, belki on sekiz? Onun için çok gençti. Ve bir *prenses*, Tanrı aşkına! Ballard ailesinin hali vakti yerindeydi ama kraliyetle uzaktan yakından alakası yoktu.

Uygunsuz çekiciliği bir kenara bırakarak elini bıraktı ve ciddiyetle, "Savaş pek çok insana çok pahalıya mal oldu. San Gabriel'in iyileşmesine bir şekilde katkıda bulunabildiğim için mutluyum."

"Adamlarınız askeri kıışlada kalabilir ama siz kalede kalmalısınız. Çok geniş bir alanımız var ve eminim sizin ve Binbaşı Masterson'ın konuşacak çok şeyi vardır."

"Gerçekten de öyle." Eğer deneseydi sesi daha boş çıkabilir miydi?

Neyse ki Will, "Empanada ve sangria bizi bekliyor. Malzemeler geldiğine göre hangi projelere öncelik vereceğimize daha sonra karar verebiliriz."

"Asma çelikleri mümkün olan en kısa sürede dikilmeli," dedi Justin, bilgili olduğu bir konu olduğu için mutluydu. "Dikim için mevsim zaten oldukça geç. Ne kadar çabuk toprağa girerlerse, o kadar çabuk büyümeye başlayabilirler."

"Çok doğru," dedi prenses atını tekrar nehre doğru çevirirken. "Sarmaşıklar öncelikli olmalı. Ama artık ihtiyacınız olan çivi ve donanımına sahip olduğunuza göre, bize söz verdiğiniz köprüyü inşa etmenizın zamanı geldi, Binbaşı Masterson. Bu ne kadar sürede mümkün olabilir?"

Bayan Markham, "Bence ekim ve inşaat aynı anda başlatılabilir," dedi. "Ancak köprü için gereken uzun keresteler meselesi hâlâ ortada duruyor."

"Gereken miktarı hesapladım," dedi Will. "Şimdi ihtiyacımız olan tek şey, kullanılabilir uzunlukta terbiye edilmiş odun bulmak."

Prenses ona baktı. "Sanırım bir çözümüm var, Binbaşı. Senyor Oliviera ve ben bunu tartıştık. Uzun kerestelerle inşa edilmiş iki kale müştemilatı korunabilir. Eğer uygun olacaklarına inanıyorsanız,

binarlar yıkılabilir ve ahşap köprünüz için kullanılabilir. Bu işe yarar, değil mi?"

"Ben de aynı şeyleri düşünüyordum," diye itiraf etti Will. "Bir keresinde İspanya'da acil bir köprü inşa edilmesi gerektiğinde yakındaki bir hanı keresteleri için yıkmıştık ama bu popüler bir çözüm değildi. Hancı, kendisine tazminat ödenmesine rağmen mutlu olmamıştı."

"Köprüye bu kadar ahırdan daha çok ihtiyacımız var, özellikle de hayvanlarımızın çoğu Fransızlar tarafından çalındığı ve sürüleri yeniden inşa etmek zaman alacağı için. Bu gece dördümüz birlikte yemek yemeli ve Bay Ballard malzeme ve işçilerle birlikte geldiğine göre en iyi nasıl ilerleyeceğimizi tartışmalıyız." Prenses Justin'e yanına işaret etti. "Ve lütfen efendim, bana şarap sevkiyatı işinden bahsedin. Bu San Gabriel'in işine yarayabilecek bir bilgi olabilir."

"Bütün gün ve gece şarap ticareti hakkında konuşabilirim, majesteleri," dedi Justin, saçma bir şekilde memnun olarak. "Uyarıldınız!"

Güldü. "Lütfen bana Sofia deyin. Ne de olsa burası çok küçük bir krallık."

Daha önce hiç bir prensesle, hatta çok genç bir prensesle bile ilk isim bazında konuşmamıştı. "Onur duydum. Karşılığında bana Justin diyeceğinizi umuyorum. Şimdi şarap sevkiyatına gelelim."

İşin nasıl yürüdüğünü anlatmaya başladığında, San Gabriel'e gelmeye kendi karar verdiği için şükretti. Bir macera istemişti ve hayal ettiğinden fazlasını bulmuştu.

* * *

Athena ve Will, Sofia ve Justin'in arkasına düştüler. Kulak misafiri olmadıklarında Will alçak sesle, "Hayal mi görüyorum, yoksa bu ikisi karşılaştıklarında fener gibi parladılar mı?" dedi.

"Hayal gücün değil," dedi Athena, kaşları çatılmış bir halde. "Justin Ballard'ın onurlu bir adam olduğuna inanıyorum?"

Will diğer çifti incelerken, "Hiç şüphesiz," dedi. "Arkadaşlığı atlayıp doğrudan flört etmeye başlamış gibi görünüyorlar."

"Bu da gidebilecekleri en son nokta." Athena Sofia'nın bir erkeğe bu kadar sert tepki verdiğini hiç görmemişti. Kabul etmek gerekir ki Ballard çok çekiciydi; bir Gabrileño'nun koyu renk saçları ve bronz tenine sahipti ama parlak mavi İskoç gözleri mizahla parlıyordu ve dünyevi bir sofistike havası vardı.

Yine de San Gabriel'in kraliçesi için asla uygun bir eş olamazdı.

Bölüm 17

Athena erkenden ailenin oturma odasına girdiğinde Will'i kanepede dinlenirken ve bir tomar kâğıdı incelerken buldu. Su ve çamur lekeleri içindeki giysilerini çıkarmış, iyi dikilmiş lacivert bir ceket, devetüyü rengi pantolon ve cilalı siyah çizmeler giymişti.

Buz gibi bir şok onu sarsarken olduğu yerde durdu. Londra'nın şık beyefendilerine fazlasıyla benziyordu. Daha da kötüsü, tanıştıkları o korkunç olaydaki babası gibi giyinmişti.

Adam başını kaldırıp ona o harika, sıcak Will gülümsemesini verdiğinde kısa süreli geri tepmesi kayboldu. Adam kâğıtları bir kenara bırakıp onu selamlamak için ayağa kalkınca Sofia rahatladı ve oturma odasına geçip kapıyı arkasından kapattı. "Sofia'nın bu akşam küçük, özel bir yemek önermesine sevindim. Tam bir Oliviera yemeğine hazır değilim ve arkadaşınız Bay Ballard da Porto'dan bu yana yaptığı yolculuktan sonra daha da yorgun olmalı."

"Justin her zaman mükemmel bir dayanıklılığa sahip olmuştur." Will kâğıtları işaret etti. "Eşya listelerini gözden geçiriyordum ve beklentilerimi aştı."

"Yemekten sonra listeleri görmek için sabırsızlanıyorum." Athena başını salladı. "Aylardır zar zor ayakta duruyorduk. Artık San Gabriel, siz ve Bay Ballard sayesinde ilerlemeye başlayabilir."

"Bu gece onunla bir konyak içip aylarca süren dedikoduları konuşmak için sabırsızlanıyorum." Will odanın öbür ucundan ona doğru ilerlerken gri gözlerinde muzip bir ışık vardı. "Ama şu anda 'flört'ü tanımlamakla ilgileniyorum. İyi huylu bir öpücüğü de içeriyor mu?"

Athena onu biraz temkinli bir şekilde izlerken, "Sanırım bu öpücüğün ne kadar iyi huylu olduğuna bağlı," dedi.

"Gerçekten de çok terbiyeli." Will'in dudaklarının sol şakağına değmesi tüy kadar yumuşaktı ama aynı zamanda kolları onu sıcak bir titizlikle sarmıştı. "Peki ya sarılmalar? İyi huylu bir sarılma flört olarak kabul edilebilir mi?"

Athena gülümsedi, onun geniş ve güçlü bedenine yaslanmaya karşı koyamadı. "Sarılmak tehlikeli bir iştir ama ben sarılmaktan son derece hoşlanırım."

gerginlik dışarı akarken başını onunkine doğru eğdi. Adam taze sabun ve kendi çekici benliği gibi kokuyordu. Eğer izin verirlerse tutku bir sonraki nefes kadar yakın olsa da, bu kucaklaşma saf, basit bir şefkatti. Sonsuza kadar böyle sarılmaktan mutlu olacaktı.

"Flört etmekten hoşlanıyorum," dedi düşünceli bir şekilde, bir eli kadının omurgasını yavaşça okşarken. "Yine de flörtün asla daha ileri gidemeyeceğini kabul etmek istemiyorum."

Athena da bunu kabullenmekte biraz zorlanıyordu. Böyle anlarda, daha fazlası olabileceğini hayal etmek kolaydı. Daha fazlası olabilirdi. Ve yine de .

Yüzünü buruşturdu ve adamın kucağından geri çekildi. "Islak ve çamurlu bir mühendisle flört etmek, odaya girdiğimde gördüğüm son derece şık beyefendiyle flört etmekten daha kolay," dedi alaycı bir dürüstlikle.

Ciddiyetle, "Eğer yardımı olacaksa bu şık paltoyu çıkarıp başımdan aşağı su dökebilirim," dedi.

Gülmek zorunda kaldı. Will o kadar ayakları yere basan biriydi ki, toprak sahibi bir beyefendi olduğunu unutmak kolaydı. Küçümseyici büyükbabaları gibi akranı olmasa da, o sosyete seviyesinde rahatlıkla hareket edebiliyordu. Soylu arkadaşları hakkında yaptığı yorumlardan, öyle olduğundan emindi. Flörtün tadını çıkarmak ve daha fazlasını arzulamamak en iyisiydi.

Yine de o güçlü, erkeksi vücudu ve gülen gözleri incelediğinde, daha fazlasını arzulamamak mümkün değildi. "İyi dikilmiş ceketini bağışlayacağım, çünkü şık görünmenin bir tesadüf olduğuna eminim."

"Bir keresinde, uzun zaman önce, bir uşak bana benim gibi yapılı bir adamın şık görünmesinin imkânsız olduğunu söylemişti," dedi ciddi bir şekilde. "Ben çok iriyim. Aşırı omuzlar, aşırı kaslar. Bu yüzden moda düşüncesinden vazgeçtim ve şimdi saygınlıkla yetiniyorum."

"Boyunuzla ilgili bir şikayetimin yok. Benim gibi aşırı uzun bir kadın için bir erkeğe bakmak egzotik bir zevk," dedi muzipçe.

"Bence tam olarak doğru bedensin," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Nefis bir şekilde kucaklanabilirsin." Neyse ki Athena ona doğru bir adım atmaya ya da geri çekilmeye karar veremedi kapının dışında kahkahalar ve ayak sesleri duyuldu.

Athena ve Will, Sofia hemen arkasında Justin Ballard'la içeri girmeden hemen önce birbirlerinden ayrıldılar. İkisi birlikte gülüyorlardı ve Sofia'nın yüzünde Athena'nın Fransa'dan beri görmediği parlak bir mutluluk vardı.

İşgal. Sofia'yı yeniden mutlu görmek harikaydı, ama acıyı garanti eden bir nedenle değil. *Kalbine dikkat et, küçük kardeşim.*

Herkesi selamladıktan sonra Sofia yanında getirdiği bir şişe kırmızı şarabı kaldırdı. "Justin nazıkçe bu öğleden sonra sangria'nın kalitesinden bahsetmedi."

Justin, "Çok lezzetliydi ve çok hoşumuza gitti," diye itiraz etti.

"Ama meyvenin altında sadece zar zor kabul edilebilir bir sofraya şarabı var," dedi Sofia açıkça. "Bu yüzden San Gabriel'in neler yapabileceğini daha iyi gösteren bir şarap getirdim. Justin, nefes alabilmesi için şişeyi açar mısın? Akşam yemeği servis edilinceye kadar hazır olur."

Justin, tecrübeli bir şarap tüccarından beklenecek bir ustalıkla işi bitirdi. Mantarı çıkardıktan sonra çok az bir miktarı bir kadehe boşalttı. "Henüz içmeyin!" Sofia emretti.

Ona gülümsedi. "Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum." Şarabı kadehte evirip çevirdi, sonra dikkatle kokladı. "Ama çok umut verici kokuyor."

İki Oliviera kızı ellerinde yemek tepsileriyle geldi. Kaseleri ve tabakları büfeye yerleştirdikten sonra kızlar reverans yaparak geri çekildiler.

Patates ve soğanla haşlanmış kurutulmuş morina balığı, küçük sarımsaklı sosisler, mısır ekmeği, pilavlı tavuk, peynir, fasulye salatası ve kaçınılmaz zeytin de dahil olmak üzere çeşitli doyurucu yemekler vardı. Bunlar San Gabriell'in artık karşılayabildiği köylü yemekleriydi ama yetenekli bir kraliyet aşçısı tarafından pişirilmişti. Herkes büyük bir hevesle büfeye saldırdı ve kendi kendine servis yapmak kolay bir atmosfer yarattı.

Sonra Sofia şişenin dibindeki tortuyu bozmamaya dikkat ederek şarabı döktü ve herkes Justin'in tepkisini izlemek için durakladı. Kıkırdadı. "Böyle bir baskı altında bir şarabı değerlendirmek çok zor!"

Sofia özür dilemeye başladı, ama o özrü elinin tersiyle itti. "Elbette tadına bakmak önemli. Dürüst olmalıyım, biliyorsun. Sadece kibarlık bu durumda işe yaramaz."

"Anlıyorum," dedi Sofia, bakışlarını sabit tutarak.

Şarabı yudumladı, dikkatle tadına baktı, sonra biraz daha içti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Derin bir yudum aldıktan sonra, "Bu mükemmel. Douro Vadisi'nde üretilen her şey kadar iyi ve kendine has ekstra bir kalitesi var. Umarım Porto'ya ve ötesine göndermenin bir yolu bulunabilir."

Sofia ve Athena rahat bir nefes aldılar. Ulaşım sorunu büyüktü ama çözülebilirdi. Artık vadinin değerli ihracat potansiyeline sahip olduğunu bildiklerine göre, bir yolunu bulacaklardı.

Gabrileño'lar genellikle iş ile yemek gibi önemli bir şeyi karıştırmaya inanmasalar da, dördü de planlamaya başlamak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden malzeme listeleri şarap şişeleri gibi kolayca elden ele dolaştı.

Athena yeni yiyecek malzemelerinin miktarlarını inceledi. Will ve arkadaşları cimrilik etmemişlerdi. "Kış boyunca erzağa en çok nerede ihtiyaç duyulduğunu öğrendiğim için yiyecek dağıtımından ben sorumlu olacağım. Sanırım fasulye, pirinç ve kurutulmuş morina balığı gibi iyi muhafaza edilebilen bazı temel gıdalar sığınaklarda depolanacak, diğer gıdalar ise şu anda ihtiyacı olan insanlara gidecek?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Will. "Yeni sezonda bahçelerin ve ekinlerin olgunlaşmasını beklerken kimse aç kalmamalı."

Sofia başıyla onayladı. "Justin, sen, ben ve kalenin şarap ustası Señor da Cunha asma çeliklerini dağıtmalıyız. Alcantara kraliyet bağları en büyükleri ve Fransızlardan en çok zarar görenler, ancak vadide zarar gören başka birçok üretici de var."

"Royal Alcantara," dedi Justin düşünceli bir ifadeyle. "Bu en iyi Gabrileño şarapları için çekici bir isim olurdu."

Sofia nefesini içine çekti, gözleri parlıyordu. "Ne muhteşem bir fikir! San Gabriell'i yeniden inşa etmek için elimizdeki her avantajı kullanmalıyız."

Bronz teninin altında kızaran Justin sordu: "Bağ sahiplerinin dikim için ne kadar yardıma ihtiyacı olacak? İşe aldığım tüm işçilerin asmalar deneyimi var ve çoğunun başka becerileri de var."

Sofia şöyle düşünüyor. "Tüm bağlarda aile üyeleri ve genellikle asmaları işlemekte yetenekli hizmetkârlar vardır, ancak daha büyük çiftliklerde işin hızlı yapılabilmesi için ekstra yardıma ihtiyaç duyulacaktır. Señor da Cunha'ya ekimler için kaç işçiye ihtiyaç duyulacağını soracağım. Sanırım hepsi değil."

Will, "Kalenin ahırlarını yıkmak ve köprüde kullanılacak keresteleri hazırlamak için birkaç iri yarı adamın yardımına ihtiyacım olacak," dedi. "İnşaata hazır olduğumuzda, daha fazla adam yardım etmek için boşta olacak."

Sofia ellerini birbirine vurdu, o kadar heyecanlıydı ki sandalyesinde hoplayıp zıplamaya hazır görünüyordu. "İki ya da üç hafta içinde asmalar kök salmaya başlayacak ve köprümüze kavuşacağız! O zamana kadar ilk bahçe sebzeleri hazır olacak ve kasaba pazarları yeniden açılabilir. Önümüzdeki kış kimsenin aç kalmasına gerek yok!"

Will, "Dikim ve köprüden sonra şarap mağaralarını yeniden açabiliriz," dedi. "Justin, içeri girmek için getirdiğin kara barutun bir kısmını kullanmayı düşünüyorum ama Athena şarabı mahvetme riskini almak istemiyor."

Justin gülerek sandalyesine geri oturdu. "Lord Masterson, bir şeyleri havaya uçurmaya çok hevesli görünüyorsunuz. Eve döndüğünüzde Lordlar Kamarası'nın sıkıcılığına nasıl dayanacaksınız?"

Athena'nın, Will'i şık bir beyefendi olarak gördüğünde hissettiği buz, bin kat geri döndü. Kanının çekildiğini hissederek dikkatle sordu: "Lord Masterson?"

"Bundan bahsetmemiş miydi?" Justin hafif bir şaşkınlıkla sordu. "O Binbaşı Lord William Masterson, Hayden Hall'un altıncı Baron Masterson'ı. Sen altıncı baronsun, değil mi Will? Yoksa beşinci mi?"

"Beşincisi," dedi Will, Athena'ya bakarken kaşları çatılmıştı.

Athena kuruyan ağzını nemlendirmek için şarabından bir yudum aldı. "Hayır, bundan bahsetmemiştiniz Lord Masterson."

Onun bakışlarını yakalayan Will, "Unvan sahibi olmak, üzerinde çok düşündüğüm bir şey değil. Benimle en önemli şey değil ve savaş alanında tamamen işe yaramaz."

"Lord Masterson olmak bir kurşunu durdurmaz," diye kabul etti Athena. "Ama sosyal açıdan çok faydalı. Siz kesinlikle büyük koyunlar arasındasınız, mütevazı keçiler değil."

Kendini hasta hissederek ayağa kalktı. "Yorgunum ve yatmaya hazırım. Sabah, ihtiyaç duyulan yerlere yiyecek götürmeye başlayacağım. Şato hizmetkârlarından bazılarını ve belki Mercedes da Silva'yı da işe alacağım. At binmeyi ve insanları seviyor." Sofia ve Justin'e başıyla selam verdikten sonra bir şamdan aldı ve koridorun kapısını açtı.

"Athena!" Will sert bir sesle söyledi. Onu duymazdan gelerek kapıyı kapattı ve hızla odasına doğru yürüdü.

Daha hızlı hareket ederek kapıdan çıktı ve koridor boyunca koşmaya başladı. Odalarının güvenliğine ulaşmadan hemen önce ona yetişti. "Athena, lütfen!"

Kolundan tuttu ve yüzünü ona çevirdi. Şamdanın loş ışığında yüzü endişeliydi. "Neden bu kadar üzgünsün? Eskisinden farklı değilim."

"Siz Lordlar Kamarası'nda koltuğu olan bir kraliyet asilisiniz." Kolunu serbest bıraktı. "Londra'da bir odaya girdiğinizde insanlar Lord Masterson'ın geldiğini fısıldayacaktır. Evet, o Lord Masterson, askeri kahraman. Marriage Mart'ın uygunluk listesinde üst sıralarda yer alacaksınız. Muhtemelen sandığımdan çok daha zenginsiniz. Siz değişmemiş olabilirsiniz ama benim size bakış açım değişti."

Titreyen bir nefes aldı. "Bu flörtü sona erdirmenin zamanı geldi. San Gabriel'deki işin yakında bitecek ve gerçek rütbene ve gerçek hayatına geri döneceksin. Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir hayata."

Cevap vermeye başladı, sonra durdu, gözleri kızın yüzünü incelerken daraldı. "Büyürken çektiğin acı ve zulmü ancak hayal edebilirim," dedi yavaşça. "Annen bile gerçekten anlayamazdı. Skandallarla dolu bir hayat yaşamayı seçmesine rağmen, Leydi Cordelia olarak doğmanın getirdiği özgüvene sahipti. Senin böyle bir seçeneğin yoktu ve onun yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya mahkûm edildin."

Gözlerini kaçırdı, onun gözleriyle buluşamadı. "Anlayışlısınız Lord Masterson. Hem yüzüme karşı hem de arkamdan yapılan alaylar ve hakaretlerle büyüdüm. Aristokrat bir genç adam benim ilk ve tek aşkımdı ve beni öpmeye hevesliydi ama onun için bir metresten fazlası olabileceğim fikri onu tiksindirdi. Korkunç bir okulda geçirdiğim o yıllarda bana annenin günahlarının kızına yüklendiğini söyleyen bir örnek diktirdiler. Kim ya da ne olduğumu unutmama asla izin verilmedi. *Asla!*"

Nefesini içine çekti. "Bu kadar kınanmaya katlanmak zorunda kaldığını bilmekten nefret ediyorum. Ama gayrimeşru olman senin kim olduğunu tanımlamaz, tıpkı benim bir unvanı miras almış olmamın beni tanımladığı gibi."

"Hayır mı? Kardeşin gelene kadar yalnız bir çocuk olabilirsin ama her zaman bir baronluğun varisi olduğunu ve bir gün senin de bir lord olacağını biliyordun. Annemde bu aristokrat özgüven vardı, sende de var. Benim yok. Asla da olmayacağım."

"Haklısın," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Evet, unvanlar faydalı olabilir. Sana bir tane verebilirim. Benimle evlenirsen Leydi Masterson olursun. Zamanla bu, geçmişin bazı yaralarını iyileştirecektir."

Acıyla gözlerini kapattı. "Teklifiniz şimdiye kadar aldığım en büyük onur, lordum, ama reddetmek zorundayım. Yarımada'da çok fazla İngiliz kadınla karşılaşmış olamazsınız, sanırım bu şartlar altında flört kaçınılmazdı. Ama İngiliz ve uzun boylu olmamın getirdiği yenilik yeterli değil. İngiltere'ye dönün ve kendinize lordunuza uygun bir hanımefendi olacak güzel, iyi doğmuş bir İngiliz kızı bulun."

"Benim hakkımdaki düşüncelerin şok edici derecede düşük," dedi sertçe. "Tıpkı senin kendin hakkındaki düşüncelerin gibi. Beni sıradan bir Will Masterson, bir şeyler inşa etmeyi ve çamurda su sıçratmayı seven ve senin tanıdığı en büyüleyici kadın olduğunu düşünen yetenekli bir asker olarak göremiyor musun?"

Gözlerini açtı ve onun güçlü, yakışıklı yüzünü inceledi. O iyi bir adamdı ve eğer onun doğuştan gelen nezaketinden faydalanırsa iyi bir kadın olamazdı. "Sizi sade *bir şey* olarak göremiyorum lordum. Aramızdaki uçurum hayal edebileceğinizden çok daha büyük. Evinize dönün. Yakında bir gün seni geri çevirdiğim için minnettar olacaksınız."

"Athena, sahip olduklarımızı bir kenara atma!" Onu kollarına çekti ve duyularını yakıp kül eden umutsuz bir yoğunlukla öptü. Daha önce de öpüşmüşlerdi ama Athena onun yumuşak başlı dış görünüşünün altında yatan tutkunun tüm gücünü hissetmemişti. Çılgınca dakikalar boyunca onu öptü, daha önce hiç bilmediği bir delilikle tahrik oldu.

Vahşi bir an kendini onun haklı olduğuna, sonsuza dek mutlu bir şekilde hayatlarını birleştirebileceklerine ikna edebildi. Sonra unuttuğu şamdanın devrilen cam bacası devrildi ve yere düştü.

Will'den uzaklaştı, ayrı kalmaları için tüm nedenleri hatırlarken mumun sıcak mumu elini yakıyordu. "Utancımın tüm boyutlarını duymak ister misin?" dedi titreyen bir sesle. "Annem sadece Leydi Delilah değildi. Ona Fahişe Leydi de denirdi ve ben de Fahişe Leydi'nin kızıydım. Gittiğim o cehennem gibi okuldaki her kız bunu biliyordu ve bana böyle demekten utanmıyorlardı. Hiçbirinin ağzı da bu terimi kullandıkları için sabunla yıkanmamıştı. Çünkü bu kötü bir dil değil, *gerçektir*."

"Yüce Tanrım, Athena!" Yüzü bembeyazdı. "Böyle bir kötü muameleyi telafi etmek mümkün olacak mı bilmiyorum ama bana deneme şansı ver!"

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Samimiyetinden şüphem yok ama bunu hiç düşünmemişsin. Londra'da bir balo ya da akşam yemeği düzenlemek ve konukların Fahişe Hanım'ın Kızı ile aynı çatı altında olmamak için katılmayı reddetmelerini mi istiyorsun? İnsanların dillerini şakırdatmasını ve size acımasını mı istiyorsunuz, çünkü böylesine iyi, sevilen bir adamın, annesi kadar büyük bir sürtük olması gereken entrikacı bir kadınla evlenmesi utanç verici mi? Adımı korumak için düello yapmak zorunda kalmak mı istiyorsun? Ya da daha kötüsü, çapkın davranışlarımla ilgili söylentilerin doğru olabileceğine inanmak mı? Çocuklarınızın büyükannelerinin kötü şöhretinin gölgesinde kalmasını ister misiniz?"

Bakışları kederliydi ama gözlerini kaçırmadı. "Kasvetli bir tablo çiziyorsun. O kadar kötü olması mümkün değil. Hafızalar kısadır ve insanlar sizi tanıdıktan sonra eski skandalları unutacaklardır. Toplum tarafından onaylanmama riskini göze almaya hazırım."

"Bu senin sağduyuna değilse bile iyi yüreğine bir vgdr." Elindeki soğuk balmumundan sıçrayan damlaları sıyırdı. "Hiç böyle bir nefretin ve küçümsemenin hedefi olmadın ve bunun ne kadar incitici olduğunu hafife alıyorsun. Bildiğim için böyle bir yükün altına girmene izin vermeyeceğim." Balmumu kızgın kırmızı izler bırakarak soyuldu. Bakışlarını ona doğru kaldırarak, "Biz sadece en uzak dostlar olmalıyız lordum. İstediğiniz her kadına sahip olabilirsiniz, bu yüzden size ve hayatınıza uyan birini bulun ve ... ve mutlu olun."

Daha fazla dayanamayarak odasına kaçtı. Kapıyı arkasından kapatırken, alçak ve kederli bir sesle, "Yanılıyorsun. Açıkçası, istediğim her kıza sahip olamam."

Sözleri kalbine bir bıçak darbesi gibi saplanmıştı. Titreyen elleriyle kapıyı kapatıp kilitledi, sonra gözyaşlarıyla savaşırken ağır ahşap panellere yaslandı. Birlikte iyi bir hayat kurabileceklerine inanmayı diledi. Ama adam ona sarılmadığında, geçmişindeki tüm hakaretler ve aşağılamalar canlanmaya başlıyordu.

Will onun bir piç olmasını umursamayabilirdi. Ama etrafındaki herkes ederdi.

Bölüm 18

Will sersemlemiş bir halde Athena'nın kapısına baktı. Kesinliği anlamak için sürgünün yerine oturduğunu duymasına gerek yoktu. Bu geceye kadar birbirlerinin arkadaşlığından o kadar keyif almışlardı ki, şimdi birkaç kelime her şeyi değiştirmişti.

Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Akli karışmış bir halde aile oturma odasına döndü. Sofia nazikçe geri çekilmiş, Justin'i yalnız bırakmıştı. Will odaya girdiğinde arkadaşı, "Kötü mü?" diye sordu.

"Athena'ya benimle evlenmesini teklif ettim." Titrek bir nefes aldı. "Görünüşe göre, hanımefendi beni Hades'te görmeyi tercih ediyor."

Justin bir şişeyi kaldırdı ve bir kadehe bolca döktü. "Sanırım sana biraz yerel konyak lazım, oldukça iyidir." Bardağı Will'e uzattı. "Ayrıntıları bilmiyorum ama Bayan Markham'ın senin krallığın bir üyesi olduğunu öğrenince şoke olduğu açık."

"Az bile söyledim." Will kanepeye çöktü, sonra konyağı aldı ve derin derin yutkundu. Alkolün etkisi sinirlerini yatıştırdı. "O şoktayken evlenme teklif etmekle aptallık ettim."

"Ben senin büyük kökenini ortaya çıkarma hatasını yapana kadar senden yeterince hoşlanıyor gibiydi." Justin brendisini yudumlarken kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Senin rütbeni bilmediği hiç aklıma gelmemişti."

Will içini çekti. "Bilemezsiniz. Aristokrasiden hoşlanmadığını fark etmeme rağmen, unvanımı kasten gizli tutmadım. Lord Masterson olmanın son yıllarda hayatımla çok az ilgisi oldu."

"Çoğu kadın zengin ve unvanlı bir beyefendinin kendileriyle ilgilenmesinden memnun olur ama belli ki burada daha fazlası var," dedi Justin nazikçe. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Will'in konuşmaya ihtiyacı vardı ve Justin iyi bir dinleyici olduğu kadar açık görüşlüydü de. Konyağı dalgın dalgın yudumlayan Will, Athena'nın mahremiyetini ihlal etmeden ne kadarını söyleyebileceğini düşündü. "Athena gayrimeşru. Annesi büyük aristokratlardan birinin kızıydı, ama ahlaksız bir hayatı seçti.

Skandal. Büyük ve güçlü kişilerin fahişesi olarak yaşamış ve görünüşe göre kendisine eşlik etmesi için gayrimeşru bir çocuk sahibi olmayı seçmiştir."

"Aman Tanrım, Leydi Delilah Markham mı?" Justin irkilerek, "Bir kızı olduğunu bilmiyordum," dedi. "Bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Will'in kaşları çatıldı. "Leydi Delilah'ı tanıyor muydunuz?"

"Onunla hiç tanışmadım ama bir keresinde Porto'da uzaktan görmüştüm. Göz kamaştırıcıydı, bir erkeğin gözlerini dikip baktığı ve sonra kim olduğunu öğrenmek için umutsuzca çabaladığı türden bir kadındı. Birçok hikaye duydum. Güzel ve çekici olduğu kadar vahşi olduğu da söylenirdi. Şimdi düşünüyorum da, Gabrileño kraliyet ailesinden biriyle gözle görülür bir ilişkisi olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Kralla mı?"

"Hayır, Prens Alfonso." Justin, Delilah'nın hayatıyla ilgili genel gerçekleri bildiği için Will, "Athena'nın San Gabriel'le olan bağlantısının temeli buydu," diye ekledi.

"Babası kim?"

"Onun varlığından tiksinen ve kim olduğunu asla açıklamaması koşuluyla onu destekleyen büyük bir lord. Annesi öldükten sonra Athena tamamen yalnız kaldı ve babası, muhtemelen içindeki vahşiliği bastırmak için onu acımasız ve kanlı bir okula gönderdi."

Justin hafifçe ıslık çaldı. "Lordlardan neden hoşlanmadığını anlamaya başladım."

Babasının adını biliyor musunuz?"

Will kuru bir sesle, "Öyle olsaydı, o zavallıyı bulup birkaç kemiğini kırmak isterdim," dedi. "Bunun dışında, onun soyunun ne olduğu benim için önemli değil. Sadece beş yıl önce Porto'daki gemi köprüsü felaketi sırasında tanıştığımızı fark ettik. Bir çocuğu boğulmaktan kurtarıırken kendisi de neredeyse boğuluyordu. O olduğu kişi ve bu benim için yeterli."

"Senin orada olduğunu biliyordum ama onun da orada olması dikkat çekici!" Justin haykırdı. "San Gabriel'e giderken savaşın ortasında mı kaldı?"

"Aynen öyle. Porto'da bir manastır okulunda okuyan Prenses Maria Sofia'yı topluyordu. Fransızlar işgal ettiğinde, rahibelerin ve öğrencilerin güvenli bir yere götürülmesinde etkili oldu. Onunla o zaman tanıştım. Sonra prensese ve başka bir Gabrileña kızına evlerine kadar eşlik etti. O zamandan beri burada yaşıyor ama İngiltere'ye dönmek istiyor. Kimsenin onu fark etmeyeceği bir şekilde."

"Cesur kadın! Sana çok yakışmış," dedi Justin. "Bana birini hatırlatıyor ama benzerliği bir türlü çıkaramıyorum. Belki aklıma gelir."

"Burada kendisine bazen bir saygı unvanı olarak Leydi Athena deniyor. O bu saygıyı hak etti, tıpkı benim Binbaşı Masterson olarak anılmayı hak ettiğim gibi. Lord Masterson olarak anılmak sadece yüzeysel bir doğum kazasıdır," dedi Will bıkkınlıkla. "Paraya sahip olmanın aksine, bu yararlı olabilir. Ama soyluluk unvanları önemliyse, ona bir tane teklif ettim. Aramızda aşılmaz bir uçurum olduğunu düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum."

"Onu kazanmaktan vazgeçmeye niyetli misin?"

"Tabii ki hayır. Ne kadar inatçı olabileceğimi biliyorsun. Athena ..." Will başını salladı. Onu zaten çok önemsiyordu ve bu gece gösterdiği onur ve kırılmanlık onu daha da önemsemesine neden olmuştu. "Onun gibisiyle hiç karşılaşmadım. Buradaki yükümlülüklerimi yerine getirene kadar San Gabriel'den ayrılmayacağım. Bu Athena'ya yaşadığı şoku atlatması ve benim ulaşamaz bir kaidenin üzerinde olmadığımı anlaması için zaman taniyacaktır."

Justin kendine biraz daha konyak doldurdu. "Ama sen bir kaidenin üzerindesin, ulaşılmaz bir kaide olmasa da."

"Gayrimeşru olması *umurumda* değil!" Will patlarcasına söyledi. "Bana inanmasını nasıl sağlayabilirim?"

"*Senin* umursamadığına inanıyor olabilir ama diğer herkesin umursadığına inanmak için sebepleri var." Justin başını salladı. "Sen tanıdığım en adil ve hoşgörülü adamsın ama ayrıcalıklı olmak için doğmuşsun. Bir gün Lord Masterson olacağını hep biliyordun. Denizdeki bir balığın içinde yüzdüğü suyu tanınamaması gibi, ne kadar ayrıcalıklı olduğunuzun tam olarak farkında olduğunuzu sanmıyorum."

"Athena da benzer bir şey söylemişti," diye itiraf etti Will. "Şanslı olduğumu biliyorum ama bu beni hiçbir şekilde özel yapmıyor. Ben meşruiyetim, Mac değil, ama o benden çok daha zeki ve popüler ve kendi çabalarıyla bir servet kazandı. Kendine güveni hiç eksik olmadı."

"Bence Mackenzie güven taklidi yapmayı erkenden öğrendi, muhtemelen bar sinister'ı telafi etmek için. Sizin meşruiyetiniz ile onun meşruiyet eksikliği arasındaki fark hakkında onunla hiç konuştunuz mu?"

Şaşırın Will, "Buna hiç gerek yoktu çünkü önemli değildi" dedi.

"Senin için değil, ama aradaki farkın Mac için önemli olduğuna dair bahse girerim." Justin'in kaşları çatıldı. "Westerfield Akademisi'ndeki sınıf arkadaşlarımızın çoğu senin kadar ayrıcalıklıydı. Birinci sınıfta aristokrat olmayan tek kişi bendim. Ashton on yaşında dük olmuştu, sen ve Kirkland

ve Wyndham unvanları miras alacağınızı her zaman biliyordu, Randall'a büyük bir mülk miras kaldı ve şu anda bir kontluk miras almak için sırada. Hiçbirinizin çocukluğu kolay geçmedi ama hepiniz ayrıcalıklarla kundaklanarak büyütüldünüz."

Will, Justin'e kaşlarını çatı. "Sana kendini aşağılık hissettirildi mi? Ben öyle düşünmezdim ama belli ki çok dikkatli değilim."

Justin sırıttı. "Ben bir İskoç'um. Bir grup Sassenach'ın fikirlerini neden umursayayım ki? Bununla birlikte, Leydi Agnes okulda eşitlikçi bir atmosfer yarattı, bu yüzden çok az zorbalık veya züppelik vardı."

"Westerfield Akademisi iyi doğmuş ve kötü davranışları olan çocuklar içindir, peki sen oraya nasıl düştün?" Will merakla sordu. "Diğer sınıf arkadaşlarımızın gönderilme nedenlerini biliyorum ama seninkini bilmiyorum. Ailenle her zaman çok iyi geçiniyor gibiydin."

"Yaptım ve yapıyorum. Onların ebeveynlerine sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım. Westerfield'a kaba bir fırsatçılık yüzünden gittim," dedi Justin hemen. "Babam okulun bir dükün kızı tarafından kurulmuş olmasını seviyordu ve kendi deyimiyle 'bir grup aristokrat veletle' birlikte okula gitmemin iş için iyi olacağını düşünüyordu. İlk başta bu fikre pek sıcak bakmadım ama eğer buradan nefret edersem beni başka bir yere göndereceğine söz verdi. Ama sınıf arkadaşlarımı sevdim, Leydi Agnes'e bayıldım ve oldukça mutlu bir şekilde yerleştim."

Will, "Baban haksız değilmiş," dedi espri yaparak. "Biz aristokrat veletlerin hepsi artık Ballard portosu içiyoruz."

"Arkadaşlıklar gerçek. Mükemmel liman da işin bonusu." Justin bardaklarına biraz daha brendi doldurdu. "Merak ediyorum. Bayan Markham size gayrimeşru olduğunu ve kötü şöhretli annesini anlattığında, başlangıçtaki tiksintinizi bastırmak zorunda kaldınız mı?"

"Bir an için bile." Will'in hissettiği şey derin bir şefkatti. "Onu, ona zarar veren her sefil insandan korumak istiyorum."

"Kolayca terk edilecek türden bir ilişki değil," dedi Justin. "Ne olsun, Bayan Markham senin akranın olduğu fikrine alışana kadar sessizce bekleme planının makul olduğunu düşünüyorum. Daha iyi bir önerim yok."

"Kolay kolay pes etmem ama o da en az benim kadar inatçı." Will aniden güldü. "Ondan hoşlanmamın birçok nedeninden biri."

Justin kadehini kaldırdı. "Başarınıza kadeh kaldırıyorum! Hanımefendiyi tanıdığım kadarıyla size çok yakışacağını düşünüyorum. Ayrıca, ikiniz birlikte muhteşem görünüyorsunuz!"

Will bardağını Justin'inkiyle tokuşturdu. "Umarım onu da seni ikna ettiğim kadar iyi ikna edebilirim."

İkisi de bunu içtikten sonra Justin biraz hüzünlü bir sesle, "Duygularınız karşılıklı gibi görüldüğü için, bence onun elini ve kalbini kazanma şansın yüksek. Buna imreniyorum. En azından umudun var."

Sözlerini yorumlamak zor olmadı. "Siz ve prenses tanıştığınızda ikiniz de şimşek çarpmış gibi görünüyordunuz."

Justin alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu iyi bir tanımlama. Bir bakışta kendimi uçurumdan düşüyormuş gibi hissettim. Ama saygılı bir hayranlıktan başka bir şey için umut yok. Muhtemelen kraliçe olacak, bu da San Gabriel'e fayda sağlayacak önemli bir evlilik yapması gerektiği anlamına geliyor. İskoç tüccarların başvurmasına gerek yok. Ve tabii ki çok genç. Evlilik çağına geldiğinde beni çoktan unutmuş olacak."

"Görüldüğü kadar genç değil," dedi Will. "Neredeyse yirmi dört yaşında. Gabrileño yasalarına göre, yirmi beş yaşında tahta geçebilir."

"Yani o bir kız değil, genç bir kadın," dedi Justin şaşkınlıkla. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bir kraliyet mensubu ile yabancı bir şarap tüccarı arasındaki uçurum, seninle Bayan Markham arasındaki mesafeden çok daha büyüktür."

Will bardaklarına biraz daha konyak doldurdu. "Doğru. O halde mucizelerin şerefine kadeh kaldıralım!"

Justin güldü ve uyardı. "Mucizelere!"

Will zamanında bir ya da iki mucize yaşamıştı. Şimdi bir tane daha umut etmeliydi.

Bölüm 19

Bir prenses hanımefendi, dengeli ve zarif olmalıdır. Aynı zamanda zeki, şefkatli ve sağduyulu olmalıdır. Asla kibirli olmamalı ama her zaman rütbesinin ve sorumluluklarının farkında olmalıdır. Kısacası, prenses olmak ciddi bir çaba gerektirirdi.

Ama tüm sorumluluklara rağmen bir kız hâlâ hayal kurabilirdi.

Sofia yanında oturan adama yan gözle hızlıca bir bakış attı. Justin Ballard bir gece önce rüyalarını ziyaret etmişti ve ona karşı pek de hanımefendi davranmamıştı. Ağzı istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Justin'in farklı yönleri onu büyülemişti. İngiliz olmasına rağmen, Portekiz'in yerlisi gibi görünüyor ve konuşuyordu. Arkadaşı Binbaşı Masterson'la paylaştığı bir özellik olarak, her rütbeden insanla kolayca konuşabildiğini zaten görmüştü. Rahat tavırlarına rağmen Justin'in işinde başarılı olup olmadığını sormasına gerek kalmamıştı çünkü kendine güven onun iliklerine işlemişti. Onun gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Ve tabii ki çarpıcı derecede çekiciydi. Bronzlaşmış Portekizli yüzüne yerleştirilmiş inanılmaz mavi gözler, mizah ve zekâyı yansıtmanın yanı sıra anlayışlıydı. Bu gözler onda bir kız öğrenci gibi bayılma isteği uyandırdı.

Düzgün prensesler kesinlikle güzel gözlere ve bir çift güzel omuza bayılmazdı ama onun özel olarak takdir edilmesine izin vardı.

Gün sisli bir şafak vakti, Justin ve kraliyet şarap ustası Señor da Cunha ile birlikte yeni gelen asma çeliklerini incelerken başlamıştı. Şarap ustası başıyla onaylayarak kraliyet bağlarında ihtiyaç duyulanları seçmiş ve baş gözetmeninin gözetiminde dikilmek üzere çelikleri göndermişti.

Ardından Sofia, Justin ve Senyor da Cunha, ihtiyaç duyulduğunda dağıtılmak üzere kalan kesimleri taşıyan kısa bir katır katarıyla yola koyuldular. Vadiden aşağı inerlerken, yükselen güneş sisleri dağıtarak San Gabriell'in en güzel halini ortaya çıkarmıştı.

Günün sevinciyle dolup taşan Sofia, atını önündeki tepeye doğru dörtlüye koşturdu. Tepeye vardığında durdu ve tüm vadiyi kapsayan geniş, teatral bir jest yaptı. "İşte benim topraklarım!"

Aşağıda, nehir vadi boyunca kıvrılıyordu ve dik, eğimli tepelerde Gabrileño şarap ülkesinin kalbi ve ruhu olan eski üzüm bağları olan quintalar yığılmıştı. Sahipleri, dramatik bir şekilde basamaklı terasların üzerindeki asırlık taş çiftlik evlerinde yaşıyor ve çalışıyorlardı.

Justin onun yanına yanaştı, tecrübeli bakışları terasları ve asma sıralarındaki birçok boşluğu inceliyordu. "Çok güzel. Yukarı Douro Vadisi'ne çok benziyor." Başını iki yana salladı. "Fransızların bu kadar çok asmayı yok etmesi saygısızlıktı."

Senyor da Cunha onlara katılırken, "Şarabı neredeyse Gabrileñolar kadar seven bir halk için çok dar görüşlü," dedi. "Yine de Romalılar gelmeden önce de burada üzüm bağları vardı. Tam üretkenliğe dönmemize kadar geçecek iki ya da üç yıl, bunun yanında göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir zaman."

"Umarım öyledir," diye kabul etti Sofia. "Ama ben sabırsızım!"

"Gençler her zaman öyledir," dedi şarap ustası hoşgörüsüyle. Yeni gelen yarım düzine Portekizli işçinin gözetiminde kesilmiş ürün sepetlerini taşıyan, tembel tembel hareket eden yük katırlarına baktı. "Yük katırları yavaştır ve sabır geliştirmek için iyidir, bu yüzden ben önden Senyor Carnota'nın quinta'sına giderken onları size bırakacağım. Komşu quintalardan adam getirmeleri için oğullarını gönderebilir."

Sofia kibarca, "Çok iyi, Senyor da Cunha," dedi.

Şarap ustası önündeki uzun, alçak binalara doğru ilerlerken Justin İngilizce olarak, "Sanırım onlara gerçekten benden, yabancı şarap nakliyecisi olduğumdan bahsetmek ve şarap konusunda tamamen cahil olmadığımı konusunda onları temin etmek istiyor," dedi.

Sofia güldü ve aynı dilde cevap verdi: "Sen ortaya çıkmadan önce meraklarını gidermesi akıllıca. Yine de sizi seveceklerdir. Senyor da Cunha'nın Alcantara bağları için fidan seçerken ne kadar memnun olduğunu gördünüz. O iyi stokları tanır."

"İşini biliyor." Yol Carnota üzüm bağına girdiğinde Justin atını dizginledi ve attan indi. Katırlar merakla yanından geçerken diz çöküp büyük bir tutam toprak aldı ve tadına baktı.

Sofia durdu, onun bu hareketi ilgisini çekmişti. "Toprağın tadı neye benziyor?" "Tarif etmesi zor." Ayağa kalktı ve ellerini fırçaladı, sonra da matarasını eyerinden indirdi ve ağzını çalkaladı. "Keskin. Yukarı Douro Vadisi'nin topraklarına çok benziyor, ancak Gabrileño şaraplarını bu kadar mükemmel yapan tanımlayamadığım bir fark var."

Başını salladı. "'Terroir.' Senyor da Cunha bunun toprak, iklim, yağmur ve bir yerin şarabını eşsiz kılan diğer her şey için kullanılan Fransızca bir terim olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle. Aynı şey peynir, et, meyve ve toprağın diğer ürünleri için de geçerli." Ona sıcak, muzip bir gülümseme verdi. "Tadına bakmak ister misiniz?"

Sofia gözlerini kırptırdı. Ama çiftçiler düzenli olarak toprağın tadına bakarlardı ve bu yüzden ölen birini hiç duymamıştı. "Evet, lütfen." Eldivenlerinden birini çıkardı.

Justin bir tutam daha almak için eğildi ve avucunun ortasına bıraktı. Parmak uçları kızın çıplak tenine değdi ve bu, kışın bazen bir halıda yürürken hissedilen elektrik çarpmasına benziyordu. Ama daha güzeldi. Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bastırarak, temkinli bir şekilde dilini toprağa dokundurdu.

"Dediğiniz gibi, keskin," dedi düşünceli bir şekilde. "Başka bir yerde toprak tatmadım, bu yüzden karşılaştıracak bir şeyim yok ama bunun Douro şarap ülkesinin tadı olduğunu unutmamalıyım. San Gabriel'in tadı."

"Çok cesur bir prensessiniz," dedi atına yeniden binerken.

Matarasındaki suyla ağzını çalkaladı ve tükürdü. "benim ülkem, benim sorumluluğum," dedi ciddiyetle. "Onun hakkında olabildiğince çok şey bilmek benim görevim. Buna toprak da dahil."

Quinta'ya doğru sürmeye devam ettiklerinde Justin şöyle dedi: "Tüm harika şaraplar kendi yerel topraklarını ve özel iklimlerini yansıtır. San Gabriel Douro havzasının bir parçası olsa da, bu toprağın aynı bileşime sahip olduğu anlamına gelmez. Yerel şarabın tadına bakınca, toprakların çok benzer olması gerektiğini düşündüm ve az önce bunu doğruladım."

"Yani tek yapmamız gereken üretkenliğimizi normale döndürmek ve şarabı Porto'ya ve ötesine taşımanın bir yolunu bulmak." Sofia biraz hüzünle gülümsedi. "Asmalarımızın meyvelerinin benim asla göremeyeceğim yerlere gidebileceğini düşünmek çok tuhaf."

Justin ona araştıran bir bakış attı. "Uzak ülkeleri ziyaret etmek mi istiyorsunuz?" Kadın başını salladı. "Çocukken yabancı ülkelere pek inanmazdım."

Sonra Porto'ya bir manastır okuluna gönderildim. İlk kez denizi gördüm. "Gemilere ve egzotik yerlerin hayaline duyduğu gereksiz hayranlığı açığa vurmak istemediği için durdu. "Bana evini anlat Justin. Mavi gözlerin dışında çok Portekizli görünüyorsun. Bütün İskoçlar sana benziyor mu?"

"Çoğu açık tenli ama benim Portekizli bir büyükannem var ve güneşte çok zaman geçiriyorum," diye yanıtladı. "İskoçya yeşil ve pusludur ve daha ziyade

büyülü. Bazen de soğuk, ıslak ve kasvetli!"

"Memleketinizi özleyiyor musunuz?"

"Evet, ama Portekiz'i seviyorum. Ayrıca Ballard Port'un büyük bir ofisinin ve deposunun bulunduğu Londra'yı da seviyorum." Ona acıyla gülümsedi. "Birden fazla yeri sevmenin hiç sevmemekten daha iyi olduğunu sanıyorum ama sonsuza kadar tek bir yere yerleşmeyi hayal etmekte zorlanıyorum. Nakliye ticareti bu nedenle bana uygun."

"Londra'yı görmeyi çok isterim. Alfonso Amca orada geçirdiği zamandan çok keyif aldı ve bize orayla ilgili hikayeler anlatırdı."

Justin pragmatik bir tavırla, "Büyük bir yer ama burada hava daha güzel," dedi. "Bir gün kendin de göreceksin. Siyasi durum yeniden istikrara kavuştuğunda Londra'yı ziyaret edebileceksin. Ballard House'da kalabilirsin. Annem ve kız kardeşlerim seni memnuniyetle karşılarlar."

İç çekti ve vadiye baktı. "Eğer kraliçe olursam, ki bu her geçen gün daha olası görünüyor, o kadar uzağa seyahat etmek mümkün olmayacak. En azından ben yaşlanana ve yerime geçecek yetişkin çocuklarım olana kadar."

"Sence baban ve kardeşin geri gelmeyecek mi?" Justin sessizce sordu.

"Umut ölmeyi reddediyor," dedi sesi titreyerek. "Ama ben aptal değilim. Baudin onları zincire vurup götürdüğünden beri hiçbir haber yok. Onları vurdurup dağların öbür tarafındaki sığ bir mezara gömmüş olabilir. Ya da cesetlerini kargalara yem olsun diye bırakmıştır." Sesi kısıldı ve utanç verici gözyaşlarını saklamak için başını eğdi.

Justin bineğini onunkine o kadar yaklaştırdı ki atlar neredeyse birbirine değecekti ve elini uzatıp onunkini kavradı. Elini bırakıp uzaklaşmadan önce uzun bir süre tuttu. "Geçen yılın senin için ne kadar zor geçtiğini tahmin edebiliyorum. Ama gördüğüm kadarıyla takdire şayan bir performans sergiliyorsun. Baban seni şimdi görseydi gurur duyardı."

"San Gabriel'in ihtiyacı olan yönetici olmaya çalışıyorum. Athena olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Sofia'nın ağzı buruştu. "Ona çok fazla güveniyorum. Bir yıl önce, anlamsız aklımdaki ana düşünce kiminle evlenebileceğimdi. Athena bana daha ciddi konuları öğretmek için elinden geleni yaptı ama babam ve Alexandre alınana kadar bu dersleri ciddiye almadım. Şimdi Athena bana bir kraliçenin sorumluluklarını nasıl taşıyacağımı öğrettiğinde onu dinliyorum."

Ona yan gözle bir bakış attı. "Sanırım baban senin için siyasi bir evlilik ayarlardı?"

"Varis olmadığım için babam makul sınırlar içinde kendi kocamı seçmeme izin verdi. Fakir biriyle evlenemezdim elbette.

-San Gabriel'e fayda sağlayacak bir koca olması gerekirdi ama daha fazla seçeneğim olurdu." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi muhtemelen sigilleri ve üç çenesi olan canavar gibi bir grandük ile evlenmek zorunda kalacağım."

Justin güldü. "Eminim bundan daha iyi grandükler de vardır!"

"Umarım öyledir!" Ciddileşerek, "Kocamın nasıl görüldüğü önemli değil. Önemli olan, ben zayıf bir kadın olduğum için San Gabriel'i ele geçirmeye çalışmayacak bir adam bulmak. Kraliçe olacağım ve buranın *benim* ülkem olduğu gerçeğine saygı duyarsa Büyük Dük Kurbağa ile evlenirim. O benim eşim olacak, kral değil."

"Böyle bir adamı bulmak zor olacak," diye gözlemledi Justin. "Güç için doğan insanlar genellikle daha fazla güç isterler."

"Biliyorum." Bir eliyle bıkkın bir hareket yaptı. "Ve uygun bir koca bulmak için nasıl bir yol izleyeceğimi bile bilmiyorum! San Gabriel'e döndüğünde Albay da Silva ile bu konuyu görüşeceğim. Kendisi zeki ve dünyevi bir adamdır. Muhtemelen onu baş bakanım yapacağım. Eminim faydalı fikirleri olacaktır."

"İktidarla ilgilenmeyen, müreffeh bir yabancı tüccar bazı açılardan iyi bir seçim olurdu," dedi Justin usulca, gözleri yoğun bir şekilde ona bakarken. "Ama tabii ki bu imkânsız olurdu."

Duygular aralarında sıcak ve talepkâr bir şekilde titreşiyordu. *Seçme özgürlüğüm olsaydı, bu adamı seçerdim ve asla pişman olmazdım.* Bu bilgi canlı ve inkâr edilemezdi. Annesi ve babası tanıştıklarında aynı kesinliği hissetmemiş olsalardı, bunu saçma bulurdu.

Belki de ilk görüşte aşk, tutkulu Gabrileño mizacının bir işaretiydi, Justin'in İngiliz olması ve onun gözlerinde de aynı kesinliği görmesi dışında. Belki de bu anında sevme yeteneği Portekizli büyükannesinden geliyordu.

Ama annesi bir İspanyol asilzadesinin güçlü kuvvetli kızıydı, dünyevi rütbe ve zenginlik açısından iyi bir eştı. Sofia küçük krallığının yükünü omuzlarında taşıyan bir kraliyet prensesiydi, Justin ise yabancı bir tüccardı. Popüler olmasına rağmen, Gabrileño'luların çoğu böyle bir eşleşmeden dehşete düşerdi. Bu ülkeye zarar verirdi ve buna izin veremezdi.

Ses tonunu hafif tutmaya çalışarak, "Ne yazık ki bu imkânsız. Dünyanın Arşidük Kurbağalarından biriyle evlenmem gerekecek."

"Bazen kraliyet aşkları vardır. Umarım sizin de bir tane olur," dedi, gözleri pişmanlık ve kabullenmişlikle doluydu. Quinta'ya dönerek, "Görünüşe göre Senyor Carnota komşuları toplamakta iyi iş çıkarmış," dedi.

"Bu bize biraz zaman kazandıracak," dedi Sofia, sesinin normal çıkmasını umarak. Bugünkü üstü kapalı konuşma, Justin'le birbirlerine daha fazla yakınlaşmalarının imkânsızlığını tartışmaya ancak bu kadar yaklaşabilmişlerdi. Görevi kişisel mutluluğundan önce gelmeliydi ve bu gerçek kalbini acıtıyordu.

Yine de onun da kendisine değer verdiğini bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Bu teselli yeterli olmalıydı.

Bölüm 20

Bir hafta boyunca San Gabriel'i dolaşıp yiyecek dağıtmak ve ihtiyaçları tespit etmek Athena'nın kontrolünü yeniden sağlamıştı. Will'e, özel korku odasındaki en kötü kâbuslardan biri olan Fahişe Kadın'dan bahsetmemiş olmayı diliyordu ama bunu kimseye anlatmayacağı konusunda ona güveniyordu.

Her ne kadar refleks olarak gayrimeşruluğun ve annesinin itibarının kendisi için önemli olmadığını iddia etse de, kızın kendisi ve birlikte sahip olabilecekleri çocuklar için çizdiği sosyal dışlanma tablosu karşısında açıkça şok olmuştu. Teklifini geri çekmeyecek kadar centilmendi ama şimdi rahatlamış olmalıydı.

Başkalarının sorunlarını gözlemleyerek geçirdiği bir hafta Athena'ya durumu bir perspektife oturtmuştu. Savaşta oğullarını ve kocalarını kaybetmiş evleri ve sakinlerinin açlıktan ölmek üzere olduğu barakaları ziyaret etmişti ama her seferinde sıcak ve hoş bir şekilde karşılanmıştı. Çürük kalbi, kıyaslandığında sadece bir bagatelle gibiydi.

San Gabriel'deki hemen hemen her mezrayı ve çiftlik evini ziyaret ettikten sonra, küçük grubunu ve yüksüz katırlarını geri çevirip şatoya doğru yola çıktı. Artık Will Masterson'a bir arkadaş gibi davranabileceğini hissediyordu, daha fazlası değil.

Şansı yaver giderse, yakında eve dönecek ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

* * *

Will ve Tom Murphy, San Gabriel Nehri'nin çalkantılı sularını incelerken, yarasa adam sordu: "Sizce bu köprü kaç yaşında efendim? Romalılar inşa etmiş olabilir mi?"

"Roma eseri olsaydı köprünün hala ayakta olacağından şüpheleniyorum. Benim tahminim üç ya da dört asırlık olduğu yönünde." Genç adama şöyle bir baktı. "Sen de kendi payına düşen köprülerde çalıştın. En kötülerini hangileriydi?"

"Biz çamurda debelenirken Fransızların bize ateş ettiği yerler!" Murphy duygulanarak söyledi.

Will sırtıttı. "Buna itiraz etmek zor. Köprü kurma projelerine göre, bu zor mu yoksa kolay mı olacak?"

Tom kıyıları ve suyun akışını incelerken gözleri kısıldı. "Çoğundan daha kolay olmalı," dedi temkinli bir şekilde. "Her iki kıyıdaki taş ayaklar sağlam ve ilkbaharda eriyen kar suları da çekildiğine göre, nehrin ortasında bir taş ayak daha görünüyor ve bu köprünün orta kısmına iyi bir destek sağlayacaktır."

Will, uzunlukları ve tasarımları hesaplarken, "Orta iskele işi son derece kolaylaştırarak," diye onayladı. "Kraliyet ambarından çıkardığımız kirişler sağlam ve uzun, her biri altmış metreye yakın. Yarısı bu kıyıdan ortaya kadar uzanmak için kullanılabilir ve diğer yarısı da ortadan uzak kıyıya kadar uzanır. Bunu nasıl yapmalıyız?"

"Ahır kirişlerini kullanarak altmış ayak uzunluğunda iki duba yapın," dedi yarasa adam hemen. "Neyse ki ahırdan bol miktarda tahta da kurtardık ve dubaları gerçekten sağlam yapmak için yeterli olacaktır."

"Bu da sadece aylar değil, sonsuza kadar dayanması gereken bir köprü için önemli. Dubaları nasıl yerleştirmeliyiz?"

"Başlangıç olarak, birinin orta iskeleye yüzmesi ve bankayı iskeleye bağlamak için ağır bir kablo çekmesi gerekecek."

"Bunu yapmaya gönüllü müsünüz, Çavuş?"

"Hayır efendim, siz çok daha güçlü bir yüzücüsünüz!" Tom karşılık verdi. "Her üç iskele arasında kablolar yerleştirildikten sonra, ilk duba suyun içinde yukarı kaydırılmalı ve aşağı yzsdürülmeli, ardından orta ve doğu yakasındaki iskelelere dayanacak şekilde kaldırılmalıdır. Bu duba emniyete alınıp üzerine tahta döşendikten sonra, ikinci dubayı ortaya taşıyabilir, sonra da batı yakasındaki köprüye çekebiliriz. Bu işe yarar mı?"

Will başıyla onayladı. "Çok iyi. Sizce yanlara korkuluklar takılmalı mı?"

"İnsanlar, arabalar ve hayvanlar geçerken, düşmelerini engellemek için kesinlikle bir tür korkuluk olmalı," dedi Tom. "Koyunlar pek zeki değildir. Onları nehirde kaybetmek yazık olur."

"Korkuluklar için yeterince odunumuz var mı?"

Tom düşünceli bir tavırla, "Şimdi değil ama köprünün her iki tarafına da birkaç metrede bir dikmeler koyabilir ve köprünün bir ucundan diğer ucuna kadar aralarına halat bağlayabiliriz," dedi. "En azından iki kat halat. Yeterince güçlü halat varsa üç. Sağlam bir korkuluk kadar iyi değil ama çabucak yerleştirilebilir."

"Bu işe yarayacaktır," diye kabul etti Will. "Sence bu köprüyü yeniden inşa etmemiz ne kadar sürer?"

"Efendim, beni muayene mi ediyorsunuz?" Tom şüpheyle sordu.

Will kıkırdadı. "Bir çeşit. San Gabriel'de kalmaya karar verirsiniz, bir beceriye sahip olmanız faydalı olacaktır ve bence iyi bir inşaatçı burada iyi bir şekilde istihdam edilebilir."

"Asker kaçığı sayılmadan burada kalabilir miyim efendim?" diye sordu genç adam şaşkınlıkla. "Yeterince uzun yaşarsam emekli maaşı alabilmek için yirmi bir yıllığına askere yazıldım, ki bunu beklemiyordum."

"Savaş sona erdiğinde, emekli maaşı alamayacak olsan da sivil hayata dönmeni sağlayabilirim." Will, Justin'in kendisine açıkladığı "ayrıcalığı" düşündü. Evet, Binbaşı Lord Masterson isterse genç bir askerin San Gabriel'de kalmasını kolaylaştırabilirdi. "İrlanda'ya dönmek istemiyorsan, İngiltere'ye kadar gitmen için bir neden yok, değil mi?"

Tom iç çekti ve aksanı daha İrlandalı bir hal aldı. "İrlanda'nın yeşil tarlalarını tekrar görmek güzel bir şey olurdu ama orada benim için pek bir şey yok. Annem öldü, babam muhtemelen şimdiye kadar ölene kadar sarhoş olmuştur, kardeşlerim okuma yazma bilmiyor, bu yüzden yıllardır hiçbirinden haber almadım. Orada ne yapacağımı bilmiyorum."

"San Gabriel'de ise Maria Cristina var." Tom kızardı. "Gerçekten de öyle, efendim."

Will cesaretle, "Çok hoş bir genç kadına benziyor," dedi.

"Öyle, efendim. Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Fransızlar işgal ettiklerinde küçük kardeşlerinden birini öldürdüler. Senyora Oliviera başka bir oğlun hoş karşılanacağını ima ediyordu. Senyör Oliviera benden hoşlanıyor gibi görünüyor ama Cristina'nın kendisini doğru dürüst geçindiremeyecek bir adamla evlenmesine izin vermeyecektir."

"Tüm bu onayları harika mı yoksa endişe verici mi buluyorsunuz?"

Batman sıırttı. "Çoğunlukla harika, efendim. İyi bir aile ve en azından Katolik olduğumu öğrendikten sonra bana karşı çok nazik davrandılar. Ama Cristina ve ben evlenirsek, kendimize ait bir evimiz olsun isterim."

"Bu akıllıca olur," diye kabul etti Will. "İki farklı ülkeden geliyorsunuz, birbirinizin yöntemlerine alışmak için zamana ihtiyacınız olacak ve bu, omzunuzun üzerinden bakan ve anlaşmazlığa taraf tutan kayıinvalideler olmadan daha kolay olacaktır. Gürültülü bir şekilde."

Tom yüzünü buruşturdu. "Bunu düşündüm ama bir ev alacak kadar kör değilim."

"Kalmaya ve yerleşmeye karar verirsen, benim için yaptıklarından sonra bir düğün hediyesi alacaksın. Bir ev kulağa doğru geliyor."

Tom döndü ve ona baktı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Will, zenginlik ve ayrıcalığın aynı şey olup olmadığını merak ederek başını salladı. Bir dereceye kadar öyleydi. Murphy ve gelini için güzel bir ev alabilir ve maliyetinin farkına bile varmayabilirdi. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin ama bir düşün."

Tom'un bakışları vadiyi yeni bir şekilde taradı. "Cristina'yla henüz konuşmayacağım. Emin olmak için biraz daha düşünmem gerekiyor. Ama yaşadıkları onca şeye rağmen burası mutlu bir ülke." Bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir sesle ekledi: "Burada Cristina ile uzun ve ödüllendirici bir yaşam sürmeyi hayal etmek çok kolay."

Birileri mutlu olabilir, diye düşündü Will alaycı bir ifadeyle. "Biz köprüyü yeniden inşa ederken bunu düşünebilirsin. Sonra da şarap mağaralarına gideriz!"

"O zaman bir festival olacak ve hiç hata olmayacak!" Tom coşkuyla söyledi.

Will'i meşgul edecek her şey hoş karşılanırdı. Görevi Athena'yı kaleden ne kadar uzak tutabilirdi?

Çok uzun.

* * *

"Herkes nerede acaba?" dedi Maria Mercedes da Silva, da Silva'ların evine giderken kasabanın içinden geçerken. Parlak gözlü, enerjik bir genç kadın olan Maria, Prenses Sofia'nın en yakın arkadaşıydı ve bir haftalık gezilerinin sonunda güzel bir dedikodu yapmayı dört gözle bekliyordu. "Babam ve diğerlerinin döndüğünü ve bir festival olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz değil," dedi Athena, Mercedes'in umudunu kırdığı için üzgündü. Babasını ve erkek kardeşini özlemesinin yanı sıra, babasının genç teğmenlerinden biriyle sevgiliydiler ve kız neredeyse hevesle yerinden fırlayacaktı. "İspanya'dan gelen büyük bir erkek grubunun işaretlerini kesinlikle görmüş olmalıyız. Ama belki de başka bir festival vardır."

"Belki de köprü yeniden inşa edilmiştir!" Mercedes tahmin etti. "Bu bir kutlamaya değer." Da Silva girişindeki yaşlı bekçiye görünce, "Diego, herkes nerede?" diye seslendi.

"Şarap mağaraları açılmak üzere!" diye seslendi, yıpranmış yüzü gülümsemelerle doluydu. "Köprü tamamlandı ve çok da güzel oldu. Böylece İngiliz binbaşı, adamlarını mağaraları kazmaya gönderir. Onlar

her an kırılabilir ve tüm Gabrileñolar kutlama yapmak için bekliyor!" Ayrıntılı bir pişmanlıkla iç çekti. "Zavallı Diego hariç hepsi."

Mercedes gülerek, "Yazık, zavallı Diego! Kutlamalara katılabilmen için mağaralardaki hizmetkârlardan birinin fiesta bitmeden seni rahatlatmak için dönmesini sağlayacağım."

Tekrar iç çekti, daha da yüksek sesle. "Bu kadarı yeterli, Senyorita Mercedes. İşe yaramaz yaşlı bir adama karşı çok nazıksınız."

"Kötü kullanılmış gibi görünmekte ustasın Diego! Ama bu bende işe yaramaz. Şarap mağaralarına gidiyoruz!"

Ve Will Masterson olayların tam ortasında olacaktı. Bu olasılık Athena'nın yüz yüze geldiklerinde kontrolünün ne kadar iyi olacağını merak etmesine neden oldu; ondan tamamen kaçmanın bir yolu yoktu. "Ben katırları kaleye götüreceğim, siz de mağaralara gidebilirsiniz."

"Saçmalık!" Maria haykırdı. "Sen ve Sofia şarabımızı o kötü Fransızlardan korumak için mağaraları kapattınız ve tekrar açıldıklarında orada olmanız en doğrusu."

Athena arkadan gelen ve artık yükleri hafiflemiş olan yük katırlarını idare eden kraliyet hizmetkârlarına döndü. "Şimdi kaleye dönmek isteyen var mı?"

Bir "Hayır!" korusu . Herkes fiesta havasındaydı.

"Katırlar şimdilik burada bırakılabilir," dedi Mercedes. "Muhteşem Diego'muz onları ahırlara götürecektir ve saman ve sularını temin edecek."

Kapı bekçisi yüzünü göğsüne kaldırdı ve bir dua ya da lanet mırıldandı. Athena bunun Diego ve da Silva ailesinin üyeleri için eski bir oyun olduğunu biliyordu, bu yüzden kaçınılmaz olana boyun eğdi. Dizginlerini toplayarak, "O halde gidiyoruz!" dedi.

Will'i görmekten kaçınamazsa, onun üniformasının içinde muhteşem görüneceğini umuyordu. Bu, gerginliğini telafi edebilirdi.

Şarap mağaralarına vardıklarında sınırları yeniden kontrol altına alınmıştı. Vadinin bu ucundaki nüfusun bir kısmı toplanmış ve kutlamalara başlamıştı bile. Doğaçlama masalara yiyecek ve içecekler konmuş; çocuklar çığlıklar atarak koşuşturuyor; dansçılar neşeli bir müzik eşliğinde dönüyor; havayı kızarmış etin kışkırtıcı kokusu dolduruyordu.

"Domuz kızartması!" Mercedes coşkuyla haykırdı. "Fransızlar geldiğinden beri hiçbir şenlik bu kadar güzel olmamıştı."

Kutlama için değerli bir domuzun kesilmiş olması Gabrileño'luların şaraplarına ne kadar önem verdiklerinin bir göstergesiydi. Bu kadar çok insan

Şu anda kimse küçük bir parçadan fazlasını alamazdı ama domuz eti gelecek güzel günlerin bir simgesi idi. Ve *nefis* kokuyordu.

Orijinal girişleri örten büyük toprak ve taş yığını, şimdi şaşırtıcı derecede büyük, karanlık bir dikdörtgenle delinmiş ve bir tutam toz püskürüyordu. Will'den iz yoktu. Will'in kuyuda kazı yapıyor olacağını, lordlara yaraşır bir mesafeden onu denetlemeyeceğini anlamalıydı.

Sofia ve Justin Ballard girişin yakınındaydı. Athena'yı gören Sofia, onu kazıya çağırmak için çılgınca el salladı. Kraliyet hizmetkârlarından biri, "Prensesin yanına gidin, Leydi Athena. Atınıza ben bakarım."

Athena ona teşekkür etti ve kalabalığın arasından ilerlemek için atından indi. Girişin etrafındaki küçük, temiz alana ulaştığında Sofia onu kucaklayarak karşıladı. "Geçen hafta çok şey yapıldı Athena! Köprü ve şimdi de bu!"

Kuyunun ağzını işaret etti. Giriş eğri büğrü ama sağlam kalaslarla çevriliydi ve açıklıktan garip bir mekanizma çıkıyordu. Athena şaşkınlıkla tekerlekleri, geniş deri bandı ve bandın şafttan dışarı doğru hareket etmesini sağlayan devasa bir krankı çeviren işçiye inceledi. "Bu da ne böyle?"

"Will buna 'toprak konveyörü' diyor," diye açıkladı Justin. "Yorkshire'daki bir madende buna benzer bir şey görmüş. Bunu eski tekerlekler ve tabaklanmış sığır derileriyle bir araya getirdi, böylece kir daha hızlı çıkarılabilirdi."

Elbette, içi toprak dolu iki kova konveyörün sonuna yaklaştı. Kolu çeviren adam durdu ve kovaları çıkarıp başka bir işçiye verdi, o da kovaları maden işletmesinin oldukça uzağındaki bir yığına taşıdı. Boş kovalar istiflendi ve kuyuya geri taşındı.

"Zekice!" dedi. "İlk mağaranın kapısına ulaştılar mı?"

"Evet, görmek istedim ama Will bizi içeri almadı," dedi Sofia. "Bir sorun çıkarsa ezilmemizi istemediğini söyledi."

"Ama ezilirse sorun olmaz, öyle mi?" Athena kuşkuyla sordu.

"Fazla risk yok," diye güvence verdi Justin ona. "Will sadece Ekselanslarının güvenliği için dikkatli davranıyor."

O ve Sofia samimiyet dolu bir bakış paylaştılar. Athena'nın kalbi daraldı. Uygunsuz bir şey olduğuna dair en ufak bir ipucu yoktu ama o yokken aralarındaki yakınlığın arttığını görebiliyordu. Çok fazla hassas duygu vardı ve bunu ifade etmenin meşru bir yolu yoktu.

Ziyafet çeken Gabrileñoların gürültüsüne rağmen, kuyunun içinden gelen tıkırtı seslerini duyabiliyordu. Girişi düşündü, merakı canlanmıştı. San Gabriell'in şarap hazinesini Fransızlardan uzak tutan toprak kaymasını başlattığı için asla pişman olmamıştı ama o fiçilerin ve varillerin kurtarılabilmesi için dua etmişti.

Projenin nasıl gittiğini öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Ben kraliyet ailesinden değilim," dedi ve kuyuya doğru yürüdü.

Athena başını biraz eğmek zorunda kaldı ama beklediği kadar değil. En büyük fiçilerin çıkarılabilmesi için shaftın geniş olması gerekiyordu. Toprak taşıyıcı sağ tarafındaki duvar boyunca uzanıyordu ve her düzine kadar metrede bir, çatıyı destekleyen kirişlerden birine bir fener asılıydı.

Konveyör, tünelin orta noktası olduğunu tahmin ettiği yerde sona erdi. Kısa boylu, sağlam yapılı bir adam, iki elinde birer kova toprakla ona doğru yürüdü. Neşeyle sırıtıyordu, kirli yüzünde bembeyaz dişleri vardı. Onu tanı mıyordu, muhtemelen Porto'dan gelen işçilerden biriydi.

Portekizce konuşan bir ses duydu ve arkasına dönüp baktığında Justin Ballard'ın onu takip ettiğini ve işçiye selamladığını gördü. Ona gülümsedi. "Ben de kraliyet ailesinden değilim ve şarabın hayatta kalıp kalmadığını görmek için dayanılmaz bir merak duyuyorum."

"Kraliyet ailesinden olmadığınız için üzgünüm," dedi üstü kapalı bir şekilde. Yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle. Ama San Gabriel'e geldiğim için pişman değilim."

Felsefi bir adam. İçinde bulunduğu durumda bu yararlı bir özellikti. Bir zamanlar daha filozofça davranırdı ama Will, onun tarafsızlığıyla Hades'i oynuyordu.

Kuyunun ucu artık görülebiliyordu ve Athena loş ışıktaki Will ile kraliyet şarap ustası Senyör da Cunha'nın malalarla devasa ahşap kapının etrafındaki toprağı kazımaya çalıştıklarını gördü. Will kırmızı paltosunu çıkarmış, beyaz keteni kire bulanmış gömlek kollarıyla duruyordu. Kadın hayıflanarak gülümsedi. Yine de muhteşem görünüyordu.

"Girişi bulmuşsun!" Justin haykırdı.

"Sinyor da Cunha'ya teşekkürler." Will, onu görünce verdiği tepkiyi gizlemeden önce zorlukla algılanabilen bir irkildi. "Siz ikiniz gerçekten burada olmamalısınız."

"Karşı koyamadık," dedi Justin neşeyle. "Ayrıca, madencilik yeteneklerinize büyük var."

Will omuz silkti. "Elimde çok az var, ama bu nispeten kolay bir işti, düz bir arazide ve kayanın içinden tünel açmak yerine toprağın içinden geçtik. Yolun çizgisini doğrudan takip edebildik. Basitti."

"Tüneli ikinci mağaraya kadar uzatmak zor olacak mı?" Justin sordu.

"Mağaralar içten bağlantılı," dedi Senyor da Cunha. "İnşallah, daha fazla kazmadan ikinci mağaraya girebileceğiz."

Athena parmaklarını çaprazladı. "Umarım toprak kayması içeride hasara yol açmamıştır."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Señor da Cunha. "Ama siz ve prensesimiz gerekeni yaptınız. Bütün şarabımızı kaybetmek, Fransızların almasına izin vermekten daha iyidir!" "Fransızlar" dedikten sonra tükürdü.

Will kapının etrafındaki dikişleri açmayı bitirdi, ince metal bir çubukla anahtar deliğini temizledi ve geri çekildi. Sol elini büyük bir hareketle sallayarak, "Senyor, bu şeref size ait!" dedi.

Bölüm 21

Sofia, Justin Athena'yı kuyuya kadar takip edene kadar kazı hakkındaki merakını kontrol etmeyi başardı. Kızgınlıkla onun peşinden içeri girdi. Depolanan şarabın büyük bir kısmı kendisine ya da en azından ailesine aitti ve bu da ona kazıları izleme izni veriyordu.

Tünelin sonundaki aletlerin şingirtısı sessiz adımlarını örttü. Onu tanıyan bir işçinin yanından geçti ve garip bir şekilde selam vermeye çalıştı. Bunu elinin tersiyle itti ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessizlik istedi. Adam anlayışla başını salladı ve toprak kovalarıyla yoluna devam etti.

Will Masterson kapıyı temizlemeyi bitirip Sinyor da Cunha'ya teslim olduğu sırada Athena ve Justin'in arkasından geldi. Küçük olduğu için kolayca görünmeden gizlenebilirdi. Şarap ustası törenle büyük bir demir anahtar çıkardı ve kilide soktu.

Kilidi açmaya çalışırken Will, "Siz ikiniz en az bir düzine metre geri çekilin. Burası bir maden değil, bu yüzden muhtemelen patlayıcı gazlar olmayacaktır, ama heyelanın neleri karıştırmış olabileceğini bilemeyiz."

Uyarısı Athena, Justin ve Sofia'yı bir düzine metre geriye gönderdi. Şarap ustası anahtarı kadar salladı. Bu iş bittiğinde Will iki elini ferforje kola kilitledi ve sertçe çekti. Kapı gıcırtilı bir sesle açıldı.

Ağır, şarap kokulu bir hava patlaması tünele doldu. Koku o kadar yoğundu ki Athena hapşırdı ve Sofia neredeyse öksürüyordu.

"Meleğin payı!" Justin sevgiyle haykırdı. "Bir şarap deposunun sarhoş edici aroması. Bir mağara bir yıl boyunca kapalı kaldığında ne kadar çok buharlaşmış alkol birikebileceğini görmek şaşırtıcı."

Sofia şarap yıllanırken saklama fiçilerinden buharlaşan alkol için kullanılan "meleğin payı" terimini her zaman sevmiştir, bu yüzden varlığını alkışlarla duyurmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Athena ve Justin şaşkınlıkla döndüklerinde Sofia parlak bir sesle, "Ben de seyretmeden duramadım. Ne de olsa şarabın büyük bir kısmı Alcantara Hanesi'ne ait."

Sofia'ya şarap hakkında bildiği neredeyse her şeyi öğretmiş olan şarap ustası, hoşgörölü bir onaylamazlıkla gıdakladı. Ona fenerlerden birini uzatarak, "İlk giren olma şerefine nail olabilirsiniz, majesteleri," dedi.

Sofia feneri bir eline aldı ve diğer eliyle Athena'nın elini sıktı. "Gel dostum, o tehlikeli günde ne yaptığımızı görecekiz."

"Umarım fazla hasar yoktur!" Athena hararetle söyledi.

Yan yana, geniş kapıdan geçerek şarap mağarasına girdiler. Kokuların yoğunluğundan Sofia kırık fiçılar görmekten korkmuştu ama her şey mucizevi bir şekilde sağlam görünüyordu. Orada burada, heyelanın çatıdan toprağı savurduğu küçük toprak yığınları görölüyordu ama bütün fiçılar kapıdan yeterince uzaktaydı ve hasar görmemişlerdi.

Feneri başının üzerine kaldırdı ve ışık, karanlığın içinde kaybolan raflar dolusu fiçiyi ortaya çıkardı. Her fiçi, onu üreten quinta'nın adıyla işaretlenmişti. Üçte biri ya da daha fazlası Alcantara kraliyet armalarıyla damgalanmıştı.

"Her şey yolunda!" diye seslendi arkasındaki adamlara. "Mağara tıpkı Fransızlar gelmeden önce olduğu gibi görünüyor."

Hayretler içinde kalan Justin mağaraya girdi ve "Burada ne kadar şarap saklanıyor?" diye sordu.

"Çok fazla," dedi Senyor da Cunha. "Birkaç mükemmel hasat yaptık, bu yüzden San Gabriel'in içebileceğinden daha fazla şarap üretildi. Bu odanın arkasında birkaç depo odası daha var ve yeni mağara bundan daha büyük."

"Bu gerçekten de çok büyük bir şarap miktarı," dedi Sofia. Pazara sunabilirse San Gabriel'e mali yardımda bulunmaya yetecek kadar.

"Yaklaşık yarısı normal şaraptır ve yaklaşık yarısı da daha uzun, daha güçlü bir yaşam için ateşli içkilerle güçlendirilmiştir." Şarap ustası anahtarlığını kaldırdı ve farklı bir ağır anahtar seçti. "Şimdi yeni kasanın da aynı derecede iyi dayanıp dayanmadığını görecekiz."

Odanın yarısına kadar yürüdükten sonra iki fiçi rafının arasına yerleştirilmiş devasa bir kapının önünde durdu. Bu kilit daha kolay dönüyordu. Kapıyı açtı ve bir başka yoğun aroma dalgası yayılırken geri çekildi. Kokular büyük ölçüde dağıldığında, Senyor da Cunha bir fener kaldırdı ve herkes arkasından yaklaşırken içeri adım attı.

"Bu bir mucize," diye fısıldadı yaşlı şarap ustası, fener huzur içinde dinlenen gösterirken. Gözlerinde bir damla yaş belirdi. "Bir mucize

Aziz Deolinda."

İlk mağaraya döndüklerinde Justin Sofia'ya "Aziz Deolinda?" diye sordu.

"Yerel bir efsane. Size ondan sonra bahsedeceğim. Şimdilik biraz şarap tatmak ister misiniz? Ne kadar iyi hayatta kaldığının gerçek testi budur."

"Mükemmel bir fikir," dedi Señor da Cunha. "Bizim için örnekler çizeceğim."

Girişe yakın bir masada ters çevrilmiş bir düzine küçük tadım bardağı vardı. Birkaç tanesi masadan sallanmış ve kırılmıştı ama geri kalanı sağlamdı. Şarap ustası cebinden temiz bir mendil çıkardı ve tozlanma ihtimaline karşı hepsini sildi, ardından fiçileri inceledi. Bir karar vererek beş küçük bardaktan oluşan bir yığını Alcantara kollarıyla işaretlenmiş büyük bir fiçiyi taşıdı.

"Eğer beni bağışlarsanız, majesteleri." Seçtiği fiçiden az miktarda şarap çekti ve Sofia'ya ikram etmek yerine kendisi tattı. Ziyarete gelen bir şarap tüccarına bozulmuş bir şarap sunmak iyi olmazdı.

İlk temkinli yudumdan sonra Senyor da Cunha keyifle bir iç çekti. Bir örnek daha aldı. "Ekselansları, bunun kraliyet ailesine uygun olduğuna inanıyorum."

Tadına baktı ve başıyla onayladı. "Çok güzel ve pürüzsüz. Burada rahatsız edilmeden iyi yıllanmış. Justin?" Ona kendi bardağını uzattı, bu küçük, özel samimiyetten hoşlanıyordu.

Adam gülümseyerek kabul etti, kadın ona kadehini uzatırken parmak uçları onunkileri okşadı. Bu küçük dokunuşlara bile değer veriyor ve onun şarabı tatmasını izlerken onu öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Adamın çok güzel bir ağzı vardı, hareketli ve duygulu.

Önce bir yudum aldı; sonra kadehi zevkle bitirdi. "Gerçekten güzel bir Porto şarabı. Porto'ya biraz götürmenin bir yolunu bulmalıyız."

Hem Athena hem de Will şarabın tadına bakıyor, kadehlerine odaklanıyor ve aralarındaki mesafeyi dikkatli bir şekilde koruyorlardı. Birbirlerine hissedilir bir yoğunlukla bakmıyorlardı.

Bunu izlemek çıldırtıcıydı. Sofia birbirlerine değer verdiklerini biliyordu ve birlikte olamamaları için ortada hiçbir neden yoktu. Açık olmayan nedenler de olmalıydı, çünkü Athena aptal değildi. Geçmişi hakkında çok az konuşuyordu ama gayrimeşru oluşunun ve alışılmadık yetiştirilme tarzının izlerini bıraktığı açıktı.

Athena, Will gibi muhteşem bir adamı hak ediyordu. Ama onun Lord Masterson olduğunu öğrenince kaçmıştı.

Bir araya getirilmeleri gerekiyordu ve bunu yapmanın bir yolu Sofia'nın aklına geldi. "Bu önerdiğiniz mühendislik projelerinin sonuncusu Lord Masterson, ancak İngiltere'ye dönmeden önce bir tane daha düşüneceğinizi umuyorum."

Will, Athena'ya hızlı ve neredeyse belli belirsiz bir bakış attı. "Benim için zevktir, Sofia. San Gabriel'den ayrılmak için çok acelem yok."

Sofia, "San Gabriel Nehri'nin akışını incelemek ve kanalın gemicilik için yeterince iyileştirilip iyileştirilemeyeceğini görmek için aşağıya inmeyi öneriyorum," dedi. "Sen, Justin, Athena ve ben nehir boyunca kamp kurabilir ve bu sırada nelerin mümkün olabileceğini düşünebiliriz."

Athena dehşete düşmüş görünüyordu. "Böyle bir keşif gezisinde bana ihtiyaç yok! Mühendislik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama refakatçi olarak sana ihtiyacım var," diye Sofia.

Athena alaycı bir tavırla, "Başka olası refakatçiler de var," dedi. "Ya da Binbaşı Masterson ve Bay Ballard kendi başlarına gidebilirler. Biz onları yavaşlatmadan daha hızlı ve verimli olacakları kesin."

Ağır silahları çıkarma vakti gelmişti. Sofia usulca, "Dağlara doğru at sürmek güzel olmaz mıydı? Böyle bir şeyi en son Fransızların geldiği gün yapmıştık. O zamandan beri çok meşgulüz. Çok yorulduk. Çok endişeliydik. Şimdi ülkenin işleri daha iyi durumda olduğuna göre, biraz tatili hak ediyoruz."

"Alçakça bir darbe, küçük kardeşim!" Athena alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama haklısın. Zor geçen bir yılın ardından nihayet San Gabriel'in geleceği daha parlak görünüyor. Uzun yolculuklarımızdan hep keyif almışımdır. Sanırım bir tane daha yapmanın zamanı geldi. İlginç olacak." Bakışları Will'e kaydı, sonra uzaklaştı.

"Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim! Saraydan ve her zaman bir prenses gibi davranma zorunluluğundan uzak olmak çok güzel olacak." Sofia Athena'ya hızlıca sarıldı ve devam etti, "Şimdi şenlik için iki küçük fıçı Alcantara şarabı seçeceğiz, biri kırmızı biri beyaz. Zenginleştirilmiş şarap olmasın, çünkü kimsenin çok fazla kutlama yapmasını istemiyoruz!"

Gülerek dışarıdaki şenliğe doğru yol aldı. Hayat güzeldi ve kesinlikle gün bitmeden Justin'le dans edeceklerdi.

* * *

Athena mağara girişlerini gömdüğüne hiç pişman olmasa da, San Gabriel'in hazinesi olan şarapların gömüldüğünü bilmek onu çok rahatlatmıştı.

sağ salim kurtuldu. Bu Gabrileño'nun morali ve belki de zor durumdaki maliyesi için iyi oldu.

İnsanlar iyi haberi duyup daha uzaklardan geldikçe şenlik genişlemeye devam etti. Daha fazla şarap fıçısı üretildi, dans müziği çalmaya başladı ve kısa sürede herkes kendini neşeli hissediyordu.

Olgun yaşlarda bir hanımefendi olan Athena, Will'in sopacısı Tom Murphy yıkıcı bir İrlandalı sırtışıyla ona yaklaştığında dansları kenardan izliyordu. "Benimle dans eder misiniz, Leydi Athena?"

Güldü. "Ama yakışıklı bir askerle dans etmek isteyecek o kadar çok genç ve güzel Gabrileña var ki!"

"Ama sen uygun bir boydasın," diye açıkladı elini tutup onu canlı bir Gabrileño kır dansına götürürken. "Ve Senyora Oliviera her dansta Maria Cristina'yla eş olmama izin vermiyor."

"İşte bu var ve Cristina *O Kişi* olabileceği için diğer kızların umutlarını yükseltmek istemezsiniz."

Murphy'nin açık renkli İrlandalı teni bronz teninin altında pembeleşti. "Sanırım öyle, Leydi Athena. Asker olmak insanı temkinli yapar, o yüzden bir iki gün daha düşüneceğim ama ..." Bakışları babasıyla dans etmekte olan Cristina'ya kaydı. Cristina Tom'un ilgisini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve birbirlerine sevgiyle gülümsediler. Tom mutlu bir iç çekişle, "Cristina beni harika hissettiriyor. Eğer evlenmeye karar verirsek, binbaşı düğün hediyesi olarak bize bir ev alacağını söyledi!"

Athena öfkeyle, *lanet olası binbaşının son derece terbiyeli* olduğunu düşündü. Ama genç bir çifte hayata iyi bir başlangıç yapmalarını sağlayacak kadar cömertti. Birçok lordun böyle bir şey yapmayı asla düşünmeyeceğinden şüpheleniyordu. İyi de bir eşleşme olurdu. Cristina güzel olduğu kadar zekiydi ve hayal gücü vardı, eğer bir kız İrlandalı bir adamla evlenecekse bu iyi bir özellikti.

Will'le ilgili düşünceleri aklından çıkaran Athena, dans ederken rahatladı. Murphy gerçekten de uygun bir boydaydı, neredeyse Will kadar uzun olmasına rağmen onun kadar geniş değildi ve dans etmeyi en az onun kadar seviyordu.

Dans birden fazla çiftin dönmesini ve bazen partner değiştirmesini içeriyordu, bu yüzden bir sonraki partneriyle el sıkışmak için döndüğünde kendini Will ile yüz yüze bulduğunda şaşırmasaydı.

Gülümsedi ve onun ellerini tutup bir dönüş yönlendirdi. Çıplak elleri sıcak bir şekilde birleştiğinde kadının içinden bir tepki geçti. Aldığı zevkin hemen ardından adamın *Lord Masterson* olduğunu fark etti.

Onun kaskatı kesildiğini hisseden Will, müziğin altında kısık bir sesle, "Hâlâ arkadaş olabileceğimize karar verdin ve arkadaşlar birlikte dans eder, değil mi?" dedi.

Gülümsemesine karşı koyamayarak, "Evet, ama bundan çok fazla zevk almak kesinlikle bir hata!" dedi.

Gülümsemesi genişledi. "Birkaç hafta daha buralarda olacağım. Aynı çatı altında yaşıyoruz ve senin fingirdek prensesin bir kamp gezisi organize etti, bu yüzden birbirimizle rahat olmamız daha iyi olmaz mı? İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Rahat olmak *daha iyiydi* ama daha kolay değildi. Yine de, evliliğin asla mümkün olmayacağını bilmenin şokunu atlattığına göre, kalan zamanlarında onun arkadaşlığının tadını çıkarmak istediğini fark etti. Ona gülümsedi. "Pekâlâ, dans arkadaş olabiliriz."

"Ve kamp yoldaşları. Mükemmel." Bakışları yoğunlaştı. "Bana sahip olamayacağının farkındayım, ama dans arkadaş olamazsak çok üzülürüm."

"Ben de öyle," diye fısıldadı ve sonra tekrar eş değiştirme zamanı geldi. Dans arkadaşları. Yeni bir kategori ve onun sevdiği bir kategori.

Bölüm 22

Athena bu nehir gezisinin Will'le tuhaf anlara sahne olacağını bilse de, dördü şatonun avlusunda toplandığında heyecanlı bir bekleyiş hissetti. Sofia ona muzipçe sırıttı, sonra Justin'in eyerine binmesine yardım etmesine izin verdi. O da Athena da rahatça ata binebilmek için pratik yırtmaçlı eteklerini giymişlerdi ve heybelerinde iki ya da üç günlük bir yolculuk için ihtiyaç duyacakları her şey vardı.

Athena karabinasının durumunu kontrol ettikten sonra onu eyerindeki kılıfına yerleştirdi. Will eyerinin kolanını sıkıyordu ama başını kaldırıp, "Porto'da sahip olduğun tüfeğe ne olduğunu merak ediyordum," dedi.

"Kilisede bize güvenli bir yere kadar eşlik eden Fransız subay tüfeğe baktı, rahibe kıyafetime baktı, sonra da hiç soru sormadan tüfeği aldı. Bir Fransız silahı olduğu için itiraz etmedim." Sırıttı. "Ayrıca cephanem de bitmişti."

"Mühimmatsız bir tüfek bir sopadan farksızdır. Gerçi bazen bir sopa çok işe yarar." Will, son derece işlek olan kendi karabinasını kılıfına soktu. "Binmene yardım etmeyi teklif edersem çok mu gücünürsün?"

"Hayır, ama gerçekten gerekli değil." Eyerine doğru sallandı. "Doğal olmayan bir şekilde uzun olmanın avantajları var."

"Uzun boylu olmanın doğal olmayan hiçbir yanı yok!" Will de atına bindi. "Etkisi oldukça muhteşem olabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu yasak flört kategorisine giriyor."

"Asla!" dedi atını harekete geçirirken dindarca. "Bu saf gerçek."

Athena güldü, dünyayla barış içindeydi. Güneş ışığı, sıcaklık, en iyi yol arkadaşları vardı ve her zamanki sorumluluklarından uzakta bir tatil yapıyordu. Sofia haklıydı: İkisinin de bu rahatlama dönemine ihtiyacı vardı. İstedikleri ama sahip olamadıkları erkeklerle seyahat etmek stresli olsa da, aynı zamanda eğlenceli de olacaktı.

Vadiye doğru at sürerlerken Will, Sofia'ya "Nehrin hangi tarafını takip edeceğiz?" diye sordu.

"Güney tarafı, Porto yolu boyunca. Yolum büyük bir kısmı nehre yakın," diye yanıtladı Sofia. "Justin, buraya gelirken nehrin durumunu inceledin mi?"

Justin, "Evet, Will dikkat etmemi söylemişti ama dağlara tırmanışın en dik kısmında yol saptı," dedi. "Sanırım bu kısımlar nehrin Douro'ya tekneyle inmeyi imkânsız kılan kısımları."

"Evet, tehlikeli akıntıları ve büyük bir kataraktı olan dar bir geçit var," dedi Sofia. "O şelaleyi sadece uzaktan gördüm ama zorlu bir engel."

"Son zamanlarda o kadar uzağa gitmedim," dedi Athena, yolun kenarında coşkuyla el sallayan birkaç çocuğa el sallayarak. "Yanlış hatırlamıyorsam, ana yol uzaklaştığında nehri takip eden engebeli bir patika var. Vadiyi net bir şekilde görebilecek kadar yakın mı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Sofia. "Göreceğiz bakalım!"

Will yardımsever bir tavırla, "Birkaç şeyi havaya uçurmaya çok hevesliyim," dedi. "Justin'e özellikle kara barut getirttim ve henüz kullanma fırsatım olmadı."

Diğerleri güldü. "Patlama dileğini gerçekleştirebilirsin," dedi Athena. "Sizi şarap mağaralarını harap etme şansından mahrum bıraktığım için özür dilerim."

"Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç olurdu!" Justin dramatik bir şekilde elini kalbinin üzerine koyarak açıkladı. "İyi şaraba değer verilmeli, havaya uçurulmamalı!"

"Sadece sallamak bile yeterince kötü," dedi Sofia büyüklenerek. "Tortunun tekrar oturması günler alır."

"Ve bu kötü bir şey," dedi Justin ciddiyetle. "Şarabımı üzmemekten kaçınmaya çalışıyorum." "İnsan kızgın şarap istemez," diye onayladı Sofia. bulaşıcı kıkırdamalar. Bu sorumluluktan uzak tatile Athena kadar onun da ihtiyacı vardı.

Dördü nehre ulaşp Portekiz'e doğru batıya yöneldiklerinde şakalaşmaya devam ettiler. Justin ciddileşerek, "Nehir hızlı akıyor ve burada tehlikeli olabilir. Kurak aylarda akış ne kadar azalıyor?"

Sofia, "Küçük teknelerin vadiden geçmesi için her zaman yeterli su vardır," diye cevap verdi. "Yaz mevsiminde bile nehirden geçmek risklidir."

İşte bu yüzden köprünün yeniden inşası çok önemliydi."

Will'in nehrin daha zor bölgeleri hakkında notlar aldığı sabit bir tempoda ilerlediler. Öğleden sonra erken saatlerde, vadinin ekili alanlarının ötesine geçerek, genç çobanların rahat bakışları altında ara sıra koyun ve keçi gruplarının sakin bir şekilde otladığı otlaklara girdiler.

Nehir gittikçe daraldı ve sertleşti, ancak ekmek, peynir ve şaraptan oluşan dostane bir öğle yemeği için durduklarında Justin şöyle dedi: "zorlu, ancak şu ana kadar nehir Douro'nun üst kısımlarından daha kötü değil. Şarap tekneleri olan 'rabelos'ları kullanan nehir teknesi çalışanları dalgalı sularda dümen tutma konusunda çok yetenekli."

Will düşünceli bir tavırla, "Daha düzgün bir kanal oluşturmak için bazı kayalar kaydırılabilir," dedi.

Athena güldü. "Barutunu kullanmak için her şeyi yaparsın!"

"Çok doğru. Yine de nehrin alt kısımları yeterince iyileştirilemediği sürece bunu yapmaya değmez." Nehirde gördüklerini not almayı bitirdi, yiyecek ve şaraplar toplandı ve yollarına devam ettiler.

Kısa süre sonra ana yol uzaklaştı ve nehir kıyısını takip eden dar patikada ilerlemeye devam ettiler. Yol gittikçe engebeli ve dik bir hal alıyor, yuvarlanan kayaların sayısının artması manzaraya ürkütücü ve doğal olmayan bir görünüm veriyordu. Ancak dağda yetişmiş Gabrileño atları emin adımlarla ilerliyordu ve yolun hiçbir bölümü geçilmez değildi.

Yol düzleşti ve sağ taraflarında nehir dağın yamacını daha derin keserek Sofia'nın onlara bahsettiği vadiyi oluşturdu. Yol alçalmaya başladığında vadinin kenarı artık görünmüyordu çünkü kayalardan oluşan tepecikler görüşü engelliyordu.

Onlar devam ettikçe düşen suyun gürültüsü de artıyordu. Will atını çekti ve yığılmış kayaları ve gevşek taşları inceledi. "Suyun sesine bakılırsa, kataraktın tam karşısında olmalıyız. Tepesine tırmanıp vadinin içine bakabilirim."

Athena, kayalıkların ağırlığı altında kayarak onu vadiye yuvarlayacağını hayal ederek, "Neden patika boyunca devam etmiyoruz? Belki açık manzaralı bir yer bulabiliriz."

"Athena haklı," dedi Sofia. "Kardeşim bana katarakta bakılabilecek bir yer olduğunu söyledi. Bir gün beni oraya götüreceğine söz vermişti." Yerine getirilmemiş o sözü düşününce sertçe yutkundu.

Will, yığılmış taşlara özlemle son bir kez baktıktan sonra, "O halde devam etmeliyiz. Eğer böyle bir yer bulamazsak, her zaman buraya geri dönebilirim."

"Eğer bu gerekliyse, tırmanışı ben yaparım," dedi Justin. "Senden birkaç taş daha hafifim ve bir kaya kayması yaratma olasılığım daha düşük."

Daha fazla kayanın ve ara sıra sert, çam ağaçlarının arasından geçen patika boyunca devam ettiler. Sonra patika özellikle büyük bir kayanın etrafından dolanarak küçük, çimenli bir açıklığa çıktı ve işte katarakt oradaydı.

Athena yüksek ve güçlü şelalede nefesini tuttu. Bu kadar yüksekte bile serin su zerrecikleri yüzünü okşuyordu. Dalgalanan suların güzelliği karşısında aynı derecede büyülenmiş ve nehrin ne kadar seyrüsefersiz olduğunu görünce dehşete düşmüştü. "Bunun üzerinden hiç *rabelos* alamayacaksın!"

Justin geçidi ve kataraktın yüksekliğini inceledi. "Burası Valeira Boğazı'nın daha küçük bir versiyonu gibi. Orası temizlendi ama çok pahalı bir işti ve yıllar sürdü."

Sofia dudağını ısırıldı. "San Gabriel'de böylesine büyük bir projeye girişmek için yeterli para yok."

Will, "Bir kilit sistemi kurmak çok pahalıya mal olur ama bence şelalenin etrafına bir geçit yolu inşa etmek mümkün," diye önerdi. "Eğer *rabelolar* San Gabriel'den fiçileri şelalenin yukarısındaki bir istasyona taşıyabilirlerse, katırlar ve adamlar şarabı aşağıdaki nehirdeki farklı *rabelolara* taşıyabilirler."

"Bu işe yarayabilir," dedi Justin, ilgiyle. "Eğer aşağıdaki nehir Douro'ya akana kadar gezilebilir durumdaysa, gerçekten imkansız olan tek alan geçit ve kataraktır. Nehrin aşağısını araştırmamız gerekecek, ancak şarabı şelalenin etrafından taşımak Gabrileño şaraplarını pazara ulaştırmayı mümkün kılacak basit ve pratik bir çözüm olabilir."

"Taşımacılık masrafları önemli ölçüde artırmayacak mı?" Athena sordu.

"Evet, ama bence Gabrileño şarabının kalitesi insanları daha fazla ödemeye ikna edecektir," dedi Justin. "Şarap, maliyeti haklı çıkaracak kadar iyi sürece, şaraplarının ne kadar pahalı olduğuyla gurur duyan çok sayıda İngiliz aristokrat var."

Sofia düşünceli bir ifadeyle, "Gabrileñolar için iş yaratma fikrini seviyorum," dedi. "Savaştan dönecek olan erkeklerin çoğu tarlaları ve üzüm bağlarını ekip biçmenin ötesinde bir iş isteyecektir. Ancak şaraplarımızdan para kazanabilmemiz için önce teknelerin, katırların ve adamların parasının ödenmesi gerekiyor."

"Buna yatırım yapmak için yabancı fon toplamak mümkün olabilir mi?" Athena sordu. "Alcantara Şarap Şirketi'ni kurun. Will ve Justin bu işe yatırım yapmayı düşünecek İngilizleri tanıyor olmalı."

"İlgilenebilecek adamlar tanıyorum," diye kabul etti Will. "Justin mi?"

Justin, "San Gabriel şaraplarının tadılabilmesi için numuneleri dağdan aşağıya taşıdığında, yatırımcı bulacağımı biliyorum," dedi. "Parayı kendim koyacağım. Bence iyi bir yatırım olacak."

Sofia Justin'e göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. İkili arasındaki bağ o kadar güçlüydü ki Athena bunu hissedebiliyordu. Küçük kız kardeşinin kendisine layık bir adamda aşkı bulduğunu ama asla evlenemeyeceklerini bilmek canını acıtıyordu.

San Gabriel, Protestan bir İskoç tüccar olan bir kraliyet eşini kabul edebilir miydi? Hayal etmek bile imkansız. Sofia'nın, Justin'in sahip olduğu her şeyin ötesinde servete, rütbeye ve nüfuza sahip bir kocaya ihtiyacı vardı. Evlilik ihtimali yıllardır Gabrieleño spekülasyonlarına konu olmuştu.

Düşünceleri Will'in şu sözleriyle bölündü: "Sanırım bu gece için kamp kurma zamanı geldi. Burası iyi bir yer. İyi otlaklar, atları ve insanları sulamak için bir kaynak ve bizi rüzgârdan koruyacak kayalar var. Ayrıca kayaların arasına serpiştirilmiş yeterince ağaç var, yakacak odun sorun olmayacaktır."

Sofia, "Bu günü sonlandırmaya hazırım," dedi. "Aylardır eyer üzerinde bu kadar uzun zaman geçirmemiştım."

"Ama siz hanımlar bizi hiç yavaşlatmadınız," dedi Justin attan inip Sofia'nın atından inmesine yardım ederken. "İkiniz de çürük binicilersiniz."

"Bugün morluktan çok çürük var," dedi Sofia alaycı bir ifadeyle kollarına inerken.

Athena atından indi. "Beş yıl önce Porto'dan yola çıktığımızdan beri böyle bir patikada kamp yapmamıştım. Yeniden yıldızların altında uyumak tuhaf hissettirecek."

"En azından yağmur yağıyor gibi görünmüyor!" Sofia şapkasını çıkardı ve özenle bağlanmış saçlarından dökülen koyu renkli dalları geriye doğru taradı. "Porto'dan ne kadar ıslak bir yolculuk yaptığımızı hatırlıyor musun? Eve vardığımızda boğulmuş tavşanlara benziyorduk. Hayatımda bir daha çadır görmek istememiştım!"

"Ben de öyle," dedi Athena heybeleri ve eyeri çıkarırken hararetle. "Yine de buradayım, yine kamp yapıyorum ve bir çadırım bile yok!"

Will atından indi ve uzun bir alıştırmının verdiği rahatlıkla atıyla ilgilenmeye başladı. "Tepelerde saklanırken ikiniz nerede kaldınız?"

Baudin?"

"Bir dağ mağarası," dedi Athena. "Vadiyi iyi görebiliyorduk ve içeride bir kaynak vardı, yani suyumuz vardı."

"Mağarayı atlarımızla paylaştık, böylece görünmeyecektik," diye ekledi Sofia. "Hiç atlarla dar bir alanda uyudunuz mu?"

"Aslında öyle," diye itiraf etti Will. "Bu benim en sevdiğim durum değil. Ama istilanın ani olması nedeniyle senin için daha da kötü."

Athena o günlerde hissettikleri çaresizliği, şaşkınlığı ve katıksız dehşeti hatırlamamaya çalıştı. Fransızlar harekete geçtiğinde dağları aşp İspanya'ya girmenin eşiğindeydiler ve doğuya giden ana yolda ilerliyorlardı. "Zamanımızın çoğunu ne yapabileceğimizi konuşarak geçirdik. Başarısız olduk."

İfadesi şefkatli olan Justin, "Yardım istemek için atını sürmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Nereye gideceğiz? Ve bize kim yardım edecek?" Sofia sert bir şekilde cevap verdi. "San Gabriel çok ıssız bir yer. En yakın kasabalara gitmek için uzun bir yol var ve bulduğumuz herhangi biri kesinlikle kendi hayatta kalması için endişeleniyor olurdu. Baudin ve vahşi adamları ana Fransız Ordusu'na katılmak üzere ayrıldıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve Kutsal Anne'ye onların gidişi için şükrettim."

Athena alçak bir sesle, "Kalabileceklerinden endişeliydik," dedi. "Güçlü bir kalesi ve iyi şarabı olan hoş bir vadi. Bir asker cenneti."

Will ciddiyetle, "Neyse ki Fransız Ordusu'nun Napolyon'a olan sadakati güçlü," dedi. "Eğer buraya sığınmış olsalardı, buradan çıkarılmaları çok zor olurdu."

Birbirlerine baktılar ve onun, iyi organize olmuş bir gerilla grubunun buraya gelmeye karar verme olasılığı hakkında daha önce yaptıkları tartışmayı düşündüğünü anladı. Böyle bir istila hakkında kâbuslar görüyordu.

Bir saldırıya hazırlanmak için ellerinden geleni yapmışlardı ve Gabrileño ordusu yakında eve dönecekti, bu yüzden kendi kendine endişelenmeyi bırakmasını söyledi. Endişenin faydası olmazdı ve bu kısa tatili engellemesine izin verilmemeliydi. "Atların bakımı bittiğinde biri yakacak odun toplayabilir mi? Ben de akşam yemeğimizi hazırlamaya başlayayım."

"Menüde ne var?" Will ilgiyle sordu.

Athena heybelerinden birini çözerken, "Bekle ve gör," dedi. "Ama yemeğimizin yanında şarap servis edilecek."

"İşte şimdi sürprizi bozdun!" Sofia alaycı bir dehşetle konuştu. Diğerleri gülerken o devam etti, "Ben yakacak odun toplayacağım. Justin, yardım eder misin?"

Ben mi?"

"Benim için büyük bir zevk olacak, Ekselansları." Justin hazırlık için heybesinden küçük bir el baltası çıkardı. "Siz bulun, ben keseyim."

"Sana odun taşıtacağım. Uyarıldınız!" Sofia bir çift yüksek kayanın arasından geçerken şöyle dedi.

Sofia ve Justin'in kayalardan oluşan labirentin içinde kayboluşunu izlerken yakındaki şelalenin sessiz uğultusu Athena'nın sesini bastırdı. "Çok iyi bir refakatçi olamıyorum."

Will sessizce, "İkisi de sınırı aşmayacak," dedi. "Ama biraz yalnız kalmayı hak ediyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Athena, ilk aşkın tatlılığını hatırlayarak. Justin'le bir gelecekleri olmasa bile Sofia bunu hak ediyordu. "Eğer şanslıysak, belki biraz yakacak odun getirmeyi bile unutmazlar."

Will sırtıttı. "Şu kayanın yanında biraz çıra var. Küçük bir ateş yakacağım. Belki akşam yemeğinden önce güzel bir İngiliz çayı ve şarap içebiliriz?"

"Sen bir zihin okuyucusun," diye cevap verdi. "Ya da belki sadece İngiliz. Gerçekten de çay var."

Heybesinden yiyecek ve pişirme kapları çıkarırken, kıkırdayan Will çıra toplamak için açıklığa doğru ilerledi. Kızın bakışları onu takip etti. Onun hareketlerini izlemek hoşuna gidiyordu. Hem amaca yönelik hem de rahat, pürüzsüz ve etkili bir gücü vardı. Ve o geniş omuzlara hayran olmaktan asla ama asla bıkmayacaktı.

Çay yaprakları paketini çıkarırken küçük, özel bir gülümseme verdi. Konuşmasalar ya da dokunmasalar bile aynı havayı solumak tatmin ediciydi.

Bölüm 23

Sofia. Justin'in sevgi dolu bakışları, Sofia kayalardan oluşan labirente ilerlerken onun zarif kıvrımlı formuna takıldı. Bir prensesin patika koşullarıyla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu ama Sofia belli ki harika vakit geçiriyordu. Sadece muhteşem bir binici olmakla kalmıyor, aynı zamanda özel bir muamele de talep etmiyordu. Bu, prensesler bir yana, iyi yetiştirilmiş genç hanımlarda bile nadir görülen bir durumdu. Gerçi itiraf etmek gerekirse, başka prenseslerle tanışmamıştı.

Will ile Athena arasındaki sertliğin ortadan kalktığını görmekten memnundu. Her ikisinin de sıkıca bastırıldığı farklı türde bir gerginlik vardı. Athena Markham'ın Will'i kabul etmeye meyilli olduğuna dair bir işaret görmemişti, bu üzücüydü ama onu İngiliz aristokrasisinin kalbine götürecek eşitsiz bir evlilikle ilgili çekincelerini anlıyordu.

Kendi ailesi bazı çevrelerce sonradan görme olarak görülüyordu. Bu konuda kendi aralarında gülüşüyorlardı. Ballard'lar enerji ve zekâlarıyla çok çalışmışlardı ve çoğu aristokratinkiyle yarışacak bir servete sahiptiler, ama sert başlı İskoç tüccarlar olmaktan gurur duyuyorlardı. Aristokrat kibrine gülmeyi göze alabiliyorlardı çünkü başarıları ve daha da önemlisi sevgi dolu aile bağları vardı.

Athena Markham'da bunların hiçbiri yoktu ve gizli yara izlerinden payına düşenden fazlasını taşıdığından şüpheleniyordu. Bu yaraları iyileştirmek ve onu Will'bir araya getirmek için sihirli bir değnek sallayabilseydi, bunu gözünü kırpmadan yapardı çünkü çok uygun görünüyorlardı.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. En azından o ve Will sevdikleri kadınların kaybı konusunda birbirleriyle dertleşebileceklerdi. Çünkü Justin Sofia'yı seviyordu ve her zaman da seveceğini biliyordu. İkisi de tek bir kelime etmemiş ya da uygunsuz bir dokunuşa bulunmamıştı ama yine de o yanındayken kendini... mutlu hissediyordu. Daha bütün.

"Şu ölü ağaç ihtiyacımız olan tüm odunu sağlayabilir." Sofia kayaların arasında büyüyen bodur ağaçlardan birinin gri iskeletini işaret etti. "Baltanızın keskin olduğuna eminim?"

"Benim gibi, balta da hizmete hazır." Justin birkaç hızlı kesikle bir dalı kopardı. "İyi de terbiye edilmiş. Bu yoldan pek fazla insan geçmez.

yakacak odun arıyorum."

Justin ağaçtan daha fazlasını keserken Sofia düşen dalları topladı, sonra onları idare edilebilir uzunlukta kesti. İyi büyüklükte bir yığın elde ettiklerinde, Justin doğruldu ve ellerindeki ve giysilerindeki odun parçalarını fııçaladı. "Bütün gece yetecek kadar odun var. Hepsini kamp alanımıza geri götürmek için iki ya da üç sefer yapmam gerekecek."

"Yardım edeceğim." Sofia ona baktı, kara gözleri kocaman ve utangaçtı. "Justin?" "Evet, prensesim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Beni öpecek misin?"

Sanki kadın ona ağır bir dalla vurmuş gibi hissetti. Sertçe yutkunduktan sonra, "Daha çok istediğim bir şey yok ama bu akıllıca mı?" dedi.

"Hayır. Ama bu gerekli." Sofia konuşmaya devam etmeden önce dudağını ısırıldı. "Eğer olduğum kişi ve şey olmasaydım, durumumuz çok farklı olurdu. Ama San Gabriel gelmeli. Evlilik olasılığım ülkenin her yerinde tartışılıyor ve yüksek rütbeli bir İspanyol ya da Portekiz asilzadesinin oğlundan başkası düşünülüyor. Albay da Silva eve döndüğünde, kısa bir liste seçilecek ve San Gabriel kraliçesi için en iyi ve en uygun kraliyet eşini bulmak için müzakereler başlayacak."

Kalbi sıkışmıştı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Yirmi dört yaşındayım. Evlenip bir aile kurmanın zamanı geldi, çünkü Alcantara Kraliyet Hanedanı'nın soyunun bana kadar doğru değil." Çenesini kaldırdı, bakışları meydan okurcasına bakıyordu. "Görevimi yapacağım, ama seninle bir öpücük istiyorum... önümüzdeki uzun yıllar ve geceler boyunca değer vermek için."

Onun duygularını paylaştığı için kapılan adam, "Seni öpmeyi çok istiyorum, *meu anjo*, meleşim. Belki de bunun yerine beni öpsen daha iyi olur."

Başını salladı ve utangaç bir şekilde öne doğru adım attı. Orta boylu sayılmazdı ama minyon yapısı onu nadir ve kırılğan gösteriyordu. Onu ata binerken gördüğünden, aslında hiç de kırılğan olmadığını biliyordu ama nadirdi. Hem de çok nadir.

Ellerini hafifçe adamın omuzlarına koydu ve sanki yüz hatlarını ve bu anı ezberlemek istercesine yüzünü dikkatle inceledi. Sonra parmak uçlarında yükseldi ve ağzını onunkine dokundurdu. Dudakları son derece yumuşaktı.

Karşı koyamayarak ellerini kısa ceketinin altındaki belinde birleştirdi ve onu öpüşme mesafesinde tuttu. Kız hayat ve duygusallıkla olgunlaşmıştı; ağzı çilek kadar tatlıydı. Havanın tehlikeli bir şekilde yoğunlaşmasına izin vermemeleri gerektiğini bildiğinden, "İkimiz de at kokuyoruz," diye mırıldandı.

Hakaret etmek yerine güldü. "İkimiz de öyle olduğumuz için fark etmedim bile." Sonra bir öpücük daha almak için öne doğru eğildi ve bu kez dudakları onunkilere yapıştı.

Dilleri birbirine değdi ve arzu içinde sarsıldı. "*Meu anjo,*" diye tekrar fısıldadı dudaklarını, saten pürüzsüzlüğündeki yanağını, lezzetli küçük kulağını ısırarak öpücükler arasında. "Benim güzel, güzel kızım."

Kadın da ona sevgi sözcükleri fısıldadı, gittikçe daha da yaklaşarak onu kendine doğru bastırdı. Elleri kendi iradeleriyle hareket ediyor, kadının bel ve kalça kıvrımlarını şekillendiriyordu. Enfes, mükemmel ve bu kısa an için *ona aitti*.

Kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark ederek, yüzünü onun şık siyah saçlarına sakladı ve onu kollarının arasına aldı, kokusunu içine çekti, kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissetti. İç çekti ve kollarını göğsüne dolayarak ona karşı gevşedi.

"Elimde olsa seninle evleneceğimi , değil mi?" diye fısıldadı.

"Biliyorum." Uzun bir sessizlikten sonra tereddütle, "Bunun İngilizlerin 'buzağı aşkı' dediği şey olup olmadığını ve sürüp sürmeyeceğini merak ettim. Çok fazla ilginç, çekici erkekle tanışma fırsatım olmadı. Tanışıp da evlenmek istediğim tek kişi sizsiniz."

Kendisinden yedi ya da sekiz yaş küçüktü ve bazı yönlerden yaşının ötesinde bilge olsa da, diğer yönlerden masumdu. "Duygularının derinliği hakkında konuşamam, *meu anjo,*" dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Senin iyiliğin için, umarım hissettiğin şey geçici bir karasevddir ve kader sana tamamen ve sonsuza dek sevebileceğin bir koca bahşeder."

"Ben de bunu umuyordum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama prensesler nadiren bu kadar şanslı olur."

"O zaman şansın açık olsun diye dua edeceğim." Geri çekildi, hâlâ onu tutuyordu ama onun kara gözlerine ve zarif yüz hatlarına bakabiliyordu. "Ama benim için

. . . Benim konumumdaki bir adam için olağan deneyimler yaşadım. Buna buzağı aşkı ve kısa süreli karasevda da dahil. Ama senin için hissettiklerime benzer hiçbir şey hissetmedim. Bunun sonsuza dek sürecektir bir aşk olduğuna inanıyorum." Aslında bundan emindi.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Senin için umudum, aşk için evlenmen ve güçlü, güzel çocuklara sahip olman."

Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle umuyorum prensesim. Ama sen her zaman kalbimde olacaksın."

"Ve sen de benimkinde." Bir an için gözlerini kapattı, sonra ifadesi sakinleşerek uzaklaştı. "Seni daha uygun hale getirmek için San Gabriel kontu yapmayı düşündüm," dedi alaycı bir tavırla. "Alfonso Amca'ya sorsam böyle bir tüzüğü kabul ederdi."

"Porto Lordu Ballard mı?" Justin kıkırdadı. "Bunun beni uygun bir eş yapacağına kimsenin ikna olacağını sanmıyorum. Babam İngiltere'ye yaptığı hizmetlerden dolayı yakında baron ilan edilecek -başka bir deyişle birkaç başarılı iş yürüttü- ama bu San Gabriel'de kimseyi etkilemeyecek."

"Korkarım İngiliz unvanları sayılmaz. Sadece eski İberyaya unvanları geçerli," dedi Sofia gülümseyerek. "Şimdi Athena bir arama ekibi göndermeden önce kamp alanına dönmeliyiz."

"Anlaştık." Eğildi ve bir dolusu odun topladı.

Sofia daha fazla parça ekledi, sonra kendisi için daha küçük bir yük kaldırdı. "Bundan sonra bir yolculuk daha yeterli olacaktır."

Adımlarını geri çektiler. Bir yığın odun taşımak el ele tutuşmayı imkânsız kılıyordu, ki bu da gayet iyiydi.

Kampa vardıklarında Athena küçük bir ateşten başını kaldırıp baktı. "İyi zamanlama. Yakacak odunum bitmek üzereydi."

"Yaklaşık aynı miktarda odun buraya getirilmeyi bekliyor." Justin kendi yükünü Athena'nın yanındaki yığına bıraktı, ardından Sofia'nın çırasını da yığına aktardı.

Will, "Onu geri getirmek için seninle geleceğim," dedi.

Sofia'yla bir daha yalnız kalmaması gerektiğini bilen Justin, odunların geri kalanını toplamaya gitti. Parçaları toplarken Will hafif bir eğlenceyle, "Kesim seslerini duyduğum kısa süreye bakılırsa çok fazla odun kesmişsin," dedi.

"Sofia'yla konuşacak zamanımız olsun diye hızlı

çalıştım." "Konuşmak," diye mırıldandı Will. "Tabii ki."

"Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadım," diye tersledi Justin.

Will şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki hayır. Birbirinizi özlediğiniz çok açık ama ikiniz de aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllısiniz." Biraz daha odun almak için uzandı. "Sadece çok titiz biri bir öpücüğü mahvolmak olarak görür."

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı Justin son odun parçasını toplarken. Doğrulurken, "Sonunda iki yaşlı adam olarak elimizden kaçıp giden kızların yasını mı tutacağız?" dedi.

Will kampa doğru geri dönerken, "Büyük olasılıkla," dedi. "Henüz umudumu tamamen yitirmiş değilim ama Athena'yı benimle evlendiğine pişman olmayacağına ikna etmek için bir mucize gerekeceğinden şüpheleniyorum."

Justin yüzünü buruşturdu. "Korkarım bir mucizeden daha fazlasına ihtiyacım var." Yine de belli belirsiz bir umut fısıltısını bastırmak imkânsızdı.

* * *

Athena yeni çıralarla ateşi yakarken, "Yakıt ararken ilginç bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Sadece daha fazla kaya ve kayalar ve birkaç üzgün küçük ağaç." Sofia katlanmış battaniyelerinin üzerine yerleşti, bacaklarını bir tarafa sıkıştırdı. Athena eyerlerini ve battaniyelerini ateşin etrafına dizmişti, iki erkek bir tarafta, kadınlar diğer tarafta. Sessiz bir şaperonluk. "Çok şok edici bir şey yapmadım," diye ekledi.

Athena gülümseyerek başını kaldırdı. "Tek kelime etmedim."

"Vicdanım beni rahatsız ediyor," diye itiraf etti Sofia hayıflanarak. "Bir manastır okuluna gitmek bende, yasal evlilik dışında tek bir öpücüğün ölümcül bir günah olduğu ve evli olursa bile öpücüklerden çok fazla zevk alınmaması gerektiği inancını bıraktı."

Athena topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Tutku güçlüdür ve korkunç sonuçlar doğurabilir," dedi ciddiyetle. "Özellikle gençler arzuya yanıp tutuşurlar, bu yüzden kiliseler asi tutkuları kontrol altında tutmak için ellerinden geleni yaparlar. Ancak arzu doğaldır ve onsuz insanoğlu olmazdı. Hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi, mesele sağlıklı bir denge bulmaktır." Sırıttı. "Evliliğin sonunda çılgın tutkuyu bir ateş olmaktan çıkarıp hayatın daha yönetilebilir bir parçası haline getirdiği söylenir. Bunu bildiğimden değil."

Sofia içini çekti ve saçındaki tokaları çıkardı, ardından parmak uçlarıyla yorgun kafa derisine masaj yaptı. "Sence San Gabriell'in Justin'i kraliyet eşi olarak kabul etme ihtimali var mı? Ülkemin savaşın zararlarından ve kaybettiği gençlerden kurtulması yıllar alacak. Tebaamı birbiriyle savaştırmaya dayanmam."

Athena cevap vermeden önce düşündü. "Ülkeniz geleneklere çok değer veriyor, ama siz çok popülersiniz, bu yüzden insanlar seçiminizi daha fazla kabul edebilirler. Dünya değişiyor. Kabul edilmesinin imkânsız olduğunu söylemeyeceğim. Olasılıkları tartmak için zamanı geldiğinde bunu tartışmalısınız."

"Ama bu ihtimal yok denecek kadar az. Popüler olmak, insanların benim için 'en iyisini' istediği anlamına gelir ve çoğu kişi için bu bir Dük Kurbağa demektir." Sofia ayağa kalktı ve eteğinin tozunu aldı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Peyniri, ekmeği ve jambonu dilimleyin." Athena heybesinden büyük bir dökme demir ızgara çıkardı ve kömürlerin dışına yığıldığı üç taş yığınının üzerindeki ateşin üzerine koydu. "Kalbur ciddi bir yolculuk için fazla ağırdır ama sadece bir ya da iki gecelik bir yolculuk için getirmeye değer diye düşündüm. Bunlar ikimiz için de özel günler olacak Sofi. Bu tatili önerdiğine sevindim."

"Ben de öyle." Sofia heybesinden büyük bir parça peynir ve bir somun ekmek çıkarırken yüzündeki kızarıklığı gizlemek için eğildi. O ve Athena yiyecekleri ve mutfak eşyalarını aralarında paylaşmışlardı. İki gün boyunca bir prenesten ziyade mutfak hizmetçisi olmanın tadını çıkarabiliirdi.

Adamlar döndüğünde Athena sade bir akşam yemeği hazırlamıştı. Kuşkusuz Will kırmızı üniforma ceketiyle göz alıcıydı ama Sofia'nın bakışlarını üzerinde toplayan Justin'di. Omuzlarına dökülen dağınık saçlarını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Rahibeler kızın onu baştan çıkardığını söyleyebilirdi. Sofia bunu yapabildiği için mutluydu.

Will odun yükünü yığına eklerken, "Sanırım bir çeşit sandviç görüyorum, ama özellikle güzel kokan bir tane. Açıklar mısın, yoksa tahmin mi edeyim?"

Güldü. "San Gabriel'e geldiğinden beri yediğin şey aşağı yukarı bu, sadece ızgarada kızartılmış." Güzelce kızarmış iki sandviçi, yarım düzine sandviğin zaten üst üste dizilmiş olduğu bir tabağın üzerine çevirdi. "Füme peynir, füme jambon ve Gabrileño biber sosuyla kaplanmış ekmek dilimleri, peynir eriyene ve ekmek kızarana kadar ızgarada ısıtılır. Ardından, yemeği tamamlamak için kızarmış badem."

Sofia dolu bardakları adamlara uzatırken, "Şarap bu sandviçlerle iyi gidecek açık kırmızı bir şarap," diye ekledi. "Bu şatoda mütevazı bir yemek olurdu ama yol yemeği için oldukça güzel, öyle değil mi?"

Will heybesinin önündeki katlanmış battaniyeye yerleşti ve sıcak sandviçlerden birini ısırdı, ardından bir ağız dolusu şarap yuttu. "Mükemmel! İyi bir aşçı olduğunu fark etmemiştim Athena."

Kendi eyerinin ve eşyalarının önünde bağdaş kurup otururken, "O kadar sık yemek yapmak zorunda kaldım ki, az çok kusursuz olan birkaç yemek öğrendim," diye açıkladı. "Bu da onlardan biri."

"Basit zevkler çoğu zaman en iyisidir." Justin kadeh kaldırmak için şarap bardağını kaldırdı. "İyi yemek ve iyi arkadaşlığa!"

Herkes kadehlerini tokuşturmak için öne doğru eğildi. Sofia arkadaşlarıyla çıktığı bu gezinin sonsuza dek sürmesini diledi. Bu mümkün olmadığına göre, yaşadıkları her anın tadını çıkaracaktı. "Dostluğa ve Aziz Deolinda'ya!" Şarabının yarısını geri fırlattı.

Justin kadeh kaldırdı, sonra da sandviçlerden birine uzandı. "Sofi, bana Deolinda'nın hikâyesini anlatacağını söylemiştin. Adı Güzel Tanrı anlamına mı geliyor?"

Başını salladı. "San Gabriel'in kuruluşunun hikâyesi, belki de sadece bir efsane. Çok, çok uzun yıllar önce, güzel Deolinda Alcantara kralının oğlu ve varisi Prens Alexandre ile evli, Portekizli, soylu bir kızdı."

"Burası şu anda Alcantara şehrinin olduğu yerde bir İspanyol krallığı mıydı?"

"Evet, '*alcantara*' 'köprü' anlamına geliyor ve bu isim hikâyeye uyuyor. Alcantaran tahtının kötü bir rakibi, adamlarını gece şehre soktu ve kralı öldürdü." Sofia sandviçini bitirmek için durakladı. "Prens Alexandre, sevgili karısının kaçmasına izin vermek için cesurca ölümüne savaştı."

"Karanlık ve fırtınalı bir gece olduğuna şüphe yok," dedi Justin ciddiyetle.

"Ama tabii ki," dedi Sofia parıldayan gözlerle. "Bir efsaneye göre, kimse güneşli bir günde canını kurtarmak için kaçmaz! Çocuk sahibi olan Deolinda, sadık bir muhafızla birlikte kuzeye, dağlara doğru kaçmış ve bu vadiye gelmiş. Oğlunu Castelo Blanco'nun bulunduğu yerin yakınındaki bir mağarada doğurdu. Başmelek Cebrail göründü ve hem onun hem de oğlunun aziz olacağını ve herkesin güven içinde yaşayabileceği barış ve bolluk dolu bir ülkeyi yöneteceklerini söyledi."

"Efsane gerçek bir hikâyeye dayanıyor gibi görünüyor," dedi Justin ilgiyle.

"Hep öyle düşünmüşümdür, çünkü meleğin öngörüsü gerçekleşti," dedi Sofia düşünceli bir şekilde. "İspanya ve Portekiz'den gelen mülteciler vadiye doğru yol aldılar, bu yüzden her iki ülkeden de isimler ve kelimeler var. Sadece melekler tarafından yönlendirilenlerin buraya gelebileceği söylenirdi." Ağzı gerildi. "Ve Fransızlar gelene kadar burası bir barış ülkesiydi."

"Yeniden barış olacak," dedi Athena nazıkçe. "Vadi şimdiden iyileşmeye başladı."

Will üçüncü kızarmış sandviçini bitirirken, "Güzel bir masal," dedi. "Prens Aziz Deolinda'ysa, oğlu kimdi?"

"San Gabriel de Montana. Dağların Aziz Gabriel'i," dedi Sofia. "Adını baş melekten alıyor tabii ki ve ülke de adını her ikisinden alıyor. Gabriel kraliyet soyundan geldiği için, San Gabriel çok küçük olmasına rağmen bir dükalık ya da prenslikten ziyade bir krallıktır."

Görkemli bir şekilde ayağa kalktı, ateşten birkaç adım uzaklaştıktan sonra döndü ve abartılı bir kibirle, "Önümde diz çökün köylüler, çünkü Alcantara, İspanya ve Portekiz'in kraliyet kanı damarlarımda dolaşıyor!" dedi.

Arkadaşları onun maskaralıklarına güldü.

Sonra açıklık silah sesleri ve tehlike ile patlak verdi.

Bölüm 24

Athena şarap, yemek ve Will'in muhteşem fiziğini dikkatle incelemekten dolayı rahatlamış ve biraz da hayallere dalmıştı ki açıklıkta silah sesleri patladı. Çok sayıda mermi kayalardan sekti ve kulakları sağır eden patlamalar vadide ve taşlık arazide yankılandı. O şok içinde donup kalırken, boğuk bir ses Fransızca bağırdı: "Kızı yakalayın, uzun zamandır kamp fahişemiz olmamıştı! İngiliz subayı ve diğerlerini öldürün!"

Will ayağa fırlayıp arkasındaki eyerden karabinasını çekerek "Siper alın!" diye bağırdığında silah sesleri hâlâ yankılanıyordu.

Bir mermi, bir an önce oturduğu yerde tozu dumana kattı. Tek dizinin üzerine çöküp silahını kurdu ve kayalardan birinin tepesindeki keskin nişancıya nişan alarak, "Athena, silahını al ve yürü!" diye bağırdı.

Will ateş etti ve keskin nişancının göğsünün ortasında kırmızı bir kan çiçeği belirdi. Ürkütücü bir yavaşlıkla, adam ve tüfeği ayrı ayrı yere düştü. Silah vurulduğunda zararsız bir şekilde patladı. Athena kara barutun keskin kükürt kokusunu aldı ve silahın patlamasıyla oluşan şiddetli hava sıkışmasını hissetti.

Kısa süreli felci sona erdi ve eski püskü mavi Fransız üniformaları giymiş iki adam açıklığa daldığında ayağa fırladı. Biri Sofia'yı yakalamış, diğeri ise tüfeğini yakın mesafeden Will'e doğrultmuştu.

Fransız'ın parmağı tetikte sıkılaşıyordu ve Will hâlâ dolduruyordu. Dehşete kapılan Athena ateşten ızgarayı kaptı, yüzeyinden kızarmış bademler döküldü ve ağır, dökme demir aleti tüfekçinin üzerine fırlattı.

Kavurucu sıcak metal disk yüzüne çarptı. Adam çığlık atarak geriye doğru savruldu, silahını düşürdü ve gözlerini ovuşturmaya başladı. Will'in kurşunu adamın çırpınışlarını yere düşmeden sonlandırdı.

Athena karabinasını kaptı ve Fransız saldırganların karşısındaki bir kayanın arkasına siper aldı. Nefes almak için yutkunurken, bakışları ateşlenen silahlardan çıkan göz yakıcı dumanın arasından açıklığı taradı.

Aradan geçen saniyeler içinde Sofia'yı kaçırın kişi onu sürüklemeye başlamıştı ama Sofia tekmeler savurdu, çığlıklar attı ve öfkeli bir vahşi kedi gibi savaştı.

Küfrederek, ayakları yerden kesilsin diye yukarı .

"*Sofi!*" Fransız onu zapt etmeye çalışırken, Justin peşlerinden hamle yaptı. Sol eli Sofia'nın koluna kilitlenirken, sağ yumruğu onu esir alanın çenesini yumrukladı.

Justin onu yakalayanın elinden kurtarmaya çalışırken, adam iğrenç bir Fransızcayla küfretti, yan kılıfından bir tabanca çıkardı ve ateş etti. Justin iki büküm oldu ama vücudundaki sarsıntıdan vurulduğu anlaşılyordu. Yine de Sofia'yı bırakmadı.

Fransız hâlâ küfrederek tabancasını kılıfına geri soktu ve hain bir hançer çıkardı. Sofia, "*Justin!*" diye bağırdı ve kendisini esir alan adamın dizine tekme attı ama adamın Justin'i bıçaklamasına engel olamadı.

Justin kollarını Sofia'nın beline dolamayı başardı. Ağırlyğı Sofia'yı esir alanın elinden kurtardı ve birlikte yere düştüler, Justin koruyucu bir şekilde üstteydi.

İkisi yerdeyken Sofia'yı kaçırın kişi açık bir hedefti. Athena acımasızca tüfeğini doğrulttu ve ateş etti. En büyük hedef olduğı için göğsüne nişan aldı ama kurşun onun yerine boğazını parçaladı. Adam korkunç bir nefes alma sesi çıkardı ve daha önce kendisini gizleyen kayanın üzerine yığıldı.

Will ortadan kaybolmuştu. Açıklığa düşmediğine göre, saldırganların peşinden gitmiş olmalıydı. Kendi kendine küfreden Athena, mühimmat kesesini eyerinin yanında unuttuğunu ve karabinasında yüklü olan topu ateşlediğini fark etti.

Arkadaşlarına yardım edebilmek için cephanesini almak üzere eyerine doğru koşmak üzereydi ki solundaki kayanın arkasından bir adam fırladı. Elinde tüfeğı vardı ama Athena'ya çarpmadan hemen önce kayarak durdu. Muhtemelen kendisinden daha uzun boylu bir kadınla karşılaşmanın şaşkınlığıyla gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kendine gelmesini beklemeden boş karabinasının namlusunu kavradı ve tüm gücüyle adamın kafasına doğru savurdu. Ağır dipçik şakağına çarptı ve onu yere düşürdü. Will haklıydı; boş bir silah iyi bir sopa olabilirdi.

Çok olmayan bir yerden daha fazla silah sesi duyuldu. Üç ya da dört, yankılardan anlamak zordu. Yeniden doldurmak için yeterli zaman geçtikten sonra, iki ya da üç el daha ateş edildi.

Sonra sessizlik.

Athena adamın tüfeğini kaptı ve kayanın arkasındaki sığınağından temkinli bir şekilde çıktı. Kanlar içindeki Sofia Justin'in üzerine diz çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

yaralarını incelemek için onu yuvarlarken bir isim söyledi. Sofia'ya katılmak için karşıya geçerken Athena açıklığı taradı.

Düşenler dışında görünürde Fransız askeri yoktu; yaklaşan adam sesi de yoktu ama kataraktın arka plandaki gürültüsünden emin olmak zordu. Su seslerinin, Fransız şeytanlarının onlara nasıl sinsice yaklaşmayı başardığını fark etti.

Athena bir yandan karabinasını yeniden doldururken bir yandan da yeni tehditlere karşı tetikte bekliyordu. "Justin nasıl? *Sen nasılsın?*"

"I . . . Ben iyiyim," dedi Sofia boğuk bir sesle. "Justin nefes alıyor ama çok fazla *kan* var!"

Athena da ona katılarak Justin'in diğer yanına diz çöktü ve karabina ile Fransız tüfeğini yakalama mesafesine yerleştirdi. Tabancadan çıkan kurşun onu başından yaralamıştı ve bıçak yarasının yanı sıra kafa derisinden de kan akıyordu. Onu rahatlatmak için Justin'in gözleri irkilerek açıldı. "Hâlâ buradayım," diye fısıldadı. "Ama ben .

. . daha iyi olabilirdi."

Adamın aklı başında olduğu için Athena, "Başındaki yara ciddi görünmüyor. Sofi, heybendeki havluları, yemek bıçağımı ve pınardan bir leğen su getir."

Sofia yutkundu ve ayağa fırladı. Beyaz gömleği ve taba rengi binici eteği, itaat etmek için koştururken kan lekeleriyle kaplanmıştı.

Beklerken Athena, Justin'in gömleğini kesik keten boyunca yırtarak açtı. Kanlı bir kesik sağ omzundan başlayıp belinin yarısına kadar uzanıyordu.

Sofia ona birkaç küçük havlu uzattığında Athena bir tanesini yuvarladı ve kanamayı yavaşlatmak için bıçak yarasına bastırdı. Sonra daha iyi inceleyebilmek için başındaki yarayı süngerle temizledi. "Top seni sadece sıyırmış Justin," dedi sakince. "Kafa yaraları çok kötü kanar ve başın çok ağır ama ciddi bir yaralanma varmış gibi görünmüyor."

Gözleri tekrar kapanmadan önce, "İskoçların kafaları ... serttir," demeyi başardı.

Athena Sofia'nın getirdiği bıçağı kullanarak bir havluyu küçük parçalara ayırdı. "Bu yolculukta bir şişe konyak getirdin mi? Yaraları temizlemek için biraz lazım."

"Hiçbir Alcantara konyaksız seyahat etmez." Sofia gülümsemeye çalıştı ve Alcantara kollarıyla işlenmiş gümüş bir şişe almak için heybesine döndü. Şişeyle döndüğünde Justin'in diğer tarafına oturdu ve sanki onu irade gücüyle iyileştirebilecekmiş gibi elini kendi eliyle kavradı.

Athena Justin'in başındaki yarayı tekrar temizledikten sonra konyak şişesini açtı. "Justin, bu acıtacak ama enfeksiyonu önlemek için gerekli."

"Bana da içmem için biraz ayır," diye fısıldadı.

"İskoç atalarınız için bir övünç kaynağısınız." Konyağı başındaki yaranın üzerine damlattı, sonra da üzerine kumaş bir ped sardı.

Dikkatini bıçak yarasına çevirerek önce suyla temizledi. Kanama çoktan yavaşlamıştı. "Başındaki yara gibi bu da dağınık ama derin değil Sofi," dedi güven verici bir sesle.

"Çünkü Fransız askeri bir adamı bıçaklamanın doğru yolunu bilmiyordu." Ses Will'e aitti ve Athena başını kaldırdığında onun açıklık boyunca onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Sakin Will, soğukkanlı, ölümcül bir subaya, tehlikeye anında tepki verebilen bir adama dönüşmüştü. Açık kırmızı askeri ceketinin altındaki beyaz gömleğine kan bulaşmış bir subay. Athena'nın kalbi bu manzara karşısında neredeyse duracaktı. Rahatça yürümesine ve bir kolunda birkaç uzun Fransız tüfeği olmasına rağmen zar zor nefes alabiliyordu.

Güven verici bir şekilde, "Benim kanımdan değil ama Justin nasıl?" dedi. Arkadaşını görünce kaşlarını çatı.

"Kafamda bir kurşun sıyrığı, göğsümde bir bıçak yarası, Athena'ya inanılacak olursa ikisi de çok ciddi değil," dedi Justin ince, hırıltılı bir sesle. "Bir adamı bıçaklamanın doğru yolu nedir, söyler misiniz?"

Will, karabinasını ve topladığı Fransız tüfeklerini yere bırakırken, "Hançeri elinin altında tut ve yukarı doğru vur," diye açıkladı. "Bu şekilde hayati organlara vurma olasılığı çok daha yüksektir. Saldırganınız aşağı doğru saplamış ve çoğunlukla omzunuzdaki kemiğe ve kaburgalarınıza vurmuş. Kötü bir eğitim, bunun için hepimiz minnettar olabiliriz. Athena'ya katılıyorum. Yaralarınız dağınık ve acı verici görünüyor ama ölümcül bir hasar yok."

"Tanrı'ya şükür!" Sofia nefes aldı; yüzü hayalet gibi solgundu.

Athena da hemen hemen aynı şeyleri hissetti. Bu iş bittiğinde, sessizce bayılabileceği bir yer bulmak istiyordu. Ya da çılglık atabileceği.

Daha sonra. Yıllar boyunca yaraları tedavi etme konusunda deneyim kazanmıştı ve bu becerilere şimdi ihtiyaç vardı ama Sofia'nın sevgilisinin onu öldürebilecek yaralar için tedavi edildiğini görmesi için hiçbir neden yoktu. "Justin iyi durumda, Sofi," dedi Athena. "Bandajlama işleminin geri kalanını izlemene gerek yok."

"Haklısın. Bir prenses için beyaz bir portakal gibi titremek iyi bir şey değil," dedi Sofia kararsız bir mizahla. Justin'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra

Alnına bakarak ayağa kalktı ve heybesine doğru ilerledi, ardından yere çöktü ve derin, yavaş nefesler alırken başını çapraz kollarının üzerine gömdü.

Will Justin'e yardım etmek için yaklaştığında Athena onun boynunun sol tarafında kötü bir toz yanığı olduğunu gördü. Sertçe yutkundu ve sakın görünmeye çalıştı. "Kan sana ait olmayabilir ama görüyorum ki neredeyse boğazından vuruluyormuşsun."

"Kurşunlar *neredeyse* sayılmıyor," dedi omuz silkerek. "Daha fazla konyağa ihtiyacınız var mı, yoksa Sofia'nın şişesi yeterli mi?"

"Seninkini içmek için sakla," diye tavsiye etti. "Hepimize biraz lazım olacak."

Justin gözleri kapalı, "Will'in brendisini tedavi amaçlı kullan," diye mırıldandı. "Sofi'ninki içmek için daha iyi."

"Uzman tarafından düzeltildim," dedi Athena, kraliyet şişesinin kapağını geri çevirirken eğlenerek. "Will, konyağını getirmenin yanı sıra, Justin'in göğsüne sargı bezi olarak kullanabileceğin eski bir giysin var mı? Havlular yeterince uzun değil."

Will heybesini karıştırdı ve yıpranmış bir konyak şişesi ile sargı bezi için çok uygun olan uzun, beyaz bir kravat çıkardı. Onları alıp dönerken, "Yaralıları tedavi etmenin senin yeteneklerinden biri olduğunu bilmiyordum Athena," dedi.

"Kan gördüğümde bayılmam, bu yüzden daha önce de görev almıştım," diye açıkladı temiz bir havluyu bıçak yarasına sürerken. Justin'in kanaması büyük ölçüde durmuştu.

Will, daha mütevazı olan brendisini açarken, "Kardeşim kan görünce bayılıyor," dedi. "Mac benim gibi iri yarı bir adam, o yüzden bunu büyük bir utanç kaynağı olarak görüyor."

"Böyle bayılan başka iri yarı adamlar da gördüm. Senin onlardan biri olmadığına sevindim." Eğri büğrü gülümsedi. "Bu uygunsuz olurdu."

Athena bıçak yarasına brendi sürerken Justin kendini sakınlaşmaya zorlamadan önce sarsıldı. "Sofi'nin brendisinden biraz alabilir miyim?" diye sordu gergin bir sesle.

Will, Alcantara şişesini açıp Justin'in ağzına dikkatle küçük bir miktar dökerken, "Sen bir konyak züppesisin," dedi.

Justin yutkundu. "Bu benim işim. Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi uyanık kalmak gibi." Will'in elinden şişeyi aldı ve biraz daha yudumladı.

Athena Justin'in haklı olduğunu fark etti. Will şakalaşacak kadar rahat olmasına rağmen, aynı zamanda etrafındaki her şeyi dikkatle izliyordu

Onlar.

Justin'in göğsünü sarmayı bitirip üzerine bir battaniye örterken, "Will, kaç saldırgan olduğunu biliyor musun? Hepsi Fransız üniforması mı giyiyordu? Eğer öyleyse, savaşın bittiğini bilmiyorlar mı?"

"Gördüğüm tüm adamlar eski püskü, savaş yorgunu üniformalar giyiyordu. Tahminimce ordudaki herkes teslim olmak istemedi, bu yüzden bu grup haydutluğa yöneldi," dedi kaşlarını çatarak. "Kaç kişi olduklarına gelince, bildiğim kadarıyla beş ölü adam var, ama yol boyunca altı eyerli at buldum ve bir Fransız tüfeği topladığınızı görüyorum. Ne oldu?"

"Şu kayanın arkasına siper aldığımdaya biri peşimden geldi," dedi. "Silahım boştu, ben de dipçeğiyle ona vurdum. Sertçe yere düştü ama onu öldürdüğümü sanmıyorum." Tanrı'dan öldürmemiş olmayı umuyordu. Sofia'yı kaçıranı vurmak bir gün için fazlasıyla ölümcül bir işti. "Özür dilerim, adamı tamamen unutmuşum."

"Umarım uyanıp kaçmamıştır. Bazı cevaplar almamızın zamanı geldi." Will ayağa kalkıp gösterilen yöne doğru gitti ve birkaç dakika sonra Athena'nın kurbanını kollarının altından güçlü bir şekilde tutarak geri döndü.

Fransız askeri inliyor ve hareket etmeye başlıyordu. Will onu oturur pozisyonda bir kayaya yasladı, sonra da bileklerini bir mendille bağladı. Sıska ve yetersiz beslenmişti, erkekten çok çocuk gibiydi. Athena hâlâ hayatta olduğu için sessizce şükretti.

Will akıcı bir Fransızca ile "Kimsiniz ve neden San Gabriel'desiniz?" diye sordu.

Çocuk yine inledi ve cevap vermedi. Açıklığın öbür ucunda Sofia ayağa kalkıp leğeni aldı, soğuk kaynak suyuyla doldurdu ve Fransız askerinin başından aşağı boşalttı. Çocuk tükürüp küfrederek sağa sola savrulurken Sofia geri çekildi ve şahin gözlerini kısarak onu izledi.

Will, Sofia'ya onaylayan bir baş hareketi yaptı. "Şimdi dikkatinizi çektiğimize göre, tekrar soruyorum. Kimsiniz ve masum insanlara saldırmak için sizi bu uzak bölgeye getiren nedir?"

Fransız, Will'e umutsuzca baktı. "Neden konuşayım ki? Nasıl olsa beni öldüreceksiniz."

Will sakince, "Şart değil," dedi. "İsimlerle başlayalım. Ben Binbaşı Will Masterson. Ve siz de ..." Fransız tereddüt edince Will, "Bana adınızı söylemenizin ne zararı olabilir?" diye sordu.

Çocuk isteksizce "Jean Marie Paget" dedi.

"Teşekkür ederim. Üniformanızda bir onbaşının işaretleri var. Bu doğru mu?"

"Daha sonra çavuş ..."

Jean Marie durduğunda Will sordu: "Neyden sonra? Fransız askerlerinin neden evlerinden bu kadar uzakta olduklarını öğrenmek için güçlü bir istek duyuyorum. Yoksa artık kendini Fransa'nın bir askeri olarak görmüyor musun?"

"Her zaman!" diye tükürdü onbaşı.

"İmparatorunuz tahttan çekilmiş ve kuvvetlerini dağıtmış olsa bile mi?"

"Neden askerleri komutasını bir liderinin kabul etsin? Teslim mi oldu? Sayısız Fransız'ı ölüme gönderen ve sonra da korkakça güvenli bir yere kaçan biri. Gerçek bir imparator önce ölürdü!" Çocuk sanki başka birinden alıntı yapıyor gibiydi.

Will'in sezgileri keskinleşti. "Yani komutanınız Bonaparte'a kızgın olduğu için adamlarını haydutlara dönüştürmeye karar verdi."

"Haydutlar değil!" dedi onbaşı hararetle. "Generalin bir planı var. San Gabriel Vadisi'nin varisi olarak sadece zayıf, çaresiz bir prenses var ve ona bakacak bir erkek yok. General prensesle evlenecek ve vadiye ihtiyacı olan güçlü liderliği kazandıracak. Onu sadakatle destekleyen hepimiz toprak ve kadın alacağız. Bordeaux'da kalsaydım asla olamayacağım kadar önemli bir adam olabilirim!"

Sofia'nın nefesi kesilince Will sert bir sesle, "General ne kadar da cömert. Gabrileño'ların kendi planları olduğu aklına gelmedi mi?"

"Vadideki kadınların yarısı savaşlardan dul kaldı," diye karşılık verdi Jean Marie. "Yataklarında gerçek erkeklerin olmasını ve tahtta güçlü bir liderin bulunmasını memnuniyetle karşılayacaklar. General Baudin prensesle evlendiğinde her şey yasal olacak. Prensese bile kendisine ve ülkesine bakacak gerçek bir erkeği memnuniyetle karşılayacaktır."

Baudin ismi açıklığı heyecanlandırdı. Will, Fransız'ın planının son derece mantıklı olduğunu fark etti. Baudin bu güvenli, uzak vadiyi görmüş ve Napolyon teslim olduğunda buranın iyi bir geri çekilme yeri olacağını anlamıştı. Kralı ve kalıtsal prensi görevden alarak ve San Gabriel'i hasta ve yaşlı bir adamın yönetimine bırakarak, ülkeyi fetih için hazır hale getirmişti. Baudin Sofia'yla evlenirse, herkes savaşın yaralarını sarmakla meşgulken başka hiçbir ülke müdahale etme zahmetine girmezdi.

Gözleri öfkeyle parlayan Sofia, Will'e katıldı ve Fransız askerine baktı. "San Gabriel'in kraliyet prensesi, Baudin gibi bir domuzu *asla* hoş karşılamaz.

yatağına ," diye tükürdü. "Eğer onu zorlamaya kalkarsa, kız onun boğazını keser. Bunu garanti ederim!"

Bölüm 25

Jean Marie, Sofia'nın parlak siyah saçları ve zarif yüz hatları karşısında büyülenmiş gibi bakakaldı. "General prensesin sadece zayıf, aptal bir genç kız olduğunu söyledi," dedi kararsızca. "Bize onun gücünü memnuniyetle karşılayacağını söyledi."

"Ben Ekselansları Prens Sofia del Rosario de Alcantara," dedi sert bir sesle. "Generaliniz bana elini sürmeye kalkarsa, onu keserim. Daha önce de topraklarımı harap etmişti. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim!"

"Sen prenses olamazsın!" diye soluk soluğa kaldı Fransız.

"Zayıf ve çaresiz olmadığım için mi?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Bir zamanlar öyleydim ama bu artık doğru değil. Generaliniz beni bir kelebekten dişi bir aslana dönüştürmekten sorumlu. Ve biz dişi aslanlar kendimize ait olanı korur ve savunuruz."

"Prensесin vadideki büyük bir sarayda yaşadığını söyledi," diye duraksadı çocuk. "Ve ... prensesler taç giyermiş!"

"Birkaç tacım var ve taç giyme törenimde San Gabriel'in kraliyet tacını takacağım. Geçen yıl ülkemi işgal ettiğinde halkım taç mücevherlerini generalinizden saklamayı başardı." Kaşları zarıfça kalktı. "Normalde Castelo Blanco'da yaşıyorum ama şimdi danışmanlarımla birlikte ülkemi güçlendirmenin yollarını araştırıyoruz."

Jean Marie'nin gözleri, kendisinin ve asker arkadaşlarının kraliyet prensesine ve danışmanlarına saldırdığını ve Fransız grubuna komuta eden her kimse onu bir kamp fahişesi yapmak istediğini anladığında dehşetle açıldı. "Hakaret etmek istememiştim majesteleri," diye kekeledi. "General Baudin size büyük saygı ve özen gösteriyor. Saçınızın teline zarar gelmesini asla istemez."

"O zaman ülkeme katil keşif ekipleri göndermemeliydi. Siz busunuz, değil mi? Gözcüler?" Adam başını sallayınca, "Bana generalinizin işgal planlarını anlatın," diye emretti.

Yüzü bembeyaz olan onbaşı, "Zaten çok şey söyledim," dedi.

Sofia'yı büyük bir zevkle izleyen Will, emir verir bir sesle, "Tam tersine, çok az şey söylediniz. General Baudin ne kadar gerinizde? Kaç adamı var?"

Jean Marie sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu. Sofia'ya umutsuz bir hayranlıkla bakıyordu ama generaline olan çelişkili sadakati de ortadaydı.

Sofia taktik değiştirerek adamın koluna nazik bir el koydu. "Onbaşı Jean Marie Paget. Ailen, Meryem Ana'nın özel kutsamasından yararlanmak için sana Marie göbek adını verdi, değil mi?"

Adam zayıf bir şekilde başını sallayınca devam etti: "San Gabriel, Kutsal Anne'nin onurlandırıldığı bir ülkedir. Generaliniz Baudin geçen yaz ülkemi harap etti. Cennetin Kraliçesi'nin kutsal, sevgili heykelini çaldı. Siz de bu saldırının bir parçası mıydınız?"

Başını iki yana salladı. "Tugayı çok kayıp verdi ve o ana orduya katıldıktan sonra yerine ben gönderildim. San Gabriel'de bulunan askerler bana buranın ne kadar hoş bir yer olduğunu, ziyaret etmekten ne kadar keyif aldıklarını anlattılar. Ülkenin bizim olduğunu söylediler."

"Ziyaret! Eminim direniş göstermememiz ve çalacak bol miktarda yiyeceğimiz olması hoşlarına gitmiştir," diye tersledi Sofia, öfkesini sesinden uzak tutamıyordu. "Size getirdikleri ölüm ve yıkımdan bahsettiler mi? Öldürülen masum Gabrileño'lardan? Bağların, tarlaların ve evlerin yakıldığını? Kutsal olan her şey adına, neden geri döndüklerinde hoş karşılanacaklarını düşünsünler ki?"

Onun öfkesinden geri çekildi. "Vadiden gelen adamlar burayı cennet gibi gösterdiler. Mutlu bir şekilde karşılanacağımızı söylediler. Biz *Ben* bunu istedim. Ailem öldü, bu yüzden Fransa'da dönecek hiçbir şeyim yok. Eve dönebilmem için beni serbest bırakırsanız, tüm Fransızlardan nefret eden İspanyollar tarafından katledilirim." Gözlerini kapadı ve kasvetli bir şekilde, "Hiçbir şey. *Hiçbir şeyim* yok. Hayatım yok, umudum yok. Devam edin ve yoldaşlarımdan günahlarının bedeli olarak beni şimdi öldürün! Bir İngiliz subayı bir İspanyol gerillasından daha çabuk öldürecektir."

Evet, çok genç, diye düşündü Will. *Ve bununla birlikte melodramatik.* O nasıl bir yaklaşım izleyeceğini düşünürken, Sofia, "Onbaşı Jean Marie Paget! Bana bak!"

Genç adamın gözleri açıldığında, bakışlarını yakaladı ve şöyle dedi: "Eğer San Gabriel'e sadakatini gösterirsen, burada gerçekten bir hayatın olabilir, ama sadece kendin olarak, fetihçi bir ordunun parçası olarak değil. Özgürlüğüne kavuşacaksın ve ben de sana Alcantara malikânelerinde iş bulacağım. Zamanla bir eş kazanabilir ve kendinize ait bir eviniz ve aileniz olabilir. Karşılığında

Bağlılık yemini edin ve Baudin'in planladığı işgal hakkında bildiklerinizi bize anlatın."

Will tereddüt edince Athena elinde bir bardak şarap ve daha önce hazırladığı son iki kızarmış jambonlu ve peynirli sandviçle yaklaştı. "Will, ellerini çöz ki düşünürken yemek yiyebilsin, çünkü bu onun hayatını belirleyecek büyük bir karar. Kimseye zarar vermeye çalışmayacaksın, değil mi Onbaşı Paget?"

"Hayır, ," dedi uysalca. "Siz bana karşı bu kadar nazikken olmaz."

Will topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve eğlenerek izledi. Mahkûmdan hayati bilgiler almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı ama Sofia ve Athena'nın cazibeli saldırılarını çok daha fazla tercih ediyordu.

Paget'in Athena'dan da Sofia'dan olduğu kadar etkilendiği açıktı ama farklı bir şekilde. Genç adam ilk sandviçi neredeyse mideye indiriyordu. Soğuk bile olsa, muhtemelen haftalardır yediği en iyi yemekti.

Sonra şaraptan bir yudum aldı. Şaşkın bir anın ardından ikinci bir yudum daha aldı. "Şarabınız çok güzel Prenses! Evimin Bordeaux şarapları kadar güzel ama kendi ruhu var."

"Gerçekten de iyi," dedi Sofia. "Şaraplarımızı Porto'ya, oradan da İngiltere'ye ve ötesine taşımak için bir araç geliştiriyoruz. Bu gerçekleştiğinde, vadinin daha yüksek kesimlerinde yeni topraklar ekilecek. İyi şarap yapmayı bilen ve çok çalışan insanlar kendi üzüm bağlarının sahibi olabilirler."

"Bu benim başıma gelebilir mi?" Jean Marie fısıldadı.

Sofia mantıklı bir şekilde, "Olabilir," dedi. "Tahtın varisi olarak, yemin ederim ki kendini geliştirmek için fırsatların olacak. Ama sadece San Gabriel'e tüm kalbinle sadakat yemini edersen. Ve sonra çok sıkı çalışırsan. Bunlar yerli Gabrileño'ların sahip olduğu fırsatların aynısı."

Direnci kırıldı. "Ülkenize karşı işlediğim günahlar için beni affedin Prenses," diye fısıldadı kalbinin üzerinde haç işareti yaparken. "San Gabriel'e ve size sadakat yemini ediyorum. Size elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

Sofia genç adamın kalbini ve ruhunu kazandığına göre, sıra daha askeri konulara gelmişti. "General Baudin kaç adama komuta ediyor?" Will sordu. "Ne kadar iyi silahlanmışlar? Sahra topçunuz var mı?"

Jean Marie kaşlarını çattı. "Bir taburdan daha az. Beş ila altı yüz adam. General Baudin tam bir tugaya komuta ediyordu ama Toulouse'daki kayıplar ağırdı ve batıya, San Gabriel'e gitmeye karar verdiğinde çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu ve daha fazla adamın kendisine katılmasını bekleyemezdi."

İkinci sandviçi ısırmak için durakladı. Bu kez daha yavaş yedi, peynir ve jambonun dumanlı tadının ve kızarmış ekmeğin çıtırtısının tadını çıkardı. "Tüm birlikler tüfeklerle donatılmış ve iyi miktarda cephane var, ancak sahra topçuları İspanya'da bir nehri geçerken kaybolmuş."

Bu kesinlikle bir artıydı. Will, "Baudin ne zaman işgal etmeyi planlıyor?" diye sordu.

"İçinde . . ." Onbaşı hesaplamak için durakladı. "Beş gün. Pazar günü şafak vakti, çünkü general Gabrileño'ların kilisede olacağını ve kolayca gafil avlanabileceklerini düşünüyor."

Will'in vücudundaki her lif gerildi. Hissettiği kıyametin gelmesine beş gün kalmıştı. "Ülkeye nasıl girmeyi planlıyor? İspanya'dan gelen ana yoldan mı?"

"Evet, dağ geçitlerinde keşif yaptık ve ülkeyi gafil avlayacak kadar hızlı ilerlememizi sağlayacak tek rota bu."

Will o yoldan kendisi de gelmişti. Zihni olasılıklarla dolup taşarken, "Savaş konseyinin zamanı geldi. Onbaşı Paget, ettiğiniz yemine güvenmediğimi söylemek istemem. Ama bir Gabrileño olmaya alışmak için zamana ihtiyacınız var. Senden yoldaşlarına karşı savaşmanı istemeyeceğim."

Jean Marie rahat bir nefes aldı. "Bunun için size teşekkür ederim. Sadakatim artık San Gabriel'e ama dost olan adamlara ateş etmek istemiyorum."

Will, Sofia'ya baktı. "Kraliyet hazretlerinin kabul ettiğini varsayarsak, artık tutsak değilsin. İsterseniz gidebilirsiniz ama atınız, tüfeğiniz ya da diğer silahlarınız olmadan gideceksiniz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sofia kararlılıkla. "Eğer kalacaksanız, bu kendi isteğinizle olmalı, Onbaşı."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Portekizliler Fransızları İspanyollardan daha çok sevmezler. San Gabriel benim hayattaki en iyi şansım. Sana ettiğim yemine ihanet etmeyeceğim."

Will, *mantıklı bir genç adam*, diye düşündü. Jean Marie'nin altı ay içinde Gabrileño lehçesini akıcı bir şekilde konuşacağını tahmin ediyordu. Ayrıca yakışıklıydı ya da kemikleri çıkmadığı zaman öyle olacaktı. Zamanı geldiğinde, bir eş bulmakta ve özlemini çektiği yuvayı kurmakta hiç zorlanmayacaktı.

"Biz planlarımızı tartışırken," diye devam etti Will, "asker arkadaşlarınızı gömmek için kolayca kullanılabilecek bir yer bulup bulamayacağınızı görmek için bölgede keşif yapın. Cesetlerinin vahşi hayvanlar tarafından yenmesini istemiyorum ama

Mezar kazacak zamanım da yok. Son dinlenme yerleri için uygun bir yer bulun."

Jean Marie şaşırmış görünüyordu. "Diğerlerini tek başına mı öldürdün?"

Will, Athena'ya baktı. "Yardım aldım. Arkadaşlarınız oldukları için üzgünüm ama bize hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdılar ve bizi öldürmeye çalıştılar. Liderinizin yakalamak ve şerefini lekelemek istediği prenses hariç." Will, Justin'in birkaç adım ötede dinlendiği yeri işaret etti. "Arkadaşım onu kurtarıken yaralandı."

Jean Marie'nin rengi soldu. "Kampınızın etrafında dolaşıyordum ve bunu duymadım. Birliğimize komuta eden teğmen kaba saba bir adamdı."

Sofia soğukkanlılıkla, "Ona ve diğerlerine adalet yerini buldu," dedi. "Tanrı'nın çocukları olarak uygun bir cenaze törenini hak ediyorlar ama onlar için gözyaşı dökmeyeceğim."

"Kemiklerini kurtların kemirmesi için bırakmadığınız için cömertsiniz." Onbaşı ayağa kalktı. "Uygun bir gömü yeri bulacağım. İzninizle?"

Will başını salladı ve Fransız, yüzü kararlı bir şekilde açıklıktan ayrıldı. Sofia sessizce, "Sence geri dönecek mi?" diye sordu.

Athena, "Evet, gidecek başka yeri yok, tek başına, atı ve silahları olmadan İspanya'dan Fransa'ya kadar olan yolculuktan sağ çıkamazdı. Ona yeni bir umut vermen çok akıllıcaydı Sofi. Onu bir düşmandan bir müttefike dönüştürdün."

"Onun idam edildiğini görmek istemedim ve bu bilgiye ihtiyacımız vardı," dedi Sofia pratik bir şekilde. "Ama Kutsal Meryem Ana, Will! Yüzlerce iyi eğitilmiş ve iyi silahlanmış düşmana karşı ne yapabiliriz? Milislerimiz küçük, yeterince ateşli silahımız yok ve sadece bir avuç tecrübeli askerimiz var."

"*Ne zaman ve nereye* saldıracaklarını bildiğimize göre, onları pusuya düşüreceğiz," diye yanıtladı Will. "İspanya'dan gelen yolda dağları aştım ve San Gabriel'e giden güzergâhın tepesinde oldukça büyük bir batık yol var."

Bu fikir Sofia'nın içini rahatlattı: "Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor! Will, seni San Gabriel'in askeri güçlerinin başına komutan olarak atayabilir miyim? İstersen seni general yapabilirim. Ya da bir mareşal - bu daha da yüksek bir rütbe, değil mi?"

Will biraz gülümsedi. "General olmak gibi bir hiç olmadı, ama geçici olarak başkomutan olarak atanmayı kabul edeceğim, çünkü en iyi

nitelikli. Gilberto Oliviera ve Tom Murphy'yi kaptan yapmak istiyorum, çünkü ikisi de deneyimli ve çok yetenekliler."

"En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap, Will." Sofia alaycı bir şekilde gülümsedi. "San Gabriel'in savunmasına benim katkım dualar olacak. Önce burada olduğun ve yardım etmeye istekli olduğun için şükranlarımı sunacağım, sonra da zafer için daha hararetli dualar edeceğim."

"Başarı şansı nedir?" Athena sessizce sordu. "En iyi ihtimalle yarı adamımız ve yarıdan daha az silahımız var ve sadece Toulouse'dan geri getirdiğiniz gaziler savaşıyla yüzleşti."

Will söyleyeceklerinden hoşlanmadığı için tereddüt etti ama Sofia ve Athena'nın gerçeği bilmeleri . "İhtimaller eşit olabilir." En iyi ihtimalle.

Sofia umutla, "Albay da Silva ve Gabrileño ordusunun geri kalanı o zamana kadar dönebilir mi?" diye sordu.

"İmkânsız değil," diye yanıtladı Will. "Ama yaraları iyileşmekte olan adamlarla İspanya'nın tüm genişliği boyunca yürümek zorundalar. Ne kadar yavaşlayacaklarını bilmiyorum."

Sofia çenesini kaldırdı. "Eve çabuk dönmeleri için dua edeceğim ve Baudin benimle yatmaya kalkarsa diye Will'in bir erkeği bıçaklamanın en iyi yolu hakkındaki talimatlarını hatırlayacağım."

"İş oraya varmayacak Sofi," dedi Athena. "Sen Baudin'in fethini meşrulaştıracak altın ödölsün. Eğer yaklaşırsa, tünelle kalenin dışına çıkar ve bir mağarada güvenle saklanırsın." Biraz güldü. "Şarap mağaralarını temizlemek için yapılan onca iş! Çok erken yaptık."

"Eve hızlı dönüşlerden bahsetmişken," dedi Will, "Justin yarın Castelo Blanco'ya dönerken ata binecek durumda olacak mı?"

Athena cevap veremeden Justin titrek bir sesle cevap verdi: "Verecek. Gerekirse beni o lanet ata bağlayın. Kaybedecek zamanımız yok. Kanarsam, kanarım."

Will, "Seni öldürmeden gidebildiğimiz kadar hızlı gideceğiz," diye söz verdi. "Gabrileño şarabının nakliyesi için San Gabriel'in sana canlı ihtiyacı var."

Sofia yüzünü buruşturdu ama Justin öksürüğe dönüşen bir kahkaha attı. "Sağduyunu her zaman sevmişimdir, Will," dedi nefesini topladığında. "Ama beni bir daha güldürme! Acıtıyor."

Sofia kaşlarını çatarak, "Belki de önden gitmelisin Will, çünkü San Gabriell'in savunması için hayati önem taşıyorsun. Geri kalanımız daha yavaş bir tempoyla takip edebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Birlikte seyahat ediyoruz. Hiçbirimiz kurtulamayız ve bugün öğrendiğimiz gibi, bu ülke düşündüğümüzden daha tehlikeli."

Onu rahatlatan şey, kimsenin bu konuda tartışmamasıydı. Bir gün için yeterince mücadele etmişti.

Bölüm 26

Jean Marie Paget, taşlık arazide beş cesedin sığabileceği, sudan oyulmuş bir çukur buldu; çukurun yanında taşlı bir kayalık yığını vardı. O ve Will birlikte, ölen Fransızları battaniyelerine sardılar ve onları son dinlenme yerlerine taşıdılar.

Mezar yeri açıklıktan görünmese de Athena mezarın üzerine düşen toprak ve taş seslerini duyabiliyordu. Bu, Sofia'nın genç Fransız'ı sadakatini değiştirmeye ikna etmiş olmasına minnettar olmak için bir başka nedendi. Eğer öldürülmüş olsaydı, Athena'nın Will'e yardım etmesi gerekecekti, çünkü Justin bu işe uygun değildi ve bir prenesten ceset gömmesini istemek düşünülemezdi. Gerçi Sofia istenseydi yardım ederdi, onurlu bir prenses olduğu için.

Defin işleminin ardından ölümler için kısa bir tören düzenlendi. Jean Marie onların isimlerini söyledi ve her biri hakkında biraz bilgi verdi. Will sessiz bir asker ağıtını okudu. Sofia ruhları için dua etti. Justin gücünü koruması gerektiğini söyleyerek mezarlığa gitmedi. Athena katılmasına rağmen konuşmadı ama zihinsel olarak genç adamların öldüğü savaşları yaratan yaşlı adamları lanetledi.

Kamp yerlerine döndüklerinde, uzun yaz gününde güneş battığı ve geceyi geçirebilecekleri için minnettardı. Jean Marie diğerlerinden biraz uzakta, atların yanında yırtık pırtık bir battaniyeye sarınmıştı. Sofia heybesinden iki battaniye çıkardı ve meydan okurcasına, "Ben Justin'in yanında uyuyacağım," dedi.

Athena gülümsedi. "Bu konuda tartışmayı aklımdan bile geçirmem. Gece boyunca durumu kötüleşirse beni uyandırın ama umarım ikiniz de iyi uyursunuz."

Justin güldü, sonra tekrar öksürdü. "Ben de öyle umuyorum. Ve endişelenmene gerek yok, dünyanın en güzel kızı olsa bile kimseye ödün verecek durumda değilim."

Sofia'nın gerginliği bir kıkırdamaya dönüştü. "Dalkavukluğunuzda yanlış bir şey yok Bay Ballard." Justin'in battaniyelerini pürüzsüz ve düzgün olana kadar düzeltti, sonra dokunma mesafesindeki kendi battaniyesine uzandı.

Justin Sofia'nın elini tuttu ve duyulmaması gereken yumuşak bir sesle, "Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, güzel bir prensesle yattığım geceyi asla unutmayacağım," dedi. Sözleri bir kıkırdamaya daha yol açtı.

Athena onların yumuşak seslerini şelalenin gürültüsünden ayırt edemeyecek şekilde duyma menzilinin dışına çıktı. Ekmek ve peynirden oluşan basit bir kahvaltı yapacaklar ve sabah at sürmek için yeterli ışık olur olmaz yola koyulacaklardı, bu yüzden ihtiyaç duyulmayacak her şeyi topladı.

Gerekli toparlanmayı yaptıktan sonra Will'e baktı ve onun ateşe en yakın kayaya yerleşmiş, alevlere odun atmakta olduğunu gördü. Onun sinirlerinin de kendisi kadar yıpranmış olup olmadığını merak ederek yaklaştı ve "Çay yapmayı düşünüyordum. Biraz ister misin?"

Ona yorgun ama içten bir gülümseme verdi. "Gerçekten de öyle. Geçirdiğimiz günden sonra hepimizin rahatlatıcı bir fincan çaya ihtiyacı var."

Gün batımının son ışıkları da kaybolmuştu ve yakınlarda üç kişi daha dinleniyor olsa da gecede yalnız görünüyorlardı. Kataraktın sürekli alçaktan gelen uğultusu bulundukları yeri daha da özel kılıyordu. Küçük su kabını ısınması için ateşin üzerine asarken, "Anladığım kadarıyla bu gece nöbet tutuyorsun?" dedi.

Başını salladı. "Jean Marie bu bölgede başka bir Fransız keşif ekibi olduğunu sanmadığını söyledi ama etrafta başka haydutlar da olabilir." Solundaki Fransız tüfekleri yığınının işaret etti. "Bu silahları ve benimkileri temizlemek zaman geçirmek için iyi bir yol."

Kaşlarını çattı. "Karabinamın temizlenmesi gerekiyor. Normalde şimdiye kadar temizlemiş olurum ama dikkat dağınık bir gün oldu."

"Onu buraya getir, sen çay yaparken ben de temizliği yapayım."

Ona silahını getirdi ve o rahatlayıp çay suyunun ısınmasını beklerken silahını temizledi. "Daha bu sabah kaleden yola çıktığımızı hatırlamak zor," diye düşündü. "Gün sanki bir hafta sürmüş gibi."

"Uzun, zorlu bir hafta oldu," diye kabul etti. "Alındığımı hatırlamadığım çürüklerim var."

"Ben de öyle!" Su kaynayınca çay yapraklarını ekledi ve demlenmesi için demliği yere koydu.

Will onun elini tuttu ve yanındaki katlanmış battaniyeye oturması için geri çekti. Alçak ve ciddi bir sesle, "Günün özellikle berbat geçti," dedi. "Sen nasılsın?"

İyi olduğunu söylemeye başladı, sonra durdu, konuşamıyordu. Tekrar konuşmaya çalıştı ve şiddetle titremeye başladı. Will'in sağ kolu kadının omuzlarına dolandı ve onu kendine doğru çekti.

"I . . . Umarım histeri krizleri geçirmeme aldırılmazsınız," dedi boğuk bir sesle. "Hepimizin ölüme ne kadar yaklaştığımızı düşündüğümde ..." Sesi kesildi.

Will'in kolu sıkılaşıarak ona sıcaklık, güç ve destek verdi. "Güçlü histerilere kapılma hakkını kazandın," dedi kararlılıkla. "Bugün yaptığın şey oldukça sıradışıydı, biliyorsun. Cesaretin ve hızlı düşünmen olmasaydı hepimiz ölmüş olurduk. Ya da daha kötüsü."

Athena Fransızların Sofia'ya ne yapmak istediklerini düşündü ve kusmamak için kendini zor tuttu. "Her şey çok çabuk oldu, ne yaptığımdan tam olarak emin değilim."

"Sana hatırlatmama izin ver." Kabaca nefes verdi. "Lanet olası bir aptaldım ve bu ülkenin görünürdeki barışçılığine aldanmama izin verdim ve bu neredeyse bizi öldürüyordu. Kayanın üstündeki keskin nişancı tarafından vurulmaktan zor kurtuldum. Yoldan çekilmeyi ve onu indirmeyi başardım, ama eğer sıcak ızgaranı yüzüne fırlatmasaydın, yeniden doldururken diğer adam tarafından öldürülebilirdim."

"Tamamen içgüdü." Will'in sıcaklığı ve yakınlığı sayesinde çılgılık atan sinirleri yatışmaya başlamıştı. "Hiç düşünmeden yakaladım ve fırlattım."

"Tanrı'ya şükür iyi içgüdülerin var! Senden mükemmel bir asker olurdu. Gerçi bu büyük bir kayıp olurdu." Avucunu kızın sağ kolunda gezdirmeye başladı. Kendini sevilen bir kedi gibi hissetti.

"Diğer saldırganların peşinden gittim, bunun yapılması gerekiyordu, ama Sofia'yı sürüklenmekten kurtaran sendin."

"Onu kurtaran Justin'di. Onu esir alan kişinin elinden kurtarmayı başardığında ben sadece açık bir atış fırsatından yararlandım." Athena bu anıyı hatırlayınca tekrar ürperdi.

"Sevdiklerini korumak için ilk kez bir Fransız askerini öldürdüğünü sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu, bunu yapmayı ya da sonrasında bununla yaşamayı kolaylaştırmıyor."

Porto'da manastırı işgal ettiğinde öldürdüğü Fransız askerini hatırladı ve yüzünü Will'in omzuna gömdü. "Yağmacıları öldürmeyi alışkanlık haline getirmemeyi tercih ederim," dedi, sesi Will'e karşı boğuk çıkıyordu. "Ama San Gabriell'i nelerin beklediğini kim bilebilir ki?"

"Kim bilir?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Cesaretiniz ve hızlı düşünme yeteneğiniz için teşekkür ederim çünkü bunlara ihtiyacınız olabilir."

Adamın sözleri kadının daha önceki şüphelerini doğruladı. "Durum ne kadar kötü? Daha önce savaş konseyimizi topladığımızda basitleştirdiğinden şüphelenmiştim."

Kaşlarını çattı. "Pusunun ne kadar işe yarayacağını tahmin etmek zor. Doğru zamanda ve yerde pozisyon almamız gerekecek, bu da tam zamanı bilmek için iyi bir keşif anlamına gelecek. Adamlarımızın erken gelmesi gerekecek ve muhtemelen soğuk bir gece boyunca saatlerce pusuya yatmaları gerekecek. Çok hareketsiz ve sessiz olmaları gerekecek. Fransızlar tecrübeli birliklerdir ve batık yola karşı dikkatli olacaklardır çünkü bu bariz bir pusu tehlikesidir. Adamlarımızdan birinin en ufak bir sesi ya da görüntüsü onları alarma geçirecek ve sürpriz avantajını yok edecektir."

İsteksizce onun rahatlatıcı kolundan uzaklaştı ve çayı kalaylı fincanlara doldurdu, ardından şeker parçaları ekledi. Ona kupasını uzatarak, "Birlikte çalışmak zorunda olduğun askerleri biliyorsun. Sence en olası sonuç nedir?"

"Her şey giderse, Fransız birliklerinin sayısını önemli ölçüde azaltacağız, ancak onlar karşılık verdikçe bizim tarafımızda ciddi kayıplar olacak. Milislerin bir kısmı kaçacak çünkü daha önce hiç savaşa girmemişler. Dehşete düşecekler," dedi Will açık yüreklilikle. "En kötü ihtimalle neredeyse tüm milisler kaçacak ve geri çekilme kan gölüne dönecek."

Athena kalaylı kupayı iki elinin arasında kavradı, sıcaklığa ihtiyacı vardı. "En kötüsü buysa, sence en olası olanı nedir?"

"Her küçük milis birliği, da Silva'ya hizmet etmiş askerlerden birinin etrafında kurulmuştur. Umarım diğerlerine destek olacak kadar adam ve böylece toplu bir geri çekilme yaşanmaz," dedi Will yavaşça. "Ama Fransızlar sert ve iyi bir şekilde karşılık verecektir. San Gabriel'i almak için uzun bir yol yürüdüler ve kolay kolay dönüp kaçmayacaklar. Jean Marie gibi, nereye gitmeleri gerekiyor? Tahttan çekilirken silahlarını bırakmadıkları için artık Müttefiklerin gözünde kanun kaçağıdır. Köşeye sıkışmış fareler gibi savaşacaklardır."

Athena olasılıkları düşünürken yarı soğumuş çaydan derin bir yudum aldı. "Patlatmak için can attığın o kara barutu kullanmak için elbette fırsatlar olacaktır."

Will kıkırdadı. "Evet ve pusu bölgesini inceledikten sonra, onu en etkili şekilde nasıl kullanacağımı bileceğim. Ama dar bir dağ yolunda yürüyen beş ya da altı yüz asker çok uzağa dizilmiş olacak. Hepsini bir anda havaya uçurmaya yetecek kadar kara barutum yok."

bir kez. Şansımızı artırabilirim ama patlamalar savaşı kazanmak için tek başına yeterli olmayacaktır."

"Ya ülkeyi istila edecek kadar Fransız askeri hayatta kalırsa?"

Will geniş omuzlarını silktilti. "Albay da Silva dönene kadar güvenli evlerin ve mağaraların nüfusun çoğunu koruması için dua ediyoruz. En iyi tahminim ordunun iki ya da üç hafta içinde geleceği yönünde."

Athena daha erken olmasını diledi. "Yani durum iyi değil ama umutsuz da değil."

Will son çayını da yuttu. "Beklentiler, senin Fransızlardan kaçarken çöken kayık köprüsünden geçtiğin ve benim de bir mahzende şafakta idam edilmeyi beklediğim zamandan daha iyi. O zaman ikimiz de zorluklara rağmen hayatta kaldık ve bu sefer de hayatta kalmak için elimizden geleni yapacağız. Herkesin yapabileceği tek şey bu."

"Duyduk duymadık demeyin!" Athena son çayını da yuttuktan sonra esnemesini gizledi. "Birdenbire zar zor uyanık kalabiliyorum. Birkaç saat uyumaya ihtiyacım var, senin de öyle. Şafağı yarıladığımızda beni uyandır, ben devralırım."

"Gerekirse, ama çok fazla uykuya ihtiyacım yok." Sessiz bir samimiyetle gülümsedi. "Yanıma uzan Athena. Kalçam oldukça iyi bir yastık olacaktır."

"Bu reddetmem gereken ama reddedemeyeceğim bir teklif." Bir esneme daha gizledi. Sonra battaniyesine sarıldı ve başını adamın sağ uyluğuna yaslayarak yan . "Gerçekten çok rahatsın," diye mırıldandı. "Ama taşınman gerekirse yerimi değiştirebilirim. Ve beni uyandır ki biraz dinlenebilesin!"

Elini onun omzuna koydu ve hızla uykuya dalarken kaslarının gevşediğini hissetti. Zihninin bir kısmı nehre ya da gece boyunca hareket eden sinsi yaratıklara ait olmayan sesleri dinledi, ama çoğunlukla Athena'nın ona karşı güvenle uyumasıyla burada olmanın ne kadar huzur verici olduğunu düşündü.

Üstün bir asker olabilecek olağanüstü bir kadındı ama kadın olması çok daha iyiydi. Battaniyesinin altında, güçlü ve zarif vücudunun güzel uzunluğunu görebiliyordu. Harika, uzun bacakları. Ne büyük bir cesaret ve dayanıklılık. Birlikte bir hayat kurabileceklerine dair o kadar az güven.

Bu gece birlikte bir yaşam olasılığı tartışmalı görünüyordu. San Gabriel savaşa gidiyordu, o çok sınırlı kuvvetlerin başkomutanıydı ve bir

iyi bir subay arkadan liderlik yapmazdı.

Eğer Duval'ın San Gabriel'e gelme isteğini reddetseydi, şimdiye kadar sağ salım İngiltere'ye dönmüş olabilirdi. Ama o zaman Athena'yla tanışamayacaktı ve çok kısa bir süreliğine de olsa onu hayatına aldığı için üzgün olamazdı.

"İyi uykular küçük baykuş," diye fısıldadı. "İyi uykular."

Athena mışıl mışıl uyudu ve Will'i birkaç saat dinlenmeye zorlayacak kadar erken uyandı. Uykuya dalmadan önce ona, Athena'nın iyi bir yastık olduğunu da söyledi.

Adamın başının kucağında olması hoşuna gitse de, dokunma mesafesindeki her yerini okşamak için güçlü bir cazibesi vardı. Adamın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Şafaktan önceki karanlık saatlerde, Will'le birbirlerini tanıdıkları o kısa, büyümlü günleri düşündü. Will'in ona kur yapmasına karşı direnişinin derin, ıstıraplı kökleri vardı. Ama şimdi ikisi de sadece dört gün uzaklıkta olan bir istilayla karşı karşıyaydı. Hayat kırılıyordu. Tek bir kurşun top Will'in ya da Sofia'nın parlak ruhlarını yok edebilirdi. Justin'in kafatasını sıyıran top, yarım santim daha yakına isabet etseydi ölümcül olabilirdi.

Bugün hayatta kalmışlardı ama bir hafta içinde ölmüş olabiliyorlardı.

Will'in uykusunda bile sorumluluktan bitkin düşmüş yakışıklı yüzünü inceledi ve kalan değerli anların hiçbirini boşa harcamayacağına yemin etti.

Bölüm 27

Castelo Blanco'ya dönüş yolundaki uzun yolculuk Sofia için ıstırap vericiydi; kendisi için değil, Justin için. Belli ki acı çekiyordu ama yine de iğrenç bir şekilde bir İskoç oluyor ve bir sorun olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Ellerinden geldiğince çabuk şatoya dönmeleri gerekirken, acısını dindirmek için pek bir şey yapılamazdı. Sofia onun yanında at sürüyor ve yaralarının yeniden açılıp kanamaya başlamaması için dua ediyordu.

İlginçtir, Jean Marie de aynı derecede ilgiliydi, Justin'in diğer tarafına biniyor ve onu dikkatle izliyordu. Gerçekten iyi bir kişisel hizmetçinin içgüdülerine sahipti.

Will arkadaşının iyiliğini de önemsiyordu ama San Gabriel'i ve savunmasını daha da çok önemsiyordu, bu yüzden Justin'in sözünü dinledi. Çok az mola vererek hızlı bir tempoda ilerliyorlardı ve bu molalar binicilerden çok atlar içindi.

Sonunda şatoya vardıklarında Sofia son derece minnettardı. Justin acı ve yorgunluktan bitkin düşmüştü ve atından düşme tehlikesi geçiriyordu. Will onun güvenli bir şekilde attan inmesine yardım etti ve iki seyis de ahırdan endişeli bakışlarla çıkana kadar onu dik tuttu.

"Bay Ballard bir saldırıda yaralandı," diye açıkladı Sofia. "Miguel, Onbaşı Paget'in Bay Ballard'ı odasına çıkarmasına yardım et. Sancho, atla kasabaya git ve Dr. de Ataide'i olabildiğince çabuk buraya getir."

Damatlar Jean Marie'ye dehşet içinde baktılar. "Bir Fransız askeri!" dedi Miguel, dehşetle. "Delirdiniz mi, majesteleri? Bu vahşi hayvan sizi tehdit mi ediyor?"

"Senyor Paget artık bir Fransız askeri değil," dedi Sofia kesin bir ifadeyle. "San Gabriel'e ciddi bir yemin etti. Bay Ballard'ı üst kattaki odasına götürmenize yardım edecek."

Miguel daha fazlasını söylemek için ağzını açtı. Sofia onun sözünü sertçe kesti. "Benim kararımı mı sorguluyorsun?"

Miguel zorlukla yutkundu. "Hayır, Prenses." Justin'e doğru ilerledi ve bir kolunu beline doladı, Jean Marie de Justin'in diğer tarafına benzer bir şekilde tutundu.

İngilizce konuşan Justin, muzip bir fısıltıyla, "Her geçen gün daha çok kraliçe gibi konuşuyorsun prensesim. Korkutucu türden."

Adamlar onu kaleye doğru götürmeye başladıklarında, Justin'in ceketı gövdesinden düştü ve sargılı göğsünde taze kan lekeleri gördü. Dehşete kapılarak, "Bu sana emir verebileceğim anlamına geliyor, seni İskoç köylüsü! Odana çıkıyorsun ve cerrah seni uygun bulana kadar orada kalacaksın!"

"Yoksa kafamı mı kestirirsiniz? Evet, majesteleri," dedi uysalca ama merdivenleri çıkmaya başlamadan önce gözleri mizahla parladı ve acı dolu bir nefesi bastırmak zorunda kaldı.

Sofia dudağını ısırarak Justin ve yardımcılarını odasına kadar takip etti. Onu yavaşça yatağının örtüsüne yatırdıklarında inledi ve gözleri kapandı. Yorgunluktan rengi hâlâ griydi ama en azından at sırtında itişip kakışmak yerine yatıyordu.

Sofia iki adama teşekkür etti ve ekledi: "Miguel, atlar için sana ihtiyaç var. Gittiğimizden daha fazlasıyla döndüğümüzü gördün."

Başını salladı. "Cılız hayvanlar, ama uygun bakımla faydalı olacaklar. Binicilerine ne oldu?"

"Altı hain Fransız askeri partimize saldırmak gibi bir hata yaptı," dedi sert bir sesle. "Beşi pişman olacak kadar uzun yaşamadı. Jean Marie, Bay Ballard'ın ceketini çıkarmasına yardım eder misin?"

Miguel ahıra doğru yola çıktı ve Jean Marie Justin'i paltosunu çıkarabilecek kadar nazikçe kaldırdı. Kanama durmuş gibi görünüyordu ama Sofia cerrah yaralarını muayene edip yeni bandajlar yapana kadar mutlu olmayacaktı.

Justin tekrar dinlenmeye başladığında Sofia, "Jean Marie, Fransız üniforması ceketini çıkarsan iyi olur. Geçen yılki Fransız işgalini kimse unutmadı ve senin kazara ölmeni istemiyorum."

Yıpranmış mavi paltosunu çıkarırken hararetle, "Bunu ben de istemiyorum Prenses," dedi.

Gözleri hâlâ kapalı olan Justin, "Kan lekelerini temizlemenin bir sakıncası yoksa, üzerimden çıkardığını alabilirsin. Şimdi biraz büyük gelebilir ama biraz kilo aldıktan sonra sana tam oturacaktır."

"Bana kendi ceketinizi mi vereceksiniz, efendim?" Jean Marie onu inceledi. "Çok güzel bir palto."

"İyi bir kumaş ve kesimle Londra'da üretildi," diye onayladı Justin. "Ama vurulmayı ve bıçaklanmayı düşünmeden bunu bir daha giyemeyeceğim, bu yüzden

hoş geldiniz."

"Teşekkür , efendim!" Jean Marie çekti. Kumaş koyu kahverengiydi, bu yüzden lekeler çok kötü görünmüyordu ve kemikleri biraz etlendiğinde üzerine tam oturacaktı.

Sofia, "Sivil hayata hoş geldiniz, Senyor Paget," dedi.

Sol kolunun ince yününü okşadı. "Kendi isteğim dışında askere alındım. Bunu özlemeyeceğim."

"Bence Gabrieleño olmayı çok daha fazla seveceksin," dedi Sofia. "Şimdilik ahıra git ve atlara yardım et. Sonra da Senyor Oliviera'yı nerede bulabileceğimi sor ve ona seni işe almasını, sana bir oda ve yemek bulmasını söylediğimi söyle." Yorgun bir ifadeyle elini salladı. "Önümüzdeki birkaç gün hayat oldukça kaotik olacak."

"Benden ne isterseniz, istemeniz yeterli Prenses." Derin bir selam verdi ve odadan çıktı.

O bunu yaparken, küçük tüylü gri bir şekil odanın içine daldı. Sofia kediye kucağına alırken gerginliğini uzun bir iç çekişle dışarı attı. "*Querida Sombra!*" dedi yanağını yumuşak, çizgili kürke sürterken.

"Senin *querido*'n başka biri mi prensesim?" Justin'in paslı sesi sordu.

Sofia gülümseyerek yatağın kenarına tünedi. "Nöbetçi kedim geldi. Ben burada olmadığım zamanlarda vaktini mutfakta geçiriyor ve fare devriyesinde özenle çalışıyor ama her zaman döndüğümü anlıyor ve beni buluyor." Kediye uzattı ve onunla ciddi bir şekilde konuştu. "*Mi Sombra*, bu adamın başında nöbet tut. Ona arkadaşlık et, rahatlat ve eğer ayağa kalkmaya çalışırsa onu ısıtır!"

Kediye yatağın üzerine koydu. Sombra hemen yastığa doğru yürüdü ve Justin'in çenesini yalamaya başladı. "Sombra tıraş olman gerektiğini düşünüyor," dedi Sofia. "Haklı."

Justin güldü ve Sombra'nın başını ve boynunu kaşımaya başladı. Yatakta çingirdayan bir mırıltıyla ödüllendirildi. "Görüyorum ki senin sevgini kazanmak için bir rakibim var. Sanırım yatak arkadaşın?"

"Gerçekten de öyle." Justin'in elini tuttu. "Cerrah gelene kadar burada kalacağım. İstila yolda olduğu için yapacak çok işim var. Bir fikrim var. Jean Marie'yi beden hizmetçisi olarak kabul eder misin? Birkaç gün fazladan bakıma ihtiyacın olacak."

Justin düşündü. "Bu fikir hoşuma gitti. Memnun etmeye meyilli görünüyor ve iyi yapılmış bir paltoyu gördüğünde tanıyor."

Sofia yumuşak bir sesle, "O da ait olduğu bir yer bulmak için yanıp tutuşuyor," dedi. "Eğer ona iyi davranılırsa, tüm günleri boyunca size hizmet edecektir."

Justin onun elini sıktı. "Sadakat aşılacak gibi bir yeteneğiniz var prensesim. Athena'nın dediği gibi, bir düşmanı müttefike dönüştürdünüz."

"Keşke bunu Fransızların geri kalanıyla da yapabilseydim!" İçini çekti. "Korkuyorum, Justin. *Dehşete düştüm*. Baudin arkasında birçok askerle ve San Gabriel ile beni ele geçirme arzusuyla geri dönüyor. Albay da Silva dönmeden önce buraya yerleşirse, onu buradan çıkarmak çok zor olacak. Çok ölümlü bir savaş olacak."

"Will'i hafife almayın. O iyi bir subay, adamlarından en iyi şekilde yararlanma konusunda yetenekli." Justin nefesini tutmak için durakladı. "Ve senin insanların evleri için savaşıyor. Bu onlara ekstra güç veriyor."

Justin'in haklı olduğunu umuyordu. Haklı olması için *dua etti*.

* * *

"Justin? Nasıl hissediyorsun?"

Will'in sessiz sesi Justin'i karmakarışık rüyalarından çekip çıkardı. Uyandı ve gözlerini kırıştırarak yatağın üzerindeki tenteye baktı. "Ağrım var," dedi mırıldanarak. "Lanet olası cerrah bana afyon vermiş olmalı. Keşke vermeseydi. Sofia muhtemelen ısrar etmiştir."

Will, Justin'in görüş alanına girerken kıkırdadı. "Ben de afyona aynı tepkiyi veriyorum. Acının azalması güzel ama aklın karışması can sıkıcı."

Justin pencereye baktı. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Sadece birkaç saat." Will yatağın ayakucundaki ağır direğe yaslanmış, yorgun görünüyordu. "İnsanlar yaklaşan istilayı öğrendiklerinde kalede kopan korku ve şok fırtınasını kaçırarak kadar uzun bir süre."

Justin kaşlarını çattı, keşke daha net düşünebilseydi. "Haberler ne kadar yaygın?"

"Çoğunlukla sadece kraliyet ailesi. Haberin bir şekilde Baudin'e ulaşması ihtimaline karşı genel nüfusun çok erken haberdar olması riskini almak istemiyoruz. Sürpriz unsuru olmadan San Gabriel'in istilayı savuşturmak için fazla umudu yok." Will yatağın yanındaki masaya doğru ilerledi ve bir bardak su doldurdu. "Susamış görünüyorsun."

Justin bardağın tamamını uzun bir yudumda içti. "Öyleydim ama tam olarak fark etmemiştim." Yeniden doldurmak için bardağı uzattı. "Bu hem aklımı biraz başıma getirdi hem de ağızımdaki afyon kokusunu giderdi. Sanırım sen ve Sofia'nın adamları daha detaylı planlar üzerinde çalışıyorsunuzdur?"

"Evet, Cuma günü İspanya yolu yakınındaki çiftlikleri boşaltacağız ve mümkün olduğunca çok insanı sığınaklara taşıyacağız. Vadiden doğuya gidenleri engellemek ve Baudin'i gözlemek için İspanya yoluna nöbetçiler yerleştirilecek."

Justin ikinci bardak suyu daha yavaş içti, sonra dikkatle kendini iterek yastıkların üzerine oturdu. Başı donuk bir ağrı dışında kötü görünmüyordu ve bıçak yarası acı verici değil, sadece ağrılıydı. "Cumartesi gecesi güçlerinize katılmaya hazır olacağım."

Will başını salladı. "Pusunun bir parçası olmayacaksın."

Will devam edemeden Justin'in genellikle yumuşak olan öfkesi alevlendi. "Oldukça iyi bir nişancıyım ve savaş ve haydut saldırıları konusunda yeterince deneyimim var, bu yüzden kaçıp gitmem pek olası değil. Bulabildiğiniz her sağlam askere ihtiyacınız olacak, lanet olsun!"

Will özür dileyerek, "Evet, üzgünüm, değerli olacağını biliyorum," dedi. "Ama senin için en uygun olan daha önemli bir görevim var."

"Fransızlarla savaşmaktan daha değerli ne olabilir?"

Will, "Sofia'yı San Gabriel'den çıkarıp Porto'ya götürmek," diye karşılık verdi. "Fransızların vadiyi ele geçirmesini engelleyemezsek, yapacakları ilk şey onu yakalayıp Baudin'in yatağına götürmek olacaktır."

Justin bu düşünce karşısında öğürdü. "Kale neredeyse zaptedilemez durumda."

"Evet, ama içeride kuşatılırsa Baudin ülkenin geri kalanını güvence altına almak için acele etmeyebilir ve Albay da Silva ve adamları döndüğünde onlara saldırmak için kendi pususunu kurabilir. Sofia'yı Porto'ya götürürseniz, sizin yardımınızla, gerekli olursa İngiliz ve Portekiz desteğini toplayabilir. Yüksek rütbeli Portekizli yetkilileri tanıdığınızı varsayıyorum. Ayrıca sürgündeki cesur ve güzel prensese destek vermeleri için nüfuzlu İngiliz dostlarımıza da haber gönderebilirsiniz." Will yüzünü buruşturdu. "Umarım iş o noktaya gelmez ama hazırlıklı olmak en iyisi."

Justin tereddüt etti. "Kaçmasına yardım etmenin değerini anlıyorum ama bu korkaklık gibi geliyor. İngiliz kurumlarıyla daha iyi bağlantılarınız var ve onu güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için eşi benzeri olmayan bir koruma olursunuz."

Will sert bir sesle, "Durum o kadar vahim bir hal alırsa, ölmüş olacağım," dedi. "Sofia ve San Gabriel için en iyi umut sensin. Sofia ve San Gabriel için en iyi umut sensin."

senin gitmek istememenle aynı sebeplerden. Ülkesi için ölebilir. Senin görevin onu ülkesi için *yaşamaya* ikna etmek. Athena ile aranızda kalsın, gerekirse onu gitmeye ikna edebilirsiniz."

"Bu Athena'yı da güvenli bir yere götürecektir," diye gözlemledi Justin.

"Benim de dikkatimden kaçmayan bir düşünce," diye onayladı Will. "Athena'nın aynı zamanda etkili bir koruma olduğunu fark etmişsinizdir. Savaş deneyimi olan birkaç Gabriileño ile birlikte, hızlı ve hafif seyahat edebileceksiniz."

"Beni ikna ettiniz." Justin alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, asilce ölmek bana o kadar da çekici gelmiyor."

Will güldü. "Bir zamanlar bunun asilce olacağını düşünürdüm ama artık değil. Yine de orduya katıldığımdan beri savaşarak öleceğimi varsayıyorum. Eğer geldiyse.

.. "Omuz silkti. "En azından sürpriz olmayacak."

"Bir askerin hayatı oldukça şaşırtıcı derecede kadercilik üretir," diye mırıldandı Justin, Will'in muhtemel ölümü sakın bir şekilde kabullenmesinden ne kadar sarsıldığını göstermemeye çalışarak. "Bence hayatta kalacaksın çünkü sen de kardeşin de görünüşe göre öldürülemezsiniz."

Will sırttı. "Keşke bu doğru olsaydı."

Justin yorganını geriye attı. "Lazımlığı çıkar. Devrilmemek için yardıma ihtiyacım olabilir. Lanet laudanum!"

Justin yataktan kayarken Will onun kolunu yakaladı. "Jean Marie'ye kimsenin sana daha fazla vermediğinden emin olmasını söyleyeceğim. Kendisini senin özel hizmetçin olarak atadı. Burada olmamasının tek nedeni, onu yiyecek bulmaya göndermem ve benim gözetimimde ölmene izin vermeyeceğime dair güvence vermem."

Justin biraz sallanarak, "Delikanlıdan hoşlanmaya başlıyorum," dedi. "Onu tutabilirim."

Afyonlu rüyalarından biri zihninden geçti. Ona Athena'yı hatırlatan minyon bir kadın görüntüsü. Gözlerini kırıştırdı ve görüntüyü düşündü. "İngiltere'deki arkadaşlarımı düşünüyordum ve Athena'nın babasının kim olduğunu biliyor olabilirim. "

Bölüm 28

Gün uzun ve yorucu geçmişti ve artık çok geç olabilirdi ama Athena daha fazla gecikemezdi. Başka bir şansı olmayabilirdi. Soyundu ve uzun gecelik bornozunu giydi, sonra saçlarını çözdü ve omuzlarına ve sırtına doğru taradı.

Sessizce odasından çıkıp katın bir ucundan diğerine uzanan uzun koridora adım attı. Şato sessizdi ve geçidin iki ucundaki pencerelerden yeterince ay ışığı giriyordu, yolunu aydınlatmak için bir şamdana ihtiyacı yoktu.

Sofia'nın kedisi kadar yumuşak başlı olan kadın, koridorun sonuna doğru ilerledi ve deneyimli bir askeri ürkütmenin iyi bir fikir olmadığından emin olduğu için, Will'i uyarmak amacıyla kapısına vurdu. Yanıt alamayınca kolu denedi. Kapı kolayca açıldı ve yatak odasına adım attı.

Ay ışığının geniş bir alanı yatağın üzerine vuruyor, Will'in çıplak ve güçlü gövdesini gümüş bir ışıkla aydınlatıyordu. Yan yatmıştı, bir kolu yastığının üzerindeydi ve vücudunun alt kısmı bir battaniyeyle örtülüydü. "Will?"

Anında uyandı. "Athena, sorun ne?" Kendini iterek oturur pozisyona geldi. Battaniye aşağı doğru kayarken, oldukça görkemli bir şekilde çıplak olduğu belliydi. "Fransız istilasını erken gelmiş olamayacak kadar sessiz."

Dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Farklı türde bir istila."

Annesinin cazibesinin onda birine sahip olmayı dileyerek ay ışığına doğru bir adım attı. "Yolda kolayca öldürülebilirdik. Şüphelerimin ve korkularımın ne kadar aptalca olduğunu fark etmemi sağladı. Senin yatağını paylaşmadan ölmek istemediğimi keşfettim." Sesi titredi. "Tabii beni hala istiyorsan. Eğer ilgini kaybettiysen seni suçlamam."

"Seni istiyor muyum?" Elini uzatırken gülümsemesi odayı aydınlattı. "Sevgili kızım, seni istemeyeceğim bir günü hayal bile edemiyorum. Bana gel."

Rahatlamaktan güçsüz düşerek öne doğru bir adım attı ve titreyen parmaklarıyla onun elini sıktı. Adamın kendisi hakkında neye inandığından emin olamayınca kararsızca, "Ben bakire değilim," dedi.

"Ben de öyle." Onu yatağa çekti ve kucakladı, kolları onu güç ve şefkatle sardı. "Lütfen bana bunun bir rüya olmadığını söyle." Yüzünü saçlarının gevşek dalgalarına gömdü, sıcak nefesi boğazını okşadı. "Hayır, eğer bu bir rüyaysa, bana anlatma. Bitmesini istemiyorum."

Biraz güldü, onun karşılmasıyla rahatladı. "Bu gerçek. Sen *çok* gerçeksin. Seni bu kadar çok istediğim halde neden sana bu kadar yoğun bir şekilde direndiğimi hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Çocukluğunuz hakkında söylediklerinize bakılırsa, şüpheleriniz anlaşılabilir." Ay ışığında onun yüzünü inceleyebilmek için biraz geri çekildi, bakışları araştırıyordu. "Tehlikenin daha küçük endişeleri ortadan kaldıran bir yolu vardır, ancak tehlike geçtiğinde, ölüm yakın görünürken yapılan eylemlerden pişmanlık duymak kolaydır. Eğer daha sonra pişmanlık duyabileceğini düşünüyorsan, şimdi geri çekilmenin tam zamanı." Ağzı büküldü. "Gitmeni istemiyorum ama pişmanlık duymanı da istemiyorum."

"Tek pişmanlığım bu kadar uzun süre beklemiş olmam olacak," dedi dürüstçe. "Hiçbir şeyi gizleme Will."

Kaşları çatıldı. "Belki de bununla ne kastettiğini açıklığa kavuşturmalısın?"

Zorlukla, "Sana asla gayrimeşru bir çocuk dünyaya getirmek istemediğimi söylemiştim, ama fark ettim ki senin bebeğine sahip olmayı şiddetle istiyorum," dedi. Gülümsemesi kendisiyle alay eder gibiydi. "Başka bir deyişle, ben de annem kadar bencilim. Gerçi onun istediği herhangi bir çocuğu ama ben sadece seninkini istiyorum. Bu kadar az zamanımız varken bu pek olası değil ama olursa sevinirim."

Nefesini içine çekti. "Bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifat. Eğer eminsen..."

"Eminim." Sabırsızlanarak öne doğru yuvarlandı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Sanki o bir kıvılcım, kendisi de çıraymış gibi karşılık verdi. "Athena," diye nefes aldı. "*Tanrıça . . .*"

Onu daha derinden öptü, kendisine doğru çekti, böylece vücutları birbirine bastırdı ve büyük, sıcak elleri sırtının ve yanlarının kıvrımları ve vadileri üzerinde dolaştı. "Çok zarif ve güçlü," diye mırıldandı. Keşfeden eli cüppesinin bir kıvrımının altına kaydığında sesi değişti. "Ve cübbenin altında çok ilginç bir şekilde çıplaksın!"

Utanç içinde başını eğdi. "Delilah'nın bana verdiği endişe verici annelik bilgeliklerinden biri de çok az erkeğin çıplak bir kadına karşı koyabileceğiydi.

kadın bedeni. Belki de babamı, o korkunç dükü böyle baştan çıkarmıştır. Onun durumunda bu yöntemin daha güvenilir olduğuna eminim, ama ben ... Eğer kararsız kalırsan, cübbemi çıkarabilirim diye düşündüm. Beni hala reddediyorsan, aşağılanmamı tamamlamak için."

Bu konuda şaka yapabilirdi, çünkü adam onu reddetmemişti. Bornozunu bile çıkarmak zorunda kalmamıştı.

Will güldü. "Sözlerinde doğruluk payı var ama gerçeğin tamamı değil. Kadın çıplaklığı her zaman ilginçtir, ama daha da önemlisi kadının ilginç olmasıdır. Ve sen, küçük baykuş, tanıdığım en ilginç kadınsın."

"Ben *küçük* bir şey değilim!" diye itiraz etti.

"Uzun ve sevimli bir baykuş mu? Doğru, belki, ama evcil hayvan ismi kadar iyi değil." Onu nazikçe sırt üstü yatırdı ve cüppesinin kuşağını çözdü. "Siz bir ziyafetsiniz leydim," dedi sesi kalınlaşarak. "Güçlü, kıvrak ve zarif bir kadınsınız."

Göğsüne dönmeden önce çıplak vücudunu omzundan kalçasına kadar okşadı. Adam meme ucunu okşarken kızın nefesi kesildi. Anında sertleşti ve derin, gizli yerlere his sarsıntıları gönderdi.

Eli diğer göğsüne gitti ve sıcak dudaklar ve kayan dillerle başlayan bir öpücük için eğildi, sonra hareket etti. "Karşı konulmaz bir tat ve doku ziyafeti," dedi boğuk bir sesle.

Ağzının değdiği her yerde, varlığının her zerresini şoka uğrattı. Dili kulağında gezindi. Kulakların bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi? Kızın boğazı adamın dudaklarına karşı tamamen savunmasızdı. Köprücük kemiği boyunca narin bir ısırik. Göğüsleri, Tanrım, *göğüsleri*!

Uyarılmışlığının güçlü uzunluğunu kalçasında hissetti ve ona sürtündü, nefesini ve tepkisinin sarsıntısını sevdi. Bu sarmal çılgınlıkta yalnız kalmak istemiyordu. Duyguları mantıklı zihnini boğarken, aynı zamanda bu yakınlığın ilerlemesini ve sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Adamın ağzı aşağıya doğru inmeye devam ettiğinde kadın nefes nefese, "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Alev alev yanan korlara dönüşebilirim."

"Asıl mesele de bu zaten." Yumuşak bir kahkaha attı, ılık nefesi kalçalarının birleştiği yerdeki hafifçe karışmış saçları karıştırdı.

Sonra onun kötü, günahkâr ağzı ve dili kadının en hassas yerlerine ulaştı ve kadın alevler içinde kaldı. Kalçaları çalkalandı ve parmakları cehennem sönüp onu gevşek ve sersemlemiş bırakana kadar adamın omuzlarına gömüldü. "Oh, aman" diye nefes aldı. "Oh, *benim* ... !"

Başını onun karnına yaslariken memnuniyetle mırıldandı. Nefesi neredeyse onunki kadar düzensizdi. "Beni tamamen istediğinden hâlâ emin misin?"

"Oh, evet. *Evet!*" Ona da aynı zevki vermek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu, böylece bu çiftleşme onun ruhuna da kendi ruhuna olduğu kadar yoğun bir şekilde işleyecekti.

Adam, güçlü kalçaları kadıninkilerin arasında, onun üzerinde durmak için kıpırdandı. Ellerini onun güzel, geniş omuzlarında, göğsünde ve kaburgalarında gezdirdi. Çok fazla güç, kuvvet ve erkeklik ortaya çıkmıştı ve bu değerli anlar için hepsi onundu. "Eğer ben Athena isem, sen de Herkül'sün, tanrıya dönüşecek kadar görkemli bir adam."

Güldü. "Ay ışığı göz kamaştırır. Sizin durumunuzda zaten var olan güzelliği daha da artırması dışında."

Bir koluyla kendini desteklerken, diğer elinin parmaklarının en mahrem yerlerinin hâlâ titreşen kıvrımlarına kaymasına izin verdi. Duyguların ötesinde olduğunu düşünmüştü ama bunun doğru olmadığını anladı. Farklı türde bir tamamlanma arzusuyla kalçaları yeniden hareket etmeye başladı.

Cesaretle uzandı ve onu kavradı. Adamın nefesi kesildi ve bir an için dondu kaldı. Sonra ona doğru eğildi, yavaşça ama amansız bir güçle öne doğru kaydı. "Senin için uzun zaman oldu, değil mi?" dedi hırıltılı bir sesle.

"*Çok.*" Zengin bir memnuniyetle titredi ve kalçalarını kaldırarak onu daha da içine aldı. O kadar güçlü, erkek ve *haklıydı* ki. "Beklediğime değdi."

Adam hareket etmeye başladı ve kadın birbirlerinin ritimlerine karşılık vermenin yeni bir tür derin zevk olduğunu fark etti. Onun gücünü ve ihtiyacını özüksedi ve uzun zamandır bastırdığı tüm tutkusuyla karşılık verdi.

Adamın vücuduna o kadar uyum sağlamıştı ki, adam inleyip kendini içine akıttığında başka bir sarsıcı doruk noktası yaşayana kadar kendi vücudunun artan aciliyetini fark etmedi. Parçalanıp yeniden oluşurken vücudu sarsılarak sarsıldı. Bir daha asla eskisi gibi bir kadın olamayacaktı, olmak da istemiyordu.

İçindeki gerginlik azaldı ve onu ezmek için yan tarafına yuvarlandı. Onu kendine doğru çekerken mırıldandı: "Bu hayal ettiğimden bile daha muhteşemdi." Onu alnından öptü. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Ve sana geniş yataklı bir misafir odası verdiğim için *çok mutluyum!*" Bu ten tene dokunuşun samimiyetini seviyordu. Loş odanın

Işık, onun güzel erkek vücudunun düzlemlerini ve kaslarını şekillendirdi. En çok da aralarındaki yakınlığı ve doğruluk hissini seviyordu.

Will mırıldandı, "Ne düşünüyorsun? Umarım korkunç bir hata yapmamışsındır."

"Asla öyle değil!" Elini onun göğsüne koydu ve kalbinin güçlü atışını hissetti. "Delilah'nın sevgililerine karşı böyle hissedip hissetmediğini, bu kadar çok sevgilisi olmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum. Ama birden fazla erkeğe karşı nasıl böyle hissedebilir ki?"

Will düşünceli bir ifadeyle, "Bu ilginç bir soru," dedi. "İyi eşleşmiş bir partnerle çiftleşmenin saf hayvani tatmininde büyük bir zevk var. Ama duygusal çiftleşme çok daha fazlasını katar. Fiziksel hazzı sevmiş ama daha derin duygusal bağı hiç bulamamış olabilir. Belki de fiziksel tatminden daha fazlasını aradığı için birçok sevgilisi olmuştur."

"Belki de. Asla bilemeyeceğim. Ama huzursuz bir mizacı vardı. Belki de bulduğu tatminler hep geçiciydi." Kaşları çatıldı. "Bunun senin için de geçerli olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ben daha fazlasını istiyorum, daha azını değil."

"Ben de öyle. Artık benimle evlenmen için başının etini yemeye başlayacağımı biliyorsun."

Athena sırtı ona dönük olacak şekilde yan döndü. "Sevgili olma konusundaki endişelerimin üstesinden geldim ama evlilik başka bir konu."

Will onun arkasında yuvarlandı, böylece kaşık kaşık birbirlerine sarıldılar, kolu onun beline dolandı, bacakları onunkilerin arkasını ısıttı. "Hayatının geri kalanında her gece böyle uyumak istemez misin?" Kadının boğazının kenarına bir öpücük kondurdu.

Çıplak böğrünü okşamak için arkasına uzandı. "İngiltere'de donardık."

Hemen uzanıp ikisinin de üzerine bir battaniye çekti, sonra tekrar onun arkasına yerleşti. "Uyum sağlayacağız. Şiddetli fırtınalar pencereleri sarsarken sıcak bir yatakta birbirimize sarılmanın çok güzel bir yanı var."

Sesinde kırılgan bir tını vardı. "Kulağa oldukça hoş geliyor ama ben hâlâ Fahişe Hanım'ın Kızıyım."

"Geçmişimiz kim olduğumuzun bir parçası, ama siz Leydi Masterson olacaksınız," diye belirtti. "Bazı zor anlar olabilir ama hiçbir erkeğin sizi aşağılamasına izin vermeyeceğim ve en yakın arkadaşlarımın ve ailemin tamamen sizin yanınızda olacağını garanti ederim."

"Ayrıcalıklı düzenin bir parçası olabileceğime kolayca ikna edilemeyecek kadar uzun süre dışlanmış biri olarak yaşadım," diye fısıldadı, boğazı

ağrıyor. "Ve önümüzdeki hafta hayatta kalamayabileceğimiz düşünüldüğünde bu tür sorular tartışmaya açıktır."

"O da var," diye kabul etti, eli göğsünde durdu. "Ama ikimiz de hayatta kalabiliriz. Senin kurtulma ihtimalin benden çok daha yüksek, bu yüzden yarın sabah kardeşime mektup yazıp ona kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini anlatacağım. O senin arkadaşın olacak ve eğer varsa çocuğunun amcası olacak. Bir daha asla yoksulluk korkusu yaşamayacaksın."

Titrek bir nefes aldı. "Birine bu kadar güvenmek çok hoş olmalı." "Mac'e her konuda güvenirim. Eğer onu bulmanız gerekirse, o Sir Damian Mackenzie, kulübünün adı Damian's ve Pall Mall'da. Londra'daki evi hemen yan tarafta. Bunu unutmayın."

"Damian Mackenzie, Damian's, Pall Mall," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladı.

Adamın kolu kadının beline dolandı. "Ya da kasabadan rahibi çağırıp sabah bizi evlendirmesini sağlayabiliriz, böylece sen ve olası bir çocuk benim adım ve servetimin korumasına sahip olursunuz. Bir kız çocuğu iyi bir çeyiz sahibi olur ve bir oğul da bir sonraki Lord Masterson olur."

", değil mi?" dedi, sinirlenmekten çok eğlenmişti.

"Evet," diye itiraf etti. "En azından hedefe ulaşmaya değer olduğunda. Senin gibi, küçük baykuş."

Bu sevgi gösterisi neredeyse savunmasını yok edecekti. Konuyu değiştirmeleri gerektiğine karar vererek sordu: "Karınız nasıl biriydi? Tabii ondan bahsetmeye."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Lily parlak ve güzeldi, hayat ve iyimserlik doluydu. Ben her zaman donuk ve ağırbaşlı oldum"

"Ben seni tanımlamazdım!"

Will kuru bir sesle, "Yirmi bir yaşındayken beni tanıımıyordun," dedi. "Ama gençtik ve aşık olmak için olgunlaşmıştık ve mutlu bir evliliğe adım attık. Sağlığının ne kadar hassas olduğunu fark etmemiştim. Kalbinin zayıf olduğunu biliyordu ama bana hiç söylemedi. Hamile olduğunu öğrendiğimizde çok sevinmiştik. Ama gözümün önünde solmaya başladı.

"Londra'daki en iyi doktoru çağırdım ve asla çocuk sahibi olmaya çalışmaması gerektiğini söyledi ama o zamana kadar artık çok geçti. Tek yapabildiğim onun gittikçe izlemektir. Erken doğum yaptı ve ve oğlumuz hayatta kalamadı."

Athena onun yüzünü inceleyebilmek için sırt üstü yuvarlandı. "Çok üzgünüm Will. Hayat çoğu zaman acımasızdır."

Kadın başka ne söyleyebileceğini düşünürken adam ağzından kaçırdı: "Yeterince güçlü olmadığını bilmeliydim! Kanıt oradaydı ama ben görmedim. Lanet olası bir aptaldım. Bir trajedinin yaşanması için çok genç ve mutlu olduğumuza inanmak istedim."

Athena onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Böyle bir iyimserlik genç olmanın bir parçasıdır. Günah değildir."

"Daha bilinçli , ölmesi gerekmezdi," dedi açıkça.

Athena bir tahminde bulunarak, "Lily bu yüzden mi kefarete ihtiyacın olduğunu hissediyorsun?" diye sordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "O benim sorumluluğumdaydı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım" dedi.

Lider olmanın karanlık tarafı, yanlış giden her şeyin suçluluğunu taşımaktır. Sözlerini özenle seçen Athena, "Söylediklerinize bakılırsa Lily sağlığının zayıf olduğunu ve kemiklerinin yaşlanmayacağını biliyordu. Yapabiliyorken hayata iki eliyle sarılmaya karar verdiğinden şüpheleniyorum. Sevmek ve sevilme istiyordu. Tutku istiyordu ve bunları seninle buldu. Sonunda solmaya başladığında, kızgın mıydı? Seni suçladı mı?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Ama beni incitmemek için öfkesini gizliyor olmalı diye düşündüm." Sesi kırıldı. "Söylediği son sözler beni sevdiğiydi."

"Oh, Will." Athena onun elini kaldırdı ve yanağına bastırdı. "Birbirinizi sevmeniz büyük bir lütuftu, ikiniz birlikte yeterince vakit geçirememiş olsanız bile."

Will kabaca nefesini verdi. "Çok akıllısın, küçük baykuş. Belki de haklısın. Yıllardır gördüğüm tek şey kayıp ve ona gerektiği gibi bakmadaki başarısızlığım."

"Yıllar boyunca pek çok kişiye yardım etmediniz mi? Örneğin, boğulmakta olan rahibeleri ve çocukları nehirden çıkarmak için hayatınızı riske atmadınız mı? Kefarete ihtiyacı olan tüm haydutlarınız yardıma koşmadı mı?"

"Evet, ama bu Lily'yi başarısızlığa uğrattığım gerçeğini değiştirmez."

"Bu tartışılabilir. Doğru olsa bile, hepimiz hata yaparız ve iyi insanlar kendi kontrolleri dışındaki şeyler yüzünden kendilerini cezalandırırlar," dedi nazikçe. "Ama sen teraziyi dengelemek için çok şey yaptın. Bir tarafta Lily, diğer tarafta başka birçok cömert davranış. Eminim bu teraziler şimdiye kadar eşitlenmiştir."

Will kaşlarını çatı. "Bunu düşünmem gerekecek. Bu arada, garip ve muhtemelen acı verici sorular sorma sırası bende. Bana aşk hayatınızdan bahsedin. Büyük, kayıp bir aşk yaşadın mı?"

İsteksizce, "Tam olarak samimi olmayan yoğun bir deli buzağı aşkı ve daha sonra büyük, deli bir yanlış değerlendirme. Buzağı aşkı, karasevdamın nesnesinin Fahişe Hanım'ın Kızıyla evlenmeyi aklından bile geçirmeyeceğini anladığımda sona erdi, oysa beni gerçekten mahvetmek dışında her şeyi yapmaya oldukça hevesliydi." Sonsuz gerçek aşkı keşfettiğini sanıyordu. Onun yerine ihaneti öğrenmişti.

Will hafifçe ıslık çaldı. "Sözde beyefendiler hakkındaki kötü düşüncelerini her geçen gün daha iyi anlıyorum. Peki ya şu çılgınca yanlış yargılama?"

Aptallığını açığa vurmaktan nefret ediyordu ama Will'in sondaj soruları programının, çok kısa bir süre içinde aralarında dikkate değer bir duygusal yakınlık yarattığını kabul etmek zorundaydı. Bir erkekle hiç böyle konuşamamıştı.

"Buzağı aşkı yıkımının üzerinden çok geçmemişti. Delilah gibi olmaya ve sevgililer edinip vahşi, tutkulu ilişkilerin tadını çıkarmaya, sonra da kalbim bütün olarak yoluma devam etmeye karar verdim." İç çekti. "Tutku kısmını sevdim, anlıyor musun?"

Will kararlı bir şekilde, "Tutkulu olmak senin takdire şayan özelliklerinden biri," dedi. "Ama anladığım kadarıyla bu pek iyi sonuçlanmamış?"

"Çok fazla önemsemeden bir erkekle anladım ve yıkımın yolu da geçiyordu," diye açıkladı sesindeki acıyı tutamayarak. "İşte o zaman kendimi namuslu bir kız kurusu olarak bırakmam gerektiğini anladım."

Will kaşlarını çatı. "Sevgilin seninle evlenmez mi?"

"O zaten evliydi. Delilah gibi olmaya çalışıyordum. Bu ilişki bana asla ama asla onun gibi olamayacağımı fark ettirdi. Onun gibi olmak bile *istemedim*." Will'in bakışlarını yakaladı. "İki yetişkin olarak, deneyimli ve gözlerimiz açık bir şekilde bir araya geldik. Bu benimle evlenmen gerektiği anlamına gelmez, onurun bunu gerektirdiğini düşünsen bile."

"Namus belası, seninle evlenmek *istiyorum!*" dedi bıkkınlıkla. "Ama şimdi uyku vakti. Yarın yine uzun ve yorucu bir gün olacak." Onu kollarının arasına aldı ve battaniyeleri üzerlerine örttü, sonra da alnına bir öpücük kondurdu.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Başını onun omzuna yasladı, kucağındaki rahat samimiyetin, kolunun ona verdiği hissin tadını çıkardı.

"Hayır, ama önümüzdeki birkaç gün için diğer kaygılar öncelikli olacak." Tereddüt etti, sonra devam etti, "Sen de benim kadar inatçısın, bu yüzden fikrini değiştirmek asla gerçekleşmeyebilir. Ama eğer öldürülürsem, lütfen, lütfen, kardeşime git."

Yardıma ihtiyacın olmasa bile. Ona San Gabriel'de geçirdiğim zamanı anlat. Bilmek isteyecektir."

"Söz veriyorum, yapacağım," diye fısıldadı. Will'e bu kadarını ve daha fazlasını borçluydu. Çok daha fazlasını.

Bölüm 29

Onu kaybediyordu.

Will kalbi küt küt atarak uyandı, beyni kayıp ve panikle, kaybolan Lily ve yok olan Athena'yla karmakarışık. Athena'nın hâlâ kollarında uyuduğunu görünce kalbi yavaşladı. Onun huzurlu yüzünü inceledi ve Justin'in babasının kim olabileceğine dair tahmininde haklı olup olmadığını merak etti. "Korkunç dük" demişti ve çok fazla dük yoktu. Bu onun için önemli değildi ama kız için kesinlikle önemliydi.

ve bakışları pencereye gitmeden önce ona tatlı ve boğucu bir gülümseme verdi. Şafak vakti.

"Gitmem gerek!" Yataktan sallanmaya başladı. "Sofia'yı kötü etkileyebilecek ahlaksız bir davranış içinde yakalanma riskini göze alamam."

"Sadece bir dakika daha. *Lütfen*." Kolları onun etrafında kilitlendi. "Daha erken uyanırsız ve biraz daha zamanımız olur diye düşünmüştüm. Seninle tekrar sevişmek istedim." Ama bunun son kez olabileceğini bilseydi buna katlanabilir miydi?

"Bu, günü karşılamak için harika bir yol olurdu," dedi usulca, yüzü onun boğazına dayanmış, kucağı onunki kadar sıkı. "Ama dünün ne kadar uzun sürdüğünü ve gecenin çoğunda ne kadar meşgul olduğumuzu düşünürsek, erken uyanmamış olmamız şaşırtıcı değil." Daha önce hiç görmediği bir sıcaklık ve çekingenlikle gülümseyerek geri çekildi. "Yine de çok ama çok iyi uyudum."

"Ben de iyi uyudum. Sen benim için iyisin." Onun yanağını okşadı, sahip olabilecekleri her şey için pişmanlık duyuyordu. "Birlikte olmak için başka bir şansımız olmayabilir. Günü milisleri organize ederek, pusu alanını keşfederek ve kara barutumu en iyi nasıl kullanacağımı planlayarak geçireceğim. Bu gece kaleye geri dönemeyebilirim. Yarın gece pusu pozisyonlarımıza yerleşip Fransızları bekleyeceğiz."

Dudağını ısırdı. "Ben de mümkün olduğunca çok sayıda insanın daha güvenli yerlere tahliye edilmesine yardımcı olmakla ve birlikler dönene kadar dayanabilmeleri için gereken malzemelere sahip olduklarından emin olmakla meşgul olacağım."

"Yoğun bir gün olacak ama kahvaltıdan sonra kısa bir nikâh töreni yapabiliriz, değil mi?" Ses tonu hafıftı ama son derece ciddiıdi.

Onu öptü ve uzaklaştı. "Programlarımız çok yoğun, sevgili Binbaşı Masterson." Yerden bornozunu aldı ve hızla üzerine geçirdi. Kuşağını bağlarken fısıldadı: "Kendine dikkat et Will! Dünyanın sana ihtiyacı var." Sonra zarif bedeni sessizce odadan çıkıp gitti.

Arkasına yaslandı, elleri iki yanında kenetlenmiş halde tavana baktı. Athena'yı bir daha asla göremeyebilirdi ve bu düşünce kalbini göğsünden söküp attı.

Sonra kalktı, yıkandı, tıraş oldu ve üniformasını giydi. Savaşması gereken bir savaş vardı. Ve sonra, Tanrı'nın izniyle, geri dönecek ve onun evlilik hakkındaki fikrini değiştirecekti.

* * *

Olivieralar'la kahvaltı kasvetliydi ama paniğe kapılmamışlardı. En azından bu kez Fransız istilasını konusunda uyarı almışlardı. Justin masanın en ucundaydı, sargılıydı ama oldukça iyi görünüyordu. Will'e bir başparmak işareti yaptı ve gülümsedi. Athena yoktu, Sofia da öyle. Will, onların yemeklerini yiyip görevlerine mi gittiklerini, yoksa Athena'nın kendisinden kaçmaya mı çalıştığını merak etti.

Yeni kaptanları Tom Murphy ve Gilberto Oliviera, uzun masanın bir ucunda, aralarında boş bir sandalye olacak şekilde oturuyorlardı ve Will'e kendilerine katılmasını işaret ettiler. Onun gibi onlar da yıpranmış üniformalarını giymişlerdi.

"Planlamaya nereden başlayacağız, Generalissimo?" Tom sırtarak sordu.

"Bana böyle hitap ettiğin için Gilberto kıdemli kaptan ve benim ikinci kaptanım olacak.

Will yerine otururken, "Komutanım," dedi.

"Gördün mü Murphy? Başkomutan üstün yeteneklerin farkına varıyor," dedi Gilberto, Will'e bir tabak tuzlu sosis, ardından da bir tabak patatesli ve biberli fırında yumurta uzatırken alaycı bir tavırla.

Tom, "Gabrileño olduğun için," diye karşılık verdi. Masanın ortasına büyük bir kahve fincanı yerleştirilmişti, o da Will'in fincanını doldurdu, sonra kendisinininkini ve Gilberto'nunkini doldurdu.

Will kahveden minnettar bir yudum aldı. "Haklısın, Gilberto ikinci komutandır çünkü o Gabrileño'dur ve ülkesi hakkında senden ya da benden daha şey bilir. Ayrıca eşek yarışı yaparak onurunu zedelemeye de meyilli değil."

Tom Gilberto'ya, "Bir İrlanda spesiyalitesi," diye açıkladı. "Ve çok eğlenceli."

Gilberto gülümsedi ama neşesi hemen kayboldu. "Bu seferde eşek yarışlarına ayıracak vaktimiz olmayacak. Binbaşı Masterson, bugünkü görevim nedir?"

"Milisleri organize etmekten siz sorumlusunuz, çünkü hangi adamların en güvenilir olduğunu ve ateş altında en istikrarlı olacaklarını biliyorsunuz. Sizin emektarlarınız kuvvetlerimizin belkemiği olacak ve diğerlerini dengelemek için saflara karışmaları gerekiyor."

"Ya ben, efendim?" Tom da ciddi bir şekilde sordu.

"Sen ve ben adamlarımızı nereye yerleştireceğimizi ve kara barutumuzu en iyi şekilde nasıl kullanacağımızı belirlemek için pusu alanını keşfe çıkacağız. Gilberto, bir gözcü tavsiye edebilir misin? İspanya'ya giden yola çıkıp ilerleyen birlikler hakkında bizi uyaracak birini."

Gilberto düşündü. "Joaquim Cavaco. Babam onun San Gabriel'deki en iyi genç kaçak avcı olduğunu söylüyor. Hızlı ve zeki ve olduğundan daha genç görünüyor, bu yüzden Fransızlar onu fark ederse, bir tehlike olduğunu düşünmeyebilirler. Fransızlar geçen yıl babasını öldürdü, bu yüzden görevi üstlenmeye hevesli olacaktır. Onu buraya çağıracağım, böylece size İspanyol yoluna kadar rehberlik edebilir."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Will. "Tom, nasıl ilerlememiz gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

Tom'un gerçekten de bazı düşünceleri vardı. Çoğu zaten düşünülmüştü, ama birkaç yararlı yeni önerisi vardı. Üçü her şeyi tartışıyor, fikirlerini birbirlerine aktarıyorlardı. Son sözü her zaman komuta subayı söylese de, Will astlarının deneyim ve fikirlerinden yararlanmamakla aptallık etmiş olurdu.

Tartışma sona erdiğinde, Will tabağını toplamış ve gitmeye hazırды. Sofia, başında tacıyla çok asil görünerek içeri girdiğinde yemek salonuna sessizlik çöktü.

Athena sessizce onu takip etti, yüzünde ciddi bir ifade vardı ama üzerinde güneş ışığı sarısı hoş bir sabahlık vardı. Ona bakmak bile Will'i gülümsetmişti. Onun sıcak ve hızlı bakışları, önceki geceyle ilgili herhangi bir pişmanlık duyduğunu göstermiyordu.

Sofia dikkat çekmek için elini kaldırdı. "Dostlarım, hepiniz karşı karşıya olduğumuz vahim durumu biliyorsunuz. San Gabriel'i ve yaşam tarzımızı korumak için birlikte çalışacağız, ancak bu yük en çok düşmanla yüzleşecek olan askerlerimize düşecek. William Masterson, Gilberto Oliviera ve Thomas Murphy, lütfen öne çıkın."

Şaşırان üç adam ayağa kalktı ve Sofia'nın karşısına geçmek için odayı geçti. "Gilberto Oliviera, artık San Gabriel Ordusu'nda yüzbaşılığa terfi ettiniz. Öne çıkın ki rütbenizin nişanını takabileyim."

Gilberto itaat etti ve nefesinin altından, "Kraliyet mensubu olmakta gittikçe ustalaşıyorsunuz, Sofi!" dedi.

Eski oyun arkadaşına gülümsedi ve aynı sessizlikle, "Kendine gel yoksa bunu takarken yanlışlıkla seni bıçaklayabilirim," dedi.

Hazırolda durup onu selamladı ve büyük bir ciddiyetle, "Ekselansları, hayatıma mal olsa bile San Gabriel'e karşı görevimi yerine getireceğim," dedi.

Annesi odaya yayılan ve kahkahalara yol açan bir sesle, "Görmüyor musun, seni haylaz!" dedi.

Sofia gülümsemesini bastırarak, "Thomas Murphy, bu toprakları kendi toprağın olarak benimsedin. Şimdi seni San Gabriel Ordusu'nda yüzbaşı olarak görevlendiriyorum."

"Onur duyduğum, Ekselansları," dedi kararlılıkla. Prenses nişanı taktıktan sonra onu sertçe selamladı.

Sonra sıra Will'e geldi. "Binbaşı Lord Masterson, San Gabriel'de bulunduğunuz kısa süre içinde, ülkemin savaşın yıkımından yeniden inşa edilmesine yardımcı olmak için zaten çok şey yaptınız," dedi Sofia çınlayan ses tonuyla. "Şimdi deneyiminiz ve yetenekleriniz sayesinde sizi San Gabriel Ordusu'nun başkomutanlığına atıyorum. Hiçbir zaman general olmak istemediğinizi söylemişsiniz, bu yüzden size albay rütbesi veriyorum."

Rütbe işaretiyle ona doğru adım attı. O kadar küçüktü ki. "Diğerlerinden daha yüksek olduğu sürece her rütbe ," dedi.

Gülümse.

"Gerçekten." Nişanı adamın omuzlarına takmak için ayak parmaklarının üzerinde durması gerekti. Geri adım atarak, "Başkomutan olduğunuz sürece, San Gabriel Kraliyet Kılıcı'nı taşıma hakkına da sahipsiniz. Leydi Athena, lütfen onu Albay Lord Masterson'a takdim edin."

Athena öne çıktı ve iki eliyle ona parlayan bir kılıç uzattı. Ürkerek silahı ondan aldı ve yumuşak bir sesle, "Athena,

Gerçekten de savaş tanrıçası!"

"Keşke kılıca gerek olmasaydı!" diye cevap verdi. "Şam çeliğidir, güçlü ve esnektir ve çok eskidir."

Kabzası kakma altın tel desenlerle parlıyordu ama silahı eline alıp birkaç deneme hamlesi yaptığında çok güzel dengelenmiş olduğunu fark etti. Genelde boyuna daha uygun, daha büyük bir kılıç taşırdı ama bu çok işine yarayacaktı.

Kılıcı kaldırdı ve kabzasını göğsüne bastırarak selamladı. "Bu muhteşem bir kılıç, Ekselansları. Onu San Gabriel adına kullanmaktan gurur duyuyorum."

"Bunu onurla taşıyacağınızı biliyorum." Sofia'nın bakışları odanın içinde gezinerek arkadaşlarının tanıdık yüzlerine dokundu. "Ve Tanrı ve Kutsal Anne hepimizi güvende tutsun!"

* * *

Joaquim Cavaco, yaklaşan Fransız kuvvetlerini izlemek için San Gabriel'in sınırlarının ötesinde keşif yapmayı hevesle kabul eden zeki bir şeytandı. On altı yaşındaydı ama on iki yaşlarında gösteriyordu; kahverengi ve bronzdan oluşan eski püskü giysileriyle manzaraya çok iyi uyum sağlamıştı.

Binmesi için at teklifini biraz da pişmanlıkla reddetmiş, katırın daha emin adımlarla yürüdüğünü ve pejmürde bir çocuk tarafından sürülme ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylemişti. İspanyol olsaydı, İspanyol gerillalarına katılması doğal olurdu. Gerilla çeteleri olmasaydı, Wellington Fransızları Yarımada'dan asla çıkaramazdı.

Will, Joaquim ve Tom birlikte İspanya'ya doğru yola çıktılar. Madonna de las Rosas tapınağının önünden geçerlerken Will, Madonna'nın kaba heykelinin önüne bir buket yaz çiçeğinin konduğunu ve henüz solmaya başlamadıklarını fark etti. Belki de Fransızlara karşı ilahi yardım için bir duaydı.

Yol boyunca ilerlemeye devam ederlerken Will, "Yanlış hatırlamıyorsam, batık yolun bir bölümü çok uzakta değil," dedi.

"Taşrayı çok iyi görüyorsunuz, efendim," diye yorumladı Tom. "Daha önce bu yoldan geldiğimizde fark etmemiştim bile."

"Bütün Gabrileñolar eve dönmek için can atıyordu, biz de aceleyle buraya geldik." Will önündeki yolu incelerken gözlerini gölgeledi. Çöküntü alanının yarım milden biraz daha uzun olduğunu tahmin etti. Yol dardı ve

Dikti, ama yüzyıllar boyunca çok sayıda ayak ve toynak onu aşındırmış, böylece her iki taraftaki taş setlerin sekiz ila on iki fit altında kalmıştı.

"Joaquim, bu ülkeyi iyi biliyorsun. Pusumuzu başarılı kılmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir coğrafi özellik var mı?"

Çocuk düşündü. "Soldaki setin arkasından küçük bir kuru dere çıkıyor. Hemen ileride çıkıyor." Yol boyunca ilerlerken zemini inceledi, sonra işaret etti. "İşte burası. İlk kısma kadar gidebiliriz ama tepeye kadar çıkamayız."

Güzergâh keçi yolundan başka bir şeye benzemiyordu ama doğru yönde ilerliyordu. Bir pınarın bulunduğu küçük bir çayıra gelmeden önce yamaçta kısa bir mesafe ilerlediler. İlerideki yol çok daha dikti, bu yüzden atlarından inip bineklerini pınarın yanına bağladılar, sonra da yaya olarak devam ettiler.

Daha yukarıda, sığ hendek kabaca yolun üstündeki setle paralel ilerliyordu, ancak birkaç metre daha alçaktı. "Mükemmel!" dedi Will. "Fransızların geldiği bildirilene kadar burada gizlenebilir, sonra da yolun yukarısındaki pozisyonumuza geçebiliriz."

Tom başıyla onayladı. "Bir tarafta mı yoksa her iki tarafta da konuşlanmamızı mı istiyorsunuz?"

"Fransızları çapraz ateşte yakalayabilmemiz için her iki tarafa da. Ama bence bu tarafta daha çok adam olacak çünkü saldırıya hazır olana kadar gizlenmek daha kolay olacak."

Joaquim, "Fransızları gördüm ve herkesi uyarmak için dörtlüye geri döndüm," dedi. "Nerede olacaksınız Albay?"

Will setin üzerinde durdu ve araziye inceledi. "Aşağı uçta, vadinin en uzağında, bu tarafta." Yeri işaret etti. "Fransızlar olabildiğince kuşatıldıklarında, saldırı işareti olarak ilk atışı ben yapacağım. Tom, senin karşı taraftaki üst uçta milisleri dengelemeye yardım etmeni istiyorum, Gilberto senin karşında, gazilerin en kıdemli çavuşu da benim karşımda olacak."

"Mantıklı ama siz setin en alçak olduğu noktadasınız. Fransız şeytanlarından herhangi biri atlıysa ve akılları , setten yukarıya, sizin mevzinize doğru hücum edeceklerdir."

Will omuz silkti. "Birinin orada olması gerekiyor ve ben iyi bir nişancıyım." Gözcülerine döndü. "Joaquim, Fransızları izlemek için İspanya'ya doğru yola çıkmaya hazır mısınız?"

"Evet, efendim." Şık bir selam verdi. "İki ya da üç gün yetecek kadar erzağım var, eğer evcil Fransızınız doğruyu söylüyorsa bu süre yeterince uzun olmalı."

"Bildiği kadarıyla doğruyu söylediğinden eminim ama planlar değişebilir." Will çocuğa elini uzattı. "*Vaya con Dios*, Joaquim."

Çocuk sırttı. "Eğer iyi bir iş çıkarırsam, katır bende kalabilir mi?" Will güldü. "Elbette alabilirsin."

Joaquim tepeden aşağı, katırının bağlı olduğu çayıra doğru sekerken Will, "Tom, elimizdeki sınırlı barutu en iyi nasıl kullanabiliriz? Bir savaş beklemiyordum, Ballard'ın getirdiklerinin çoğunun ateşli silahlar için kullanılması gerekiyor ve Tanrı'ya şükür elimizde var. Geri kalanıyla ne yapabiliriz?"

"Bunu birkaç tahta kutuya koysak ve düşmanın yürüyüş hattı boyunca yerleştirsek nasıl olur? Sonra da geldiklerinde kutulara ateş ederiz. Bunu yaptığımız zamanlar etkili oldu." Tom gülümsedi. "Harika bir patlama yapıyor, gerçekten."

Will düşündü. "Bu bazı durumlarda işe yarıyor ama çok fazla barut kullanıyor. Kutuları gizlemeye çalışsak bile, oldukça açık bir yolda yersiz oldukları için dikkat . Ayrıca, Fransızlar karanlıkta gelirse onları vurmak zor olacaktır ki bu da muhtemel görünüyor."

Tom üzüntüyle, "Hepsi iyi itirazlar," dedi. "Peki ya el bombaları?" "En iyi seçeneğimizin onlar olduğunu düşünüyorum." Will batık yolu inceledi. Yine. "Mevcut en ince camdan yapılmış, içinde siyah toz bulunan, balmumu ve fitille kapatılmış şarap şişeleri."

"Daha önce çatışmaya girmiş sağlam adamlar tarafından atılmaları gerekir," dedi Tom. "Deneyimsiz milisleri dehşete düşüreceklerdir."

"Doğru. Yanlış insanları havaya uçuracak birinin eline el bombası vermek istemeyiz." Aklına başka bir fikir geldi. "El bombası şişelerinin içine çakıl taşları, çiviler ve hurda metal koyarak bir tür şarapnel oluşturabiliriz. Patladıklarında parçalar yolun her tarafına saçılır. Özellikle karanlıkta etkili olur."

"Bu fikri *sevdim!*" Tom sırttı. "Bizler kana susamış insanlarız, değil mi efendim?" "Evet, ama iyi bir amaç için." Will zemini inceleyerek set boyunca yürümeye başladı. "Bu tarafı araştırıp diğer taraftan geri döneceğiz, böylece adamlarımızı nereye yerleştireceğimizi bileceğiz. Sonra Alcantara'ya doğru yola çıkacağız."

birkaç şişe dilenmek için şaraphane. Önce bir test bombası. Eğer işe yararsa, birkaç düzine yapmaya yetecek kadar barutumuz var."

"Kabaca her deneyimli asker için bir tane. Fünyeleri yakmak için üstü kapalı fenerlere ihtiyacımız olacak. Senyora Oliviera'dan biraz isteyeceğim."

Planlar ve el bombalarıyla Will kendini biraz daha umutlu hissetti. Gerçekten şanslıysa, bu gece kaleye dönmeyi başarabilirdi.

* * *

Kalenin avlusu, bütün aileler içeri taşınıp kamp kurdukça kalabalıklaşıyordu. San Gabriel'deki en savunulabilir yer olan kale, kasabanın büyük bir kısmı ve çevredeki kırsal alan için belirlenmiş bir sığınaktı. Yaşlı ve hasta olanlar ek binalarda korunuyordu ama hava çoğu insanın rahatça dışarıda kalabileceği kadar güzeldi. Aslında Athena yakında bir şenlik başlayabileceğini tahmin ediyordu. Gabrileñolar dirençli bir topluluktu.

Sofia kaledeki mültecilere göz kulak olurken, Athena ve Senyor Oliviera tahliye işlemlerini başlatmak için vadinin diğer ucundaki Espirito Santo kasabasına doğru at sürdüler. Kale bölgesi İspanyol yoluna çok daha yakın olduğu ve vadinin bu ucunda daha fazla uyarı olacağı için burada daha az aciliyet vardı.

Ama Fransızlar pusudan sağ salim kurtulup vadiye dalarlarsa hiçbir yer güvenli olmayacaktı.

Böyle bir şey olursa, Will muhtemelen ölmüş olurdu; dehşet içinde kaçmazdı. Adamlarını toplamaya çalışacaktı ama ya yeterince dayanamazlarsa?

Bu düşünce onu ürpertti. İlişkilerinin kısa süreceğini kabul etmesine rağmen, tek bir geceden daha fazlasını ummuştı. Tek bir geceden daha fazlasına *ihtiyacı vardı*. Onun anlayışına, mizahına, derin şefkatine ihtiyacı vardı. Ve onun tutkusuna, kendisini arzulanır ve ... sevilir hissetmesine. Daha önce hiç olmadığı kadar sevilmişti.

Yolda geçirdiği uzun saatleri, Gabrileño kayıpları olmadan Fransızların yenilmesi için dua ederek geçirdi. Özellikle de başkomutana.

Bölüm 30

Will şatoya döndüğünde saat geç olmuştu. Formunun iyiliği için Athena'nın odasına gidip gitmemeyi tartıştı ama neye karar verdiğini zaten biliyordu. Odasında kısa bir abdest aldıktan sonra, sessizce koridorun en ucuna doğru yürüdü.

Dışarıdaki avlu insanlarla dolup taşsa da şatonun aile bölümü sessizdi. Athena'nın kapısının kilitli olmadığını görünce sevindi. Kolu aşağı itti ve içeri adım attı. "Athena?" diye sordu usulca. "Ateş etme, benim."

"*Will!*" Athena yataktan fırladı ve aralarındaki mesafeyi üç uzun adımda kapattı. Kendini Will'in kollarına attı ve onu kaburgalarını zedeleyecek şekilde kucakladı. "Geldiğine çok sevindim! Bu gece döneceğini düşünmekten vazgeçmiştim."

Bütün gün içinde kaynayan duygular alevlendi ve içinden bir roket gibi fırladı. Sevgilisi, aşkı, eşi. "Neredeyse gelemiyordum. Bu kadar geç olduğu için özür dilerim."

Cevap olarak onun ağzını buldu ve şiddetli bir ivedilikle öptü. Dünya çözüldü, geriye sadece onunla sevişmek için duyduğu çılgınca ihtiyaç kaldı. "Athena," diye soluk soluğa kaldı. "*Tanrıçam...*"

Yatağa giderken birbirlerinin üzerinden geçerek tökezlediler, neyse ki yere değil de şiltenin üzerine düştüler. Adam, kadının bol geceliğinin altına hiçbir şey giymediğini ve pantolonunun düşmesini engelleyen düğmeleri son derece usta olduğunu fark etti.

Gökleri titretecek bir güçle bir araya geldiler. Vücutları çarpışırken, ruhları birleşti. Arzunun bu kadar yoğun ya da bu kadar tatmin edici olabileceğini bilmiyordu. Athena'yı ne kadar iyi tatmin ettiğini bilmek daha da iyiydi. Kendinden geçerek inledi, tamamlanmak için savaşırken tırnakları adama batıyordu. Tanrıçası, hiçbir zaman olması gerektiği kadar sevilmemiş olan ve ona verebileceği her şeyi ve daha fazlasını hak eden küçük baykuşu.

"*Will . . .*"

Kadının doruk noktası onunkini tetikledi ve neredeyse zihnini eritti. Vücudu da, gerginlik akıp giderken ve kendini onun etrafında katlarken. Beyni yeniden çalışmaya başladığında nefes nefese, "Buraya aslında senin ırzına geçmek için gelmedim. En azından hemen değil."

Boğuk bir kahkaha attı. "Kıyafetlerini yırtmaya çalışırken bunun büyüleyici olduğunu düşünmüyorum."

Yan yattı ve onu kendine doğru çekti, sonra da üzerlerindeki örtüyü çekti. "Bütün gün ne kadar meşgul olursam olayım, aklımın bir köşesinde seni bir daha göremeyeceğim korkusu vardı. Sanki birbirimizi gerçekten tanımaya yeni başlıyormuşuz gibi hissediyorum. Bunun neredeyse başlamadan bitebileceğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Sesi yarı alaycı bir şekilde, "Senin gibi bir erkek tanımadım. Gerçekten görüldüğün kadar harika olup olmadığını keşfetmek için seninle yeterince zaman geçirmek istiyorum. Ama her şey belirsizlik içinde. Demokles'in kılıcı başımızın üzerinde sallanıyormuş gibi hissediyorum."

Boynunu ve omuzlarını okşadı, gergin kasları nazıkçe yoğurdu. "Aynen öyle, yüzlerce kılıç olması dışında."

"Daha çok tüfekler. Bugün yapılması gerekenleri tamamlayabildiniz mi?"

"Evet, bu gece olabildiğince hazır olacağız. Bugün pusu alanını araştırdık, Baudin ve kuvvetlerini aramak için bir gözcü gönderdik ve öğleden sonrayı şarap şişeleri ve kara baruttan el bombaları yaparak geçirdim."

Bir elini boynundan beline doğru okşadı, parmakları hafif ve yatıştırıcıydı. "Benimkinden daha ilginç bir güne benziyor. Çok güzel bir sırtın olduğunu biliyor muydun? Kat kat giysiler giydiğinde bile güçlü ve dokunulabilir."

"Aslında sırtım hakkında pek düşünmedim," dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Çoğunlukla, yapmasını istediğim şeyi yapacağına kesin gözüyle bakıyorum. Günün nasıl geçti?"

"Senyor Oliviera ve ben vadiden geçtik ve herkesi en az iki hafta dayanabilecek kadar su ve yiyeceklerle güvenli evlere ve mağaralara çekilmeye teşvik . İnsanlar endişeli ama paniklemiş değiller. Geçen yıla göre daha hazırlıklılar."

"Haftalardır süren planlama ve sondaj çalışmaları boşa gitmedi, yine de San Gabriel'e tam ölçekli bir saldırı beklemiyordum," dedi alaycı bir tavırla. "Belki birkaç düzine hayduttan korkuyordum ama bundan değil."

"Artık pusu alanını incelediðinize ve el bombalarınızı hazırladığınıza göre, neler olabileceğine dair daha iyi bir fikriniz var mı?"

Kaşlarını çattı. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Çatışma başladığında, planlar pencereden dışarı . Pusu alanı iyi. Gilberto'nun bulduğu gözcü bize pozisyon almamız için yeterli uyarıyı verebilir.

"Ama hala sayıca çok azız, belki ikiye bir ya da daha kötüsü ve milislerimizin sadece onda birinin savaş deneyimi var. Birçoğu yüksekte durup yola doğru ateş ettiği sürece idare edebilir ama Fransızlar karşılık vermeye başladığında -ki başlayacaklar- bazı acemi milisler muhtemelen kırılıp kaçacaktır. Bu olduğunda, genellikle daha fazla adam onları takip eder."

Athena yavaşça, "Bulabildiğiniz kadar deneyimli nişancıya ihtiyacınız var gibi görünüyor," dedi. "Ben pusuya katılacağım."

"Ne!" Will irkilerek ayağa kalktı ve loş ışıktaki yüz ifadesini okuyamadan ona baktı. "Bunu yapamazsın!"

"Neden olmasın?" dedi makul bir şekilde. "Oldukça iyi bir nişancıyım ve savaşta sinirlerimin birçok deneyimli askerinkinden daha sağlam olduğunu kendin söyledin."

"Evet, ama senin böyle bir tehlikeye girdiğini düşünmeye dayanamıyorum," dedi açıkça.

"Bunun seni savaşa girerken görmemden daha kötü ne yanı var?" Athena sordu. "Ateş edebilen ve kaçmayan insanlara ihtiyacınız var. Ben yerimde durabileceğimi ve gerekeni yapabileceğimi kanıtladım."

Bunu inkâr edemezdi ama yine de Fransızlarla savaşa girme fikri onu dehşete düşürüyordu. "*Hayır!* Başkomutan benim ve ne kadar mantıksız olursam olayım emirleri ben veririm."

"Ben senin emrinde bir asker değilim," diye belirtti. "Beni durdurabileceğinizi gerçekten sanmıyorum. Pusu yol boyunca biraz uzakta, değil mi? Pozisyon alabilirim ve karanlıkta fark etmezsiniz bile."

Athena'ya bakarken Will'in aklından savaşın tüm dehşeti geçti. "Sen bir savaş alanına ait değilsin."

Bir elini kaldırdı ve onun yanağını kavradı, bakışları hüznüydü. "Doğmuş hiçbir kadın kocasının, oğlunun ya da kardeşinin savaşa gittiğini görmekten mutlu olmamıştır ama bazen savaştan kaçınılamaz. Ben iliklerime kadar İngilizim ama San Gabriel bana hayatımdaki en iyi şeyleri verdi. Bir mevki, bir ev, bir aile." Biraz gülümsedi. "Sizden çok şey aldım ve şimdi hayatımı riske atmak anlamına gelse bile geri vermeliyim."

"Elbette, Sofia'nın sana ihtiyacı var. Son beş yıldır onun sağ koluydun."

"Bu sefer yanında Justin var ve ona benim yapamayacağım şekilde yardım edebilir." Athena'nın sesi yumuşadı. "Eğer benim savaşmaya gitmem bir fark yaratmayacak olsaydı durum farklı olurdu ama bu durumda . Deneyimli savaşçılara ihtiyacınız var ve benim de biraz deneyimim var. Değerli olabileceğimi inkâr edebilir misiniz? Ya da sevdiklerim adına hayatımı riske atmaya hakkım olmadığını?"

"Hayır, ama ..." Temelde ilkel bir koruma ılığı olan şeyi nasıl ifade edeceğini bilemediğı için durdu.

Sesi daha da yumuşaktı, "Sıra dışı bir kadın olduğumu düşünüyor gibisin ve bu hoşuna gidiyor. Gerektiğinde savaşmaya istekli olmam benim eşsizliğimin bir parçası. Kim ve ne olduğumu inkâr etmeden bunu inkâr edemezsiniz."

Çaresizlik içinde, onun haklı olduğunu fark etti. "Teslim oluyorum, benim cesur, bilge baykuşum," dedi derin bir isteksizlikle. "Ama eğer oradaysan, sol elimde duracaksın, böylece sana göz kulak olabilirim."

"Ve tam tersi." Onu uzun bir sarılmayla kendine çekti. "Teşekkür ederim Will. Beni olduğum kişi olmama izin verecek kadar iyi tanıdığın için. Acı ve tehlike olasılıklarını kabul edecek kadar önemsedığın için."

"Görünüşe göre kadınlar bunu çok eski zamanlardan beri yapıyormuş," dedi alaycı bir tavırla. "Ama bunu bilmek kabullenmeyi kolaylaştırmıyor!"

* * *

Sofia, Athena'nın milislere katılacak olmasından dolayı dehşete düşmüştü.

"Gidemezsin!"

Hiçbir kadın savaş alanına ait değildir! Sana burada ihtiyacım var!"

Athena bir battaniye, bir matara su, ekmek ve peynir, cephane ve birkaç temel tıbbi malzemeyi sırtına geçirebileceğı kanvas bir çuvala doldururken, "Sofı, aşkım, ünlem işaretlerin tükenmek üzere," dedi. "Ayrıca sesin tıpkı Will'e benziyor."

"Onun çok sağduyulu bir adam olduğunu hep biliyordum." Sofia dudağını ısırđı. "Bu kadar çok erkek Gabrieleño'nun hayatını tehlikeye atması yeterince kötü. Sen San Gabriel kraliyet prensesinin baş danışmanısın. Sana burada ihtiyacım var!"

"Hayır, yok." Athena çuvalı omzuna attı. "Olivieralar, kasabanın belediye başkanı, rahip ve Justin var ve hepsi de çok sağduyulu insanlar."

Sofia inatla, "Kadınların erkekler gibi dövüşmesi doğal değil," dedi.

"Size büyük büyükanneniz Kraliçe Maria Mercedes de la Alcantara'yı hatırlatabilir miyim? Büyük büyükbabanla evlenmek için buraya gelirken, beraberindekiler saldırıya uğradı ve o da muhafızlarını mahmuzlayıp kılıç sallayarak onları uzaklaştıran hücumla önderlik etti."

"Başka seçeneği yoktu." Sofia'nın bakışları sertti. "Senin var."

"Bilmiyorum." Athena'nın yüz ifadesi ciddiydi. "Kadınlara yakışmayan yeteneklerim olduğunu biliyorsun çünkü beni iş başında gördün. Tehlike aramıyorum ama gerektiğinde savaşabilirim ve şimdi de o zamanlardan biri."

Sofia iç çekti. "Haklı olduğunu biliyorum ama senin için çok korkuyorum. Sahip olduğum tek aile sizsiniz. Lütfen, lütfen, dikkatli olun! Will'in de öldürülmesine izin verme."

"Her iki konuda da elimden geleni yapacağım." Athena ona sarıldı. "Benim gitme vaktim geldi. Will, Justin'le senin Jean Marie'ye göz kulak olmanızı önerdi. Baudin'i uyarmak için kaçacağını sanmıyorum ama fırsat bulamaması en iyisi."

"Burada kalmasını sağlayacağız." Sofia dudaklarını ısırdı. "Umarım yarın öğleden sonra tüm bunlar sona erer ve San Gabriel yeniden güvende olur. Ama bu pek olası değil, değil mi?"

"Will bunu tahmin etmenin imkansız olduğunu söylüyor. Ama milislerimizin işgalcilere ciddi zarar vereceğinden eminim ve ayarladığımız sığınaklar ve erzaklar nüfusun çoğunu koruyacaktır. Will, pusu kötü giderse milislerin kaleye geri çekilip kaleyi savunacağını söyledi. Gabrileño ordusu iki hafta içinde geri dönecek. Ülkeniz hayatta kalacak, majesteleri."

"Ama Fransızlar ne kadar çabuk durdurulursa, San Gabriel o kadar az acı çeker." Sofia doğruldu. "Sana ahırlara kadar eşlik edeceğim, sonra da dua etmek için kale şapeline gideceğim. Tek iyi olduğum şey bu."

"Bu doğru değil!" Athena sert bir şekilde konuştu. "Sen San Gabriel'in ruhusun. Cesaretin, saygınlığın ve şefkatin seni sevilen biri yapıyor ve herkesin moralini muazzam bir şekilde yükseltiyor. Bunu asla göz ardı etme. Diğer insanlar düşmanı vurabilir ama San Gabriel'in sadece bir kraliyet prensesi var."

Sofia Athena'nın haklı olduğunu düşünüyordu ama birlikte avluya indiklerinde, iyi bir evlilik yapmak dışında hiçbir sorumluluğu olmayan güzel, uçarı bir prensesken hayatının ne kadar basit olduğunu düşündü.

Bölüm 31

Akşamın erken saatlerinde San Gabriel milislerinin üyeleri, pusuda bekleyecekleri setin altındaki küçük çayırılıkta toplanmışlardı. Will ve Athena'yı da sayarsak 198 savunmacı. Birkaç kişi daha olmasını ummuştu ama sayıca az olmalarına rağmen kararlılıkla bunu telafi etmişlerdi.

Will kalabalığın üzerine çıkmak için tepeye doğru biraz ilerledi. Bir kolunu kaldırarak, "San Gabriel'in adamları, beni duyun!" diye seslendi.

Herkesin dikkatini topladıktan sonra, çayırda yankılanan bir sesle şöyle dedi: "Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz. Eğer elimizdeki bilgiler doğruysa, General Baudin komutasındaki büyük bir hain Fransız askeri gücü, geçen yaz başladıkları işi bitirmek üzere önümüzdeki saatlerde ülkeyi işgal edecek."

Sözleri öfkeli bir ses mırıltısını tetikledi. Will sesler yatışana kadar bekledi ve sonra devam etti: "Fransızlar deneyimli askerlerdir. Nasıl savaşacaklarını biliyorlar. Ama sizin büyük bir avantajınız var. San Gabriel sizin eviniz. Topraklarınızı, ailelerinizi, arkadaşlarınızı korumak için savaşıyorsunuz. Bu size Fransızların erişemeyeceği bir güç veriyor."

Bakışları kalabalığı taradı. Yaşları çok genç çocuklardan kır saçlı ihtiyarlara kadar değişiyordu. Bazıları o kadar eski tüfekler taşıyordu ki, patlamamalarını umdu; ordu gazilerinin tüfekleri vardı - birkaç gün önce ele geçirdikleri altı Fransız tüfeği, onlardan en iyi şekilde yararlanması muhtemel adamlara dağıtılmıştı. O ve Athena daha hafif ve yeniden doldurması daha kolay olan şık, isabetli karabinalar taşıyordu ve ayrıca bir tabanca da taşıyordu. San Gabriel'in Kraliyet Kılıcı'ndan bahsetmiyorum bile.

Ortak noktaları ülkelerini korumaya olan bağlılıklarıydı. "Yan yana savaşacağız," dedi daha sakin bir sesle. "Eğer korkuyorsanız, olması gereken de bu. Korkmamak için aptal olmak gerekir. Ama yerinizde durun ve birlikte savaşın, biz kazanacağız!"

Büyük bir alkış tufanı koptu. Sonra biri bağırdı, "Leydi Athena'nın burada ne işi var?"

Will, "San Gabriel'in adamlarıyla birlikte savaşacak çünkü bu ülkeyi ve prensesinizi seviyor ve iyi ateş ediyor," diye açıkladı. "Tüfeğini ve hayatını devamıza yardım etmek için gönüllü olarak verdi."

"Neden bir kadının bizimle savaşmasına izin veriyorsunuz?" diye seslendi başka bir ses kuşkuyla.

"Hiç silahlı bir kadınla tartıştın mı?" Will espri yaptı.

Kahkahalar yükselirken Athena tepeye doğru adım atarak onun yanında durdu. Doğrusu, rüzgârın uçuşan etekleri ve elindeki savaşçı bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Porto'da Fransızlarla şehri fethettiklerinde karşılaştım ve daha birkaç gün önce nehri araştırırken bir keşif grubu bize saldırdığında," diye seslendi gr sesiyle. "Düşmanı vurup öldürdüm ve asla korkup kamadım." Sırıttı. "Eğer sadece bir kadın ayakta durup savaşabiliyorsa, eminim buradaki her erkek de aynısını yapabilir!"

Bu, iyi huylu yorumlara ve birkaç alayı ifadeye yol açtı ama ortam olumluydu. Will nefesinin altından, "Aferin. Sen hâlâ hattı tutarken hiçbiri kaçmaya cesaret edemez."

"Erkeklik gururlarını onlara karşı kullan," dedi Athena alayı bir ifadeyle.

Will sesini tekrar yükseltti. "Her biri bir kıdemli tarafından komuta edilecek dokuz kişilik mangalara ayrılacaksınız. Ayrıca atış sırası için size bir, iki ya da üç numaraları verilecek. Saldırıyı başlatmak için ateş ettiğimde, tüm bir

numaralar ateş edecek, sonra ikiler, sonra da ler. O zamana kadar, ilk grup tekrar ateş etmek için yeniden yüklenmiş olmalı. Amaç Fransızlara sürekli ateş açarak kaçmalarını engellemek ve bizim

bizden daha fazla adamımız var. Herkes anladı mı?"

Adamların çoğu başını salladı. Gergin görünüyorlardı ve birkaçı gözle görülür şekilde korkmuştu, ancak gazileri tetikte ve hazırды. Çatışma başladığında kamayacaklardı, evleri tehlikedeyken değil. Will, "Bazılarımız geceyi pusu pozisyonunda geçirecek," diye devam etti. "Geri kalanınız şimdilik burada dinlenebilir. Yürüyüş halindeki yüzlerce adam ne kadar sessiz hareket etmeye çalışırlarsa çalışsınlar gürültü ıkaracaklardır.

"Ama şansımız yaver giderse, gzcmz Joaquim Cavaco önceden gelip kaç adamla karşı karşıya olduğumuz ve ne kadar sürede konusunda bize daha iyi bir fikir verecektir. Bu da demek oluyor ki, genç bir adamla bir katırın yoldan geldiğini duyarsanız ateş etmeyin! Joaquim rapor verdikten sonra söylediklerini ileteneğim." Will gülümseyerek ortamı yumuşatmak istedi. "Joaquim ortaya çıkıp Fransızların fikirlerini değiştirdiğini söyleyebilir."

" sanmıyorum!" Tom Murphy seslendi.

"Hayır," diye kabul etti Will. "Belki Joaquim, Fransızların beklenenden daha yavaş hareket ettiklerini bildirir. Ya da belki daha hızlı hareket ediyorlardır. Bu yüzden gözcülere ihtiyacımız var. Ama Fransızlar ne zaman gelirse gelsin, biz hazır olacağız. Savaşacağız ve *kazanacağız!*" San Gabriel'in Kraliyet Kılıcını yanındaki kından çıkardı ve başının üzerine kaldırdı, parıldayan Şam çeliği öğleden sonra güneşinde parlıyordu. "San Gabriel için, Prenses Maria Sofia için ve zafer için!"

Birliklerinden yükselen kükreme sesi vadinin bir ucundan diğer ucuna kadar duyuluyor olmalıydı. Sonra kalabalık dağıldı; yüzbaşılar ve başçavuşlar tepedeki mevzilerine doğru ilerlerken diğer askerler de rahat edecekleri yerler buldular.

Will, "Yerlerimizi alma zamanı, Leydi Athena. Ve eğer özel bir savaş tanrıçası büyüünüz varsa, onu kullanmaktan çekinmeyin."

Onun yanında tepeye tırmanırken kıkırdadı. Yırtık binici eteği, sağlam botları, birçok cebi olan bol bir ceket ve pırıl pırıl parlayan karabinasını giymişti. Belinde kılıflı bir bıçak, omzunda ise içinde muhtemelen sargı bezi ve diğer faydalı şeylerin bulunduğu kanvas bir çanta vardı. Athena'nın güvenliği konusunda endişelenebilirdi ama o kesinlikle hazırды.

"Birbirimizden ne kadar uzakta konuşlanacağız?" diye sordu.

"Her yirmi adımda bir falan. El bombacıları hat boyunca oldukça eşit bir şekilde dağılmış durumda."

"Senden yirmi adım ötede," diye mırıldandı hınzırca. "Çok uzak."

"Kendine gel, hizmetçi kız," diye emretti. "gereken bir savaş var!"

"Yaptığın o konuşmadan sonra kendimi yenilmez hissediyorum," dedi.

Will onun da aynı derecede kendinden emin olmasını diledi.

* * *

Saatler geçmesine rağmen pek bir şey olmayınca Athena on beş adım sağa kayarak Will'le konuşma mesafesine geldi ama ne yazık ki dokunma mesafesinden uzaktı. "Savaşa gitmekle ilgili gerçekten korkunç bir şey öğrendim," dedi fısıltıyı zor geçen bir sesle. "Gerçekten çok sıkıcı."

Will'in sırtışını gösterecek kadar ay ışığı vardı. "Kısa süreli gürültü ve dehşet patlamalarıyla noktalanan uzun süreli can sıkıntısı ve rahatsızlık. Asker hayatı."

"Daha önce bir tehlikeyle karşılaştığımda bunun çok hızlı gerçekleştiğini ve tepki vermem gerektiğini fark ediyorum. Bekleme konusunda o kadar iyi değilim."

Will, "Yerine dön ve battaniyene sarılıp biraz uyu," diye önerdi. "Birkaç saat daha pek bir şey göremeyeceğiz."

"Uyuyabilir miyim bilmiyorum ama dinlenmeye çalışacağım." Sesi daha da yumuşaklaştı. "Keşke yanına kıvrılabilseydim ama sanırım bu iyi bir disipline aykırı olurdu."

"Özellikle de benimkini." Eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Ama en azından ikimizin de hayatta kalmak için mükemmel bir motivasyonu var."

Kıkırdayarak yerine döndü. Garip bir şekilde, yerde uyumanın verdiği rahatsızlığa ve tehlike tehdidine rağmen uyuyakaldı. Will'in yanında kendini güvende hissediyordu....

* * *

Sadece çalılardaki esintinin hışırtısı ve gece yaratıklarının sesleriyle bölünen sessiz gecede, aceleci nal sesleri çok net duyuluyordu. Will setten aşağı kayarken, asker arkadaşlarının alarma geçtiğini hissetti.

Katır yaklaştığında Joaquim'in ufak tefek halini tanıdı. Çocuğa el sallayarak, "Ne haber, İzci Cavaco?" diye sordu.

Joaquim katırı çekti, ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Fransızlar çok geride değil! Belki yarım saat, daha fazla değil. Geciktim çünkü yolumu kestiler ve etrafından dolaşmak zorunda kaldım." Çocuk şapkasını çıkardı ve yorgun bir şekilde yüzünü sildi.

"Rakamlar hakkında bir fikriniz var mı?"

"Tahminim beş yüz yerine altı yüze yakın, ama emin değilim. Çok kalabalıklar. Düzenli bir şekilde bir kol halinde yürüyorlar, arkalarında birkaç erzak arabası var ama erzaklarının çoğu sırtlarında ya da katırların üzerinde."

"Tetikte ve savaşa hazır görünüyorlar mı?"

"Aç görünüyorlar," dedi çocuk yavaşça. "Çaresiz, hatta."

Yani savaşa Gabrieleñolar gibi motive olarak gireceklerdi. Bu iyi değil. Ama şansları yaver giderse, uzun yürüyüşten dolayı yıpranmış olacaklar ve şimdi burada saldırı beklemeyeceklerdi. "Bilmenin faydalı olabileceği aklına gelen başka bir şey var mı?"

Loş ışıkta bile Joaquim'in hırıltısı görülebiliyordu. "Generalleri Baudin, birkaç subayıyla birlikte iyi atlara biniyor."

"Muhtemelen onları Napolyon'un ahırından çalmıştır," dedi Will kolayca. "Kaleye doğru devam edin ve Prenses Sofia'ya haber verin. Biraz dinlendikten sonra kale muhafızlarına katılabilirsiniz."

"Prensesle tanışacak mıyım?" Joaquim parlayarak, "Evet," dedi. "Evet ve yaptığın işten çok memnun kalacak."

Joaquim yol boyunca daha yavaş bir tempoda ilerlerken, Will diğer taraftaki sete tırmandı ve haberi karşısında duran ordu gazisi Ramos'a iletti.

"Herkesi pozisyon alma zamanı. Baudin'i etkisiz hale getirebilirsek, adamlarının cesaretini kırabileceğimizi düşünüyorum," dedi Will. "de elinde el bombaları var. Ben ilk atışı yaptıktan ve yaylım ateşi başladıktan sonra, el bombalarımızı Baudin'e doğrultalım mı?"

Ramos'un dişleri karanlıkta bembeyaz parladı. "Memnuniyetle. Kutsal Anne bana onu cehenneme gönderme şerefini bahşetsin."

Will omzuna dostça bir şaplak atarak, "Bunun için bir rakibin olacak," dedi. "Ve şimdi, savaş istasyonları!"

Sonraki dakikalar, çavuşlar adamlarını yerlerine yerleştirirken büyük bir hareketlilik içinde geçti. Will, Athena'nın yanından geçerken usulca, "Sabit dur, küçük baykuş. At sırtındaki subaylara nişan al. İçlerinden biri Baudin olmalı."

"Denemeye değer. Adam şeytan." Athena zorlukla yutkundu. "Tanrı'yla git, Will."

Yanağına dokundu, sonra sıraya geçti. Gaziler milisleri konumlandırarak iyi bir iş çıkarmışlardı. Endişe vardı ve birkaçı yemeğini kaybetmiş olsa da, kimse firar etmemişti. Will'in yorumlarını ve şakalarını takdir ediyorlardı.

Gilberto'ya ulaştığında Will, "Bundan yıllar sonra yaşlı adamlar torunlarına burada olduklarını, San Gabriel'i savunduklarını anlatacaklar" dedi.

Gilberto homurdandı. "Zaferi hatırlamak ve kanı unutmak!" "Zafer, savaşın ne kadar uzun zaman önce gerçekleştiğiyle orantılı olarak büyür. Git Tanrı'ya emanet olun, Yüzbaşı." Will, Gilberto'nun elini sıktı, sonra dönüp koşar adımlarla kendi yerine gitti.

Sonra beklediler.

Bölüm 32

Doğu ufkunda ilk soluk ışık belirdiğinde, yürüyüş yapan askerlerin uzaktan gelen sesleri duyulabiliyordu. Ağır ayaklar, koşum takımlarının şingirtisi, ara sıra bir çavuşun havlayarak verdiği emirler. Gürültü, kol batık yola girdiğinde ve setler arasında sıkıştığında yoğunlaştı.

Will'in ensesi sinir ve beklentiyle karıncalandı. Solunda, Athena karanlık ve sessiz bir şekilde, karabinası hazır bir şekilde bekliyordu. Deneyimsiz milislerin, bir metre altlarında yürüyen Fransızlarla birlikte kendilerini dışarı atmaya hazır olduklarını hayal etti ama ateş etmediler. Işık, adamları ve atları tek tek görebilecek kadar artmıştı ama ayrıntılar hâlâ belirsizdi.

Öndeki yarım düzine atlı subay Will'in hizasına geldi. İlk atlıya dikkatle nişan aldı ve onun Baudin olduğunu umarak ateş etti. Tüfeğinin sesi taşlı tepelerde yankılanırken, mermi hedefine isabet etti.

Adam yere düşmeden önce, Gabrileño'ların ilk sırası ateş etti. Kakofoni, çılgık atan bir at, adamlarına bağırarak emir veren çavuşlar.

İkinci rütbe ateşlendi. Üçüncü sıra ateş etti. Birinciler tekrar. Yeniden doldurma süresi değiştikçe yaylım ateşi daha düzensiz hale geliyordu ama mermiler etkisini gösteriyordu ve Fransız birlikleri düzenli yürüyüş düzenlerinden kopuyordu.

Çökmüş yol, yakıcı duman bulutlarıyla doldu ve Will düzinelerce Fransız askerinin düştüğünü gördü. Diğerleri ateş pozisyonuna geçmişti ve ne zaman bir savunmacı görseler ateşe karşılık veriyorlardı ama büyük bir dezavantajla karşı karşıyaydılar.

Will el bombalarından ilkinin yaktı ve öndeki atlıların arasına fırlattı, sonra eğildi. El bombası patladı ve şarapnel parçaları her yöne uçtu. Fransız askerlerinin öfkeli küfürleri havayı yarıyordu.

Athena kendini setin kenarına bırakmış ve soğukkanlılıkla hedeflerine ateş ediyordu. *Ne kadın ama!* diye düşündü Will.

Will ateş ederken, yeniden doldururken, tekrar ateş ederken, bir yandan da kaç yaylım ateşi duyduğunun zihinsel kaydını tutarken, savaşın kaosu Will'in etrafında kükrüyordu,

Milislerinin nasıl dayandığını, Fransızların ne kadar iyi savaşmaya başladığını.

Gabrileñolar şu ana kadar takdire şayan bir performans sergiliyorlardı ama savaş uzadıkça avantaj tecrübeli Fransız birliklerine geçecekti. Daha şimdiden bazıları küfürler ederek ve ölüm tehditleri savurarak setleri tırmanmaya başlamıştı bile. Çoğu vuruldu, süngülendi ya da kıyıya tırmanırken sopalandı ama sayıları onlardan yanaydı ve giderek daha fazlası yukarı doğru tırmanıyordu.

Lanet olası bir askerin Athena'ya doğru tırmanmakta olduğunu gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı. Athena yeniden dolduruyordu, bu yüzden Will korkusunu bastırdı ve adamı göğsünden vurdu. Asker geriye doğru yuvarlanırken, Will ikinci el bombasını ateşledi ve yoldaki kargaşanın içine fırlattı. Öndeki atlılar, tek bir patlamayla hepsini yakalayamayacak şekilde dağılmışlardı ama hedef sıkıntısı çekmiyorlardı.

Yol boyunca daha fazla el bombası patlıyordu ama silah sesleri ve kakofoni karşısında, böğüren Fransız subayları ve çavuşları birliklerini başarılı bir şekilde toplamaya başlamıştı. Will, savaşın kritik bir noktaya ulaştığını fark etti. Çatışma kısa sürede sona ermezse, Gabrileñolar bozguna uğrayacak ve Fransızlar vadiyi istila etmek için açık bir yol bulacaklardı.

İyi bilenmiş savaş içgüdüleri bu işi çabucak bitirmek için en iyi ve tek umudun ne olduğunu anlayınca çenesi gerildi. *Kafasını kes ve yılan ölsün.*

Will, Baudin'i alt edebilirse bu savaş sona erecekti. Baudin, bu adamları küçük ve zayıf bir ulusu fethetmek için tüm İspanya'yı geçmeye ikna eden ilham kaynağı ve karizmatik bir liderdi. Adamları bu kadar sert ve kanlı bir direniş beklemiyordu. Generalleri olmadan, işgal gücü demoralize olmuş bir kalabalığa dönüşecekti. Devam eden Gabrileño ateşi karşısında, hayatta kalan Fransız birlikleri geri çekilecek ve muhtemelen daha kolay bir av arayacak, hatta silahlarını bırakmak için evlerine döneceklerdi.

Işık artmıştı, bu yüzden Will gözlerini kısıtı ve birliğin başını çeken atlı adamları inceledi. Çatışma onları yol boyunca geri çekmişti ama hâlâ atış menzili içindeydiler. Evet, avazı çıktığı kadar bağırarak emirler yağdıran o iri yarı adam kesinlikle Baudin'di.

Will dikkatle nişan alıp ateş etti ama Baudin sürekli hareket halindeydi. Generalin etrafında koşuşturan diğer adamların ve atların sayısı, net bir atış yapmayı imkânsız hale getiriyordu. Will'in kurşunu generalin yaverlerinden birini yaralamış, Baudin'e bir şey olmamıştı.

Will hızla yeniden doldurdu ama ikinci atışı da işe yaramadı. Baudin'in, birçok savaş liderini kurşunlara karşı bağışık kılan savaşçı şansına sahip olduğunu fark ederek, içinden küfretti. Böyle bir şans, kariyeri boyunca Wellington'ı hayatta tutmuştu, Will'in kendisinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Baudin'in de böyle bir şansa sahip olması çok yazıktı. Belki de şanslı olmayanlar genç ölüyordu.

Ama hiç kimse yakın mesafeden gelen bir kurşuna karşı bağışıklı değildi. Will şeytanı buradan indiremiyorsa, Baudin'in seviyesine inmek zorundaydı.

Ölüm fermanını imzaladığını bildiğinden, setin kenarından atladı ve elinde karabinası, yanında kılıfında tabancasıyla bir toz ve çakıl bulutu içinde sert yamaçtan aşağı kaydı. Ayakları yola değer değmez atlı subaylara doğru koşmaya başladı. Mermiler ıslık çalarak geçti ama ıskaladı. Kendi savaş alanı şanslı devam ediyordu. Baudin'den bir düzine metre ötede durdu. Generalin rütbesinin nişanı artık açıkça görülebiliyordu.

çalkalanan atlara ve adamlara aldırmayan Will, karabinasını kaldırıp nişan aldı. Son anda Baudin onu gördü ve dizginlerini geri çekerek bineğinin şaha kalkmasına neden oldu. Will'in kurşunu adam yerine hayvana isabet etti.

Çırpınan at sertçe yere düştü ama Baudin ustalıklı kendini eyerden kurtardı ve ayağa yuvarlandı. Gökyüzü artık yüzleri görebilecek kadar aydınlıktı ve Baudin bir an için Will'e baktı. Kaosun ortasında, iki adam yalnız olabilirdi.

"*Sen!*" diye hırladı Fransız. "Herhalde sen o iri yarı İngiliz casussun, Gaia'daki idamımdan kaçanlardan birisin!"

Yani Baudin, beş adamı suçsuz yere mahkûm eden subaydı. Nedense bu bir sürpriz değildi. Will, tabancasını kılıfından çekerken soğukkanlı, keskin bir Fransızcayla, "Casus değil," dedi. "Bir asker."

Iskalamamak için tabancayı iki eliyle tuttu ama ateş ettiği sırada Baudin kılıcını çekip ileri atıldı ve kılıcının darbesi tabancayı Will'in elinden alıp mermiyi ters yöne gönderdi.

Will bu savaşı sona erdirmek için hayatını ortaya koymayı seçmişti ve kesinlikle başarısız olmayacaktı! Kaderci bir haklılık duygusuyla son silahı olan San Gabriell'in Kraliyet Kılıcı'nı çekti ve generalin saldırısına karşılık vermek için kendini dengeledi. Baudin'in yardımcıları onu sırtından vurmaya vakit bulamadan bu işi hemen bitirmeliydi.

Savaşın ortasındaki kılıç dövüşleri hızlı, kirli ve ölümcüldü. Will'in silahı hafifti ve kavrayışından emindi ama Baudin'ininki daha uzun ve ağırdı. Fransız, Will'in becerisini hızlı hamleler ve savuşturmalarla sınarken bundan yararlandı ve havayı metalin metale sürtünme sesleriyle doldurdu.

Will, Fransız subaylarının İngiliz meslektaşlarından daha iyi kılıç kullandıkları için kendileriyle gurur duymalarından yararlanarak beceriksizce karşılık verdi. Baudin açıkça buna inanıyordu, çünkü Will engebeli yolda tökezleme numarası yaptığında, general öldürmek için pervasızca harekete geçti.

Will bir kenara çekildi ve Şam çeliğinden bıçağını Fransız generalin acımasız kalbine sapladı. Baudin'in solgun gözleri şokla irileşti ve kendi kanının içine yığıldı, vücudunun ağırlığı onu öldüren bıçaktan kurtuldu. Will'in ilk atışından bu sona kadar verdikleri mücadele sadece birkaç dakika sürmüştü.

Düşmanla savaşmanın tek yönlü bir yolculuk olacağını biliyordu ve şimdi cüretinin bedelini ödüyordu. İlk top Will'in omzuna, ikincisi bacağına çarptı.

Bir sonraki atış Will'i karanlığa gömerken, artık savaşın ve istilanın sona ermiş olması için dua etti.

* * *

Athena, Will'in setin üzerindeki güvenli yerinden fırlayıp çatışmanın ortasına dalmasını dehşet içinde izledi. O ateş edip Baudin'in atını yere serdikten sonra generale kılıçlarını tokuştururken zaman uzuyor gibiydi. Will tökezlediğinde kalbi neredeyse duracaktı. Sonra Will vurarak Baudin'i öldürdü ve onun tökezlemesinin kasıtlı ve ölümcül derecede etkili olduğunu anladı.

Daha o "*Kaçın!*" diye bağıramadan Baudin'in yardımcıları silahlarını doğrultmuş, liderlerinin suikastçısına ateş ediyorlardı. Will, kanlı kılıcı hâlâ elinde, generalden sadece bir metre uzakta yere düştü.

Yüzleri öfkeyle buruşmuş olan generalin üç yardımcısı, Will'in öldüğünden emin olmak için silahlarını yeniden doldurmakla meşguldü. Athena acımasızca nişan aldı ve birini indirdi. O yeniden doldururken, yolun karşı tarafındaki gazi Ramos bir başkasını vurdu. Athena karabinasını tekrar doğrulttu ve üçüncüye ateş etti.

Generalin intikamcı yaverlerinden sonuncusu da atından düşmüş ve hareketsiz yatıyordu. *Generalin* atı dörtlüye uzaklaşırken, Athena kanvas çantasını omzuna attı ve Fransızca bağırarak setten aşağı indi: "*Baudin öldü! Lideriniz, generaliniz öldü! Onun yanında ölmeden önce geri çekilin!*"

Çığılgı diğer sesler tarafından duyuldu ve generalin ölüm haberi batık yol boyunca yayıldı. Athena Will'in yanına düştüğünde, bir Fransız borazanının geri çekilme çağrısını duydu ve maviler içindeki askerler İspanya'ya doğru koşmaya başladı.

Hâlâ savaşıma meyilli olabilecek Fransızların riskini göz ardı eden Athena, Will'in yaralarını incelemeye başladı. Birçok yeri kanıyordu ama yine de nefes alıyordu.

Çantasına temiz bezler ve katlanmış sargı bezlerinin yanı sıra, biri suyla diğeri de yaraları temizlemek için güçlü, ucuz konyakla dolu iki büyük matara koymuştu. Will'in başındaki sıyrıktaki kanı temizlemek için bir bez kullanırken, Will'in gözleri açıldı ve zar zor duyulabilen bir sesle, "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, geri çekilme sesi duyuldu ve artık yol boyunca Fransız askerlerini göremiyorum," dedi kararsızca. "İspanya'ya geri dönüyorlar."

"Güzel." Gülümsemeyi başardı. "Seni tanımak güzel bir şeydi, küçük baykuş." Gözleri tekrar kapanırken o kadar belli belirsiz bir sesle, "Seni seviyorum, biliyorsun," dedi.

"İyileştiğinde bu konuyu tartışabiliriz." Athena kanamayı kontrol altına almak için mücadele ederken kendi kendine tekrar tekrar Will'in yaşadığı sürece umut olduğunu söyledi. O ölmeyecekti; ölmesine *izin vermeyecekti*.

Tom Murphy, Will'in diğer yanına diz çökmeden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Tozluysa ve yanağında bir kan lekesi vardı ama ona ait gibi görünmüyordu. "Fransızlar İspanya'ya geri dönüyorlar ve kayıplarımız oldukça az. Binbaşı Masterson nasıl?"

"Yaşıyor, zar zor," dedi boğuk bir sesle. "Will'i ve diğer ağır yaralıları kaleye geri götürmek için bir Fransız arabası bulun."

"Bir tanesi yolda," dedi ters bir şekilde. "Ben gidip hızlandırayım."

Başını kaldırmadan başını salladı ve beline sardığı bıçağı kullanarak Will'in kalçasındaki yaradan kumaşı kesti. Tanrı'ya şükür, kurşun kemiği parçalamış gibi görünmüyordu.

Yanına bir araba yanaşana kadar çalışmaya devam etti. Son bandaj da bağlanmıştı ve Will hâlâ nefes alıyordu. Yukarı baktığında

Arabayı süren Gabrileño'ydu ve Tom arkasında birkaç adam ve bir sedyeyle yaklaşıyordu. Tom sessizce, "Onu şimdi alacağız, Leydi Athena," dedi.

Ayağa kalktı ve Tom ona destek olmak için elini uzatmasaydı düşebilirdi. "Durumu... çok ciddi," diye fısıldadı.

"Binbaşı tanıdığım en güçlü adam," dedi Tom şiddetle, sanki Athena kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "*Bunu atlatacaktır!* Onu bir an önce kaleye götürüp cerrahın eline teslim edeceğiz."

O ve diğer adamlar Will'in hatırı sayılır ağırlığını dikkatle sedyeye aktardılar, sonra da onu arabanın arkasına taşıdılar. Athena onu takip etti ve Will için ayrılan yer dışında arabanın yaralılarla dolu olduğunu gördü.

Sedye taşıyıcıları onu arabaya bindirdikten sonra Tom Athena'ya döndü, yüzünde sabit bir ifade vardı. "Onunla gitmek istediğini biliyorum ama burada yardımına ihtiyacı olan başka adamlar da var." Ağzı bükülmüştü ve artık genç görünmüyordu. "Bir savaştan sonra temizlik yapmak genellikle gerçek savaştan daha uzun sürer."

Dudağını ısırды. "Ben cerrah değilim."

"Sahada yaraları tedavi etme konusunda mevcut herkesten daha iyisin," dedi Tom kesin bir ifadeyle. "Yaralar ne kadar erken tedavi edilirse, hayatta kalma şansı o kadar artar."

Athena herkesin canı cehenneme demek istiyordu, Will'le birlikte olması gerekiyordu. Ama onun için elinden geleni yapmıştı ve şimdi ihtiyacı olan başka erkekler, oğullar, kocalar ve babalar da vardı. Birçoğunu tanıyordu. İç çekerek teslim oldu. "Pekâlâ, elimden geleni yapacağım."

Tom gülümsedi ve onun omzuna dokundu. "Teşekkür ederim. Eğer bir kızım olursa adını Athena koyacağım."

Athena kuru bir sesle, "Bunun için sana teşekkür etmeyecek," dedi. "Şimdi tedaviye ihtiyacı olan bu adamlar nerede?"

Tom ona yol boyunca eşlik ederken, San Gabriel savaşının kazanılmış olmasına şükretti. Ama onun için en önemli şey Will Masterson'ın hayatı için verilen savaştı.

Bölüm 33

Athena Castelo Blanco'ya döndüğünde hava kararmıştı ve üzerinde yorgunluğun ötesinde birden fazla erkeğin kanı vardı. Hem yorgunluğu hem de kanı görmezden gelerek doğrudan aile katının en ucundaki Will'in yatak odasına yöneldi.

"O nasıl?" diye sordu, Will'in odasının dışında oturan Sofia'nın yüzü asılmıştı.

"Athena!" Sofia ağlamadan ama titreyerek Athena'nın kollarına atıldı. Athena iliklerine kadar soğudu. "Yüce Tanrım, o ?"

"Hayır! Hayır, Will hâlâ hayatta." Sofia kendini toparladı. "Yaşıyor ve aklı başında ama çok ama çok zayıf. Cerrah, senin onu sarman olmasaydı kaleye ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalamayacağını söyledi ama çok fazla kan kaybetmiş!"

Athena'nın yüzünü inceledikten sonra yumuşak bir sesle, "Will'e söylemek istediğin bir şey varsa şimdi söyle. Dr. de Ataide ne kadar zamanı kaldığını söyleyemedi. San Gabriel kazandı ama ne pahasına?"

Athena gözlerini kapattı, kalbi kör bir bıçakla göğsünden kesiliyormuş gibi hissediyordu. Bir mucize için dua etmişti ve bu gerçekleşmeyecekti. Ya da belki de Fransız hainleri yenmenin büyük mucizesi, daha küçük mucizelerin olamayacağı anlamına geliyordu.

Gözlerini açtı ve sertçe şöyle dedi: "Will, savaşı kaybedilmeden önce bitirmek için hayatını bilerek feda etmeyi seçti. Evet, bedeli çok ağır oldu ama Will ve bugün ölen diğerleri bunu isteyerek ödediler." Bunu kendine hatırlatarak kapıyı açtı ve sessizce Will'in yatak odasına girdi.

Tek bir lamba onu yatağında geniş, hareketsiz bir şekil olarak gösterdi. Birkaç kısa saatliğine neşeli aşıklar haline geldikleri yatak.

Kanlı bandajlarla kaplı olmasına rağmen yüzü huzur doluydu. "Will?" diye sordu alçak bir sesle.

Gözleri açıldı ve başını ona doğru çevirerek kısık bir sesle, "Küçük baykuş! Buraya zamanında gelebildiğine çok sevindim. Fransızlar yeniden toplanıp geri dönmediler mi?"

"Hayır, Baudin ölünce ve çok sayıda yaralı olunca savaşma isteklerini kaybettiler. Son görüldüklerinde, hayatta kalanlar İspanya'ya doğru kaçıyorlardı. Bizim tarafımızda şaşırtıcı derecede az kayıp verdik. Pusunuz çok başarılıydı." Will'in de kayıplardan biri olması büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

"Sanırım kaptanlarım yolda nöbet tutuyorlardır." Athena başıyla onayladığında, zayıf bir sesle, "Yanıma uzanır mısın?" dedi.

Tereddüt etti. "Seni incitmek istemiyorum."

"Cerrah afyonu çok serbest bıraktı, bu yüzden şaşırtıcı derecede az acı hissediyorum." Yanındaki yatağı okşadı. "Lütfen?"

Yatak genişti ve yer vardı, bu yüzden çok dikkatli bir şekilde yan tarafına uzandı ve onun elini tuttu. Orada uzanmak, ona dokunmak... bir daha asla tadamayacağı bir huzur. Ama ağlamamalıydı, ağlamamalıydı. "Göndermemi istediğin son bir mesajın var mı?"

"Yola çıkmadan önce arkadaşlarıma birkaç mektup yazdım." Endişe verici bir öksürük nöbeti için durakladı. "Şurada, masamın üzerinde. İngiltere'ye döndüklerini görebilir misin?"

"Tabii ki."

Elini fazla güç harcamadan sıktı. "Bir isteğim daha var Athena."

"Her şey," dedi basitçe.

"O kadar emin olma," dedi hayalet gibi bir mizahla. "Çok geç olmadan benimle evlenir misin?"

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Belki de değil, ama istiyorum." Gri gözleri zayıflığına rağmen net ve kararlıydı. "Sadece sana ve olası bir çocuğa bakılsın diye değil, birkaç saatliğine de olsa seni karım olarak görmek istediğim için."

Boğazı o kadar çok ağrıyordu ki ilk başta konuşamadı, bu yüzden sadece başını salladı. "Sofia'ya rahibi çağırmasını söyleyeceğim," demeyi başardı. "San Gabriel'in kahramanı için alışlagelmiş formalitelerden ve nikâh ilanlarından feragat etmeye istekli olacağımı umuyorum."

"Kahramanlar. Çoğul." Gözleri kapanmadan önce gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Muhteşemdin, benim sevimli küçük baykuşum."

Son isteğini yerine getirmesi için yeterli zamanı olmayacağından korkan Athena yataktan yuvarlandı ve koridora fırladı. Justin'i buldu

Karşılıklı teselli için Sofia'yı kollarında tutuyordu. Yüzü kederliydi, çünkü Will'le hayatlarının büyük bölümünde arkadaş olmuşlardı.

Athena boşa konuşmadan, "Sofia, Will benimle evlenmek istiyor. Rahibi ne kadar çabuk kaleye götürebilirsin?"

Şaşkınlıkla, "Peder Anselmo zaten kalede. Diğer askerlerden birkaçının son ayinini yapmak için geldi. Muhtemelen farklı bir görevi memnuniyetle karşılayacaktır."

Athena içini çekti. "Hızlı bir tören yapılmasının nedenleri pek iç açıcı değil ama en azından bir İngiliz Protestan için son ayini yapmak zorunda kalmayacak. Sen ve Justin bizim için tanıklık eder misiniz?"

"Tabii ki."

Sofia rahibi çağırırken, Athena Will'in odasına döndü ve yatağın yanına oturup onun elini tuttu. "Rahip yolda."

"Güzel," diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Adamın yüzünü inceledi, her ayrıntıyı ezberlemek istiyordu. Ağzının etrafındaki mizah çizgileri, şakağındaki belli belirsiz yara izi, tıraş edilmemiş bıyıkları. Onun sevgili, sevgili yüzünü.

Peder Anselmo, arkasında Sofia ve Justin'le birlikte geldi. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve nazik yüzü olayın ciddiyetini yansıtıyordu. Sofia, Athena'nın tutması için kalenin bahçesinden küçük bir kır çiçeği buketi getirdi.

Athena diğer eliyle Will'in elini sanki onu geceden uzak tutabilecekmiş gibi kavradı. Kadın yeminini fısıldadı ama Will'in sesi kendi yeminini söylerken şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Ölüm bizi ayırana dek. ""

Sıra yüzüğe geldiğinde, "Athena, mührümü elimden al. Teklif edebileceğim tek şey bu."

Gözleri yaşararak, yüzüğü adamın sol elinin üçüncü parmağından dikkatlice çıkardı ve kendi parmağına geçirmesine izin verdi. "Bu yüzükle evleniyorum."

Ulumak istedi. Bunun yerine eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Bir kocam olacağını hiç düşünmemiştim Will, hele senin gibi muhteşem bir adam olacağını hiç ."

Ona gülümsedi. "Ve erken kalkmam gerektiğinde benim huysuzluğuma zorunda olmamanın avantajına sahipsin."

Gözyaşları taşmak üzereydi. "Lütfen şaka yapma. Buna dayanamam."

Onun elini okşadı. "Kusura bakmayın. Artık resmen evli olduğumuza göre, geri kalanınız gidebilir. Ben karımla yatmak istiyorum."

Sofia sözsüzce onun yanağını öptü; Justin onun elini sıktı; sonra rahibin peşinden dışarı çıktılar ve yeni evlileri baş başa bıraktılar. "İyi bir

Yeminlerimizi önceden tahmin ettiğimiz bir şey, yoksa anı olarak pek bir şeyiniz olmazdı," diye gözlemledi Will.

Bu sefer Athena ağladı. "Özür dilerim," dedi gözlerini silerken. "Bir gün içinde evlenip dul kalacağımı hiç düşünmemiştim."

"Hiç evlenmemekten iyidir." Tekrar yanındaki yatağa vurdu. "Sahip olduğumuz zamanı boşa harcamayalım."

Onun yanına uzandı ve yanına doğru yaklaştı. "Bu koşullarda bile bana huzur vermen çok garip."

"Ve sen bana neşe getiriyorsun," diye fısıldadı. "İyi uykular, küçük baykuş."

Uyumak istememişti ama o kadar bitkin düşmüştü ki bilinci . Avucunu kalbinin üzerine koyarak uykuya daldı. Yavaş, sabit atışı güven vericiydi. *Hâlâ hayatta, hâlâ hayatta, hâlâ hayatta ...*

Uyandığında güneşin doğduğunu ve Will'in hâlâ hayatta olduğunu gördü. Aslında, bir dirseğinin üzerine dayanmış, onu izliyordu. "Çok güzel uyuyorsun," dedi.

Gözlerini kırptırdı, irkildi. "Dün geceye göre çok daha güçlü görünüyorsun." "Kendimi çok daha güçlü hissediyorum. Aslında hiç de ölecekmişim gibi hissetmiyorum," dedi. düşünceli bir şekilde. "Sanırım tahmin ettiğinden daha uzun süre benimle takılıp kalacaksın."

Kekeleyerek oturur pozisyona geçti. "Seninle evlenmem için ölmüş numarası mı yapıyordun?"

Bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Hayır, birkaç kişi ölmekte olduğumu söyledi ve muhtemelen bu konuda benden daha çok şey bildiklerini düşündüm," dedi ciddi bir şekilde. "Sanırım o kadar çok afyon içmişim ki duyduğum her şeye inanmaya hazırdım."

"Peki ya kurşun yaraları?" diye sordu, hayatta kalmasına duyduğu sevinç ile onu kandırdığına dair şüphesi arasında dengede durarak. "Birkaç kez vuruldun ve kanamayı durdurmakta zorlandım."

Will yüzünü buruşturdu. "Yaralar gerçek ve afyonun etkisi geçtiği için acı verici, ama cerrahın sadece et yarası aldığım için şanslı olduğumu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. O kadar çok kan kaybettim ki kendimi bir kedi yavrusu kadar zayıf hissediyorum ama ölümün yakın olduğunu hissetmiyorum ve yaralarımın iltihaplanmasına hiç yatkın olmadım." Ona doğru gülümsedi. "Umarım iyileşiyordumdur, benim güzel gelinim!"

Her zaman o kadar dürüsttü ki, şimdi yalan söylediğine inanamıyordu ama yine de içinde bir kuşku vardı. "Öleceğini düşündüğüne inanıyorum, ama beni seninle evlenmeye ikna etmek için yalan söyler miydin?"

"Bu ilginç bir soru. Kendimi dürüst bir adam olarak görüyorum ama senin söz konusu olduğun yerde oldukça hilekâr olabileceğimden şüpheleniyorum." Ona derin bir şefkatle gülümsedi. "Çünkü seni çok seviyorum, küçük baykuş. Beni büyülüyor, memnun ediyor ve hayran bırakıyorsun. Bu sefer ölmeyeceğime biraz olsun seviniyor musun?"

Yaşadığı şoku ve şaşkınlığı atlattıktan sonra bir sevinç dalgası hissetti. "Evet!" Yatağın üzerinde yuvarlandı ve coşkuyla ona sarıldı.

"Ah!" dedi ona tekrar sarılırken. "Afyon ilacının etkisi geçince çok acıdı!"

"Bunu hak ediyorsun," dedi duygusuzca. Yüzünü onun bıyıklı boynuna gömdü. "Ölmek üzere olduğunu düşünmek kalbimde delikler açtı." İçini çekti, coşkusunun bir kısmı azalmıştı. "Bir yanımla seninle evli olma fikrine bayılıyor ama yine de Londra, sosyete ve bana asla yer olmayan o senin dünyanın hakkında endişeliyim."

"Bana güvenecek misin, küçük baykuş?" Büyük, nazik bir eliyle başını kavradı. "Arkadaşlarım seni sevecek çünkü ben seni seviyorum. Birlikte mutlu olabileceğimiz bir yer bulacağız ya da yaratacağız. Bu San Gabriel'e dönmek anlamına gelse bile, orada ikimiz de Fransız istilasının kahramanları olarak onurlandırılabiliriz."

"Yeminlerimizi ettiğimize göre, haklı olduğuna güvenmeliyim." Korkularını bir kenara bıraktı ve evliliği yürütebileceklerine dair güvenini paylaşarak sevinmesine izin verdi. "Arkadaşların ve ailen beni kabul ederse, bu yeterli olacaktır. Şimdilik sadece burada seninle yatmak ve çok tatmin edici bir düşün gecesini olmasa bile mutlu olmak istiyorum."

Güldü ve ona sarıldı. "Bunu yakında telafi edeceğim, sevgili kızım. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Bu sözler artık yürek parçalayıcı değil, bir sevinç vaadiydi. Saf bir zevkle iç çekerek Will'e yaklaştı ve kolunu Will'in beline doladı, sargılarından uzak durmaya dikkat etti. Şu anda biraz hasar görmüş olabilirdi ama hâlâ sıcak, güçlü ve lezzetli bir erkekti. Kocasıydı.

Şansları yaver giderse, kimsenin onları rahatsız etmesi saatler sürerdi.

Bölüm 34

Sofia, kraliyet imtiyazını kullanarak Justin'i aile odasında kendisiyle özel bir kahvaltıya davet etti. Justin geldiğinde, kedisi Sombra'nın üçüncü bir kibarca oturduğunu ve masadaki kahvaltılıklara büyük ilgi gösterdiğini gördü.

Kedinin tüylü başını kaşdı ve Sofia'nın alnına hafif bir öpücük kondurdu. Son günlerin stresinden sonra çok güzel ve sakın görünüyordu. Koyu renk saçları parlıyordu ve Fransızlarla savaşırken ölenlere saygı göstergesi olarak yas siyahı giymişti. Açık teni ve narin rengiyle siyahlar içinde çok güzeldi.

Onu ciddi bir şekilde öpme arzusuna direnerek masanın diğer tarafına geçti. "Bu harika bir ev hissi veriyor. Sessiz olmasından bahsetmiyorum bile."

Ona gülümsedi. "Olivieraların gürültülü kutlamalarına dayanamadım, Tanrı onları kutsasın ve korusun."

"Ben de yapamazdım." Sofia'nın karşısına oturdu. Göğsündeki bıçak yarası dikkatli olmadığında hâlâ acıyordu ama iyileşiyordu. Gülümsemesi soldu. "Will'in öleceğini bilmek kutlamanın keyfini kaçırıyor. Sanırım gece vefat etseydi şimdiye kadar haberimiz olurdu."

Sofia, "Durumu kötüleşseydi Athena bize söylerdi," diyerek onu temin etti.

Justin'in yüzü gevşedi. "Will'in Athena'yla evlenmesine sevindim. Bunu çok istiyordu."

Sofia ikisine de kahve doldurdu. "Bugün kendini çok daha iyi hissediyorsa hiç şaşımam. Dr. de Ataide olabilecekler hakkında korkunç bir görüşe sahip olma eğilimindedir. Sanırım en kötüsünü tahmin eder ve hasta ölürse suçlanmayacağını, en kötüsünü tahmin eder ve hasta iyileşirse insanların onun ne kadar iyi bir doktor olduğunu söyleyeceğini düşünüyor. Will'in çok kan kaybetmesine rağmen, iltihaplanmadığı sürece hiçbir yarasının kritik olmadığını kabul etti."

Justin'in rahatlama dalgasını hemen şüphe izledi. "Kasıtlı olarak mı Will ölüyor mu gibi söyledin ki Athena

onunla evlenir misin?"

Sofia'nın kara gözleri yuvarlak ve kurnazdı. "Biraz abartmış olabilirim," diye itiraf etti. "Çok endişelendim ve binbaşınızı çok severim."

Buna kanmayan Justin sert bir sesle, "Çok Prensese," dedi.

"Öyle miydi? Athena ve Will birbirlerine çok yaklaşıyorlardı ama Athena kendini tutuyordu ve bu ikisine de zarar veriyordu." Sofia'nın hüzünlü bakışları onunkileri yakaladı. "Biz olamasak bile en azından bir çiftin mutlu olması gerektiğini düşündüm."

Adam duygulanarak masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Seninle tartışmayı çok zorlaştırıyorsun!"

"İnsanları manipüle etmemeyi tercih ederim," dedi ciddiyetle, "ama kraliyet ailesinde yetişmek belli bir pragmatizme sahip olmak demektir. Athena Will'le evlendiğine pişman olmayacak ve ben de onları bu yönde teşvik ettiğim için pişman olmayacağım."

"Tehlikelisin!" dedi duygusallıkla.

Dudağını ısırdı. "Arkadaşlarını kandırdığım için bana kızgın mısınız?"

Düşündü, sonra başını salladı. "Pek sayılmaz. Birbirleri için mükemmel olduklarına katılıyorum ama Athena'nın geçmişi onu kabullenmesini zorlaştırdı. Artık evli olduklarına göre, yeni kocası onun pişmanlık duymamasını sağlayacaktır." Sofia'yı sert bir bakışla süzdü. "Ama *sakın* bana böyle bir şey yapma!"

"Fırsatım olacağını sanmıyorum, Justin. Ayrıca, sen benim içimi görüyorsun," dedi içtenlikle. Pişmiş yumurtadan birkaç ısırık aldıktan sonra çatalını havaya kaldırarak durakladı. "Jean Marie'yi dünden beri görmediğimi fark . Seninle birlikte miydi?"

"Hayır, yardım etmek için dışarı çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi. Avluya getirilen yaralılara yardım etmekten bahsettiğini sanmıştım." Justin kaşlarını çattı. "Kaçıp Fransız yoldaşlarının yanına dönme fırsatını değerlendirdiğini mi düşünüyorsun?"

Sofia şaşkınlıkla başını salladı. "Eğer öyleyse, onları pusu konusunda uyarmış olamaz çünkü pusuya doğru yürüdüler."

"Belki de yardım etmek istediğini söylerken savaş alanına gitmeyi kastetmiştir? Gabriello lehçesini çok hızlı öğrendiği için yaralı Fransızlara tercümanlık yapabilir."

"Ettiği sadakat yeminini kastettiğini sanmıştım." Sofia dudağını ısırdı. "Sanırım döndüğünde bunu kast edip etmediğini öğreneceğiz."

"Eğer yapmazsa ..." Justin anlamlı bir şekilde omuz silkti. "En azından Will'in planlarını Baudin'e anlatmadı."

Bunu izleyen sessizlikte, uzaktan gelen müzik sesi duyulabiliyordu. Sofia kaskatı kesildi ve elindeki fncanı öyle sert bıraktı ki kahve sıçradı. "Bu Gabrileo ordusunun yürüyüş şarkısı! Albay da Silva olmalı!" Hemen pencereye koştı ve dışarı baktı. "Evet, birliklerimiz kaleye giden yolda yürüyor!"

Kapıdan bir kraliyet prensesi gibi değil de beş yaşımda bir çocuk gibi çıktı.

Justin onu daha yavaş takip etti, sadece tam olarak iyileşmediği için değil. Geri dönen gazileri karşılamak Sofia'nın işiydi ve o sadece ayak bağı olurdu.

Ordunun dönüşü onun için buruk bir sevinçti. Artık San Gabriel'de hayat normale dönecekti, daha doğrusu dünyanın son yıllarda nasıl değiştiiğine bağlı olarak yeni bir normale. Ancak ülkenin gündeminde kraliyet prensesi için uygun bir koca bulmak vardı ve bu da İskoç şarap nakliyecisi.

* * *

Kapılar açıldığında Sofia avluya ulaştı. Artık marş müziği gümbür gümbür alıyor, zafer boruları ve davullar taş duvarlardan yankılanıyordu.

Kale duvarlarının içine sığınmış olan insanların çoğu artık güvenli olduğu için evlerine gitmişti ama duyabilen her Gabrileo izlemek için toplanmıştı. Bazıları sevinçten zıplıyor, bazıları da aynı sevinçle ağlıyordu.

Kortejin başını, yüzlerinde kocaman bir sırtışla yurttaşlarına el sallayan atlı iki adam çekiyordu. San Gabriel Ordusu tüm sancakları dalgalandırarak geri dönmüştü. Sofia'nın boyu albayı net bir şekilde göremeyecek kadar kısaydı, bu yüzden toplanan kalabalığın arasından acımasızca ilerledi.

n tarafa ulaştı, sonra olduğu yerde durdu, yürüyüşe liderlik eden adamları tanıdıkça nefes almakta zorlandı. Halüsinasyon görüp görmediğini merak ederek bir an için gözlerini kapattı ama tekrar açtığında görüntü değişmemişti. ığlılık attı, "*Baba! Alexandre!*" diye bağırarak atlılara doğru koştı.

Majesteleri Kral Carlos Miguel Emmanuel de la Alcantara bineğinden atladı ve gözyaşları içinde onu kollarına aldı. "Benim kk Sofi'm! Tanrı aşkına, nasıl da bymşsn!"

Ağabeyi sadece bir an arkasındaydı ve üçlü kucaklaşmaya o da katıldı. "Hayır, büyümemiş," dedi Alexandre gülerek. "Hâlâ ufak ama çok daha otoriter görünüyor."

Sofia bir adım geri çekilerek onların sevgili yüzlerini inceledi. Zayıf görünüyorlardı ama bunun dışında yeterince sağlıklıydılar. "Ne oldu? Ne bir haber vardı, ne de herhangi bir rapor. Hepimiz öldüğünüzden emindik!"

"Uzun hikâye ama kısa versiyonu şu: Kardeşin o kadar iğrenç ve geçimsizdi ki General Baudin bizi sahte isimlerle bir Fransız zindanına kapattı, gardiyanlara dışarıdan hiçbir şekilde temas kurulmasına izin vermemelerini söyledi ve bizi çürümeye terk etti," diye açıkladı babası. "Lanet olası gardiyan namussuzdu, bu yüzden dışarıya hiçbir mesaj gönderemedik."

"Adil olun, efendim!" Alexi itiraz etti. "Sen de en az onun kadar iğrençtin."

Sofia her ikisinin de Baudin'i çileden çıkardığını düşünüyordu -bu bir Alcantara yeteneği- ama generalin, daha sonra değerli olabilecekleri için kraliyet esirlerini doğrudan öldürmeyecek kadar temkinli olduğuna şüphe yoktu. "İmparator tahttan çekildiğinde serbest bırakıldınız mı?"

"Hemen değil." Babası arkasındaki atın üzerinde sessizce oturan bir adama el salladı. "Şu İngiliz albay, Duval, bizi aramaya geldi. Çok inatçı bir adam. Napolyon'un tahttan indirilmesiyle birlikte, sonunda bizi bulmaya yetecek kadar insana gerçeği zorla kabul ettirmeyi başardı."

Duval başını onaylarcasına eğdi. "Sanırım eninde sonunda serbest bırakılacaktınız ama erken olması geç olmasından iyidir."

Alexi özenle hazırlanmış bir ürperti verdi. "Az bile! İspanya'yı geçerken bizi Albay da Silva'nın yanına getirebildiğin için de teşekkür ederim. Albay iyi Sofi, ama şehre varır varmaz doğruca evine gitti. Son yüz mil boyunca karısı ve kızı hakkında konuşup durdu."

"Elbette," dedi Sofia. "Onlara dönmeden önce bir dakikasını bile boşa harcamasına gerek yok." Etrafında, dönen askerler arkadaşları ve aileleri tarafından kucaklanırken başka kavuşmalar da yaşanıyordu. Mutluluk bulaşıcıydı ve aynı zamanda Sofia ve ailesi için mahremiyet yaratıyordu.

Babası, "San Gabriel'e doğru yola çıkarken karşılaştığımız kaçan Fransız askerleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Yorgun ve moralsizdiler ve konuşmaya meyilli değillerdi ve ben de onların daha fazla iletişim kurmalarını beklemek istemedim."

"General Baudin altı yüz kadar Fransız askeri topladı ve San Gabriel'i fethetmesine yardım ederlerse onlara tatlı bir hayat vaat etti," dedi Sofia kısaca. "Beni zorla evlendirmeyi ve tacı kendisi için almayı planlıyordu."

Babası, erkek kardeşi ve Duval dehşet içinde ona baktılar. nce Duval toparlandı. "Belli ki başarılı olamadılar. Ne oldu peki? Baudin adamlarla birlikte değildi."

"O öldü ve San Gabriel'e giden yolun batık bölümünde adamlarını pusuya düşürerek saldırısını pskrttı. Sizin Binbaşı Masterson, Albay Duval tarafından yönetiliyordu ve Tanrı'ya şükür onun için!" Sofia açıkladı. "Fransız askerlerine ne yaptınız?"

Duval, "Onları yakalayıp silahsızlandırdık ve ne yapacağımıza karar verene kadar esirleri korumaları için bir Gabrileño bölüğü bıraktık," dedi. "Dönek oldukları için vurulabilirlerdi ama hepimiz yeterince kan döküldüğünü düşünmeye meyilliydik."

"Baudin adamlarıyla birlikte olsaydı, kr bir usturayla ciğerini skerdim!" diye haykırdı babası, gözleri hâlâ öfkeliydi. "San Gabriel'in kontrolünü ele geçirmek için seni evliliğe zorlamak istediğini düşününce! Çok abuk öldü."

Sofia bir an düşündükten sonra, "O gitti ve bu kadar çok esiri beslemek için yeterli yiyecek ayıramayız," dedi. "Onlara Fransa'ya kadar eşlik edin ve dnek liderleri General Baudin tarafından yanlış yönlendirildiklerini ve hâlâ emir altında savaştıklarını sandıklarını söyleyin."

Alexi, "Gördün mü, çok daha otoriter oldu," dedi. "Ama bu iyi bir plan."

"Katılıyorum," dedi babası. "Albay Duval, dinlenmeye fırsat bulduktan sonra bunu ayarlayabilecek misiniz?"

"Elbette. Dediğiniz gibi, bu iyi bir plan," diye onayladı Duval. "Binbaşı Masterson nerede? Porto'ya gitmek üzere yola çıkmamıştır herhalde?"

Sofia, "Baudin'i bizzat alaşağı etti ve bu sırada ağır yaralandı ama şu anda burada, kalede iyileşiyor," dedi. "Aslında dün gece evlendi."

Babasının kaşları çatıldı. "Buralı bir kıza mı aşık oldu?"

"Tam olarak değil. Gelini Athena Markham ve birbirlerine çok yakışacaklar," diye güvence verdi Sofia. Genel kutlama havasının iyilik istemek için iyi bir zaman olduğunu düşünen Sofia, "Bu yıl o paha biçilemez bir hazine oldu, baba. San Gabriel onsuz nasıl idare ederdi bilmiyorum. Onu kontes yapar mısınız?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım yapabilirim. San Gabriel ve Alcantara'lar için büyük bir nimet oldu. İşler biraz yoluna girdiğinde resmi evrakları hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim!" Şimdi sıra gerçekten büyük iyiliğe gelmişti. Sofia omzunun üzerinden baktı ve Justin'in sessizce, sıcak bir gülümsemeye onun mutluluğunu beklediğini gördü. Onu öne doğru çağırdı ve elini tuttu. "Şimdi sizi nişanlı kocamla tanıştırmak istiyorum, İskoçya ve Porto'dan Justin Ballard."

Babasının ifadesi kısa bir süre için gök gürültüsüne dönüştü. Sonra merak, öfkenin yerini aldı. "Ballard Limanı mı?"

"Evet, majesteleri." Justin saygıyla eğildi. "Binbaşı Masterson'ın isteği üzerine Porto'dan malzeme getirdim. Buradayken nehir vadisi boyunca bir araştırma yaptık ve sanırım muhteşem şaraplarınızı ihraç etmek üzere Porto'ya taşımanın bir yolunu bulduk."

"Şimdi yakaladım seni!" Carlos'un gözleri parlıyordu. "Lafı açılmışken, hemen biraz Gabrileño şarabı içmeliyim. Ancak o zaman gerçekten evde olduğumu anlayacağım. Bay Ballard, daha sonra uzun uzun konuşmalıyız. Şimdi içeri girelim. Evimi ve Alfonso amcamı görmek için sabırsızlanıyorum. Hâlâ aramızda mı Sofia?"

"Evet, senin öldüğüne asla inanmadı." Sofia Justin'in koluna girdi ve şatoya çıkan merdivenleri tırmanmaya hazırlandı.

Kalabalıktan farklı bir ses yükselince durakladı. "O burada! O burada!" diye coşkuyla haykırdı bir kadın. "Cennetin Kraliçesi geri döndü!" Diğer sesler de bu çığlığa katıldı. "*Cennetin Kraliçesi geri döndü!*"

"Pardon?" Alexi şaşkın bir ifadeyle konuştu. "İlahi bir ziyaret mi? Kutsal Anne'nin dönüşümüzle *bu kadar* ilgilendiğini sanmıyordum!"

"Kutsal heykel Baudin'in adamları tarafından kiliseden çalındı," diye açıkladı Sofia olanları daha iyi görebilmek için iki basamak çıkarken. "Evet, *evet!* Heykel bir eşek arabasıyla kapıdan içeri sokuldu!"

Tekrar kalabalığın içine daldı. Antik, sevilen heykel yaklaştıkça insanlar dizlerinin üzerine çöküyor ve haç çıkarıyorlardı. Sofia'yı hayrete düşüren bir şekilde, arabayı Jean Marie Paget ve mavi ceketli çıkarılmış Fransız üniformasına benzeyen bir başka adam kullanıyordu.

Justin, Sofia'nın hemen arkasındaydı. Araba durduğunda, "Seni gördüğüme sevindim Jean Marie! Heykeli nasıl buldun?"

"Bu bir mucizeydi," diye açıkladı Fransız, arkadaşıyla birlikte arabadan inip heykeli dikkatlice yere indirirken.

Sofia ha çıkarırken saygıyla, "Gerçekten de bir mucize," dedi. Kalabalıktaki diğerkleri heykele dokunmak için yaklaştı, yüzlerindeki ifade hayret vericiydi.

Ahşaptan oyulmuş ve yüzlerce yıllık olan Kutsal Anne'nin zarif görüntüsü neredeyse bir metre boyundaydı ve yüzünde dingin bir sevgi ve şefkat ifadesi vardı. Mücevherli altın tacı alınmıştı ama bunun dışında kutsal resim zarar görmemişti. Ta değıştirilebilirdi.

Daha dünyevi ayrıntılarla ilgilenen Justin sordu: "Heykeli nasıl buldunuz? Herhalde Baudin'in adamları onu iki kez İspanya'nın öbür ucuna taşımamışlardır!"

Jean Marie, "Yaralılara tercümanlık yapmak ve elimden geldiğince hizmet etmek için savaş alanına gittim," diye açıkladı. "Esirlerden biri arkadaşım Claude Fontaine'di, baygındı ama çok kötü yaralanmamıştı." Başıyla selam veren diğerk genç adamı işaret etti.

"Ekselansları, efendim," dedi Claude endişeyle. "Geçen yıl ülkenizden geçen Baudin'in kuvvetlerinin bir parçasıydım. Heykel mücevherler yüzünden çalındı ama dağların yarısında general heykelin çok ağır olduğunu, mücevherleri alıp heykeli yakacağını söyledi."

Sofia dehşet içinde soluğunu tuttuğunda, Claude devam etti, "Ben iyi bir Katolik'im ve aynı şekilde hissediyorum, majesteleri. Kutsal Anne'yi yakmak kutsala saygısızlık olurdu! Bu yüzden ben ve başka bir adam onu yoldan çok uzak olmayan bir mağaraya sakladık. O zamandan beri, orada yalnız olduğunu, onu sevenlerden alındığını bilmek beni rahatsız ediyor. Jean Marie'yi gördüğümde ona heykelden bahsettim ve eve dönebilmesi için onu kurtarması için yalvardım."

Jean Marie hikayeye devam , "Kaptan Oliviera'yı buldum ve ondan Claude'u serbest bırakmak için izin istedim, böylece beni Meryem Ana'nın beklediğı mağaraya götürebilecekti. Kabul etti ve hatta heykeli geri getirmemiz için bize bir araba verdi."

"San Gabriel için büyük bir hizmette bulundun Jean Marie," dedi Sofia içtenlikle.

Jean Marie arkadaşına baktı. "Claude bana sunduğunuz sığınanın aynısını istemek istiyor, majesteleri."

Claude başını salladı. "Ülkeniz çok güzel ve Kutsal Anne'nin beni buraya geri getirdiğini hissediyorum."

Sofia gülümsedi. "O zaman yeni evine hoş geldin Claude Fontaine." Justin'in koluna girdi ve bugünün gerçekten de mucizelerle dolu bir gün olduğunu düşündü.

Babası, erkek kardeşi ve Albay Duval'ın peşinden şatoya girerlerken Justin nefesinin altından, "Ben senin nişanlı kocan mıyım?" diye sordu.

Birden endişelenerek, "Öyle değil mi? Evlilik hakkında konuşmuştuk. Artık bunu istemiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum!" Justin sırtıttı. "Ama sanırım baban beni sorgulamadan önce hikâyelerimizin uyuştüğundan emin olmamız gerekiyor. Ballard gemicilik imparatorluğuyla bir ittifakı tek kızına layık göreceğini umuyorum."

Sofia kendinden emin bir şekilde, "Yapacaktır," dedi. "Şaraplarımızı ihraç etmek için bir yol bulduğunuzu söylediğinizde ilgisini gördünüz. San Gabriel sınırlarımızın ötesindeki dünyayla daha fazla ilgilenmeli." Kadının kaşları çatıldı. "Evliliğin imkânsız olduğunu düşündüğüm için nasıl yaşayacağımızı düşünmedim. Nerede yaşayacağımızı. Ne bekleyebilirdim ki?" Justin'i aile katına çıkan merdivenlerin altındaki oyuğa çekti, böylece özel olarak konuşabileceklerdi. "Dünyayı daha çok görmek istiyorum ama ... ama San Gabriel'den sonsuza dek ayrılmayı hayal bile edemiyorum."

"Buna gerek kalmayacak," diye güvence verdi Justin ona. "Düzenli olarak seyahat ederdik. Edinburgh'a, ailemle tanışmak için. Londra ve Porto'daki evlere. Ve buraya geleceğiz, çünkü ailevi nedenlerin yanı sıra güçlü iş nedenleri de olacak. Bundan hoşlanacağını düşünüyor musun? Umarım!"

Geleceğini düşünürken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Böyle bir hayatı çok seveceğim! En çok da sen yanımda olacağın için."

"*Mi querida!*" Justin onu ayak parmaklarını yerden kesen bir öpücüğün içine çekti.

O da onu öptü ve ilk kez aşkının tüm gücünü serbest bıraktı. Öpüşme sona erdiğinde ikisi de sersemlemişti. "Yukarı çıksak iyi olur," dedi Justin boğuk bir sesle. "Yoksa çok kötü davranma riskimiz var!"

"Bir an önce evlensek iyi olur!" Sofia onun koluna girerken aynı fikirdeydi. Merdivenleri yarılamışlardı ki, kısık bir sesle, "Gelecek yıl tahta çıkacağım fikrine alışmıştım. Şimdi bu yine değişti. Ama sanırım ülkeme iyi hizmet etmiş olurum, değil mi?"

"Öyle olurdu," diye hemen kabul etti Justin. "Büyük ve Bilge Kraliçe Sofia olarak anılırdın. Ama yine de ülkenize hizmet edeceksiniz, *querida*." Elini kaldırdı ve parmaklarını öptü. "San Gabriel'e birlikte hizmet edeceğiz."

Bölüm 35

"İngiltere'ye dönmek nasıl bir duygu?" Will sordu.

Athena, sabahın erken saatlerinde karaya çıktıktan sonra onları kırsal kesimden Londra'ya götüren arabanın penceresinden ayrılamıyordu. "Harika. Tuhaf. *Yeşil!*"

Güldü. "Kesinlikle yeşil. İngiliz yağmuruna katlanmamızın ödülü."

Koltuğuna geri yerleşti ve Will'in elini tuttu. Son haftalarda hayat çok değişmişti, özellikle de Sofia ve kendisi artık evli birer kadın oldukları için. Kral Carlos, Justin Ballard'ı ailesi, serveti ve iş beklentileri konusunda sorguya çektikten sonra kızının evliliğine onay vermişti. Düğün hemen gerçekleşmişti çünkü Athena ve Will, o seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde yola çıkacaklardı ve Sofia, Athena yanında olmadan evlenmesinin düşünülemeyeceğini söylemişti.

San Gabriel'in savaşların sona ve kralla prensin dönüşünü kutlamak için tam da ihtiyacı olan şey bir kraliyet düğünüydü, bu yüzden çok görkemli bir tören olmuştu. Sofia ve Justin'in mutlulukları gözlerinden okunuyordu.

Bunu takip eden ziyafet sırasında Carlos Amca Athena'yı kraliyet masasının başına çağırdı ve onu etkileyici bir şekilde mühürlenmiş patent mektupları ve altın bir zincirden sarkan mücevherli bir rütbe rozetiyle birlikte bir kontes ve San Gabriel kahramanı yaptı. Bunu büyük davetlerde takabilecekti.

Carlos bu takdimi gülerek ama aynı zamanda krallığına yaptığı hizmetlerden dolayı içten bir teşekkürle yapmıştı. Unvanın erkeklerin yanı sıra kadın soyundan da geçebileceğini eklemişti. Athena bu işte Sofia'nın parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Kadın yerine döndüğünde Will sırtarak, "Hep bir kontesi öpmek istemişimdir," dedi. Sonra da diğer düğün davetlilerinin alkışları arasında bunu yaptı.

Tom Murphy ve Maria Cristina Oliviera'nın düğünü daha küçük ama aynı derecede neşeliydi. Tom kasabanın kenarında güzel bir villa satın almış ve gelinini yuhalamalar ve kahkahalar eşliğinde eşikten geçirmişti.

İkisi de güzel düğünlerdi ama Athena'nın o gece Will'e söylediği gibi, ikisi de ölüm döşegindeki bir adamla evlenmenin dramıyla boy ölçüşemezdi. sonra onu yataklarına götürmüş ve ne kadar iyi iyileştiğini kanıtlamıştı.

Bu düşünce Athena'nın kızarmasına ve bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirmesine neden oldu. Henüz hamile olmadığını öğrenmiş olsa da kadın sezgileri bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Will'le tutkuya, güvene ve sadece ikisine ait olan derin bir yakınlığa sahipti. Yanında o varken her şeye göğüs gerebilirdi. "Sence kardeşinin evine ne zaman varırız?"

Will neşeyle, "Tam öğle yemeği servis edilirken, umarım," dedi. "Yemeğe zamanında yetişmek aramızdaki eski bir şakadır."

Onun yüzündeki sevgiyi gördü ve elini sıktı. "Kardeşinle aynı ülkede olmak hoşuna gidecek, değil mi?"

"Hem de çok. Ve benim için bu kadar çok endişelenmek zorunda kalmayacağı için mutlu olacak." Will kolunu onun omuzlarına doladı. "Daha saatlerimiz var. Neden bana karşı güzel bir şekerleme yapmıyorsun?"

"Günlerdir küçük bir gemide birlikte tıkılıp kalmışken bu kulağa pek hoş gelmemeli ama garip bir şekilde geliyor." Bacaklarını uzattı ve başını onun omzuna, kolunu da beline koyacak şekilde yerleşti. "Yine de sıkılırsak, her zaman bir arabada denemek istediğim bir şey var."

Will bir kahkaha attı. "Yaralarım iyileştikine göre, kötü bir hayal gücü geliştirmişsin." Onun şakağını öptü. "Çok iyi."

Gülümseyerek uyuyakaldı. Londra sosyetesinden korkmak için iyi nedenleri vardı ama Will'e her konuda güvenirdi.

* * *

"Neredeyse geldik." Will ileride, sağdaki büyük binayı işaret etti. "Bu Damian'ın yeri. Kulübün en yoğun olduğu saatler akşam saatleridir ama bazı üyeler gece boyunca kumar oynar ve bir kısmı da öğlen yemeği ve bir iki el kâğıt oynamak için gelir."

"Etkileyici! Londra'ya gittiğimizde beni içeri götürmen gerekecek." Athena ona alaycı bir bakış attı. "Yoksa bu da kadınların yapmaması gereken şeylerden biri mi?"

"Mac sizi gezdirmekten memnuniyet duyacaktır. Damian's kadınların ziyaret edebileceği güvenli ve saygın bir yer olmaya özen gösteriyor. Biraz hızlı ama çekici bir yer. Mac'in karısının müşteriler için küçük, hoş bir parfüm butiği var ve o da çok iyi iş yapıyor."

"O bir parfümcü mü?"

"Evet, ailesindeki kadınlar arasında nesillerdir süregelen bir gelenek." Araba kulübün hemen ötesindeki evin önünde gümbürdeyerek durdu. "İşte Mac'in evi. Umarım evdedirler. Eğer taşradaki evlerinde değilse, muhtemelen Damian'ın evinde olacaklardır."

Görevli yolcu kapısını açtı ve merdivenlerden aşağı indirdi. Will indi, sonra elini Athena'ya uzattı. Arabadan inmek için yardıma ihtiyacı yoktu ama onun bu küçük nezaketini seviyordu. Ayrıca bu, kocasına dokunmak için bir fırsattı ve bundan asla çok fazla yararlanamazdı.

Will'in koluna girdi ve evin girişine doğru ilerliyorlardı ki, Damian'ın evinden iri yarı, şık ve tilki gibi olduğu her halinden belli olan yaşlı bir adam çıktı. Yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.

Bakışları Athena'ya kilitlendi. "Orospu Hanım!" diye sevinçle bağırdı ona doğru dengesiz adımlarla yürürken. "Londra'ya döndüğünüze çok sevindim! Öldüğünüze dair bir söylenti duymuştum ama sizi tekrar gördüğüme sevinmezsem namerdim!"

Athena üzerine buzlu su dökülmüş gibi kaskatı kesildi. Daha Londra sokaklarına adımını bile atmamıştı ama en büyük korkusu yüzüne çarpılmıştı. Kaçmak istedi. Ya da saklanmak. Ya da kusmak.

Kadın nefes almakta zorlanırken Will, en sert askerleri bile dehşete düşürecek bir sesle, "Efendim!" diye bağırdı.

Athena'nın sırtının küçük kısmına sıcak ve koruyucu bir avuç koydu ve devam etti, "Konuyu oldukça yanlış anladınız. Karım Kontes de la Alcantara'dır ve ona hakaret etme niyetinde olmadığınızı varsayıyorum. *Öyle değil mi?*" Ses tonu, herhangi bir hakaretin ardından hızlı ve acı verici sonuçların geleceğinin sözünü veriyordu.

Sarhoşun gözleri büyüdü ve kekeleyerek, "Hayır, hayır, hiç de değil!" dedi. Sertçe yutkundü, adem elması sallanıyordu. "Bir hata, bir hata yaptım. En içten özürlerimi sunarım leydim. Kontes."

O kadar derin eğildi ki neredeyse devriliyordu. "Sadece hatırladığım bir kadına benziyorsun, eğer hatırlamıyorsan lanet olsun bana." Doğruldu ve ona göz kırptı. "Gerçi sen çok daha gençsin ve şimdi yüz hatlarının ona benzemediğini görüyorum. Ama onun boyu, zarafeti ve duruşu!"

Anılarla dolu, hüzünlü görünüyordu. "Sizi üzdüğüm için çok üzgünüm ama sizi gördüğüme çok sevindim. Onu. O olduğunuzu *ummuştum*. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en çekici kadındı." Kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

Will bir kolunu Athena'nın omuzlarına doladı. "Lütfen burada bayılma. İçeride yapmak çok daha rahat olacak."

Athena titreyerek ve Will'in desteğine minnettar olarak kolunu onun beline doladı ve birlikte kardeşinin evinin girişine doğru yürümeye devam ettiler. "Bu olay Londra'yı sonsuza dek terk etmem gerektiğinin bir işareti miydi, bilmiyorum," dedi titrek bir sesle, "yoksa her şeyin daha iyiye gidebileceği anlamına mı geliyordu?"

"İkincisi," dedi güven verici bir şekilde. "O adam memleketinle korkunç bir tanışma oldu. Ama unutmayın ki annenizin güzelliği ve çekiciliği karşısında çok mutlu oldu ve iltifat etti, yani o kadar da kötü değildi."

Merdivenleri çıkarlarken ve Will ağır tokmağı kullanırken alaycı bir ifadeyle, "Umut ışığı bulmakta çok iyisiniz, lordum," dedi. Sarsılan sinirlerini toparlayarak, "Sözlerini bir iltifat olarak görmeye çalışacağım," diye ekledi.

Kapı sert görünümlü bir erkek hizmetçi tarafından açıldı. Profesyonel olmayan bir coşkuyla gülümsedi ve tok bir sesle, "Lord Masterson! Evinize hoş geldiniz!" Kenara çekildi ve içeri girmeleri için büyük bir jest yaptı.

Giriş iyi ölçülendirilmiş ve zarif bir şekilde döşenmişti, ancak fil başlı garip bir adam heykeli egzotik bir dokunuş katıyordu. Athena taştan heykeli daha yakından inceleyemeden fuayenin diğer ucundaki kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. "Will, *sonunda!*"

Will kadar uzun ve genişti ve ziyaretçisini ezici ve hiç de İngilizce olmayan bir şekilde kucakladı. Saçları kahverenginin biraz daha sıcak bir tonundaydı ve gözleri iki farklı renkteydi ama kimse onları kardeşten başka bir şey sanmazdı. Athena tek bir kelime bile konuşulmadan aralarındaki bağı ve birbirlerinin nasıl kurtuluşu olduklarını görebiliyordu.

"Sakin ol Mac, sakın ol!" Will kardeşine tekrar sarılırken güldü. "Birkaç hafta önce ölüm döşeğindeydim, o yüzden yaşanan kemiklerime biraz saygı göster!"

"Özür dilerim!" Mackenzie telaşla geri adım attı. "Ölüm döşeğinde mi?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. Sonra açıklarım." Will, Athena'nın koluna girdi ve onu kendi yanına getirdi. "Athena, tahmin edeceğin gibi bu ahlaksız

Kardeşim, Sör Damian Mackenzie. Mac, Athena, Leydi Masterson ve Kontes de la Alcantara ile tanış."

Athena kendini şok geçirmeye ve belki de onaylanmamaya hazırlamıştı ama Mackenzie ona gerçek bir sevinçle gülümsedi. "Bu ne büyük bir zevk, benim yeni baldızım! Justin Ballard, Will'in yanında muhteşem bir kadınla dönebileceğini yazmıştı. Seni kaçacak kadar iyi tanımadan önce onu mihraba götürmene sevindim, Will."

Athena gülerek elini uzattı. "O zevk bana ait, Sör Damian. Will küçük kardeşini açıklamaya çalıştı ama sana haksızlık etti." "Bana Mac ya da Mackenzie de." Kayınbiraderi onun elini sıktı. İki elinin arasında sıcak bir şekilde. "Will yıllardır beni açıklamaya çalışıyor ama bu çok zor bir iş."

Athena, Mackenzie'nin taktığı ağır altın yüzüğü fark etti. Daha yakından baktı. "Will'in mührüne benziyor ama üzerinde siyah bir çubuk mu var?"

Mackenzie, "Uğursuzluk çubuğu, hanedanlık armalarında gayrimeşruluk işareti," diye açıkladı. "Will bunu bana bir yıl doğum günü hediyesi olarak vermişti. Bir tür özel şaka."

Athena düşünceli bir ifadeyle, "Belki de benim için bir tane yaptırmalısın Will," dedi.

Kocasını kıkırdadı. "İyileştiğimde sana verdiğim evlilik yüzüğü yeterli değil mi?"

"Öyle." Gülünç derecede duygusal olduğundan şüphelendiğı bir şekilde birbirlerine gülümsediler.

"Kardeşim Will, savaş alanından sağ salim döndün!" Bu ses, çok hafif bir müzik aksanına sahip bir kadına aitti ve Will'i kucaklamak için odanın öbür ucuna koşan esmer, olağanüstü güzel bir kadına aitti.

"Muhteşem görünüyorsun, Kiri!" Will de ona sarıldıktan sonra ellerini omuzlarına koydu ve onu inceledi. "Belli ki bebek geldi. Vaftiz oğlu mu yoksa vaftiz kızı mı?"

"Çok sevimli küçük bir kız. Damian onun üzerine delicesine titriyor ve tıpkı bana benzediğini söylüyor. Kardeşim Adam da aynı fikirde ve büyük ihtimalle bir cehennem çocuğı olacağını söylüyor. Küçük Caroline'ımızla daha sonra tanışacaksın ama şimdi uyuyor. Lütfen beni talihli eşinize takdim edin!"

Will, "Athena, bu Leydi Kiri, baldızım, parfümcü," dedi. "Onun hakkında fazla bir şey söylemedim çünkü sadece kelimeler onun hakkını veremez."

Kiri güldü. "Dalkavuk. Leydi Masterson, artık kardeş olduğumuza göre size Athena diyebilir miyim?"

"Elbette." Athena tekrar elini uzattı ve diğer kadın elini sıktı.

Athena, Will'in kardeşinin karısı hakkında maceracı ve ilginç fikirleri olduğu dışında ne kadar az şey söylediğini fark etti. Athena kadar uzun olmasa da Kiri uzun boyluydu ve parlak siyah saçları ve çarpıcı yeşil gözleriyle egzotik ve İngiliz olmayan bir şekilde güzeldi. "Kiri'yi mi yoksa Leydi Kiri'yi mi tercih edersiniz?"

"Kiri, lütfen. Babam Ashton Dükü'ydü, annem Hindu bir hanımefendiydi, bu yüzden şaşırtıcı derecede İngiliz değilim," dedi gülümseyerek. "Ama gelin, biz de öğle yemeğimize oturmak üzereydik. Kendinizi yeniledikten sonra bize katılmalısınız."

Will gülerken, "Görüyorum ki zamanlamam hiç ," dedi.

Athena düşünceli bir şekilde Kiri'yi inceledi. Yani bir dükün kızı gayrimeşru Mackenzie ile evlenmişti. Hiçbir kadın onu suçlayamazdı -Will'in kardeşi de neredeyse Will kadar çekiciydi- ama bu durum Will'in Athena'nın soyu konusundaki tavrının neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyordu.

Kiri onlara üst katta Will'in her zamanki odalarına kadar eşlik ederken Athena, Will'in ailesi tarafından hoş karşılanacağı konusunda haklı olduğu için teşekkür etti. Ama ne kadar daha geniş bir karşılama göreceğini merak etmekten de kendini alamadı.

* * *

Güzel bir öğle yemeğinin ardından Mackenzie, "Westerfield Akademisi'nin eski öğrencilerinden birkaçı ve eşleri şehirde, Will. Seni görmeleri ve Athena'yla tanışmaları için onları resmi olmayan bir akşam yemeğine davet edeyim mi? Hepsi de savaştan sağ salim çıktığına dair güvence isteyecektir."

Will, Athena'ya baktı. "İstiyor musun? Arkadaşlarımı görmek istiyorum ve hepsi seninle tanışmak isteyecektir. Sanırım huysuz, yaşlı bir bekâr olacağımdan korktular." Athena tereddüt edince, "Bunu Londra'nın en kötü günlerini çabucak atlatmak olarak düşün," dedi.

"Elbette arkadaşlarınızı görmelisiniz ama giyecek uygun bir şeyim yok," diye belirtti, bir bahanesi olduğu için mutluydu. "Bavullarımızın geri kalanı geldiğinde bile, eski ve demode olmayan hiçbir şeyim yok."

Kiri öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Athena, dostlarımı kısa en güzel hallerine kavuşturmakla ünlüyümdür. Will

Seni şık bir şekilde dışarı çıkarmama izin verir misin? Siz daha uzun olsanız da, yapı olarak birbirimizden farklı değiliz ve birkaç küçük değişiklikle size çok yakışacak bir elbisem var. Lütfen?"

"Abartmıyor," dedi Mackenzie. "Kiri'ye birkaç saat ver, Londra'nın en iyi sosyetesine uygun hale geleceksin."

Athena tereddüt etti, kendini garip ve yersiz hissediyordu. Zihinsel olarak hazırlanacak zaman bulamadan Will'in bu kadar çok büyük arkadaşıyla tanışmak? Onun yanındayken her şeyle yüzleşebileceğini kendine hatırlatarak, "Kendimi senin ellerine bırakıyorum, Kiri. Bu kadar ümitsiz bir malzemeyle neler yapabileceğini görmek ilginç olacak!"

Bölüm 36

Beş saat sonra Athena şaşkın bir halde boy aynasına baktı. "Kiri, bir dükün kızı olarak harcanıyorsun. İsteseydin Londra'nın en pahalı modacısı olabilirdin."

Kiri güldü. "Arkadaşlarımla çalışmayı tercih ediyorum. Para ödeyen müşterilere göre daha az eleştirel oluyorlar. Ama sen benim becerilerim için çok iyi bir reklamsın!"

Athena başını salladı ve saçlarındaki kızıl tonları ortaya çıkaran zengin bordo brokar elbisesine hayranlıkla baktı. Kiri'nin etek ucuna eklediği altın işlemeli muhteşem bandın orijinal tasarımın bir parçası olmadığını kimse tahmin edemezdi. Athena'nın zarifçe yukarı kaldırılmış saçları onu daha da uzun yapıyordu ama Will için çok uzun değildi. "Teşekkür , Kiri! Artık her şeyi yapabilecek kadar kendime güveniyorum."

"Son dokunuş." Kiri ona küçük, yaldızlı bir şişe uzattı. "Parfümlerimden biri. Onaylıyorsanız kullanın."

Athena şişeyi açtı ve kokladı, sonra gülümsedi. "Çok güzel! Bana toprağı ve güneş ışığını hatırlatıyor."

"Sizi daha iyi tanıdığımda özel bir parfüm hazırlayacağım ama kısa sürede bunun uygun olacağını düşündüm."

"Damian'daki butiğinizin iyi iş yapmasına şaşmamalı." Athena parfümü önce bileklerine, sonra da kulaklarının arkasına sürdü. "Bu gece kimler gelecek?" "Çoğunlukla Will'in sınıf arkadaşları. Kardeşim Adam, şu anki Ashton Dükü ve eşi Mariah. Lord ve Leydi Kirkland. İkisi de mükemmel piyano çalıyor ve onları bizim için çalmaya ikna etmeye çalışacağım.

Randall'lar. Randall, Will'in sınıf arkadaşı olmasının yanı sıra yıllardır aynı alay."

Kiri düşünürken başını iki yana eğdi. "Sanırım hepsi bu kadar, ama Will ve Damian bu öğleden sonra birlikte dışarı çıktılar, bu yüzden eve kimi getirebilecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Belki bir ya da beş misafir daha bulurlar."

Athena güldü. "Bu konuda çok rahatsın."

"Dediğim gibi, gayri resmi bir arkadaş yemeği. Önemli olan arkadaşlığımız." Kiri kıkırdadı. "Tabii gerçekten üstün bir şefe sahip olmanın da faydası var."

Athena aşağı inme vaktinin gelip gelmediğini sormak üzereydi ki kapı çalındı ve ardından Will, "Hayran olunmaya hazır mısın?" diye seslendi.

"Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi Kiri.

Kapı açıldı ve Will giyinme odasına girdi. Athena'nın, kocasının koyu renk, mükemmel bir şekilde dikilmiş gece kıyafetleri içinde ne kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı ve şık görüldüğünü görünce ağzı açık kaldı. "Üst düzey bir uşanın, senin yapında bir adamın asla modaya uygun olamayacağını söylediğini söylemiştin! Onun yanlış olduğunu kanıtladınız."

Will, "Mac'in kıyafetlerini ödünç aldığım da işe yarıyor," diye açıkladı. "O benden çok daha modaya uygun, bu da etkisini gösteriyor. Ama şu haline bak, sevgili kızım! En güzel tüyler içinde bir baykuş!"

Athena kızardı. Will'in onu her haliyle ve en çok da hiçbir şey giymediği zaman sevdiğini biliyordu ama bakışlarındaki hayranlık, onu koluna takmaktan asla utanmayacağını sessiz bir kanıtıydı.

Öne çıktı ve kadife kaplı bir kutu çıkarmadan önce ona hafif bir öpücük verdi. "Bir mücevher mağazasını ziyaret ettik çünkü Kiri sana lal taşı almamı emretti. Umarım lal taşlarını seviyorsundur? Bu elbiseye çok yakışacaklar."

Athena kutuyu açtı ve karmaşık kolye ile küpelerin ihtişamı karşısında nefesi kesildi. "Bunlar çok güzel!"

Daha önce hiç kimse ona mücevher vermemişti. Başını yukarı kaldırdı ve Will'e sıradan bir öpücükten çok daha fazlasını verdi. "Sen kocaların iyisisin. Kolyeyi benim için bağlar mısın?"

"Memnuniyetle." Will onun arkasına geçip mandalını takarken, o da kulağındaki basit altın halkaları çıkardı, sonra da lal taşlı güzel küpeleri taktı. Ellerini kızın omuzlarına koyarak aynaya baktı ve kızın yansımasını inceledi. "Arkadaşlarım iyi talihim karşısında gözleri kamaşacak."

Athena alaycı bir tavırla, "Senin hatalı kararın karşısında şok olmamalarına razıyım," dedi. "Ve şimdi savaşa, yoldaşlarım!"

Kiri gülerek, Mackenzie'nin konukları karşıladığı alt kata doğru ilerledi. Şeri kadehleri eşliğinde tanıştırmalar yapıldı ve Will'in arkadaşları söz verdiği kadar misafirperverdi. Herkesin onun mirasını onaylamayacağını biliyordu ama bunun gibi iyi arkadaşlar yeterli olacaktı.

Hepsi Will'in evde ve güvende olmasından son derece mutluydu ve Athena'yı coşkuyla karşıladılar. Kiri'nin erkek kardeşi Ashton, onun egzotik, melez yakışıklılığını paylaşıyordu ama karısı Mariah, sıcak ve çekici bir İngiliz'di.

Sarışındı. Lord Kirkland esmer ve soğukkanlıydı ama Will'i karşılamaktan memnun olduğu belliydi; sarışın karısının ise Athena'nın kedi gibi mırıldanmasına neden olan sessiz bir sıcaklığı vardı.

Son gelenler Randall'lardı. Will'e askeri duruşuyla benzeyen uzun boylu, sarışın bir adamdı; karısı ise Athena'ya Sofia'yı hatırlatan minyon bir esmerdi ama daha yaşlıydı ve Sofia'nın parlak cazibesinden ziyade sakin bir dinginlik yayıyordu. Çiftin yanında, Bayan Randall'ın erkek kardeşi olabilecek gibi görünen koyu renk saçlı yakışıklı bir adam vardı.

Mackenzie yeni gelenlere eşlik . Randall, Will'in elini sert bir şekilde kavrayarak, "İkimizin de Yarımada'dan sağ çıkamayacağımızı düşündüğüm zamanlar oldu!" dedi.

Will gülerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Hem de çok yakın zamanda!"

İki adam özel olarak konuşmak üzere uzaklaşırken Mackenzie, "Athena, bunlar Leydi Julia Randall ve kardeşi," diye ekledi.

Bir başka soylu hanımefendi ve bu seferki Athena'ya rahatsız edici bir yoğunlukla bakıyordu. Belki de Will'in tüm arkadaşları onu onaylamayacaktı?

Leydi Julia sesindeki gerginlikle, "Bağışlayın beni Leydi Masterson, ama babanız Castleton Dükü müydü?" diye sordu.

Athena irkilerek geri çekildi, şok olmuştu. Bu kadın nasıl bilebilirdi ki?

. ?

Anlayış bir anda geldi. Leydi Julia ve erkek kardeşi

Athena. Yüz hatlarının şekli, rengi, Athena'nın her sabah aynada gördüğü şeyin yansımalarıydı. Sertçe yutkundu, sonra uyuşukça başını salladı. "Aramızdaki bağlantıyı asla ama asla kimseye söylememem gerekiyordu."

"Ona ne kadar da benziyor!" Leydi Julia, Athena'nın elini sıkmak için uzandığında öfkeyle konuştu. "Sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir ve Will'in senin hakkında yazdıklarına bakılırsa, büyüleyici bir hayat sürmüşsün."

Athena'nın gözleri yaşlarla doldu. "Beni hor görmüyorsun değil mi?" diye fısıldadı. "Neden böyle bir şey yapmak isteyelim ki?" dedi kardeşi.

elini uzattı. "Kesimi bize vermek istemeniz daha olası. Babam birkaç ay önce öldü ve çok zor bir adamdı. Artık Castleton'ım ve babamın avukatlarıyla görüştüğümde bir üvey kız kardeşin varlığını öğrendim." Yeni dük başını salladı. "Sana iğrenç davrandı! Umarım onun bu davranışını Julia ve bana karşı kullanmazsınız."

Athena sersemlemiş bir halde, "Annemin günahları için de aynısını yaparsan babanın günahlarını affedeceğim. Eminim o da suçsuz bir masum değildi.

onların işinde."

"O zaman arkadaş olmakta özgürüz." Ona kız kardeşininkine çok benzeyen sıcak bir gülümseme verdi. "Bildiğim kız kardeşime oldukça düşkünüm, bu yüzden bir tane daha olmasını memnuniyetle karşılıyorum."

"Benim hiç erkek kardeşim olmadı ama görünüşe göre birkaç tane ediniyorum, Majesteleri!" Sessiz bir memnuniyetle onu izleyen Mackenzie'ye doğru başını salladı.

"Lütfen bana Anthony de," dedi kardeşi. "Aileden olduğun için."

"Çok nazıksınız!" Athena gözyaşlarına karşı verdiği savaşı kaybetti ve Mackenzie'nin uzattığı mendili minnetle kabul etti.

Julia gülerek, "Çünkü çok nazık bir kadın olan annemize çekmişiz," dedi. "Siz de annenize benziyor olmalısınız, çünkü Will rahmetli babamın gibi mizacı olan bir kadınla asla evlenmezdi." Athena'nın eline dokundu. "Bebeği görmek istediğim için Kiri'yle konuşmalıyım ama Anthony'yle yarın tekrar arayabilir miyiz? Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var!"

Athena fısıldadı, "Aramanı dört gözle bekliyorum. Umarım ileride tanıştığımızda hayal kırıklığı yaratmam."

Anthony kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacaksın," dedi ve kız kardeşi ile eniştesini odanın diğer ucuna kadar takip etti.

Will onun yanında belirdi ve kolunu beline doladı. "Arkadaşlarım tarafından karşılanman hakkında 'Sana söylemiştim' dememe izin var mı?"

Güldü. "İzniniz var. Babamın diğer çocuklarının beni gerçekten hoş karşılayacağını asla hayal edemezdim! Bu nasıl oldu?"

Will, "Justin benzerliği gördü ve merhum Castleton hakkında bildiklerimizden yola çıkarak, hikâye iyi bir uyum sağladı," diye açıkladı. "Randall'a yazdım ve ondan Julia ile olası ilişkinizi tartışmasını istedim. O ve erkek kardeşi zaten bir üvey kız kardeşleri olduğunu öğrenmişlerdi, bu yüzden sizi bulduklarına çok sevindiler. İkisinin de babalarını sevmek için fazla nedenleri yok ve zor ebeveynlerin çocukları birbirine yaklaştırdığını fark ettim."

"Ne kadar da akıllısın." Will'le yeni evlendikleri için arkadaşlarının bu hareketin uygunsuzluğunu affedeceğinden emin olarak başını Will'e doğru eğdi. "Bilge, nazık, yakışıklı ve çok ama *çok* sabırlı! Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Will nefesini tuttu. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

İrkilerek onun gözlerinin içine baktı ve korkusu ve savunmasızlığı içinde onu sevdiğini hiç söylemediğini fark etti. "Kelimeleri bulmam bu kadar uzun sürdüğü özür dilerim sevgilim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, bedenim ve ruhumla, şimdi ve sonsuza dek, ölüm bizi ayırana dek. Ve bu en az elli yıl sonra olsun!"

Will ona nefesini kesen bir gülümseme verdi. "Evine hoş geldin, benim sevgili küçük baykuşum. Sonunda ait olduğun yerdesin."

Ve açık bir edepsizlikle onu öptü.

Yazarın Notu

Birkaç yıl önce Kuzey Portekiz'de, Atlantik kıyısındaki Porto'dan İspanya sınırına kadar uzanan Douro Nehri'ni gezdim, ayrıca İspanya'nın büyük üniversite kenti Salamanca'ya da bir gezi yaptım. Dik tepelerden nehre doğru inen teraslı üzüm bağlarını gördüm ve Porto'dan Douro Nehri'nin karşı kıyısındaki Gaia'da bir şarap nakliyatçısının deposunu ziyaret ettiğimizde yoğun Porto şarabı kokularının etkisiyle sarsıldım.

Ülkenin bu bölümü, Fransız, Portekiz, İngiliz ve İspanyol birliklerinin katıldığı Yarımada Savaşları'nda yoğun bir şekilde yer almıştır. Fransızlar Porto'yu işgal ettiğinde tekneler köprüsü felaketini öğrendim ve sanat ve el sanatları pazarı olarak restore edilmiş bir ortaçağ tepe kalesi olan Castelo Rodrigo'nun pitoresk kalıntılarında durdum. Gezimizdeki rehber benim bir tarih yazarı olduğumu biliyordu ve tepenin aşağısını işaret ederek, "Şu bina bir manastır. Wellington burayı savaştan sonra adamları için hastane olarak kullanmış." Dünyanın o bölgesinde bir hikaye kurmak istemem şaşırtıcı mı?

Kahraman, başından beri Kayıp Lordlar serimde yer alan Will Masterson olmalıydı, ancak Yarımada'da görev yapan bir subay olarak genellikle sahnenin dışındaydı ve sadece *Bir Kayıp Lordu Sevmek* ve üvey kardeşinin kitabı *Saygınlığın Yakınında Değil*'de göründü.

Ancak Nisan 1814'te Napolyon tahttan çekildi ve uzun savaşlar sona erdi. (Ya da herkes öyle sanıyordu. İmparatorun Elba'dan kaçışı ve Waterloo Savaşı'yla doruğa ulaşan Fransa'yı yüz gün boyunca yönetmesi gelecekteydi). Will eve dönmeye hazırdı ve ben de onun hayatını son derece karmaşık hale getirmeye hazırdım.

San Gabriel'in çok küçük krallığı kurgusaldır ve ona kasıtlı olarak hem Portekiz hem de İspanya'dan dil ve özellikler verdim. İlginç bir şekilde, bu iki ülke arasındaki sınırda Couto Misto adında gerçek bir mikro devlet vardı ve 1864 Lizbon Antlaşması'nın toprakları İspanya ve Portekiz arasında paylaşılmasına kadar sürdü.

Couto Misto'yu kullanamazdım çünkü kendi tarihi vardı ve ayrıca Portekiz'in kuzey sınırında olduğu için bir ortama ihtiyacım vardı

Doğu sınırında. Ancak ülkenin Couto Misto'ya sığınan ve (Aziz) Rudesind Guterrie'yi doğuran kaçak hamile prenses (Aziz) Ilduara Eriz efsanesini ödünç aldım. Benim kurgusal San Gabriel'im için ne harika bir arka plan!

Once a Soldier'daki olayların hiçbirini gerçekleşmedi. Ama belki de olabilirdi.

*Mary Jo Putney'in Rogues Redeemed serisinin bu ilk romanını
beğendiyseniz, önümüzdeki Ekim ayında çıkacak olan ONCE A REBEL'i
mutlaka izleyin!*

Westerfield Akademisi'nin tek başarısız öğrencisi olarak bilinen esrarengiz Gordon, saygınlık kazanmadan önce uzun ve dolambaçlı yollardan geçmiştir. Derken İngiltere'nin yeni kurulan Amerika Birleşik Devletleri'yle savaşının kalbine doğru tehlikeli bir görev onu geçmişindeki tüm tehlikelerle ve umutlarla yüz yüze getirir.

Aşık olmak için içtenlikle davetlisiniz

SON ŞANS NOEL BALOSU Bu Ekim ayında ciltsiz olarak satışa sunuluyor!

**Mary Jo Putney
Jo Beverley
Joanna Bourne
Patricia Rice
Nicola Cornick
Cara Elliott
Anne Gracie
Susan King**
"

Her bir yazarın kendine has üslubu ve hikâye anlatma yetenekleri en iyi okuyuculara birbiri ardına şahane ikramlar sunuyor... Yılbaşının neşesi ve romantizmiyle ısıldıyor."
-RT Book Reviews, 4 yıldız

1815 Noel'i. Üst katta ve alt katta, Holbourne Manastırı yılın en şenlikli -ve en güzel- Noel'ini kutlamak için büyük bir balo hazırlığıyla çalkalanmaktadır. romantik-tatil. Çünkü her misafirin dilek listesinin başında, yeni yıldan önce gerçek aşkı bulmak için son bir şans vardır.

Ökseotunun altında tesadüfi bir buluşma, dans pistinde kaçamak bir bakış - görkemli lezzetlerin, ışıltılı süslemelerin ve orkestranın gürültüsünün ortasında, her düşes ve sosyeteye takdim edilen kızın, lord ve uşağın umut dolu bir kalbi vardır. Gece yarısına kadar sevgilisini geri kazanması ya da bir başkasıyla evlenmesi gereken inatçı mirasçı kız...

... uzun zamandır görmediği aşkını bir anlığına da olsa görmeyi bir dul ... umduğundan çok daha fazlasını bulan büyüleyici bir çapkın. Ve yıldızlarla dolu bu koleksiyonda yer alan daha pek çok göz kamaştırıcı, romantik öykü
Word Wenches . . .

**"Neşeli bir yürek, yanlış anlamalarla yumuşatılır ve
Zekice birbirine bağlanmış bu romanslar dokunaklı, komik ve karmaşık
bir bütün oluştururken birkaç ciddi mesele daha ortaya çıkıyor; sezonun
en ilgi çekici antolojilerinden biri."**

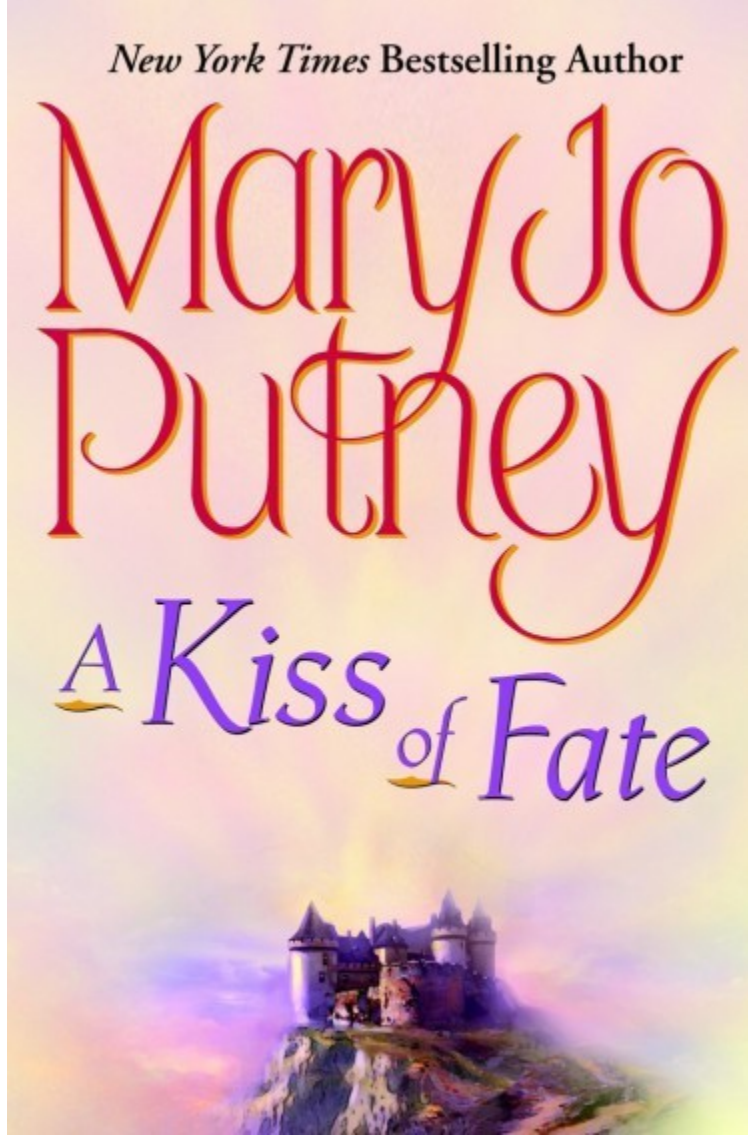
-Library Journal, yıldızlı inceleme

**"Sekiz romantik yazar (topluca Word Wenches olarak bilinirler)
Regency döneminden kalma bir balo salonuna girerler ve her yerde
muhteşem, ısıtılı tatil yaramazlıkları yaparlar. Karakterler akıllı
ve**

çekici ve hikayeleri de lezzetli ve çekici."

-Publishers Weekly

Özel bir teaser'ın tadını çıkarmak için okumaya devam edin...

Şimdi satışta.

Önsöz

*Harlowe Place
Hertfordshire, İngiltere
Kasım 1737*

Gökyüzü sonbahar yağmuruyla ağlıyordu, ölüleri gömmek için mükemmeldi. Gwyneth Owens geleneklerin kadınlara mezar başında bulunmayı yasaklamasına minnettardı, çünkü babası nemli çimenlerin altına yatırılırken soğukkanlılığını koruyamazdı.

Her zaman olduğu gibi Lord Brecon'un kütüphanesine sığındı. Babası Robert Owens neredeyse otuz yıldır lordun kütüphanecisiydi ve Gwynne bu değerli ciltlerin arasında büyümüştü.

Seyahat anıları bölümündeki işlemeli deri ve damgalı altın başlıklar üzerinde parmak uçlarıyla hafifçe gezindi. Babası her zaman iyi döşenmiş bir zihnin yalnızlığa karşı kanıt olduğunu söylerdi. Haklı olduğunu umuyordu, çünkü şu anda bu rahatlığa ihtiyacı vardı.

Güney duvarı boyunca ilerlerken, şöminenin üzerindeki aynada yansımasına bir an göz attı. Çok uzun boyunu ve cıvılcı, modası geçmiş saçlarını görmekten kaçınarak arkasını döndü. Ne yazık ki ne babasının gücünü ne de annesinin güzelliğini miras almıştı.

Belki de Harlowe'un tepelerinde hızla at sürmek huzursuz gerginliğini hafifletirdi, ama bu mümkün değildi çünkü birazdan babasının onuruna düzenlenecek ciddi toplantıda baş yas tutucu olarak görev yapmak üzere alt kata çağrılacaktı. Aktif olması gerektiğinden, babasının ofisinin yanı sıra özel kütüphanenin de bulunduğu bitişikteki galerinin kilidini açtı.

İçeri adımını attığında teninde belli belirsiz bir enerji titreşimi belirdi. Uzun, yüksek tavanlı odada Britanya'nın büyü hakkındaki en iyi kitap ve el yazması koleksiyonu bulunuyordu. Ciltler aynı zamanda Britanya Adaları'nın kadim Muhafız ailelerinin tarihini ve bilgeliğini de temsil ediyordu.

Muhafızlar, babasının klanı. İnsan olan ama sihirli güçlere sahip olan bu klan, çok eski zamanlardan beri sıradanlar arasında gizlice yaşıyordu. Gwynne, kendi gücü olmamasına rağmen babasının kanı sayesinde bir Muhafız olarak yetiştirilmişti. Ailelerin bir parçası olduğu için minnettardı çünkü kadınlar dünyalılar arasında duyulmamış bir eşitlik derecesine sahipti. Bu gelenek, büyü alemlerinde kadınların erkeklerle eşleşen veya onları aşan güçlere sahip olabilmeleri nedeniyle erken evrilmişti.

Koruyucular isimlerini, güçlerini ellerinden geldiğince hemcinslerini korumak ve onlara hizmet etmek için kullanmak üzere ettikleri yeminden almışlardır. Bu misyon nedeniyle Muhafızlar, daha önceki hataları tekrarlamalarını önleyeceği umuduyla tarihe saygı duyuyorlardı.

Bazen oldu.

Brecon Kontu, İrfan Bekçisi olarak bu değerli kitaplardan ve el yazmalarından sorumluydu. Gwynne altı yaşındayken kitapların bakımında babasına yardım etmeye başlamıştı. İşe toz almakla başlamış, ciltleri ince porselenlermiş gibi dikkatle tutmuştu. Daha sonra ufalanan metinleri yeni parşömenlere kopyalamış ve korumanın sırlarını öğrenmişti.

Rafları üzüntüyle taradı, malikaneden ayrılırsa kitapları şiddetle özleyeceğini biliyordu. Koleksiyonun önemi göz önüne alındığında, yakında yeni bir kütüphaneci işe alınacaktı, bu yüzden babasının kişisel eşyalarını kaldırarak değişime hazırlanmalıydı.

En azından dünyaya beş parasız gönderilmeyecekti - Muhafızlar kendi başlarının çaresine bakıyordu. Robert Owens'ın etkileyici olmayan kızı için bir tür pozisyon bulunacaktı. Şansı yaver giderse, bu pozisyon Harlowe'da, bildiği tek evde olacaktı. Bundan daha fazlasını ummaya cesaret edemiyordu.

Yumuşak bir kedi sesiyle, tombul tekir kedisi Athena masanın üzerine atladı ve bir topun içine kıvrıldı. Kedinin varlığıyla rahatlayan Gwynne babasının masasına yerleşti ve çekmecelerde kişisel eşyalarını aramaya başladı. Geçmişin yasını tutmasını ya da geleceği hakkında kara kara düşünmesini engellemek için meşgul olmak şarttı.

Küçük orta çekmecedeki annesinin madalyonunu keşfettiğinde gözyaşlarını tutamadı. Oval kutunun içinde anne ve babasının nişanlandıkları zaman çizilmiş minyatürleri vardı. Genç ve birbirlerine çok aşık görünüyorlardı. Babası, karısının resmini inceleyebilmek ve daha mutlu zamanların hayalini kurabilmek için madalyonu burada saklamış olmalıydı.

Çekingen ve bilgili bir adam olan Robert Owens, Harlowe Place'de sakin bir hayat sürmüştü. Tek isyanı, her iki ailenin de isteklerine karşı gelerek Anna Wells'le evlenmek olmuştu. Ailesi onu evlatlıktan reddetmişti. Owens'lar isteksizce de olsa bu evliliği kabul etmişlerdi. Koruyucular diğer Koruyucularla evlenmeye teşvik edilirdi ve Anna sıradan biriydi. Güzel ve tatlı huylu olmasına rağmen ruhunda sihir yoktu.

Ancak evlilikleri mutlu bir evlilikti ve Anna'nın iki yıl önce ateşli bir hastalıktan ölmesi küçük ailesini yıkmıştı. Şimdi Robert gitmişti ve Gwynne yalnızdı. Ne yazık ki onunla birlikte yas tutacak bir erkek ya da kız kardeşi yoktu.

Kapı açıldığında son çekmece neredeyse boşalmıştı. Bir bastonun tıkırtısı ona Emery, Lord Brecon'un yaklaştığını haber verdi. Kadın, onun görkemli bir şekilde giyinmiş, sade halini görünce ayağa kalktı. Uzun boylu ve seçkin biriydi, saçları o kadar gür ve doğal beyazdı ki pudraya gerek yoktu. Kont, Harlowe'un etrafında döndüğü merkezdi. Nezaketi ve bilgisi dillere destandı ve kitapları seven küçük bir kıza karşı her zaman nazık davranmıştı.

Onu görünce sessizce, "canım," dedi.

"Annem ve babam artık birlikte ve huzur içindeler." Gwynne konuşurken, sözlerinin gerçekliği içinde yankılanıyordu. Ara sıra böyle mutlak bilgi parlamaları yaşardı, bu onun Koruyucu gücünün tek iziydi. Bu, rüzgârları çağırmak, geleceği görmek ya da hastaları iyileştirmekle aynı şey değildi.

"İkimiz de mavi salonda bekleniyorduk ama aşağı inmeden önce burada birkaç dakika dinlenmemin sakıncası yoktur umarım. Sert bir rüzgâr esiyor."

Kont yorgun bir şekilde kömür ateşinin yanındaki deri koltuğa yerleşti.

"sevindim. "Güzel bir gün, bir gece için yanlış olurdu.

Cenaze."

"Cenazeler için iyi günler yoktur." Bakışları, babasının eklektik notları ve eşyalarıyla doldurduğu söğüt sepetine değdi. "Gördüğüm kadarıyla çok çalışkanmışsın. Sen gittiğinde kütüphane daha fakir olacak."

Yani gönderilecekti. Bunun şoku, gizli hayaline ulaşmak için tek şansı olan bir istekte bulunmaya cesaret etmesini sağladı. "Kütüphanede çalışmayı her zaman sevmişimdir. Gerçekten de lordum, ben . . . Babamın yerine kütüphaneci olarak beni görevlendirebileceğinizi umuyordum. Onun resmi eğitimini almamış olsam da, beni iyi eğitti. Tüm hayatım boyunca kitaplarla çalıştım. Babam koruma konusunda kimsenin daha iyi olamayacağını söylerdi ve kırılğan el yazmalarını kopyalarken çok temiz bir el yazısına sahibim. Ya da baş kütüphaneci olarak olmasa bile, belki burada asistan olarak devam edebilirim?"

"Daha on yedi yaşındasın, çocuğum," dedi Kont, irkilerek. "Kendini kitapların arasına gömmek için çok gençsin. Hayatı tozlu sayfalar arasında okumak kadar yaşamak da gerekir. Eğer sevgilin seni bulamazsa asla evlenemezsin."

Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Lord Hazretleri onu evlenilebilir bulsaydı bile yakından bakmazdı. Ne serveti ne de güzelliği vardı ve yerel delikanlılardan pek azı onun varlığını fark etmişti bile. "İyi bir kitap ya da iyi bir at kadar ilgimi çeken genç bir erkekle tanışmadım lordum."

Gür kaşları birbirine yaklaştı. "Bu tartışmayı seninle daha sonra yapmayı düşünmüştüm ama görünüşe göre şimdi tam zamanı. Geleceğinize dair planlarınız ve arzularınız neler?"

Çenesini bir parça kaldırdı. "Henüz hiçbir şey belli değil ama merak etmeyin, burada kalıp size yük olmayacağım."

"Sanki olabiliymişsin gibi. Harlowe senin evin Gwynne ve burada her zaman hoş karşılanırsın. Yine de gitmeyi tercih edersen ?"

"Babamın bir kuzeni bana bir ev teklif etmek için mektup yazdı." Tereddüt etti, sonra da tüm geleceğinin gidişatını belirlediği için dürüst olmasının uygun olacağına karar verdi. "Geçimimi sağlamak için çalışmak benim için sorun değil ama kuzenimin çocuklarına ücretsiz bakıcılık yapmaktansa yeni kütüphanecinize yardımcı olmayı tercih ederim."

"Bir hizmetçi olmaktan ya da kendini kitaplara gömmekten daha fazlasını hak ediyorsun." Soluk mavi gözleri rahatsız edici bir yoğunlukla onu inceledi. "Henüz evliliğe hazır değilsin. Daha çok erken."

Onun sözlerindeki derin anlamı duyan kız hevesle, "Geleceğimi gördün mü?" dedi.

"Sadece en genel anlamda. Yolunuz bulanık, pek çok olasılık var. Ama kız kardeşim Bethany ve ben ikimiz de seni büyük bir kaderin beklediğini hissediyoruz. Büyük ve zor."

Büyük bir kader. "Gücüm yokken bu nasıl doğru olabilir?"

"Kader güçten oldukça farklıdır - dünya tarihinin çoğunu bir parça bile sihri olmayan sıradanlar yaratmıştır. Sen büyüsüz değilsin, Gwynne. Bir kış gülü gibi, sadece yavaş geliyorsun."

"Umarım haklısınızdır lordum." Bir an için gözlerini kapattı ve bugün yüzeye çıkmak üzere olan gözyaşlarını geri kırıptı. Çocukken büyük bir büyücü, bir sihirbaz olmayı hayal etmişti. Kadınlığa ulaştığında, her gün içinde bir güç filizlenip filizlenmediğini görmek için hevesle uyanırdı ama nafile. Sadece sıradan birinin iddia edebileceği türden bir sezgiye sahipti.

"Büyü olsun ya da olmasın, sen nadir ve değerli bir varlıksın. Bunu asla unutma."

Yetmişini geçmiş bir adam olarak gençliği idealize ettiğini tahmin etti. Ama sözleri içini ısıtıyordu. "Bana tüm insan hayatının nadir ve değerli olduğunu öğrettin, Koruyucu ve sıradan. Bunu unutmayacağım."

Ellerini bastonunun altın başının üzerinde birleştirdi ve daha önce hiç görmediği bir belirsizlikle kaşlarını çatı. "Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da aklımdan çıkmayan bir olasılık var. İlk bakışta saçma görünüyor ama yine de doğru hissettiriyor."

"Evet?" dedi cesaretle. Harlowe Lordu'nun Gwynne'i ve onun geleceğini düşündüğü fikri sevindiriciydi.

"Sana karım olmanı teklif etmeyi düşündüm." Nefesi kesildi, nutku tutuldu.

"Bu düşünce seni şok ediyor." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Öyle de olmalı. Aramızda elli yıldan fazla yaş var. Evlilik skandal olur. Kadınlar senin masumiyetinden faydalandığım için beni hor görürler. Pek çok erkek kıskanır ve haklı olarak. Eğer bu fikir seni iğrendiriyorsa. . ." Adam ayağa kalkmak için bastonuna uzandı ve kadın onun utandığını, hatta çekindiğini fark etti.

"Hayır!" Hızlı bir hareketle onu durdurdu. "Bu fikir ürkütücü ama iğrenç değil." Onun tanıdık yüzünü taze, şaşkın gözlerle inceledi. "Sen Harlowe'un üzerinde güneş, yıldızlar ve gökyüzü gibiydin, bense bir serçeden farksızdım. Şaka yapmadığınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bu bir şaka değil. Kader seni alıp götürmeden önce dünya hakkında daha fazla şey öğrenmelisin." Bastonuyla tekrar oynadı. "Bu geleneksel bir evlilik olmayacak. Ben uzun yıllar yaşamayacağım, sen de kısa süre sonra servet ve bağımsızlık sahibi genç bir dul olacaksın."

"Çocuklarınız yeniden evlenmenize kesinlikle karşı çıkacaktır. Bunu annelerine yapılmış bir hakaret olarak görecekler ve bana bırakacağın her mirasa içerleyeceklerdir." Kontun üç yetişkin çocuğunu düşündü. Evin küçük bir üyesi olarak ona yeterince iyi davranıyorlardı ama genç Gwynne Owens'ın üvey anneleri olması fikri gerçekten de saçmaydı.

"Ben hâlâ Harlowe Evi'nin efendisiyim ve istediğimi yapabilirim," dedi kuru bir sesle. "Ama onlarla konuştuktan sonra itiraz etmeyeceklerdir. Eğer beni kabul edersen, seninle evlenmek Guardian'ın çıkarlarına hizmet edecektir."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Ailelere karşı göreviniz olduğu için mi evlenme teklif ediyorsunuz Lord Brecon?"

"Seni kaderine hazırlamak halkımızın yararına olsa da, bunu seninle evlenmeden de yapabilirim. I . . . Seninle birlikte olmaktan her zaman zevk aldım, Gwynne," dedi duraksayarak. "Charlotte öldüğünden beri geçen yıllar

Yalnız. Zekânız, sıcaklığınız ve zarafetiniz yaşlı bir adamın hak ettiğinin ötesinde bir lütuf olacaktır. Karım olursanız onur duyarım ve size minnettar ."

Ciddi olduğunu fark etti. Güç ve bilgelik sahibi bu harika adam gerçekten de onunla evlenmesini istiyordu. Hayatında ilk kez gücün varlığını hissetti - büyüünün gücünü değil, bir kadının bir erkeği memnun etmek için sahip olduğu çok daha eski bir gücü.

Sevinçle parlayarak ayağa kalktı ve ellerini ona uzattı. "Beni hayal bile edemeyeceğim kadar onurlandırdınız lordum. Eğer gerçekten isterseniz, memnuniyetle geliniz olurum."

Kadının nefesini kesen bir gülümsemeyle ellerini sıktı. "Bu ikimiz için de doğru olan şey, Gwynne, bunu biliyorum."

Mantığın ötesinde bir kesinlikle o da öyle düşünüyordu. Düşüncesizce birleşen ellerini kaldırdı ve onun boğumlu eklemlerine bir öpücük kondurdu. Birlikte geçirecekleri zamanın ne kadar kısa olacağını bilmek şimdiden onu üzüyordu. Ama onun bu kararından pişman olmamasını sağlayacaktı.

Kader kendi başının çaresine bakabilirdi. Şimdilik iyi bir eş olmakla ilgilenecekti.

Birinci Bölüm

Gök Gürültüsünün Efendisi

Bir

*1745 Yazı
Richmond, İngiltere*

Duncan Macrae derin bir nefes aldı, yazın coşkulu kokularıyla sarhoş olmuştu. Uzun ve yorucu bir kıta turunun ardından önceki gece Londra'ya vardığında, günü uyuyarak geçirmeyi tercih ederdi ama arkadaşı Lord Falconer onu Londra'dan Richmond'a götürmek için ısrar etmişti. Duncan şimdi geldiğine memnun olmuştu.

Ev sahibesinin malikânesinin köşesini döndüklerinde, zümrüt yeşili çimlerin üzerinde süzülen ve kendilerinden daha da güzel beyefendilerle çirkin bir şekilde flört eden muhteşem elbiseler içindeki kadınları taradı. "Londra'nın hanımları egzotik çiçeklerden oluşan bir buket gibidir."

Simon Malmain tembelce gülümsedi. "Sizin o vahşi İskoç tepelerinde bu kadar zarif bir kadın bulamazsınız."

"İskoç kızları da en az onlar kadar güzel ve çok daha az yapmacık." Duncan gökyüzüne baktı. "Leydi Bethany gününü iyi seçmiş. Britanya'nın en iyi hali."

"Bildiğiniz gibi onda biraz Macrae kanı var. İngiltere'nin değişken havasına rağmen eğlenceleri için her zaman güzel bir gün seçecek kadar." Simon mavi brokar ceketinin kolundaki bir kırışıklığı sevgiyle düzeltti. "Yağmur tehdidi olsaydı bu yeni paltoyu giyemezdim. Çok pahalıydı."

Duncan sırtıttı. Arkadaşı bir züppenin tavırlarını o kadar mükemmel taklit ederdi ki, onu çocukluğundan beri tanıyan Duncan bile bazen Simon'ın Britanya'daki en tehlikeli büyücü olduğunu hatırlamakta zorlanırdı. Belki de Duncan'ın kendisi hariç. "Leydi Bethany nerede? Ev sahibemize saygılarımı sunmalıyım. Onu görmeyeli yıllar oldu."

Simon kalabalığı taramak için gözlerini gölgeledi. "Orada, çardağın altında."

Adamlar adımlarını ev sahibelerine doğru çevirdiler. Duncan gösterişli içecek masalarına ilgiyle baktı ama yemek yemek görgü kurallarını beklemek zorundaydı. Çardağa yaklaştıklarında, içeride bir yaylı çalgılar dörtlüsünün gün gibi neşeli bir müzik çaldığını duydu. "İç savaşın gölgesinin Britanya'nın üzerinde olduğuna inanmak zor" dedi Duncan usulca.

"İşte bu yüzden buradasınız," dedi Simon aynı yumuşaklıkla. "Ben ve diğerlerinin İskoçya'da bu kadar çok zaman geçirmemizin nedeni de bu. Gelecek sabit değil. Eğer biz Koruyucular uluslarımız arasında yeterince köprü kurabilirsek, belki de savaş önlenabilir."

"Belki, ama İskoçlar ve İngilizler yüzyıllardır savaşıyorlar ve bu tür kanlı alışkanlıklar kolay kolay kırılmıyor." Duncan arkadaşına yan gözle baktı. "Seninle ilk karşılaştığımızda birbirimizi bayıltmak için elimizden geleni yapmıştık."

"Evet ama bu senin barbar bir İskoç olmana dayanmıyordu," dedi Simon hemen. "Senden nefret ettim çünkü derslerim sırasında kreşe getirildin ve Yunancanın benimkinden daha iyi olduğunu hemen kanıtladın."

Duncan o ilk karşılaşmayı hatırlayınca alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu, milliyetlerimiz yüzünden birbirimizden nefret etmekten daha iyidir."

Yaklaşmakta oldukları grupta yarım düzine kadın ve erkek vardı ve ortalarında Leydi Bethany Fox'un yuvarlak hatları ve gümüş rengi saçları yer alıyordu. Yetmişinci yaşını geçmiş olmasına rağmen, hayatı boyunca onu beğenilen bir Güzel yapan duruşu ve ince kemikleri . Tutkulu bir bahçıvan, müşfik bir büyükanne ve Britanya'nın en güçlü büyücüsüydü.

Leydi Bethany yanındaki kadının söylediği bir şeye güldü. Duncan bakışlarını kaydırıp ve Leydi Beth'in arkadaşından büyülenmiş bir halde olduğu yerde durdu. Uzun boylu ve zarif kadın, mütevazı kesimli krem rengi bir elbise giymişti ama ağırbaşlı giysisi, erkekleri çıldırtmak için tasarlanmış gür ve kıvrımlı vücudunu gizleyemiyordu. Sanki bu yeterince çekici değilmiş gibi, hasır şapkası, mizah ve zeka ile parıldayan klasik bir yüzü vurguluyordu. Bu tehlikeli bir kadındı.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı gök gürültüsü uzaklarda çatırdarken. "Truvalı Helen."

"Affedersiniz?" Duncan'ın bakışlarını takip eden Simon, "Ah, Leydi Brecon. Güzel bir kız ama bin gemiyi denize indirebilir mi? Sanmıyorum. En fazla beş ya da altı."

"On bin gemi. Daha fazla. Bakışlarıyla insanları delirtebilen eski bir büyücü gibi." Duncan, Leydi Brecon onun yiyip bitiren bakışlarının farkında olmadığı için şükretti. Kadınlığının tüm çiçeklerini açmışken o kadar etkileyiciydi ki, hayatını kurtarmak için gözlerini kaçıramazdı. "Lord Brecon'un karısı mı dediniz? Kont iyi bir zevke sahip."

"Şimdiki Brecon'un karısı değil ama eskisinin dul eşi. Evlendiklerinde siz Kıta'daydınız, ama kız daha on yedi yaşında, Brecon ise yetmişin üzerinde olduğu için bu bir skandaldı. O zamanlar oldukça sade bir kıza benziyordu."

"Sade mi?" Duncan, hanımefendinin dikkatini altın rengi brokar giysiler içindeki durgun genç bir züppeye çevirmesini izledi. Boğazının saf kıvrımı onu büyülüyordu ve o ışıltılı ten okşanmak için yalvarıyordu. "*O mu?*"

"Evlilik sırasında çiçek açtı - zengin bir kocanın genellikle böyle bir etkisi olur. Ama o ve Brecon birbirlerine içtenlikle bağlı görünüyorlardı."

Simon'ın tüm dedikoduları bildiğine güvenin. Duncan onun dul olduğunu öğrendiği için saçma bir şekilde minnet duyarak beşinci Lord Brecon'un ne zaman öldüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce, diye düşündü. "Artık yas tutmadığına göre bir sürü talibi olmalı."

"Birçok hayranı var, bunların arasında ben de varım, ama özellikle birini tercih ettiğini hiç görmedim." Simon tek kaşını kaldırdı. "Çingene atları panayırına gittiğimizden ve o gri avcıyı gördüğünden beri seni böyle görmemiştim."

Arkadaşı haklıydı. Duncan o atı gördüğünde on altı yaşındaydı ve Leydi Brecon'u gördüğünde verdiği tepki bugünküyle aynıydı: Ona sahip olmalıydı.

Artık on altı yaşında olmadığını, kadının cadalozun teki olabileceğini ya da onu çoğu kadın gibi ürkütücü bulabileceğini kendine hatırlatarak yavaş bir nefes aldı. İnsan arzu ettiği bir atı satın alabilirdi ama kadınlar daha zordu. "Eğer Brecon'un karısıysa, bir Muhafız olmalı?"

"Evet, Owenses'lerden biri. Konuşacak gücü yok ama Harlowe'daki kütüphanede büyüdü ve Muhafız ilmi konusunda önemli bir bilgin. Kocasını öldüğünden beri burada, Richmond'da Leydi Bethany ile birlikte yaşıyor." Simon sırtıttı. "Kayınbirader olduklarına inanmak zor. Dul kontes Leydi Bethany'nin torununa benziyor."

Eğer hanımefendi kitapsever biriye, bunu belli etmiyordu. Pudralı saçlarından zarif terliklerine kadar, en yüksek sosyal çevreleri süslemek için tasarlanmış zarif bir şekerlemeydi.

Gök gürültüsü tekrar duyuldu, bu sefer daha yakından. Duncan'ın gözleri kısıldı. Aristokrat Londra'da açık sözlülük yersizdi ama bildiği tek yol buydu. "Beni hanımefendiyle tanıştır Simon, böylece görüldüğü kadar mükemmel olup olmadığını öğrenebilirim."

Gwynne, Sir Anselm White'ın kendisine okuduğu korkunç derecede kötü soneye gülümsedi. Kalbi doğru yerde olsa da, dizeleri yanlış yönde fersah fersah uzaktaydı. "Beni pohpohluyorsunuz Sör Anselm. Gözlerim açık kahverengi, 'yaz gökyüzünden daha mavi safir' değil. "

Gözlerinin rengini incelerken durgun bakışları kısa süreliğine odaklandı. "Güneşi gölgede bırakan altın paralar!"

Zavallı adamın kafasına bebekken bir metafor düştüğünü ve bir daha iyileşemediğini tahmin etti. Sör Anselm'in az miktarda şiiri uzun bir yol kat ettiğinden, Bethany'nin "Lord Falconer, sizi tekrar görmek ne güzel," dediğini duyduğuna sevindi.

Arkasını dönmeden önce Sör Anselm'e son bir kez gülümseyen Gwynne, yeni gelen kişiyi sıcak bir şekilde karşıladı. "Simon, benim favori züppem!" Elini uzattı. "Beni ihmal ediyordun, seni haydut."

Londra'nın en yakışıklı adamlarından biri olan Falconer her zaman hayranlık uyandırır. Bugün sarı saçlarını brokar paltosuyla aynı tonda mavi bir kurdeleyle bağlamıştı, ikisi de masmavi gözleriyle tam bir uyum içindeydi. O işlemeli gümüş yelek, Gwynne'in vücudunun herhangi bir parçasından daha çok soneleri hak ediyordu. Sör Anselm'e durgun zarafet dersleri verebilirdi - ve zarafetin altında, ipekle kılıflanmış ışıltılı bir kılıç vardı.

"Bir züppe mi?" Dramatik bir şekilde iç çekti. "Beni yaraladınız leydim." Hiç de incinmiş görünmeden, mükemmel bir zarafetle elini eğdi. "Size dostum Lord Ballister'ı takdim etmeme izin verin. Sanırım adını duymuşsunuzdur, ama bir süredir yurt dışında seyahat ediyor ve hiç tanışma fırsatı bulamadığınızı söylüyor."

Tüm Muhafızlar Lord Ballister'ın adını duymuştu. Dunrath Macrae'lerinin reisiydi ve aileler arasında Britanya'nın en iyi hava durumu büyücüsü olarak bilinirdi. Bazıları onun İspanyol Armadası'nı yok eden büyük fırtınayı yaratan atası Adam Macrae'den bile daha güçlü olduğunu söylüyordu.

Adam güneşı arkasına alarak durduğundan, güçlü ve hükmeden bir figürün silueti dışında pek bir şey göremiyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk Lord Ballister."

"O zevk bana ait." Ballister eğildi.

Adam doğrulurken bir bulut güneşı kararttı ve Gwynne'in onun yüzünü net bir şekilde görmesini sağladı. Fırtına grisi bakışları ona şimşek gibi çarptı. *Kader...* Bu kelime, dünyanın geri dönülmez bir şekilde değiştiğine dair baş döndürücü bir hisle birlikte zihninde yankılandı.

Çok fazla hayal kurduğu için kendini azarladı. Dünya tam olarak eskiden olduğu gibiydi. Çimler yeşildi, Bethany sakindi ve Falconer her zamanki zarif halini koruyordu. Ballister'a gelince, o yeterince normal görünüyordu. Boyu ve geniş omuzları dikkat çekse de, yüzü yakışıklı denemeyecek kadar sarptı ve lacivert ceket ve devetüyü yeleği aristokrat Londra standartlarına göre sadeydi.

Sadece yoğun gri gözleri dikkat çekiciydi. Bir zamanlar tanık olduğu bir doğa tarihi gösterisini hatırladı. Konuşmacı elektriğin kontrol edilemeyen ve kimsenin anlayamadığı vahşi, gizemli bir güç olduğunu söylemişti. Ballister'ın gözlerindeki ve aralarında dans eden havadaki elektrik kesinlikle buydu. . . .

Sör Anselm'i dinleyerek çok fazla zaman geçirmişti; benzetmeleri bulaşıcıydı. "Kıtada bulundunuz mu Lord Ballister?" diye kibarca sordu.

"Londra'ya daha dün döndüm. Bu sabah Falconer beni yatağımdan sürükleyerek kaldırdı ve Leydi Bethany'nin davetsiz gelmeme aldırmayacağına yemin etti."

Bethany sert bir sesle, "Seni getirmeseydi delikanlının başı belaya girecekti," dedi. "Umarım bir süre Londra'da kalırsın, Ballister?"

"Evet, yine de İskoçya'ya dönmeyi çok istiyorum." Bir an tereddüt ettikten sonra ciddi bir ifadeyle, "Merhum Lord Brecon'u tanırdım. Öğrenim, bilgelik ve centilmenlik konusunda hepimize örnek oldu. Aradan geçen zamana rağmen, umarım ikiniz de kaybınız için başsağlığı dileklerimi kabul edersiniz."

Leydi Bethany teşekkür mırıldanırken, Gwynne onun sempatisinden beklenmedik bir şekilde etkilenerik sertçe yutkundu. "Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Lordumun son yıllarını paylaştığım için çok şanslıydım."

Ballister başını saygıyla eğerek onayladıktan sonra, "Leydi Bethany, bana bahçeleri göstermesi için güzel arkadaşınızı çalabilir miyim?" dedi.

"Lütfen yap," dedi Bethany, düşünceli bir ifadeyle. "Böylece Falconer'la çılgınca flört etmekte özgür olacağım. Gwynne, Ballister'a bahçeyi göstermeyi unutma."

İskoçyalı ile daha fazla konuşma fırsatı bulduğu için mutlu olan kadın, onun koluna girdi.

Uzun boylu bir kadın olmasına rağmen, adam ona kendini küçük ve kırılgan hissettiriyordu.

Parter tepenin aşağısında, nehrin yakınındaydı. Kadifemsi çimenlikten geçerlerken, "Anladığım kadarıyla burada Leydi Bethany ile yaşıyorsunuz?" dedi.

"Evet, Brecon'un ölümünden sonra beni kendisine katılmaya davet etti." "Harlowe'da kalmak çok mu zordu?"

Onun anlayışına şaşırarak başını kaldırdı ve yine onun gözlerine takıldı. Gri değişkendi, şimdi yoğun olmaktan ziyade sıcaktı. "Evet, ama yeni kont ve karısı yüzünden değil. Ne zaman Harlowe'da olmak istesem malikâneyi kullanabiliyorum ama Leydi Bethany ile ikimizin de arkadaşlığa ihtiyacı vardı, bu yüzden teklifini memnuniyetle kabul ettim." Aralarındaki yaş farkına rağmen birlikte yeni dul olmuşlardı. Bu durum aralarındaki mevcut bağı daha da derinleştirmişti.

Gwynne ve arkadaşı, özenle kesilmiş çalılardan oluşan özenli bir desen olan parterre girerken, Ballister durdu ve daralmış gözlerle deseni inceledi. "Bu sadece dekoratif değil, değil mi? Desen gücü büyötmek için tasarlanmış."

Gwynne otomatik olarak etrafına göz gezdirerek duyan biri olup olmadığını kontrol etti. Aileler yüzyıllar boyunca yeteneklerine istenmeyen dikkatleri çekmeyerek hayatta kalmışlardı. Farklı olmak tehlikeliydi. Muhafız çocuklarının öğrendiği ilk şeylerden biri sırları korumaktı; yabancıların önünde asla güçten bahsetmemeliydiler. Ama Ballister iyi eğitim almıştı ve yakınında kimse yoktu. "Evet, burada bir güç noktası var. Leydi Bethany ve kocası bu araziye bu yüzden satın aldı. Parterin ortasındaki daire ritüeller için kullanılabilir."

"Toprak enerjisinin beni hissedebiliyorum. Sen hissedebiliyor musun?"

Onun ne sorduğunu biliyordu. "Gerçek bir gücüm yok. Atmosferi, enerjiyi ve duyguları biraz hissedebiliyorum ama herhangi bir duyarlı sıradan insandan daha fazla değil." Evlilikle geçen mutlu yıllar ve Muhafız topluluğuna kabul edilmesi bile onda eksik olan şey için duyduğu pişmanlığı ortadan kaldırmamıştı. "Peki ya siz Lord Ballister? Size Gök Gürültüsü Lordu, Fırtınalar Lordu deniyor. Gücünüz erken mi ortaya çıktı?"

"Erkekliğin eşiğine gelene kadar değil, ama her zaman hava durumunu sevdim - ne kadar dramatik olursa o kadar iyi. Daha yürüyecek yaştayken

Annem beni bir fırtınanın ortasında kale kulesinin tepesinde buldu, kahkahalarla ulurken kollarımı gökyüzüne açmıştım." Anımsayarak gülümsedi. "Bir annenin öfkesinin başka türlü bir fırtına olduğunu anladım."

Gwynne güldü. "Bir Macrae olduğunuza göre, ailenizin sizin bir hava büyücüsü olduğunuzu erkenden fark ettiğini varsayıyorum."

"Evet, bu aileden gelen bir şey ve hava durumunun bir büyücünün yardımı olsun ya da olmasın her beş dakikada bir değiştiği İskoçya'dan daha iyi nerede öğrenebiliriz ki?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben öğrenirken kimse başarılarımı ve başarısızlıklarımı fark etmedi bile."

"Acaba en iyi hava durumu çalışanlarının her zaman Macraes olmasının nedeni İskoç iklimi mi?"

"Belki de. Dunrath'ın havasında bu tür büyüyü güçlendiren bir şey olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Zayıflıklarımızı da arttırıyor. Bir hava büyücüsü ne kadar güçlüyse, demirin dokunuşu bizi o kadar zayıflatır ve bu lanet olası bir baş . Cephaneliğimizdeki silahların çoğunun kabzası ahşap ya da pirinçten."

"Hava çalışması ile demire karşı hassasiyet arasındaki bağlantıyı okumuştum. Demir genel bir zayıflık mı yaratıyor, yoksa sadece gücünüzü mü engelliyor?"

"Değişir." Konuyu değiştirerek, "Falconer bana senin Muhafız ilmi konusunda uzman olduğunu söyledi," dedi.

"Babam Harlowe kütüphanecisi olduğu için arşivleri kataloglamayı, okumayı ve anlaşılabilir gerçekler ve bağlantılar hakkında makaleler yazmayı erkenden öğrendim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Güç hakkında, ona sahip olmanın nasıl bir his olduğu dışında her şeyi biliyorum."

"Bilgi güç kadar önemlidir," dedi ciddi bir şekilde. "Sahip olduğumuz bilgeliği bize veren tarih ve kendi hatalarımızın bilgisidir. Sizin gibi Muhafız âlimlerinin çalışmaları, yeminlerimizi yerine getirmemize yardımcı olan çerçevedir."

"İşimi düşünmek için ne güzel bir yol." Onu merak ederek sordu: "Çok seyahat eder misiniz Lord Ballister? Anladığım kadarıyla bir süredir İskoçya'dan uzaktasınız."

"Çok uzun." Thames Nehri'ne kısa bir iskelenin uzandığı nehir kıyısına varmışlardı. "Üç yıl önce konsey benden diğer uluslardaki ailelere elçi olarak gitmemi istedi. Yolculuklarım önemli ve ilginçti ama evimi özledim."

Koruyucu Konsey Britanya'nın en bilge ve en güçlü büyücülerinden oluşuyordu. Leydi Bethany şu anda eşitler arasında birinci olan şefiydi. Önerileri kolay kolay reddedilmezdi. "Diğer diyarların havasını tecrübe etmek Dunrath'tan bu kadar uzun süre uzak kalmanızı telafi etti mi?"

"Rüzgarın, bulutun ve yağmurun temel ilkeleri her yerde aynıdır, ancak şekilleri ve nüansları farklıdır. Rüzgârlar farklı seslerle şarkı söyler." Sesi derinleşti. "Size İtalya'nın rüzgârlarını göstermek istiyorum leydim. Sıcak, şehvetli, bir aşkın iç çekişi kadar yumuşak."

Etraflarında esen bir rüzgâr Gwynne'in eteklerini savurdu. Evlendiğinden beri flört hakkında çok şey öğrenmişti, çünkü birçok erkek yaşlı bir kontun genç karısına cilve yapmayı teklif etmişti. Flörtün ne zaman gönülsüz bir oyun olduğunu ve bir erkeğin ne zaman daha ciddi amaçları olduğunu biliyordu.

Lord Ballister derin ve endişe verici bir ciddiyet içindeydi.

Eteklerini düzeltiyormuş gibi yaparak adamın kolunu bıraktı. "Kocamla birlikte seyahat etmeyi umuyordum ama sağlığı buna izin vermedi."

"Kendinizi Paris'te, Roma'da ya da Atina'da hayal edin Leydi Brecon, belki bu hayalinizin gerçekleşmesine yardımcı olur." Ziyafete gözlerini dikmiş aç bir adam gibi ona baktı. Kızın nefes alış veriş hızlandı. Kim yutulmanın ilgi çekici bir olasılık olabileceğini düşünebilirdi ki?

Rüzgâr yeniden esti ve kuzguni siyah saçlarının telleri hapsedildikleri yerden kurtuldu. Gwynne dalları geriye doğru taramak için bir dürtü hissetti. O güçlü, bronzlaşmış yanağın dokusunu hissetmek hoş olurdu. . .

Birden aralarındaki elektriklenmenin arzu olduğunu fark etti. Kocasını derinden sevmişti ve yakışıklı bir erkeği takdir edecek kadar kadındı ama bu açlık hissi tamamen farklıydı ve hiç de rahat değildi.

Bir yağmur patlaması yüzüne çarptı ve elbisesini yarı yarıya ıslattı. Ballister'ın bakışlarından , alçak bir fırtına bulutunun nehrin üzerinden geçtiğini gördü, yağmurun ön kenarı bir binanın duvarı kadar keskin bir şekilde tanımlanmıştı. "Bu da nereden çıktı? Leydi Bethany bütün öğleden sonra havanın güzel olacağını söylemişti." Eteklerini topladı ve saklanmak için kaçmaya hazırlandı.

"Lanet olsun!" Gökyüzüne baktı, yağmur yüzünden akıyordu. "Özür dilerim leydim. Etrafımıza yeterince dikkat etmemiştim."

Fırtınaların Efendisi'nin havadaki değişikliği fark etmediğini anladığında neredeyse gülecekti. Tepenin daha yukarısındaki konuklar ilerleyen yağmuru görmüş ve sığınmak için yarışıyor ya da çardağa doluşuyorlardı

Hizmetçiler yiyeceklerin üzerini örtmeye çalışırken. "Ben de yapmadım ve elbisem dikkatsizliğimin bedelini ödeyecek."

"Gitme." Emredici bir el kaldırdı.

Kaçmanın eşiğindeyken, adamın gözleri kapandığında duraksadı. Doymuş saçlarına ve giysilerine rağmen, konsantrasyonu bir ateşten yayılan ısı gibi yayılıyordu. Fırtına bulutu yarılıp iki yana doğru yuvarlanarak bahçeden uzaklaşırken nefesini tuttu. Saniyeler içinde yağmur durdu. Şaşkınlıkla bulutların dağılışını izledi. Güneş yeniden ortaya çıktı ve bir an için Ballister'ın başının üzerinde bir gökkuşağı yükseldi. Nefesini tuttu. İşte bu Gerçekten de Fırtınaların Efendisi.

Gökkuşağı soldu, fırtınadan bile daha geçiciydi. Tepede konuklar gülüştüler ve partinin tadını çıkarmaya hazır bir şekilde geri çekilmeyi bıraktılar.

Ballister yüzündeki suyu sildi. "Burada hava İskoçya'daki kadar riskli değil, ancak biraz yağmurun asla dikkat çekmeyeceği kadar öngörülemez."

Ses tonu çok rahattı. Sezgisel bir sıçrama yaparak, "O fırtınayı görmezden gelmedin. Buna sen sebep oldun, değil mi?"

Utanmış görünüyordu. "Dikkatsiz davranırsam, dikkatim başka yerdeyken kötü havayı üzerime çekebilirim."

Eğlenerek, rüzgârın ve yağmurun bir tutamını tutturduğu saçlarını taradı. "Bir çim partisinde böylesine şiddetli bir fırtınayı çekecek kadar ilginç ne olabilir?"

Bakışları karardı. O gözlerin tüm gücü tehlikeliydi. Bir kadına kendini ve tüm sağduyusunu unutturabilirdi.

"Sen, tabii ki. Aramızda güç var. Bunu sen de hissediyorsun, biliyorum." Pudranın arasından birkaç parlak ışıltının görüldüğü ıslak saçlarına dokundu. Parmak uçları kızın çıplak boğazını sıyırıp geçerken bir yandan da serseri saç tutamını okşadı. "Saçının doğal rengi nedir?" diye mırıldandı.

Sanki korsesinin bağcıkları çok sıkı çekilmiş gibi nefes alması zorlaştı. Bu his onun güçlü erkekliği kadar sinir bozucuydu. Bir dul ve bir Muhafız olarak, çoğu kadından daha fazla bağımsızlığa sahipti ve bunun tadını çıkarmıştı. sorusunu duymazdan gelerek, "Güç, şehvetin başka bir adı gibi geliyor Lord Ballister," dedi.

Kasıtlı olarak arkasını döndü ve adamın gözlerinin yarattığı büyüyü bozdu. "Sizinle konuşmaktan keyif aldım ama bir ilişki yaşamak istemiyorum. İyi günler, efendim. İçeri girip kuru giysiler giyme vaktim geldi."

"Bekle!" Adam onun bileğini yakaladı ve teninde bir şimşek çaktı.

Bir yanı geri dönmek istiyordu ama kaçması gereken yanı çok daha güçlüydü. Adamın elinden kurtuldu ve peşinden gelmeyeceğini umarak tepeyi tırmanarak hızla uzaklaştı.

O yapmadı. Eve yaklaştığında döndü ve adamın hâlâ iskelede durduğunu, düşünceli bakışlarının onu takip ettiğini gördü. Bir an için onun hayatından çıkmadığını kesin olarak anladı.

İfadesini ayarladıktan sonra eve girdi ve merdivenlerden odalarına çıktı. Şimdi Ballister'dan uzakta olduğu için, onu neden bu kadar rahatsız edici bulduğunu hatırlamak daha zordu. Davranışları uygunsuz değildi. Onu güvenli bir yere doğru koşturan şey onun zorlayıcı *haliydi*.

Yatak odasına girdi ve boy aynasından yansıyan görüntü karşısında donup kaldı. Evliliği boyunca kocasına layık bir hanımefendi olmuştu: mütevazı, sağduyulu, bir kontesin olması gerektiği kadar iyi giyimli. Emery dış görünüşüyle gurur duyuyordu, tıpkı kocasının onların arkadaşlığından ve ortak kitap sevgisinden zevk aldığı kadar.

Ama aynadaki kadın artık o ağırbaşlı eş ve dul değildi.

Gözleri parlak, rengi yüksekti ve ıslak elbisesi ahlaksızca üzerine yapışmıştı.

Omzuna düşen bir tutam nemli saça dokundu, pudranın yapışmasını sağlamak için kullanılan ağır pomadı beğenmemişti. Saçlarını pudralamaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama evlendikten sonra bunu yapmaya başlamıştı çünkü doğal saç rengi bir kontes için fazla gösterişli, fazla kabaydı. Pudralı saçlar onu daha zarif ve olgun gösteriyordu. Kocasının karısı olmak için daha uygundu.

Ballister'ın varlığı hayatına renk katıyordu. Çekici, ilgi çekici bir adamdı ve ona sanki doğmuş en güzel kadınmış gibi bakıyordu. Bakışı heyecan vericiydi ama yine de ...

Athena yataktan fırladı ve Gwynne'in ayak bileğine müstehcen bir şekilde bastırmak için tırıs gitti. Yaşlı kediye kucağına aldı ve tüylü boynunu ve karnını kaşıyarak ona sarıldı. "Athena, kendimi bir kedi tarafından kovalanan bir fare gibi hissetmeme neden olan bir adamla tanıştım. Üstelik senin gibi tatlı, dost canlısı bir kedi de değil." Daha çok bir kaplan.

Bir düzine ya da daha fazla kitabın ilgisini beklediği oturma odasına doğru sürüklendi. Bu tek odada bazı malikânelerdekinden daha fazla kitap vardı. Masasının üzerinde Elizabeth döneminden bir büyücünün günlüğü, Flaman bir büyücü tarafından yazılmış Latince bir büyü kitabı ve yeniden oluşturmaya çalıştığı kısmen yanmış bir bitki uzmanı çalışma kitabı duruyordu. Tüm projeleri yavaş ilerlemeyi gerektiriyordu,

özenli bir özen. Onun çalışmalarını Ballister ile aynı nefeste hayal etmek zordu.

Onun içinde yanan tutkuyu hissedebiliyordu ve bir pervane gibi aleve doğru çekiliyordu. Ama onun ateşi, sevdiği sakın ve düzenli hayatı yok etme gücüne sahipti. Bir dul tedbirli davranırsa ilişki yaşayabilirdi ama Ballister'la yaşayacağı bir ilişki onu hayal bile edemeyeceği şekilde değiştirecekti. Onu uzak tutmalıydı. Yakında İskoçya'ya dönecek ve fırtınalarını da yanında götürecekti.

Yine de hizmetçisini çağırırken, fısıltıyla söylenen "*Kader...*" kelimesini tekrar duyduğunu sandı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.